HERAKLES'İN BAĞLARI

JASMINE MAS

JUNO kitap

Herakles geri döndü.
Bu kez zincirlerini kırmaya hazırlanıyor.

Ben Herakles'im.
Ama gücüm sandığınız şey değil.
Ve artık saklanmıyorum.

Düşmanlarımla yaptığım bir evliliğin içinde sıkışıp kaldım.
Yanlışlıkla bir tarikata katıldım. Arzu, oyun ve tehlike
iç içe geçerken Augustus ve Kharon etrafımı sarıyor;
mentorlarım Akhilleus ve Patro'nun sakladığı sırlar ise
her şeyi geri dönülmez bir karanlığa sürüklüyor.

Yeraltı'ndan kaçan bir mahkûm,
yalnızca zincirlerini değil, dengeleri de parçaladı.
Artık herkes bir şeyin peşinde:
Güç, intikam... ya da ben.

Benim için savaşıyorlar.
İttifaklar kuruluyor. İhanetler kaçınılmaz.
Gerçekler ortaya çıktıkça, hiçbir şey
göründüğü gibi kalmıyor.

Ama artık yeter. Bu kez ben oyuna giriyorum.

Gladyatör Yarışması başlıyor. Bu arena yalnızca
gücü değil, kimin hayatta kalmaya layık olduğunu belirleyecek.

Bu kez kaçan değil, hükmeden olacağım.
Çünkü gücüm geri dönmüyor. Ben onu geri alıyorum.

Ve bu kez ortalık sadece karışmayacak;
yanacak.

Sparta için.

Yetişkin okurlar içindir.

Çev
JUN
kit
Ay Işığı
KİTAPLIĞI

HERAKLES'İN BAĞLARI

JASMINE MAS

JUNO
kitap

Juno Kitap - 45

HERAKLES'İN BAĞLARI
Jasmine Mas

Orijinal Adı: **Bonds of Hercules**

Yayına Hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Çeviren: Neşe Mesutoğlu Kırım
Düzelti: Aylin Boz
Kapak Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2026

ISBN: 978-625-93428-6-3

Text copyright © 2025 by Jasmine Mas

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8/F Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

HERAKLES'İN BAĞLARI

JASMINE MAS

@ayisigikitap

Çeviren: Neşe Mesutoğlu Kırım

JUNO
kitap

Bu kitap, gecelerini ilişki temalı hayran kurgularıyla geçiren ve "Acaba ben normal miyim?" diye düşünen herkese ithaf edilmiştir. Bu kitap sizin için.

@ayisigikitap

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, yoğun şiddet, küfür ve cinsel şiddete
kısa bir gönderme içermektedir.
Lütfen okurken kendinize dikkat edin.

SPARTA'NIN 12 HANEDANI

OLİMPOS HANEDANLARI

ZEUS HANEDANI

HERA HANEDANI

ATHENA HANEDANI

HERMES HANEDANI

POSEIDON HANEDANI

DEMETER HANEDANI

APOLLON HANEDANI

DIONYSOS HANEDANI

YERALTI HANEDANLARI

ARES HANEDANI

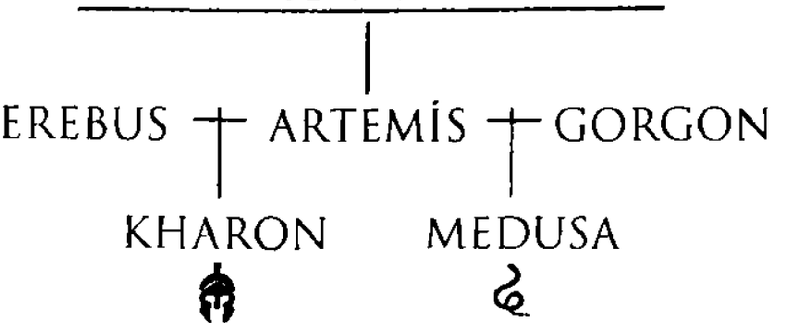
HADES HANEDANI

ARTEMİS HANEDANI

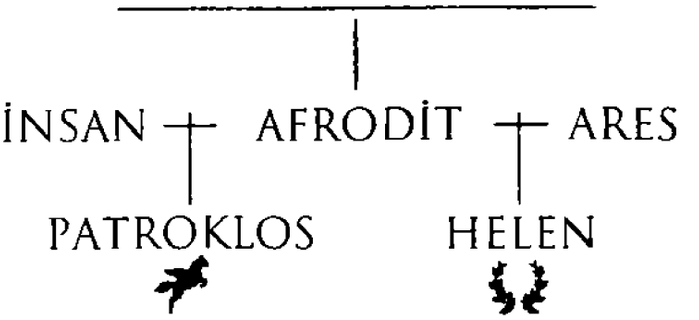
AFRODİT HANEDANI

YERALTI HANEDANI SOYU

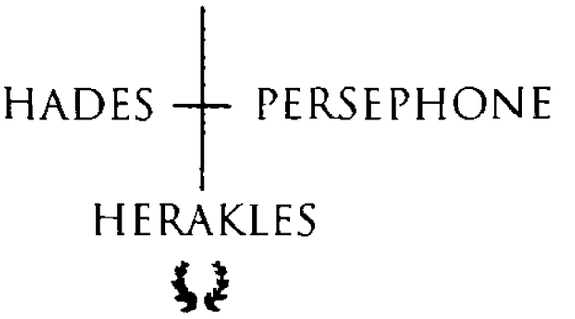
ARTEMİS HANEDANI

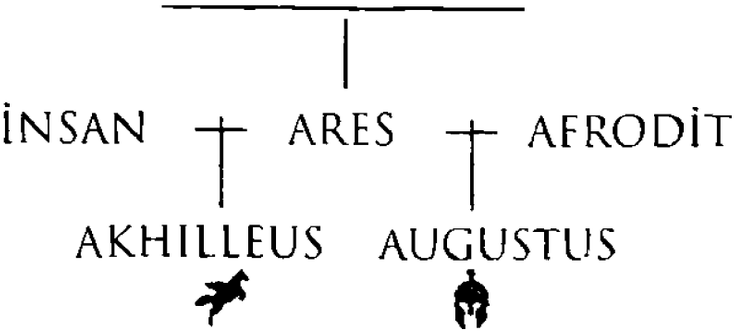
AFRODİT HANEDANI

HADES HANEDANI

ARES HANEDANI

HANEDAN VÂRİSİ

ERKEK MELEZ

KADIN HANEDAN VÂRİSİ

KAÇAK

YERALTI ERKEKLERİ: İSTATİSTİKLER

AUGUSTUS

İSİM: Augustus, Ares Hanedanı'nın vârisi.

LAKAPLAR: En büyük Yeraltı vârisi. Savaş Hanedanı'nın vârisi. Diplomat.

SOY: Baba: Ares, Ares Hanedanı'nın lideri. Anne: Afrodit, Afrodit Hanedanı'nın lideri.

SPARTA HANEDANI BAĞLANTISI: Yeraltı üyesi.

BOY: 1,98 m.

AĞIRLIK: 116 kg.

DOĞUM GÜNÜ: 1 Ağustos 2067.

GÜÇ: Zihinsel zorlama, zihinleri yıpratır.

KORUYUCU HAYVAN: Rakun (kuduz).

GÜÇ DERECESİ: 100 üzerinden 85.

MESLEKLER: Ölüm Meclisi üyesi. Patro, Akhilleus ve Kharon ile birlikte SSÖY silah üretim şirketini kurdu. SSÖY silah üretim şirketinin çoğunluk hissedarı.

NET DEĞER: 6 milyar dolar.

KHARON

İSİM: Kharon, Artemis Hanedanı'nın vârisi.

LAKAPLAR: Avcı. Katil. Sosyopat. Hades'in en sevdiği asker. Kayıkçı.

SOY: Baba: Erebus, kadim karanlık yaratık. Anne: Artemis, Artemis Hanedanı'nın lideri.

SPARTA HANEDANI BAĞLANTISI: Yeraltı üyesi.

BOY: 1,95 m.

KİLO: 120 kg.

DOĞUM GÜNÜ: 1 Şubat 2073.

GÜÇ: Dokunma, duygusal manipülasyon.

KORUYUCU HAYVAN: Cehennem Tazıları.

GÜÇ DERECESİ: 100 üzerinden 70.

MESLEKLER: Ölüm Meclisi üyesi. Patro, Augustus ve Akhilleus ile birlikte SSÖY silah üretim şirketini kurdu.

NET DEĞER: 4 milyar dolar.

PATRO

İSİM: Patroklos.

LAKAPLAR: Patro. Seksin Oğlu. Kızıl İkili'nin Lideri. İdeal Erkek. Akhilleus'in Hamisi.

SOY: Anne: Afrodit, Afrodit Hanedanı'nın lideri. Baba: İnsan.

SPARTA HANEDANI BAĞLANTISI: Yeraltı üyesi.

BOY: 1,93 m.

KİLO: 109 kg.

DOĞUM GÜNÜ: 23 Ağustos 2078.

GÜÇ: Dokunma, yalanları tespit etme.

GÜÇ DERECESİ: 100 üzerinden 70.

KORUYUCU HAYVAN: Nemea jaguarı.

MESLEKLER: Ölüm Meclisi üyesi. Akhilleus, Augustus ve Kharon ile birlikte SSÖY silah üretim şirketini kurdu.

NET DEĞER: 3,5 milyar dolar.

AKHILLEUS

İSİM: Akhilleus.

LAKAPLAR: Savaşın Oğlu. Katil. Kızıl İkili'nin Canavarı.

SOY: Baba: Ares, Ares Hanedanı'nın lideri. Anne: İnsan.

SPARTA HANEDANI BAĞLANTISI: Yeraltı üyesi.

BOY: 1,98 m.

KİLO: 137 kg.

DOĞUM GÜNÜ: 23 Mart 2077.

GÜÇ: Sesle işkence yeteneği, detaylar bilinmiyor.

KORUYUCU HAYVAN: Kurt.

GÜÇ DERECESİ: 100 üzerinden 95.

MESLEKLER: Ölüm Meclisi üyesi. Patro, Augustus ve Kharon ile SSÖY silah üretim şirketinin kurucusu.

NET DEĞER: 3 milyar dolar.

Agathokakological (sıfat, Yunanca kökenli)
Hem iyiden hem de kötüden oluşan.

Yunan mitolojisine göre insanlar başlangıçta dört kol, dört bacak ve iki yüzden oluşan bir kafa ile yaratılmıştı. Onların gücünden korkan Zeus, onları iki ayrı parçaya böldü ve hayatlarını diğer yarılarını arayarak geçirmeye mahkûm etti.
—Platon, *Şölen*

KADERİN KISMEN GİZLİ KEHANETİ

KADER: GELECEKTE BİR GÜN

Başımı geriye attım, dumanı tüten pipoyu içime çekerken botları da derin derin ciğerlerime çektim.

Semboller, sayılar ve harfler; çalkantılı bir okyanustaki su damlaları gibi, anlamsız desenler hâlinde dönüp duruyordu.

Gözlerimi geriye çevirerek güçlerimi tam olarak kullandım.

Akıntıya odaklandım.

Parıldayan damlacıklar tek tek yükselip fırtınalı denizden yukarı süzüldü; birbirlerinden ayrılarak bana şöyle seslendiler:

"Kayıp olan, değiştirecek önceden var olanı
Ölümün askerlerine zincirli, kalacak daimi ve devamlı
Onun şifa—onarılacak dört—
—,—, haron ve Efsanevi Yılan.

Zincirli olan, açığa çıkaracak gizli şerri,
—adamlar korurken, önceden—.
—savaşın tüm seyrini,
Canavar olan, onarıp eski hâli, kuracak geri.

Çünkü kayıp olan duyacak,
Onun o vahşi,—kükreyişini."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Gökyüzü yağmurla açılırken yüzüme su sıçradı.

Yıllar sonra ilk kez, bana açıklanan gizemli sözler *hâlâ* karışık ve belirsizdi. Yolun eksikliği, yanlışlığıyla yıpratıcıydı; derinden rahatsız ediciydi.

Toga'mı sıkıca kavrarken pipo aralık dudaklarımdan düştü. Bu tek bir anlama gelebilirdi: Başka biri daha önsezi sözlerini okuyabilirdi.

Kaderin gücüne sahip olmakla kalmayıp, onu *kullanma* gibi nadir bir yeteneğe de sahip, hayatta olan başka bir Spartalı daha vardı.

Bin yılda bir görülen bir olay, *yine* gerçekleşmişti.

Bu her şeyi değiştirdi.

1

HAYATTA KALAN

ALEXIS: MAYIS, GİRİT. 2100

"İnsan kayıpları önlenebilir miydi?" diye sordu Persephone yumuşak bir sesle, Hades ön kapıdan içeri girerken; çizmeleri kıpkırmızı kana bulanmıştı.

Hades güldü ve onun alnını öptü. "Görev başarılıydı."

Haftalar sonra bile, karşılıklı etkileri hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Titan kanı siyahtı.

Onun sorusuna hiç cevap vermemişti.

Hemen geniş Hades Hanedanı sarayından yavaşça uzaklaştım.

Antik mermer yapı, Girit adasında bir tepenin üzerine kurulmuştu ve Ege Denizi her yöne doğru uzanıyordu. Batı ufkunda, güneş yanık turuncu ışınlarla batıyordu.

Böcekler vızıldıyordu.

"Lütfen tatlım, bunu yapmak zorunda *değilsin*," diye fısıldadı Persephone. Charlie ciddiyetle yanında duruyordu. Ejderha koruyucusu Hidra, omzuna tünemiş, ateşle karışık kederli bir çığlık attı.

Alevler alacakaranlıkta parlıyordu.

Persephone'nin kaşları daha da çatıldı.

Keskin bir çınlama sesi yankılandı ve onu daha iyi görebilmek için başımı eğdim.

Sırrımı sadece Charlie biliyordu; sol gözüm kördü ve sol kulağım kalıcı olarak hasar görmüştü. Şiddet dolu bir çocukluk bana izlerini böyle bırakmıştı.

Beni bu hâle getirmişti.

Ölen seslerin senfonisi kafamın içinde haykırıyordu, hepsini ben öldürmüştüm.

Alexis, sen kötü biri değilsin.

Gerçek adım Herakles'ti.

Evet, öyle.

Dişlerimi sıktım.

Bu gerçek değildi.

Evet, öyle.

Aklımı kaçırmam yirmi yılımı almıştı.

Persephone'nin Charlie'nin koluna sardığı parmakları bembeyaz olmuştu, *toga*'sı bahar esintisiyle dalgalanıyordu.

Güneş kaybolurken gölgeli dalgalar kıyı şeridi boyunca ilerliyordu.

Gece çökmüştü.

Pelerinimin kolunu sıvadım. Dudaklarım sahte bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken, parmaklarımı kolumda dağınık şekilde yapılmış olan "C+A" dövmesine hafifçe bastırdım. Persephone'nin bana yeni hediyesi olan iki zarif altın bileklik, yara izleriyle dolu olan bileklerimi örtüyordu. Düğün bileziğim bunlardan birine çarptı.

Charlie, uzun boylu, cılız vücuduyla bana ciddiyetle başını salladı, sarı gözleri yumuşak bir ifadeyle benim hareketimi takip etti.

Nyx, egzersiz *toga*'mın gevşek kıvrımlarının altında hareket etti, gövdemi her zamankinden daha sıkı kavradı. Fluffy Jr. ayaklarımın dibine çömelirken kısık bir inilti çıkardı, koruyucu bağımız titriyordu.

Endişe hissi, ensemin arkasını karıncalandırdı.

Tüm içgüdülerim Charlie'ye sarılmam için bana bağırıyordu. Mükemmel bir dünyada onun yanından asla ayrılmazdım. Mükemmel bir dünyada insan olurdum.

Fakat insan değildim.

Burası Sparta'ydı.

Tanrım, lütfen ruhumu kurtar.

Saray girişini çevreleyen meşalelerin alevleri, yüzlerimize çarpık gölgeler düşürüyordu; anne, kızı ve yeni evlat edilen oğlu.

Kurtuluşum için çok geç kalınmıştı.

"Ne hissettiğini çok iyi biliyorum." Persephone'nin sesi yankılandı, çıplak ayak parmakları manzarayı süslemek için kayalarla yarışan kısa otların arasına kıvrıldı. "Korkun ve öfken toprakta acı bir tortu bırakıyor. Senin... *dürtülerinin* tadını alabiliyorum."

Nazik davranıyordu. Charlie'nin önünde utancımın derinliğini açığa vurmaktan kaçınıyordu. Fakat onun yüzündeki panik ifadesinden bunu görebiliyordum.

Hezeyanımın tadını alabiliyordu. Katil kanımın beni canlı canlı kaynattığını ve düşüncelerimin de onunla birlikte yavaş yavaş eridiğini biliyordu.

Zihnimin kuytularında, Peder John yüzüme kutsal su serpiyordu. Gözleri dehşetle büyümüş hâlde "Sen ele geçirilmişsin, içine şeytan girmiş senin," diye fısıldadı. "*Onlardan* birisin. Bir ucubesin."

Ciddi bir şekilde onaylayarak başımı salladım.

"Alexis, kendine gel." Persephone'nin sesi güçlü bir şekilde titriyordu.

İrkilerek kendime geldim, gerçekliğe döndüm.

Peder John, Montana'da bir yerlerdeydi.

Girit'te nefes nefese kalmıştım.

Kutsanmışlar ve lanetliler, aynı yıldızların altında var oluyorlardı.

"Alexis, *lütfen*," diye ısrar etti Persephone, altın defne tacının altından sarı bukleleri yükselirken, güçlerini kullanarak toprakla iletişim kuruyordu.

Annesi Demeter'di fakat babası bitkiler üzerinde gücü olduğuna inanılan korkunç, karanlık bir yaratık olan Iasion'du. Persephone babasına çekmişti.

Persephone nazik ve şefkatliydi fakat güçleri *dehşet vericiydi.*

Örneğin, ben aklımı kaçırıyordum ve o, bunu kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyordu.

Son birkaç aydır Girit'te yaşarken Şeytan ve Kötülüğün Vücut Bulmuş Hâli'nden (yani kocalarımdan) uzak durarak ve akıl sağlığımın tek bir parçasını bile (hâlâ arıyorum) bulmaya çalışarak Hades Hanedanı'nın adanın sahibi olduğuna dair yaygın bir yanılgı olduğunu öğrendim.

Hades, Girit'in sahibi değildi.

Persephone'nindi.

Evlilik bağları, Persephone'nin yaratık güçlerini sinsi bir şeye dönüştürmüştü.

Onları kayalık toprağın derinliklerine gömmüş ve toprakları ele geçirmişti. O topraklarda dolaşan her insanı, hayvanı ve bitkiyi kelimenin tam anlamıyla *hissedebiliyordu*. Biri ne kadar uzun süre kalırsa onlara o kadar uyum sağlıyordu.

Onu asla kandıramazdınız.

Bu yüzden adada annemle babamdan başka kimse kalmamıştı.

Sparta'dan kimse ziyaret etmemişti. *Hiçbir zaman.*

Persephone yavaşça, kelimelerini dikkatlice seçerek "Çirkin duygularla çok meşgulsün kızım... Lütfen onların seni yönlendirmesine izin verme," dedi. "Burada güvenle yaşayabilirsin, savaşma zamanın sona erebilir."

Bukleleri yerçekimine meydan okuyarak daha da yükseldi.

Hidra turuncu alevlerden bir kükreme daha savururken "Federasyon seni Ölüm Meclisi'ne katılmaya *zorlayamaz*," dedi. "Seni bu topraklardan alamazlar."

Ejderha ateşi, gözlerindeki sevgiyi aydınlattı.

"Güven içinde yaşa, sana zarar verenlerden *daha* iyi ol."

Charlie ve benim için tek istediğim sakin ve sade bir hayattı. Yemek, yatak ve başımızın üzerinde bir çatı. Günlerimi öğrenerek ve okuyarak geçirme özgürlüğü.

Bana sunduğu şey cennetti.

Fakat bu dünyada geçirdiğim yirmi acı dolu yılın ardından, sonunda gerçeği kabullenmiştim. Rahat bir hayat için yaratılmamıştım; bana zarar verenlere acı çektirmek kaderimde vardı.

Sparta bunu öğrenecekti.

Ya güçlerimi kullanacaktım ya da denerken ölecektim. *Büyük ihtimalle ikincisi.*

Kefaret ve intikam, keskin bir sınırla ayrılmıştı ve ben çoktan o sınırı aşmaya başlamıştım.

Persephone'nin sesi güçlü bir şekilde yankılandı. "Bu yolu seçersen, Alexis, kolay olmayacak. Ruhunun bedeli çok büyük olacak fakat sana *inanıyorum.* Bu bedeli ödeyebilirsin. Sadece eskisi gibi olmayacaksın. Unutma... bizim dünyamız merhametli bir dünya değil."

Yeni pelerinimin başlığını sivri uçlu yakut tacım üzerine çektim. "Benimki de öyle değildi."

Her şeyimi çoktan kaybetmiştim: özgürlüğümü, ahlakımı ve *insanlığımı.*

Varoluşsal korkudan boğularak, Persephone ve Charlie'den uzaklaşıp cesaretimi kaybetmeden tepeden aşağı koştum. Fluffy Jr. biçimsiz bir post gibi yanımda koşuyordu.

Çimenliğin kenarında Hades beni bekliyordu. Kerberos yanına oturdu, üç kafası da bana döndü; dilleri dışarıda, kuyrukları heyecanla sallanıyordu.

Fluffy Jr. üzerine atladı ve ikisi de yaklaşık aynı boyutta oldukları için çimenlerde yuvarlandılar.

Hades, onların bu maskaralıklarına başını salladı.

Koyu bir sis, soluk tenini ve uzun siyah *toga*'sını sinsi kıvrımlarla sardı, gücünden gelen yeni sesler koroya katıldı.

Hades yumuşak bir sesle sessizliği bozarak "O bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Onun gücü bizimki gibi *huzursuz* değil. Biz savaşmak için doğduk," dedi.

Bana doğru uzandı, sendeleye sendeleye uzaklaştım. O bana asla zarar vermezdi fakat yıllarca süren tacizden alınan dersleri unutmak zordu. Birisi sana doğru hızla hareket ettiğinde, eğilirdin. *Her zaman.*

Hades elini indirdi, koyu renk gözleri öfkeyle parladı, etrafımızdaki sis yoğunlaştı ve dünya soğudu, çığlıklar yoğunlaştı.

Nefes verdi ve çığlığa benzer bir ses çıkaran sis geri çekildi.

Ada sesleri geri dönerken su kayalara çarptı.

Hades'in dudakları inceldi. "Geçtiğimiz aylarda sana öğrettiklerimi hatırla, Sparta'da hayatta kalmak güç ve korkuyla ilgilidir. Daha... karmaşık duygularını kucaklamayı ve dizginlemeyi öğrenmelisin. Kimse aklı başında olanlardan korkmaz."

Başımı salladım fakat başım sanki başkasının omuzlarındaymış gibi hissettim.

"Bizim gibi Spartalılar için hayatta sadece iki yol vardır," diye devam etti Hades yumuşak bir sesle. "Ya gerçekte olduğumuz şeyden kaçarız ya da onu geliştirip... efsane oluruz."

Siyah gözleri yoğun bir şekilde parladı.

"Sparta'yı şekillendirenler *biziz*," dedi. "Senin gücün zehir... Gladyatörler Yarışması'nda başarılı olacaksın."

Ağlamak istedim.

Hades hararetle konuştu. "Ölüm Meclisi'nden korkacak hiçbir şeyin yok. Sen *benim* kızımsın. Onlar senden korkacaklar."

Hades hüzünle gülümsedi. "Damarlarında ikimizin de kanı akıyor." Persephone'nin durduğu tepeye sevgiyle baktı. "Sen bizim mucize çocuğumuzsun."

Gülümsemeye çalıştım fakat dudaklarım itaat etmedi.

Bunu yapmak istemiyorum.

Hades uzun *toga*'sını düzeltti. "Bütün silahların yanında mı?"

Titreyen parmaklarımla kalçalarımda duran yeni deri kılıfı okşadım ve başımı salladım.

"Ölüm Meclisi'nin avı hakkında sana anlattığım her şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sadece bir kabul sınaması, çömezlere yapılan rutin şeyler."

"Sanırım öyle."

"Mükemmel." Hades boynunu çıtlattı. "Bu yaz kolezyumda dövüşmeni izlemek için sabırsızlanıyorum kızım."

Bunu yapmak zorundayım.

Kocalarıma beni tuzağa düşürdükleri için bedel ödeteceğim.

Hades yaklaştı. "Sen ve ben dünyadaki en tehlikeli iki Spartalıyız. Fakat güç olmadan tehlike bir şey ifade etmez ve korku olmadan güç de var olmaz... Onların senden korkmalarını sağla, kızım." Sanki bana hain bir sırrı ifşa ediyormuş gibi sesi bir oktav düştü. "Sana ne öğrettim? Biz sıçramadan önce son bir kez bana tekrarla."

Bana beklentiyle baktı.

"Kimse aklı başında olanlardan korkmaz," dedim uyuşmuş dudaklarımla.

Sen zaten oradasın ve sen hariç kimse korkmuyor.

Hades elini uzatarak ve uzattığı koluna anlamlı bir şekilde bakarak "Bunu unutma," dedi. Titreyen elimi onun elinin üzerine koydum ve onun acımasız gücünün kolları kolumu sararak beni kucakladı.

Hades Hanedanı kötülükle eş anlamlıydı ve ben onun en sevdiği kızıydım.

"Domus." Hades'in sesi, etrafımızı saran karanlıkta kayboldu.

Çatırt.

Manzara değişti.

Hayatımda ikinci kez cehenneme adım attım.

Bu sefer kendi isteğimle gönüllü olarak gitmiştim.

Soluk ay ışığı buzla kaplı bir ormandan süzülürken ve donmuş bir esinti *toga*'larımızı savururken ayaklarımın etrafında duman yükseldi. Hades kolumu bıraktı ve yana çekildi.

Karla kaplı ağaçların gölgesinde, uzun, simsiyah, geometrik bir bina dikkat çekmeden duruyordu. Burası Ölüm Meclisi'nin resmi olmayan merkeziydi.

Altı Yeraltı suikastçısı binanın önünde duruyordu.

Yer: *Sibirya.*

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Özellikle iki adam kana susamış görünüyordu. Bakışları yüzümün yan tarafını bıçak gibi keskin bir şekilde tarıyordu.

Üç ay önce beni bir sunak üzerine koymuşlardı. Önümde diz çökmüş, yumuşak dudakları ve saygılı dokunuşlarıyla tenime tapmışlardı.

Şimdi sülfat, buz gibi rüzgârdan daha keskin, acımasız dalgalar hâlinde üzerlerinden savruluyordu. İnsan gibi davranan öfkeli tanrılardı.

Canını kurtarmak için kaç, diye bağırdı iç sesim.

Fakat kaçmaktan bıkmıştım.

Omurgamı dikleştirip, onların doğal olmayan sert duruşlarına uyum sağladım ve Yeraltı'ndan korkmuyor gibi davrandım.

Siyah tişörtleri ve kargo pantolonlarının üzerinde, şarjörleri takılı koltukaltı ve uyluk kılıfları gergin bir şekilde duruyordu.

Sparta miğferleri başlarının üstündeydi.

Modern katiller gibi giyinmiş kadim savaşçılar, yeni bir tarikata katılmaya hazırdı.

Ben hazırdım.

Hayır, değilsin.

Mantığın sesini duymazdan geldim, burada ona yer yoktu.

Kırsal Montana beni iki şeye hazırlamıştı: Organlarımı karaborsada satmak ve kapalı tarikat hayatı. Nedense, karanlık zamanlar, tehlikeli faaliyetlere rahatsız edici bir şekilde grup olarak katılmak için uygun bir ortamdı.

Nyx *toga*'mın altında kaydı. İlham verici bir zihinsel dayanıklılık gösterisiyle "Çok soğuk, ölmek istiyorum," diye tısladı.

Hades yanımda kıpırdandı. Kerberos, metanetli ve sakin bir şekilde ayaklarının dibinde duruyordu.

Buna karşılık, Fluffy Jr. karları kazıyordu. Kulakları dikleşerek bir çubuğun ucunu ısırdı, sonra da ağzına attı.

Şimdi olmaz.

Herkes koruyucumun öksürmesini izliyordu.

Sonunda tam müdahale etmek üzereyken, yarı yenmiş ağaç kabuğunu kustu ve kuyruğunu sallayarak bana baktı.

Tanrı en zorlu savaşlarını en güçlü askerlerine verir.

Ölüm için dua ettim.

Tanıdık bir alaycı ses yankılandı.

Neden bakmamam gerektiğini hatırlayamadan, oraya baktım.

Aman Tanrım.

Şeytan dualarımı kabul etmişti.

Buz mavisi gözler, gözlerimle buluştu ve ormandaki sıcaklık birden düştü. Don, buz tutmuş pençelerini göğüskemiğime geçirdi.

Kharon'un dudakları yırtıcı bir vaatle kıvrıldı.

"Furia" sözcüğü parladı ve dövme, solgun boğazının önünde keskin bir şekilde belirginleşti.

Ağzının etrafına da kurumuş kan bulaşmıştı, tırnakları siyaha boyanmıştı, güçlü kalçalarının ve keskin hatlarla şekillenmiş

gövdesinin üzerinde eğreti biçimde duran kılıflar vardı, sağ kolu dövmelerle kaplıydı. Derisinin altındakini yansıtan iskelet, kemiklerinden oluşan bir illüzyonla cildini gölgeliyordu.

Zaman yavaşladı.

"Tatlım," diye yavaşça mırıldandı, kıpkırmızı lekeli dudaklarından tek bir ses bile çıkmadı. "*Eve* geldim."

Kalbim durdu.

Tam olarak bir kalp krizi geçiriyordum.

Bakışlarıyla karşılaşmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum; derin bir hayvansal içgüdü bana ondan uzaklaşmam için çığlık atarken hücrelerimin nasıl tam bir dehşetle donakaldığını unutmuştum; Korfu'ya her sıçradığında nasıl alaycı bir şekilde selam verdiğini unutmuştum.

Şimdi hatırladım.

"Merhaba, *carissima*," diye mırıldandı Kharon sessizce. Duruşu düşmanca, ifadesi düpedüz saygısızdı.

Etoburlar avlarıyla oynamayı severler.

Avcı, kutsallıktan uzak bir ahlaksızlığa muktedir bir yaratık olarak karşımda duruyordu ve tek bir şey istiyordu.

Beni.

Aşağı baktım, hafifçe dönerek onu kör noktamda bıraktım, panikten bayılmak üzereydim.

Beni sömürmek için çaresizce bir zayıflık arıyordu. Bu onun için bir güç gösterisinden başka bir şey değildi.

Gözüm ve kulağımdan asla haberi olmamalıydı.

İki cehennem tazısı Kharon'un ayaklarının dibinde çömelmiş, kemikleri sanki bir arıza varmış gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Mavi alevler göz çukurlarında dans ediyordu.

Görünür olmamaları gerekirdi.

"Alexis," dedi ipek gibi yumuşak bariton bir ses. "Bana bak."

İtaat ettim.

Augustus'un kara gözleri tepeden tırnağa vücudumu *okşayarak*, yaraları kontrol ederek aşağı doğru indi.

Adım buz gibi havada aramızda asılı kaldı –üç kısa hece– fakat onu en sapkın küfürlerden biri gibi duyurmayı başarmıştı. Her zaman böyle yapardı.

Gece yarısı gözleri gözlerime kilitlendi, nefesim kesildi.

Augustus'un ifadesi açlıktan *gözü dönmüş* gibiydi.

Siyah beyaz saçları sırtından aşağı dökülüyor, saç tutamları geniş omuzlarının etrafında uçuşuyordu. Yara izinin kızıl kenarı miğferinin altından görünüyordu.

Boynundaki tendonlar gerilmişti.

Bilinçaltı bir ses, nabzım kulaklarımda hızla atarken "*Tehlike!*" diye haykırdı.

Augustus, Yeraltı güçlerini harekete geçirirken gözlerinin beyazlarında kızıllık birikti.

Büyülenmiş gibi görünüyordu.

Yanında Kharon yavaşça dudaklarını yaladı. Dünya kararmış ve geriye sadece karlı ormanda buluşan üçümüz, tehlikeli kötü adamlar ve isteksiz eşleri kaldı. Ölümcül yeteneklerin üçlüsü.

Mutlak güç, mutlak yozlaşmaya yol açar. Lord Acton bile Yeraltı güçlerinin sapkın gücünü hayal edemezdi.

Augustus'un kirpiklerinden bir damla kan damladı, yanağından aşağı bir gözyaşı gibi süzülüp Sparta miğferinin altında kayboldu. *Daha önce hiçbir Yeraltı insanının bunu yaptığını görmemiştim.*

Zihnimi işgal edecek ve onu paramparça edecek.

Omurgamdan bir ürperti geçti, korku aşağı doğru ilerledi. Sınav sırasında zihnime girmiş ve iradesini bana zorla kabul ettirmişti. Bunu tekrar yapabilirdi.

KAÇ.

Augustus bir canavardı.

Sen de öylesin.

Poco çığlık attı, siyah elleriyle Augustus'un boynunu sararken omzuna tırmandı. Rakun bıyıkları titriyordu, siyah gözleri parlıyordu.

Augustus kıpırdamadı. Sadece kanlı gözleriyle bana bakıyordu.

Karıncalanan parmaklarımla, yeni evlilik bağının, gücümüzü daha da artırması gereken bağın titreştiği göğsümü ovaladım. Persephone'nin dehşet verici güçlerini yaratan aynı bağ.

Augustus ve Kharon iki yenilmez güçtü. Onlardan kaçacak hiçbir yer yoktu, sonunda beni bulmayacakları saklanabileceğim

hiçbir yer yoktu ve Girit bile güvenli değildi. Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Etrafıma bakındım ve ruhuma bağlanmış iki karanlık tanrıdan başka *her şeye* odaklandım.

Dallar rüzgârda hışırdadı.

Boynum karıncalanıyordu çünkü bana bakanlar sadece kocalarım değildi.

Akhilleus ve Patro yanlarında durmuş, beni neredeyse delirmişçesine yoğun bir bakışla izliyorlardı.

Mentorlarım.

Akhilleus, ağızlığının kenarındaki sigarayla bana dik dik bakıyordu. Duman, yüzünün etrafında yükseliyordu ve kırmızı gözleri duman kıvrımları arasından parlıyordu. Saçları sıkıca geriye toplanmıştı, parmak eklemlerine *ÖLÜM* dövmesi işlenmişti. Akhilleus, bu buz gibi ormanda alev alev yanan bir varlıktı.

Nero, onun devasa tüylü siyah kurdu, aynı kırmızı bakışlarla itaatkâr bir şekilde yanında oturuyordu.

Patro sevgilisine rahatça yaslanarak kibirli bir şekilde sırıttı. Onun zarif jaguarı Poppae, zümrüt yeşili gözleri parlayarak kuyruğunu ileri geri salladı.

Boğucu bir baskı boynumu sıktı. Korumaya çalışarak boynuma dokundum.

Her yerde yırtıcılar vardı.

Gözlerimi kaçırdım.

İkisi de soylarında Yeraltı kanı olan iki karanlık yaratık, Hermos ve Agatha sıranın sonunda duruyordu.

Hermos kötü şöhretli bir Gorgon'du. Agatha ise Empusa'ydı; nadir görülen, şekil değiştiren ve erkekleri *yiyen* bir yaratık.

Bana ilham verdi.

Çatırt.

Devasa bir şey açıklığa sıçradığında çığlık attım.

Canavar gibi siyah bir atın sırtındaki kadın bana alaycı bir şekilde baktı. Etrafındaki havada kızıl damlacıklar parıldıyordu.

Artemis.

Buz mavisi gözler, aristokratik burnunun üzerinden aşağıya bakıyordu, etrafındaki hava *kelimenin tam anlamıyla* korkuyla

doluydu. Gücü onu parıldayan kırmızı bir sisle çevrelemişti. Bu, korkunun vücut bulmuş hâliydi.

Devasa at olduğu yerde sekerek yürüyordu.

Siyah bir egzersiz *toga*'sı giymiş tanıdık, tıknaz bir figür ağaçların arasında duruyordu.

Hayır.

Bu olamaz.

Altın tukanı heyecanla kanatlarını çırparken Drex, mahcup bir şekilde omuz silkti.

"Fakat sen... sen bir Olimposlusun," diye kekeledim.

Ölüm Meclisi'nin tek *amacı*, Büyük Savaş'ı kaybettikten sonra Yeraltı dünyasını ezmek ve cezalandırmaktı.

Drex yaklaştı. "Olimposlular beni sürgüne gönderdi çünkü Theros benim mentorlarımdı." Sesi çatallaştı. "Başka seçeneğim yoktu. En azından burada seninle Titanlarla savaşabilirim..."

Sparta, Theros'un ihanetinin ve ardından ortadan kayboluşunun şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. *Şahin Günlükleri*, sınav kütüphanesinden bir ilham perisi olan Ceres'in, Theros'un beni ve diğer Zeus Hanedanı vârislerini kaçırmasına yardım ettiğini bildiriyordu. Ceres, uyarı notlarını, ders kitaplarıma yerleştirmişti.

Makale yayımlandıktan sonra Ceres, iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

"İyi olacağım," diye fısıldadı Drex. "Belki." Gözlerini kıstı. "Umarım?"

İkimiz de öldük.

"Buradayız," diye duyurdu Artemis, "çünkü aramıza katılan iki yeni üyeye hoş geldin diyeceğiz; bir yoldaş Yeraltı kızı ve... kabul töreni için gönüllü olan... ilk... *aptal*."

Kanlı yayını gerip dolunaya doğru kaldırırken, dişlerini gösterdi ve gözleri çılgınca parladı.

Evet, bu kesinlikle Kharon'un (Karen'in) annesi.

"Bu Ağustos ayındaki Sparta Gladyatör Yarışması'nda güçlerimizi sergileyecek ve Olimpostuların yüreğine korku salacağız."

Gökyüzüne bir ok fırlattı.

Lütfen bana isabet etsin.

En üst daldan bir sincap gürültülü bir sesle düştü.

Tamam, Arthritis (Artemis) durdurulmalı.

Artemis atını bize doğru çevirdi. "Geleneklere göre, Ares Hanedanı'ndan Pheidippides'in onuruna, ormanın içinden kırk kilometre boyunca en genç üyelerimiz tarafından avlanacaksınız."

Dişlerinde kan mı vardı?

"Peşinize düşmeden önce size *tam* bir saat avans verilecek." Artemis, sanki bu sürenin çok uzun olduğunu düşünüyormuş gibi alaycı bir şekilde güldü. "Ormandayken, sıçrayıp karşılık vermek *yasak*. Kaç mermi yediğinizin bir önemi yok."

Gülümsedi.

"Eğer ormandan çıkmayı başaramaz ve yakalanırsanız, *öldürüleceksiniz.*"

Drex inledi.

Güzel, Arthritis gerçekten heyecanlı görünüyor.

Hades bana güven verici bir gülümsemeyle baktı.

Bütün bunları daha önce açıklamış ve herkesin her zaman hayatta kaldığını söylemişti fakat Artemis, ölümümüzün çok gerçek bir olasılık olduğunu ve bizzat kendisinin bunu gerçekleştireceğini ima etmişti.

Artemis, sanki o zamana kadar çoktan ölmüş olacağımız için açıklamasına gerek yokmuş gibi "Ormandan çıktıktan sonra sıçrayabilirsiniz," dedi umursamazca.

"Sabahın ilk ışıklarında yakalanmazsanız, Ölüm Meclisi'nde olacaksınız ve ilk göreviniz için kiminle partner olmak istediğinizi seçebileceksiniz. Yakalanırsanız sizi yakalayan iki Spartalı o rolü üstlenecek."

Kharon dişlerini gösterdi ve Augustus sırıttı, gözleri hâlâ kıpkırmızıydı.

Akhilleus boynunu ileri geri çıtırdattı, ağızlık yüz ifadesini gizliyordu. Patro kendini beğenmiş bir ifadeyle göz kırptı.

Artemis kanlı yayını kaldırdı.

"HAYATINIZ İÇİN KOŞUN!"

Drex ve bana bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Arkamıza döndük ve buz gibi ormanın derinliklerine doğru koştuk.

2

@ayisigikitap

AVCI

KHARON

Cehennem ve Tazı karanlık ormanda önden gidiyorlardı, karla kaplı ağaçların arasında koşarken kemikleri parıldıyordu. Augustus yanımda koşuyordu.

Gökyüzü açıldı ve dondurucu yağmur aniden şiddetle yağmaya başladı, her şeyi tehlikeli bir buz tabakasıyla kapladı.

Avlanmak için tehlikeli bir geceydi.

Eski yara dokusu ve biçimsiz eklemlerim mahvolmuş sağ dizimde ağrıya neden oluyordu.

Alexis bizi terk ettiğinden beri giderek kontrolden çıkıyordum. Evlilik yasasını ihlal etmemek için aceleyle evlenmiştik çünkü 1 Şubat'ta yirmi yedi yaşına girmiştim.

Alexis'i avlamıştık fakat yine de kaçmayı başarmıştı.

Sen bir başarısızlıktan başka bir şey değilsin.

Karanlık anılar boğazımı sıktı.

Artemis ve Erebus, on sekiz yaşındayken, dâhi çocuklarının gücünü göstermek için beni Sparta Gladyatör Yarışması'na (SGY) kaydettirmişlerdi.

Fakat ben affedilemez bir şey yaptım.

Kaybettim.

Yenilmiş ve paramparça bir hâlde, sıcak kumların üzerinde; ezilmiş, harap olmuş sağ bacağımda kemiklerim dışarı fırlamış,

göğsümde kanlı mühür izleriyle nefes nefese kalmış bir şekilde, kendimi kollarımın gücüyle Dolomites Kolezyumu'ndan dışarı sürükleyip sahne arkasında yere yığılmıştım.

Acıyla inliyor, bilincim gidip gelirken, ailemi beklemiştim.

Kimse gelmemişti.

Sonunda uyandığımda, Artemis tiksinmiş bir ifadeyle başucumda dikiliyordu. "Sen benim oğlum değilsin."

Birbirimize söylediğimiz son şey buydu.

Resmi olarak, Olimposluların önünde itibarımı korumak için ben Artemis Hanedanı'nın bir üyesiydim. Gayri resmî olarak onursuzdum.

Augustus beni içeri alıp, sınava hazırlanmama yardım etmeseydi, ne yapardım bilmiyorum.

Bunu düşünme.

Şimdiki âna odaklandım.

Başımı eğerek güçlerimi harekete geçirdim, koruyucu bağ göğsümde zonklarken, bilincimi cehennem tazılarıma aktardım ve tam hızda koşmaya devam ettim, duyularım güçlendi.

Orman, gece görüşünün neon yeşiliyle aydınlandı.

Vanilya kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Bu kokuyu, doksan dokuz gün, on iki saat, otuz dakika ve on saniye önce Alexis'in narin altın rengi tenini dilimle okşarken içime çekmiştim.

Augustus ormanı tararken metanetle "Açıklığa zamanında varamayacaklar," dedi.

O benim av arkadaşımdı.

Aramızda romantik bir ilişki yoktu. Dostlukla sorgusuz sualsiz bağlılık arasındaki dar sınırda gidip geliyorduk. Alexis, bu boşluğu dolduran yeni tutkaldı.

Hemen peşimizden gelerek "Kazanamayacaksınız," diye alay etti Patro, şarkı söyler gibi bir sesle. "Alex sizden nefret ediyor."

Canı cehenneme.

Bir zamanlar onu kardeşim olarak görürdüm.

Patro tehditkâr tavırla güldü.

Artık değildi.

Augustus, bakışlarında öldürme arzusuyla yaklaşan Yeraltı dünyası üyesine dik dik baktı; gözlerinden yaş gibi kan damlıyordu ve bu yeni bir gelişmeydi.

Evlilik bağı kurulduğundan beri güçlerimiz daha değişken hâle gelmişti. Daha güçlü fakat daha acı vericiydi.

İstediğimiz her şeye sahip olmuştuk ve bu bir işkenceydi.

İleride, birkaç yüz metre ötede, dalgalanan iki adet kara pelerin ormanın içinden koşuyordu.

Hiç deniyorlar mıydı acaba?

Alexis ve Drex salyangoz gibi hareket ediyorlardı. Sadece bir maratondu, Tanrı aşkına, uzun bile değildi.

Dağınık altın rengi bukleler parladı.

Alexis sağ omzunun üzerinden geriye baktı; biri koyu, biri beyaz olan gözleri korkuyla açılmış, bana kilitlenmişti.

Bağımız alevlenince göğsümde elektrik patladı.

Alexis'in yüzü acıyla buruştu. Tökezledi, öne döndü ve bir ağaca çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

"Dikkatli ol !" diye bağırdım. "Nereye gittiğine dikkat et."

"Onu merak etme *sevgili öğrencim*," diye seslendi Patro alaycı bir şekilde. "Akhilleus ve ben senin için buradayız!"

Hermos, Agatha'ya bir şeyler bağırdı ve emniyet kilidi açıldı.

Augustus ağır çekimde geri döndü, kara gözleri dehşetle büyümüştü.

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Ağaç kabukları patlarken namlu alevleri geceyi aydınlattı.

Drex sendeledi.

Koluna iki kurşun saplanmıştı.

Alexis onu *toga*'sının önünden yakaladı ve ağaçların arasında çılgınca zikzaklar çizerek ilerlerken onu sürükledi.

Öncüleri kayboluyordu.

12 metre.

Patro bir şeyler bağırdı ve Agatha da karşılık verdi, her iki ses de rüzgâr tarafından yutuldu.

Alexis, Drex'i sertçe kendine çekti ve kollarından birini omuzlarına attı. Yarı koşarak, yarı sürükleyerek onu karanlık ormanın içinden geçirdi. Drex'in kolu Alexis'in üzerine kan akıtıyordu.

"BIRAK ONU!" diye bağırdım.

Alexis, yaralı genci sıkıca tutarak onu ormanın içinden sürükledi.

Bir namlu sesi duyuldu.

Pat!

Alexis'in vücudu sallandı. Homurdandı ve sendeledi.

Bacağını sildi, eldivenleri kıpkırmızı olmuştu.

Bakır kokusu havayı kapladı.

Drex'in yaralı kolunu yakaladı, o acı içinde bağırırken kalan ağaçların arasından onu sürüklemeye devam etti.

Alexis'in sağ baldırına bir kurşun saplanmıştı.

Augustus kükredi:

Onlar.

Benim.

Karımı.

Vurdular.

Patro bağırdı.

Bacağımda garip bir acı hissettim.

Arkama baktım; aşağılık Gorgon Hermos, ileri uzattığı elinde bir silah tutuyordu, namlusu taze barut dumanı tütüyordu.

Karımı, benim *tasarladığım* Sparta silahlarından biriyle vurmuştu.

Onun gibileri iyi bilirdim.

Afrodit Hanedanı'ndaki eğitmenlerin hepsi Gorgon'du; Patro'ya çocukken eğlence olsun diye işkence etmişlerdi. Patro, onların sadist kültürleri yüzünden mahvolmuştu.

"Önce ona ulaş!" diye bağırdı Patro ve Akhilleus, burnu buzla kaplı bir şekilde hızlandı.

Augustus, adım adım ona yetişti.

Ares Hanedanı'nın iki devasa üyesi, diğer Yeraltı üyelerinden daha hızlı, bulanık bir şekilde hareket ediyordu. Onlar güç için yaratılmışlardı.

"Hermos'un işini bitir yoksa onu... sonsuza dek yok ederim," diye emretti Augustus, dalların arasında dolaşırken gözlerinden kanlar damlıyordu.

Dönerek durdum. İki silahımı da kaldırdım ve yakın mesafeden ateş ettim.

Pat. Pat. Pat.

Hermos gözünü kırpmaya bile zaman bulamadı.

Kurşunlar kafatasını; gözlerini, ağzını ve alnını deldi, beynini patlattı. Hızın kuvveti, onu bir ağaca çarptıktan sonra buzun üzerine fırlattı.

Hermos'un yere yığılmış bedenine doğru sertçe yürüdüm ve Sparta miğferini tekmeledim.

"Bu da ne?" Agatha yere yığılmış partnerinin yanına sendeleyerek durup diz çökerken çığlık attı.

Göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu.

"O benim karımı *vurdu*."

Agatha, Hermos'un kanlı yılan başını kucakladı, yüzü bir kadınla bir iblis arasında hızla değişiyordu. "Kurallar böyle!"

"O benim karım."

Döndüm ve koşarak ava devam ettim.

Karla karışık yağmur daha da şiddetli yağmaya başlayıp buza çarptıkça havayı ürkütücü bir uğultu doldurdu.

Gölgeler önümde hareket ediyordu.

Nihayet ormandan dışarı fırladığımda, Drex kolunu tutarak bir köşeye yığılmış durumdaydı fakat kurşun yaraları her nasılsa şimdiden kapanmaya başlamıştı.

Bu garip.

Üzerinden atladım.

Açıklığın ortasında, Alexis geriye doğru topallayarak yürüyordu. Garip koruyucusu onun önünde çömelmişti.

Şimşek, mürekkep gibi karanlık gökyüzünü aydınlatarak ıslak altın bukleleri aydınlattı.

Augustus ve Patro yavaşça ona yaklaşıyorlardı.

Patro rüzgârın sesini bastırarak "Hadi bizimle gel!" diye bağırdı. "Sen kocalarından nefret ediyorsun. *Biz* sana asla ihanet etmedik. Onların yaptığı gibi değil."

Poppae ve Nero onunla birlikte yavaşça ilerlediler.

Augustus başını salladı. "Onu dinleme, *benim* sana yardım etmeme izin ver, *carus*'um." Poco, pelerininin altında fırtınadan saklanırken sırtında bir karaltı gibi duruyordu.

Akhilleus, kollarını kavuşturmuş, karla karışık yağmurda sigara içerek iki adamın Alexis'e yaklaşmasını izliyordu.

Ağaçların gölgesinde gizlice ilerledim.

"Sana yardım edelim!" Patro elini uzattı. "Bizim durumumuz farklı... Biz onlar gibi değiliz."

Gök gürledi.

"Dikkatli ol." Augustus başını diğer adama çevirdi. "Konuştuğun kişi benim karım."

Patro'nun kahkahası soğuk ve neşesizdi. "Söyle bakalım, gelin tuzağa düşürülmüş, aldatılmış ve zorla evlendirilmişse, bu evlilik gerçekten geçerli midir?"

Augustus yumruğunu kaldırdı.

Akhilleus bir anda harekete geçti ve Patro'nun önüne geçip onu geriye doğru iterek araya girdi.

Augustus parmağıyla Patro'yu işaret ederek "Beni *sınama*," dedi. "Kendimi tutmam. Söz konusu Alexis olduğunda olmaz."

Şimşek çaktı.

Akhilleus'un buzla kaplı ağızlığı, dişli bir av bıçağı çıkardığı sırada parıldadı. Bıçağı Augustus'un boğazına dayadı.

Augustus'un kirpiklerinden kan damlıyor, süzülürken buz kesiyordu.

Bacağımdaki acıyı görmezden gelerek yaklaştım.

Alexis ellerini göğsüne bastırdı ve sanki konsantre oluyormuş gibi gözlerini kapattı.

Açıklıktan kaybolup gitti.

Çatırt.

Şimşek çaktı.

Alexis, benden otuz santim ötede, bir duman bulutu içinde ağaç hattında yeniden belirdi, şok olmuş görünüyordu.

Sadece kısa bir mesafe sıçramakla kalmamış –ki bu nesnelere çarpma olasılığının artması nedeniyle oldukça tehlikeliydi– aynı zamanda doğrudan bana doğru sıçramıştı.

"Bir ağaca çarpıp başını koparabilirdin!" diye ona doğru atıldım, kar çıtırdadı.

Alexis kendini geriye attı, bir ağaca çarpınca yüzünü buruşturdu. Yaralıyken sıçramak da son derece tehlikeliydi. Kanamayı daha da kötüleştirmişti.

"Sana yardım edeyim."

Alexis uzaklaştı.

Arkasından sessizce yürüdüm.

Augustus "Alexis, yaralıyken sıçramamalısın. Kendine zarar verebilirdin!" diye bağırdı, açıklıktan.

Ardından Patro ve Akhilleus'u de peşinden sürükleyerek bize doğru koştu.

Alexis, yaklaşan adamlarla ormanın derinlikleri arasında sanki seçeneklerini tartıyor gibi vahşi gözlerle ileri geri baktı.

Bunu yapmayacaktı.

Spartalılar yaralandıklarında arka arkaya birden fazla sıçramazlardı çünkü kan kaybı, kalıcı hasar ve ciddi uzuv kaybı olasılıkları yüksekti. Bizler doğuştan gelen bir kendini koruma içgüdüsüyle doğmuştuk.

Alexis derin bir nefes aldı.

Evet, yapacaktı.

İçgüdüsel olarak kendimi ona attım, elimle kolunu yakaladım.

Çatırt.

İkimiz yalnızdık.

Yeşil çimenli bir alanda duruyorduk.

Mayıs ayı havası ılıktı. Hafifçe parlayan güneş, pembe bir pus içinde batıyordu.

Yüz metre ötede, orman dikenli tellerle çevrilmişti. Bir tabelada kırmızı harflerle "Sparta Federasyonu Askeri Koruma Bölgesi, Titanlara Dikkat!" yazıyordu.

Bizi Montana'ya geri götürmüştü. Onu orada, lanet olası bir brandanın altında yaşarken bulmuştuk.

"Hiç mi kendini koruma duygun yok?" diye bağırdım dehşetle.

Alexis elimden kurtuldu.

Sendeleyerek kanlı eldivenlerini çıkardı ve titreyen parmaklarına baktı. "Drex," diye sessizce mırıldandı.

Ellerinden hafif bir parıltı mı geliyor?

Ellerini sildi, normal görünüyordu.

"Arka arkaya iki kez sıçramak mı? Aklından ne geçiyordu? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye homurdandım.

Gözleri kapandı.

Kirpikleri buz tutmuş, vahşi bukleleri kızarmış yüzüne yapışmış, bacağından kan fışkırırken bayılacakmış gibi ayaklarının üzerinde sallandı.

Öfke ve korku, göğsümün içinde zehirli bir karışım oluşturdu.

"Bana bak," diye emrettim.

Arkasını döndü.

Karanlık düşünceler çaresiz duygularla karışmıştı. Saldırganlığım onu uzaklaştırıyordu. Benim neslimde avcı olarak bilinmemin bir nedeni vardı: Ne zaman taktik değiştirmem gerektiğini biliyordum.

İyi bir adam gibi davranmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp sesimi alçalttım ve duruşumu gevşettim. "Lütfen... sana yardım etmeme izin ver."

Batan güneş, inatçı ifadesine pembe çizgiler düşürüyordu.

Ona bir tehdit olmadığımı göstermek için (aslında öyleydim) kaskımı çıkarıp yere attım. "Bacağının etrafına bir turnike yapıp yaranı bağlamamız gerekiyor. Çok kan kaybediyorsun."

Koltukaltı kılıflarımın tokalarını yavaşça açtım ve silahlarımı çimlere bıraktım. Siyah avcı gömleğimi çıkarıp kumaşı ona uzattım.

"Bunu bacağına bağla."

Alexis kumaşa baktı.

"Dur, bırak da yardım edeyim." Dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmak uçlarım baldırına değdi; farkındalık kolumu karıncalandırdı ve gırtlaktan gelen bir iniltiyi yuttum. Pantolonumdaki uygunsuz şişkinliği gizlemek için yerimi değiştirerek, gömleği baldırının üst kısmına sardım.

Kendini topla. Kız çok yaralı, seni hayvan. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde, bir düğümle bağladım.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Alexis boğuk bir sesle.

Gözlerinden akan yaş, kirpiklerinden damlayarak yanağına düştü. Garip bir ifadeyle bana bakıyordu.

Güm güm güm. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Aylardır bana söylediği ilk kelimeydi.

Nem gözlerimi bulanıklaştırdı, gözlerimi kırpıştırarak sildim.

Bağla onu. Hemen yakala onu, bunu beklemiyor. Omzuna at ve uzaklaş. Yanına zincirle.

Boğazım düğümlendi.

Hayır. Ona bir seçenek sun.

Omuzlarımı gevşetmeye çalıştım.

"Hadi... seni üsse geri götüreyim, böylece yaralarını düzgünce sarabiliriz." Doğruldum ve ona elimi uzattım. "Hadi, bizi geri götürüyorum."

İyi adam ol.

Yüz ifadesi temkinli bir hâl aldı.

Kahretsin, onu yakalamalıydım.

"Neden olmasın?" Boynum kasıldı ve bir yırtıcı gibi dişlerimi göstermemeye çalıştım.

Sessizlik bekliyordum.

Alexis aniden başını çevirdi, iki renkli gözleri beni yoğun bir şekilde delip geçiyordu.

Yanaklarında ağaç dallarının kestiği yerden kan damlıyordu, bukleleri her yöne dağılmış, yüzü karanlık duygularla buruşmuştu.

"Bana ihanet ettin."

Başımı hayır anlamında iki yana sallayarak kolumu ona uzattım. "Hayır, seninle *evlendim.*"

Alexis'in sesi buz gibiydi. "Sırf g-güçlerin için beni incitmeye değer miydi? İstediğin her şeyi elde ettin mi?"

"Anlamıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Öyle değildi. Olimposlular... baskı."

Gözlerini devirdi ve elini küçümseyerek salladı. Ona hediye ettiğimiz on karatlık elmas parmağında dans ediyordu.

Karına saldırma.

Elimi sabırla uzattım. "Benimle gel."

Onu kaçırma.

"Beni tuzağa düşürdün," dedi Alexis boğuk bir sesle. "Bir *hayvan* gibi beni takip ettin. Bana berbat güçlerinle işkence ettin."

"GÜÇLERİN ŞİMDİ DAHA KUVVETLİ," diye bağırdım, tüm kontrolümü kaybederek. "Uyan. Evlilik yasası senin için de

geçerli prenses. Bu düzenlemeden sen de faydalandın, ben *senin için* daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum."

"SENDEN HİÇBİR ŞEY OLMANI İSTEMEDİM!" diye bağırdı.

Pişman olacağım bir şey söylememek için parmak eklemlerimi ağzıma bastırdım.

Sonunda kendimi yeniden kontrol altına aldığımda "Seni tuzağa düşürdüğüm için özür dilerim... takip... evlilik... kaçırma. Daha iyi olacağım," diye mırıldandım.

"Peki, kutulardaki ceset p-parçaları ne olacak?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Onlar ne mi olacak? O *rezil* adamlar senin rızan dışında sana dokundular. Benden ne yapmamı bekliyordun?"

"Kelimenin tam anlamıyla *başka bir şey*," dedi. "Onları parçalamak dışında!"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Saçmalama Alexis."

Nefes almakta zorlanıyormuş gibi nefes nefese kaldı.

Devam ettim. "Hâlâ mücevherleri neden reddettiğini anlamıyorum. Senin standartlarına uygun değiller miydi? Augustus, insanların bir zamanlar Hope Elması'na saygı duyduğunu söylemişti. Senin de tarihçesini takdir edeceğini düşündü. Daha güzel bir şey mi istiyordun?"

Alexis ağzını kapattı ve yüzü morarırken boğulma sesi çıkardı.

Yüz ifademi yumuşattım. "Daha iyi adamlar olacağız çünkü—"

"Bu s-sadece fiziksel," diye patladı.

Gözlerimi kırptım.

Buz gibi bir öfke beni sardı.

"Ne... sen bana ne dedin?"

Alexis başını geriye attı, çenesi dimdikti.

Kan, yanaklarından akmaya devam ederken, çenesini inatla dik tuttu ve öfkeme boyun eğmeyi reddetti. Bu kadar öfkeli olmasaydım etkilenirdim.

"Tekrar söyle," dedim sessizce. "Cesaretin varsa söyle."

Dişlerini gösterdi, gözleri parlıyordu. "Bu sadece fiziksel bir şey."

İleri atıldım.

3

AV

ALEXIS

Kharon kollarımı sımsıkı tuttu.

Montana alacakaranlığından yansıyan güneş ışıkları, rahatsız edici derecede yakışıklı yüzünün keskin hatlarını vurguluyordu.

Sağ elinin üstündeki iskelet dövmesi, omzuna kadar uzanıyordu. Acı verici yara dokusunun katmanlarının başladığı yerde bitiyordu. Göğsü yuvarlak izlerle doluydu.

Ona ne olmuştu? Ölümsüz birine bu kadar kalıcı yara izi bırakabilecek her neyse gerçekten iğrençti.

Damarlı çıplak gövdesine kan sıçramış ve alt karnındaki derin V şeklindeki kas, kargo pantolonunun üst kısmında kaybolarak ince, koyu bir iz bırakmıştı.

İnsanların Yeraltı'na karanlık tanrılar demelerinin bir nedeni vardı.

İşte nedeni buydu.

Yüzüm ateş gibi yanarken nefes almakta zorlanıyordum. Anlaşılan aseksüel değildim; sadece dövmeli, şiddet eğilimli, entrikacı erkeklerden hoşlanıyordum. *Ölümden daha kötü bir kader.*

Cesaretimi toparlayıp konuşacak gücü kendimde aradım.

"Bırak b-beni," diye fısıldadım.

Buz gibi gözler tehlikeyle parladı. "Yoksa ne?" diye sordu Kharon alaycı bir şekilde.

Derin, rahatlatıcı bir nefes aldım.

Pat. Pat.

Kharon şokla nefesini tuttu.

Bakışlarını yavaşça ellerime indirdi; Hades'in bana hediye ettiği Sparta silahından duman çıkıyordu.

Kharon'un dudakları inceldi.

Iskalamıştım.

Birbirimizi, ben (nişancı) ve (ne yazık ki vurulmamış) Şeytan'ı süzerken saniyeler dakikalara dönüştü.

Ortam ürkütücü bir şekilde sessizdi.

"İki elini de kullan, *carissima*," dedi Kharon sonunda, sesi boğuktu. "Silahı önünde tut ve göğsüme nişan al."

Duruşunu genişletti ve hayali bir silahı kalbime doğrultuyormuş gibi yaptı.

Parmaklarını tetiği çekiyor gibi büktü ve "Pat," diye fısıldadı Kharon.

Aralanmış dudaklarında kan izleri vardı.

Küstahça gülümsedi. "Acil durumlarda geri tepmenin seni sarsmaması için dirseklerini kilitlemeye çalış—"

Persephone'nin bana hediye ettiği şok tabancasını çıkardım ve siyah düğmeye bastım.

Acil bir durumdu, kocam tam bir pislikti.

Kharon taş gibi yere yığıldı.

Çimlerde kıvranırken vücudundaki tüm damarlar belirginleşti ve vücudu parlak mavi elektrik çizgileriyle aydınlandı.

"Güzel," diye mırıldandı. "İşte." *Nefes nefese.* "İşte bu." Korkunç, boğuk bir ses çıkardı. "Ayrıca işe yarıyor."

Siyah düğmeye vurarak kapatmaya çalıştım.

Voltaj arttıkça Kharon homurdandı.

Akımı durdurmaya çalışarak şok tabancasına vurdum.

Kharon, yerde çaresizce kıvranarak sırıttı.

Nyx uyanıp "Vaaaay!" diye bağırdı ve belime dolandı. "Evet. Onu elektrikle öldür. Düşmanlarımıza merhamet etmeyiz."

Birçok şey oluyordu (hiçbiri iyi değildi).

Kharon yine korkunç, acı dolu bir ses çıkardı ve yuvarlandı, mavi elektrik çizgileri teninde parıldarken gerildi.

"Bu çok eğlenceli, neden daha önce yapmadık?" Nyx heyecanla boynuma dolandı.

"Bu eğlenceli değil," diye telaşla fısıldadım. "Bu aptal şeyi nasıl kapatabilirim?"

Kutuya tekrar vurdum ve acı dolu inlemeler arttı.

"Neden kapatıyorsun?" Nyx'in gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Kharon yuvarlandı.

Aman Tanrım.

Kasılan parmaklarıyla şok tabancasının uçlarından birini göğsünden çekip çıkardı, kan ve deri parçaları sıçradı.

Nyx "Bekle... Kalkmıyor..." diye tısladı şaşkınlıkla.

"Öyle mi?"

Kharon doğrulup bana döndü.

Çığlık attım.

Artık deliliğinin derinliklerini saklama zahmetine girmiyordu. Gözleri tarif edilemez bir yozlaşmayı ele veriyor, parlak mavi akımlar soluk, neredeyse saydam cildinde dans ediyordu.

Gezegendeki en yetenekli avcı benden önce ayağa kalktı.

"Aman Tanrım... Ayakta duruyor," diye fısıldadı Nyx. "Nasıl ayakta duruyor? Bunu görüyor musun?"

Şok tabancasını düşürdüm ve geri çekildim.

Bacağımdaki dayanılmaz acı, yaklaşan bir tehlike değildi; asıl tehlike, canlı bir akım onu çarparken orada sakince duran adamdı.

Kharon kıvılcım saçan dudaklarını sildi, taze kan yüzüne yayılırken cızırdadı.

Bana doğru bir adım atarken karanlık bir sesle mırıldandı: "*Carissima,*" dedi. "Oyun istiyorsan... Söylemen yeterliydi."

Neon mavisi çizgiler soluk teninde parıldarken, havayı yanık bir metalik koku doldurdu.

Çenesi kenetlendi.

Benim tek uyarım buydu.

İleri doğru hamle yaptı.

Uzun parmakları çenemi kavradı ve yüzümü yukarı doğru çevirdi, aramızdan akım geçtiğinde tenim kıvılcımlar saçtı, olduğum yere çivilendim.

Bir şey cızırdadı.

Kharon dudaklarımız birbirine değene kadar başını eğdi.

Bam. Aramızda bir kıvılcım çaktı, nefeslerimiz birbirine karıştı.

Dili altdudağımdaki kanı yalamak için dışarı fırladı. Dilinin hafifçe değdiği ağzımın kenarında tatlı bir ürperti hissettim.

Çok hafif bir dokunuştu.

Tenim onun ardından için için yandı.

"*Carissima,*" diye inledi acıyla.

Çat. "*Kronos adına,* burada neler oluyor?" Augustus'un derin sesi yankılandı ve büyüyü bozdu.

Sanki ahlaksız bir şey yaparken yakalanmışız gibi (yakalanmıştık) ikimiz de başımızı ona doğru çevirdik.

Augustus, nerede olduğuna şaşırmış gibi kaşlarını çatarak etrafına bakındı, sonra bize odaklandı. Uzun gelen birkaç saniye boyunca bize baktı ve şaşkınlığı birdenbire tehlikeli bir şeye dönüştü.

Kadifemsi yumuşak sesiyle "Benim için durma. Onu öp," diye emretti Augustus. "Şimdi."

Bir dakika. Az önce ne dedi?

Kharon çenemi kavradı ve dudaklarımız birbirine çarptı.

Elektriklenme hissettim.

Dili ağzımın içine girdi. Altdudağımı sertçe ısırdığında inledim. O da inledi, nefeslerimiz birbirine karıştı.

Kharon beni yutmaya çalışıyor gibi daha sert öptü. Dudakları morarmıştı, ben de ona bastırarak parmak uçlarımda yükseldim, daha fazlasını istiyordum.

Kıvılcımlar çaktı. Aramızda bir akım dolaştı.

"Yeter," diye emretti Augustus ve Kharon nefes nefese ağzını çekti fakat parmaklarını çenemin etrafında tutmaya devam etti. Onun dokunuşuna doğru eğildim.

Aramızda tek bir kıvılcım gerildi, havada vızıldayarak dudaklarımızı birbirine bağladı sonra koptu.

Yanan yeri yaladım.

Augustus pantolonunu düzeltti.

Bizi izlemekten hoşlanıyor.

Poco başını Augustus'un omzunun üzerinden uzattı, tüylü kafasını geriye yatırdı ve bana suçlayıcı bir şekilde bağırdı.

Evet, ben bir sapığım.

Sıradaki soru.

Nasırlar çeneme batıyordu. Kharon yüzümü ona bakacak şekilde çevirdi. Hâlâ beni bırakmamıştı.

"Tadın... enfes." Sesi boğuk ve kısıktı.

Elektrik, çenemden geçerken dişlerim ağrıyordu. Uzun gelen birkaç saniye daha geçti.

Kalbim güm güm atıyordu, yüzüm alev alevdi; cesaretimi topladım.

"Sadece... fiziksel," diye fısıldadım.

Kharon, sanki onu yakmışım gibi elini çenemden çekti. Gülümsedim, zafer kazanmış gibi geriye doğru sendeledim.

"Bekle, neden karnında bir şok tabancası var? Neden çenesinde yanık izleri var?" Augustus, sanki ikimiz de aklımızı kaybetmişiz gibi (kaybetmiştik) bize baktı.

"Onu baştan çıkarıyorum."

"Beni ö-öldürmeye çalışıyor."

Kharon gücenmiş gibi görünme cüretini gösterdi.

Aklıma gelmeyen kelimeleri bulmaya çalışarak onaylamadığımı göstermek için başımı salladım.

Karen'ın bana dolaylı yoldan şok tabancasıyla elektrik verdiğini ve bunun hoşuma gittiğini nasıl açıklayacaktım ki?

Olimpos sağlık klinikleri lobotomi hizmeti sunuyor mu?

Kharon'un karın kasları elektrik şokuna ayak uydurarak kasılıp gevşedi. Ağzım kurudu.

Aklımda olsun, bir tane edinmem lazım. Hemen.

Augustus derin bir iç çekti. "Kharon, onu açıkça korkutuyorsun. Biraz sakin ol. Bunu konuşmuştuk." Beni işaret etti. "Lanet bir kurşun yarasından kan kaybediyor ve berbat görünüyor. Onu merkeze geri götürmeliyiz. Patro ve Akhilleus onu bulmak için her yeri arıyorlar."

Mentorlarım beni neden bu kadar umursuyor?

"Ona bir bak!" diye bağırdı Augustus.

Tamam, şimdi sadece kabalık ediyordu.

"Bize öpüşmemizi söyleyen sendin," diye mırıldandım kendi kendime.

Augustus'un gözlerinin kenarları kan içinde kaldı. "Ne dedin sen, *carus*'um?" diye yumuşak bir sesle sordu. "Konuş, sevgilim... Bir şikâyetin mi var?"

Tartışmak için ağzımı açtım fakat sesim çıkmadı. Augustus'la tartışmak farklı hissettiriyordu; Kharon gibi değildi.

Onun etrafında tehlikeli bir enerji vardı. Bir otorite.

Onayını istiyordum.

Tanrım, ölmeye hazırım.

Kharon bacağıma bakarken yüzü bembeyaz oldu. Sanki baldırıma saplanan kurşunu tamamen unutmuş gibiydi. Tenindeki ikinci şok telini iki eliyle kavrayıp, hiçbir şey değilmiş gibi derisinden çıkardı.

Çıtırdayan teller yere düştü.

"Evet, evet, bu benim tarzım," dedi Nyx.

Benim de.

"Üçümüzü de geri sıçratacağım," diye komut verdi Augustus. "Çünkü aramızda aktif olarak kanaması olmayan tek kişi benim."

İki adam da bana beklentiyle baktı.

Aman Tanrım.

Teklifini kabul edip güvenli bir yere geri sıçramak istedim.

Sen güçlü ve bağımsız bir kadınsın.

Birkaç ay önce bunu yapardım. Mantıklı bir seçimdi. Fakat bu, ihanetlerinden önceydi.

Kadınsı belime sarılıp derin ve sakin bir nefes aldım. Cesedimi çok kötü bir şekilde parçalamaması için Tanrı'ya hızlıca dua ettim... Carl Gauss bekliyordu.

İntikam için hiçbir bedel çok yüksek değildir.

"Şey, evlat," dedi Nyx. "Bence gerçekten bunu yapmamalısın."

Augustus ve Kharon'un gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Domus," diye fısıldadım, ev hissine odaklanırken. *Sıcaklık. Kabullenme.* Hades ve Persephone aklımdan geçti.

Karanlığa dalarken çığlık attım.

Diğer sıçrayışlarımdan farklı olarak, bu seferki acı hayal edilemezdi. Bir şeyler ters gitmişti. Her yönden parçalanıyordum, uzuvlarım gerilmiş ve bükülmüştü.

Sırtüstü yatıyordum; mahvolan kollarım ve bacaklarım genişçe açılmıştı.

Etrafımda duman yükseliyordu.

Her yer karanlıktı.

Bir kadın çığlık atıyordu. *Ben miyim?*

Nyx tısladı ve boynumdan kaydı. "Sen... çocuk musun?" Dili yanağımı okşadı fakat sesi çok uzaklardan geliyordu.

Dünya dönerken öksürdüm.

Midem bulanıyordu, yan döndüm ve bir gün önce yediğim her şeyi kustum.

"Yardım... lazım... hareket... yardım." Nyx endişeli görünüyordu. İkimiz de öyleydik.

Gözlerim başımın arkasına kaydı ve onları öne çekecek gücü zar zor buldum.

Alçak taş tavanda çelik kirişler aralıklı olarak uzanıyordu. Hava nemli ve yoğundu. Duvarlarda meşale ışığının gölgeleri titriyordu.

"Evlat, kalkmalısın," dedi Nyx, kulaklarım açılırken.

Bir kadın korkunç bir şekilde ağlıyordu.

Bu ben miyim, yoksa sadece kafamın içinde mi?

Ağlama sesi giderek arttı, bu da benim olmadığımı doğruladı.

Görüşüm bulanık bir şekilde ellerimin üzerine döndüm. İnleyerek ayağa kalktım.

Bunu yapabilirsin Alexis, sen bir Spartalısın.

Çökmüş, ellerim dizlerimdeyken boğuk erkek sesleri küfürler savuruyor, bir kadın çığlık atıyordu.

Başımı çevirip dar kaya tünelinin diğer ucunu gördüğümde zonklayan bir acı, kafatasımı deldi.

Birinin ucunda bir ışık parlıyordu. *Bir çıkış.*

Diğerinden bir çığlık yankılandı; karanlıktı. *Çıkmaz bir sokak.*

İki seçenek arasında bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Nyx bacaklarımdan kayarak yere inerken "Buradan çıkmalıyız, koş Alexis. Hemen," diye tısladı.

Derin bir nefes alıp acı içinde sendeleyerek ilerledim.

Seçimimi yaptım.

İkarus'un aksine, kaçmaya çalışırken ölüme düşmedim; kendi isteğimle ölüme yürüdüm.

@ayisigikitap

4

EN BÜYÜK VÂRİS

AUGUSTUS: YIRMI DÖRT SAAT SONRA
ÖLÜM MECLISI GAYRIRESMI MERKEZI, SIBIRYA

Sessizce köşeyi döndüm ve yavaşça ilerledim.

Poco uyuyordu, tombul rakun kolları baldırıma sıkıca sarılmıştı.

"Onu Girit'teki sarayımızın altındaki zindanda bir oyukta baygın hâlde buldum," dedi Hades, revirin dışında volta atarken. "Yaralıyken Montana'dan Yunanistan'a sıçradı... Komada olmadığı için şanslı."

Ares ile yani babamla konuşuyordu.

Ares, Hades'i dinlerken ağzındaki pürüzlü yara izi gerildi ve gözlerinin etrafında kırmızı halkalar belirdi.

İşkence anıları canlandı.

Savaş Hanedanı'nın her üyesinin yüzünde bir yara izi vardı; bunu o talep etmişti.

Jeneratör gücü sürdürmek için uğraşırken ışıklar titredi ve yüksek bir cızırtı sesi duyuldu.

Gölgelerin arasından sürünürken, Kerberos'un üç kafası da bana döndü.

Hayvanlar gözlerimdeki Yeraltı gücünü hissedebiliyordu ve içgüdüleri onlara, uğraşılmaması gereken bir avcı olduğumu söylüyordu.

Koruyucusunun tavrından habersiz olan Hades, Ares'e daha da yaklaştı. "Alexis'i bulduğum için Kronos'a şükürler olsun."

"Evet," dedi Ares, her kelimeyi dikkatlice seçiyormuş gibi. "İyi ki... onu bulan *sendin.*"

Kafatasımda bir acı hissettim.

Yeraltı yeteneklerimin gücünden kaynaklanan migren ağrıları hayatım boyunca beni rahatsız etmişti fakat şimdi daha keskindi. Evlilik bağı kurulduğundan bu yana, yeteneklerimi kullandığımda veya güçlü duygular hissettiğimde gözlerimden kan damlıyordu.

Gücüm, korkunç şekilde artmıştı. Kronos, karımı tuzağa düşürdüğüm için beni bizzat cezalandırıyordu.

Hades'in yüzü tuhaf bir ifade aldı.

Bir sırrı mı var?

Kapı çarparak açıldı ve bir doktor dışarı fırladı, parlak ışık koridoru doldurdu.

Doktorun Olimpos'a özgü beyaz önlüğünün üzerinde Sparta şifacılığının kadim sembolü Asklepios'un Asası vardı. Parlayan bir asaydı ve etrafına kanatlarla çerçevelenmiş bir yılan sarılmıştı.

Kanatlar yaratıkları temsil ediyordu. Yeraltı tanrıları için bir yılan. Olimposlular ise asaydı.

Yaşam ve ölümün kadim sembolü, doğal olmayan canlılıkta kanla lekelenmişti. Bu da bir Spartalının aşırı kanama geçirdiği anlamına geliyordu.

Midem düğümlendi.

Doktor titreyerek Hades'e eğildi. "Meslektaşlarımla iletişime geçip ona hasar için en yeni Olimpos macununu getireceğim," dedi aceleyle.

Hades onayladığını gösterecek şekilde başını salladı ve doktor uzaklaştı.

Olimpos araştırma laboratuvarları hayat kurtaran tıbbi ürünler üretiyordu.

Silahımın üzerindeki SSÖY gravürüne baktım.

Ares, eskiden Ölüm Aletleri olarak bilinen silah şirketini kurmuştu. *Kertenkele katili* lakaplı, ucu dikenli mızraklar

konusunda uzmandı; kurbanlar ölmeden önce bu mızrakların üzerinde çırpınıp dururdu.

Ares, modern zamanlarda pek işe yaramamasına rağmen başka bir şey üretmeyi reddetmişti, bu yüzden diğer Yeraltı liderleri işi bana vermişti.

Miras yasaları şirketin tüzüğünde yazılı olmasına rağmen, şirketi devralıp adını SSÖY olarak değiştirdiğim için beni asla affetmedi.

Bana verdiği yüzümdeki yara izini ovuşturdum.

Steril beyaz tıbbi odanın kapısı ileri geri sallanırken yüksek bir gıcırtı sesi duyuldu. İçeride, bip sesi çıkaran makinelere bağlı iki kişi vardı.

Kahretsin.

Hermos'un kafası kalın bir alçıya sarılmıştı (Kharon'un eseri).

Alexis karşısında, sedyede yatıyordu, baştan ayağa bandajlarla sarılmıştı. Yüzünün yarısı şişmiş ve morarmıştı, neon ışıkların altında hastalıklı bir morluk vardı. Garip koruyucusu, kafasını pençelerinin üzerine koymuş, yatağının yakınında yerde yatıyordu.

Alexis vurulmuş ve üç kez sıçramıştı. Hepsi senin suçun.

Daha erken harekete geçmeliydim. Onu durdurmalıydım fakat bağımsız duruşuna saygı duymak istemiştim.

Hiçbir kadın bu kadar ağır bandajlanmamalı, hele ki *benim* kadınım.

O her zaman korunmalı. Şımartılmalı. Sevilmeli.

Karın senin lanet olası gözetimin altındayken yaralandı. Sen, Kronos'un lanetlediği bir bir utanç kaynağısın.

Kapı açılırken kafatasımdaki zonklama şiddetlendi.

"Ne yapıyorsun?" Hades'in sesi silah sesi gibi yankılandı ve Kerberos homurdandı. "Buraya sadece liderler girebilir. Dinlenme odasında beklemeniz söylendi."

Ares bana tiksintiyle baktı, sonra arkasını dönüp gitti ve beni diğer liderle baş başa bıraktı.

Cehenneme kadar yolun var, baba.

Hades kapının önüne geçerek revire girmemi engelledi.

İleriye doğru yürüdüğümü hatırlamıyordum.

"Neden *böyle* görünüyor...?" Küçük cam pencereden onun omzunun üzerinden bakmaya çalışırken sesim titriyordu.

Yüksek sesli bir patlama duyuldu. Işıklar bir anda sönünce her yer karardı.

Kerberos'un altı sarı gözü hariç koridor zifiri karanlıktı.

Hades bir adım yaklaştı.

Jeneratör gürültülü bir şekilde uğuldadı ve bir vızıltı duyuldu; hastalıklı yeşil ışıklar daha zayıf, eskisinden daha loş bir şekilde tekrar yandı.

"Kurşun yarasıyla *defalarca* sıçradı," diye çıkıştı Hades. "Kafası karışmış bir şekilde mahzenimizde sendeleyerek yolunu şaşırdı ve yüzüstü kayalara yığıldı. Sıçramaktan vücudu o kadar zayıflamıştı ki kolayca morardı."

Sesinde doğal olmayan bir ton vardı. Neredeyse suçlu gibi görünüyordu.

"Onu görmem gerek." Onun yanından geçmek için yana doğru adım attım.

Hades benimle birlikte hareket etti. "Seni görmek *istemiyor*."

Mürekkep karası sis sarmalları, sinsi bir akıntı hâlinde ondan dışarı taşıyordu.

Yüzlerce ses haykırıyordu: *"Sen bir katilsin. Bir canavarsın. Senin gibi birini kimse asla sevemez."*

İşkence ettiğim her zihin bana işkence ediyordu.

Alexis'in yumuşak sesi, hepsinden daha yüksek çıkmıştı. *"Senden nefret ediyorum. Benim sınırlarımı çiğnedin. Seni asla sevmeyeceğim. Sen asla benim kocam olmayacaksın."*

Kafamdaki zonklamalar doruk noktasına ulaştı, sağ dizim neredeyse pes etti. Sesler daha da yükseldi.

"Kızıma yeterince zarar verdin zaten." Hades korkularımı yüksek sesle dile getirdi.

Onun gücü boynuma bir ilmek gibi dolandı, tüm sıcaklık dünyadan kayboldu, nefesim buz gibi bir bulut hâlinde dışarı çıktı.

Donmuş dudaklarım aralanırken çatladı. "Onunla olmam *gerek*."

Görmek gittikçe zorlaşıyordu.

"Hayır, onu rahat bırakmalısın," dedi Hades buz gibi bir sesle. "Sen Sparta'nın yüz karasısın ve benim değerli kızımla arandaki bağ olmasaydı... seni hemen burada parçalardım."

Beni koridorun karşısına itti.

ÇAT. Başım duvara çarptı. Hezeyanlarıma bir de bu acı eklendi.

Kerberos havladı.

"Git," diye emretti Hades. "Hemen."

Ona ulaşmam gerek.

Tartışmak için ağzımı açtım fakat ağzımdan çıkan tek şey acı dolu bir homurtuydu. Yakında migrenim ilerleyecek ve hiçbir şey göremeyecektim.

"Onu incitmek istemedim," diye fısıldadım. "Ona değer veriyorum ve..."

"Git!" diye kükredi Hades.

Yüksek topuklu ayakkabılar mermer üzerinde tıkırdadı. "Hades?" diye seslendi Afrodit koridorun aşağısından. "Roma yakınlarında alışılmadık bir Titan varlığı görüldü, Artemis seni ve Ares'i araştırma görevine atadı. Bir dakika, Augustus neden diğerleriyle birlikte dinlenme odasında değilsin?"

"Şimdi oraya gidiyorum," dedim boğuk bir sesle.

Önce Hades'in uzaklaşmasını bekledim.

Gitmedi.

"Git," diye emretti Hades niyetimi anlayarak. "Hemen."

Döndüm ve koridorda sendeleye sendeleye yürüdüm.

Gücü peşimden gelirken buz, ayak bileklerimi ısırıyordu.

Genellikle migrenim dalga dalga uyuşmalarla gelirdi fakat vücudumdaki her kemik ağrıyordu. Acı içinde inleyerek, yönümü kaybederek sersemlemiş bir hâlde duvarlara çarpıyordum.

Bir çınlama sesi acımı böldü.

Bir şey pantolonumun paçasını çekiştirdi.

Sendeleyerek durdum ve aşağıya doğru gözlerimi kısarak baktım.

Yeşil sisin içinde Poco, siyah-gri yüzünü bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi yukarı kaldırdı.

Küçük, siyah elini, patisini beklentiyle açık tutarak kaldırdı.

"Hiçbir ödül yok," dedim hırıltılı bir sesle.

Poco keskin dişlerini gösterdi ve hayır anlamında başını salladı. Sonra sanki bir şey bekliyormuş gibi siyah patisini daha yükseğe kaldırdı.

"Ödül yok." Başımı tuttum.

Daha yüksek sesle mırıldandı, aramızdaki bağ endişeyle ısındı. Poco küçük ellerini birleştirdi, sonra birini bana uzattı.

"Ah," diye fısıldadım.

Tedirgin bir şekilde eğilip işaretparmağımı uzattım.

Poco işaretparmağımı kavradı, minik eli parmağımı tam olarak saramıyordu.

Poco beni nazikçe öne doğru çekti, iki tüylü bacağıyla bana yol gösterirken dengede duruyordu. Nem görüşümü bulanıklaştırdı.

"Teşekkür ederim."

O da mırıldanarak cevap verdi.

Aramızdaki bağ, sıcak bir duyguyla dolup taştı.

Kimse neden hayvanat bahçesinin arkasında yaşayan altıncı sınıf canavarlardan biriyle değil de bir rakunla bağ kurduğumu anlamadı.

Sparta'da yüzlerce farklı tür vardı fakat bunlardan sadece birkaçı canavar ölçeğine giriyordu: En yükseği ve en tehlikelisi yedi olmak üzere, birinci sınıftan yedinci sınıfa kadardı.

Yedinci sınıf canavarların nesli neredeyse tükenmişti. Spartalıların onları gördükleri yerde öldürmeleri emredilmişti.

Titanlar ve Tifonlar, yedinci sınıfa dâhil edilen en son yaratıklardı.

Yeraltı üyelerinin çoğu, hayvanat bahçesindeki beşinci ya da altıncı sınıf yaratıklarla bağ kuruyordu: Nemea kara memelileri, vahşi kanatlı Pegasuslar, Kerberos'un üç başlı köpek kuzenleri ya da gizli mağaralarda yuvalanan görünmez ejderhalar.

Bu hayvanların hiçbiri ilgimi çekmiyordu.

Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle sarılmak için kollarını bana doğru uzatan ve ağaçtan sarkan bu küçük adam beni etkilemişti.

Poco sıralamada yer almıyordu fakat umurumda değildi.

O, olduğu hâliyle mükemmeldi.

Şimdi Poco, beni yavaşça koridorlarda yönlendirirken endişeyle bana bakıyordu. Küçük siyah parmakları, sanki beni kaybetmekten endişeleniyormuş gibi parmaklarımı sımsıkı tutuyordu.

Rakunlar vahşi, zeki ve sadık yaratıklardı.

Ares'in bana güç ve onur konusunda soğukkanlılıkla ders verdiği, hayvanların hırlayıp kaçtığı ve Yeraltı dünyasının bana sorumluluklarımı hatırlattığı bir ömürden sonra, gerçek bir arkadaşa sahip olmak harikaydı.

Poco, Yeraltı dünyasının en büyük vârisi olmamı umursamıyordu.

Garip bir şekilde, tanıştığım ve benden korkmayan birkaç hayvandan biriydi. Sadece sarılıp saçlarımla oynamak istiyordu.

Yıllar önce, Kolhis ejderhasının ateşi her şeyi yakıp kül ettiğinde, Poco ağlamış ve bir hafta boyunca yatağımdan çıkmayı reddetmişti. Kafatasımı tırmalarken, eminim ki bu dünyada görülen ilk rakun depresyonu vakasını yaşıyordu.

O günden beri saçlarımı uzatıyordum; onun hatırına kesmiyordum.

O benim için her şeydi.

Ona zarar vermeye cesaret eden *herkesi* katlederdim.

Poco mırıldandı ve elimi çekiştirdi.

Sendeleyerek, üzerine bir hançer oyulmuş tanıdık bir metal kapının önünde durdum. Kapının koluna uzanamadan, koridor bir kez daha karanlığa gömüldü.

Sessizlik çöktü.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Jeneratör çalışmaya başladığında genellikle ses çıkarırdı fakat hiç ses yoktu.

Poco sinirli bir çığlık attı.

Sirenler çalmaya başladı. "Acil durum... Acil durum... Acil durum." Koridordaki hoparlörlerden gelen monoton bir ses, uyarıyı tekrarlarken cızırtıyla yankılandı.

Kafatasıma keskin bir ağrı saplandı. Bu ani saldırı karşısında iki büklüm oldum.

Poco vücuduma tırmandı, kürkü başımın arkasına baskı yaparken arkamdan bana sarıldı, kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptım.

Bir saniye sürdü.

Poco küçük elleriyle iki kulağımı da kapatıyor ve beni delici seslerden korumaya çalışıyordu.

Jeneratör vızıldadı ve tavandaki ışıklar tekrar yandı fakat yeşil değillerdi.

Neon kırmızısıydılar.

Sirenler çalmaya devam ederken parlak kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Poco hâlâ kulaklarımı kapatırken, omzumu önce ağır metal kapıya çarptım sonra da sendeleye sendeleye birine çarptım.

Kharon beni tutarken "Onu gördün mü?" diye sordu telaşla. "İyi mi? Ne oldu? Liderler seni yakaladı mı? Acil durum sistemi neden devre dışı?" diye sordu peş peşe.

"Hayır," diye fısıldadım ve onu ittim.

Kharon beni takip etti. "Hayır mı, neye hayır?" diye sordu. Cehennem tazıları köşeden bizi izliyordu; kemiksi bedenleri bir anlığına beliriyor, sonra yeniden silinip gidiyordu.

Kharon'un güçleri de evlilik bağımız sayesinde güçleniyordu.

"Alexis'e iyi gelmiyorsunuz," diye alay etti Patro. Kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. "İkinizin tek yaptığı ona zarar vermek."

Kharon homurdanarak ona döndü, Patro onun öfkesine sırıtarak karşılık verdi.

Kendimi balıklama eski koltuğa bıraktım ve acıyla inledim.

Görüş alanımdaki Drex, gözleri faltaşı gibi açılmış hâlde karşı tarafta oturuyordu. Başının üzerinde çirkin bir kuş, küçük daireler çizerek uçuyordu.

Poco ise göğsümün üzerinde kıpırdanıp tüylü bir yumak hâlini aldı.

"Hermos'u gördün mü?" diye sordu Agatha, oturduğu yerden kalkarken. Odanın diğer ucuna yürüdü ve yüzüme doğru yaklaştı.

Poco tıslադı ve onu ısırmaya çalıştı.

Agatha, onun erişemeyeceği bir noktaya doğru geriye sıçradı.

"Hermos... komada," diye hırıltılı bir sesle mırıldandım, mide bulantımla mücadele ederken. "Başı tamamen sarılı."

"Canın cehenneme," dedi Agatha, hışımla arkasına dönüp parmağıyla suçlayıcı bir şekilde Kharon'u işaret ederken. "İlla onu *vurman* mı gerekiyordu?"

Kharon küçümseyerek "Hâlâ hayatta olduğu için şanslı," dedi.

Agatha homurdandı.

Kharon onu iterek geçti. "Alexis nasıl? O... iyi mi?" diye sordu bana yumuşak bir sesle.

Başımı hayır anlamında salladım.

"Tabii ki iyi değil," diye alay etti Patro, karşı duvarda yaslandığı yerden. "*Seninle* evli."

Kharon kendini Patro'nun üzerine atıp boğuşmaya başladıklarında, etrafta homurtular yankılandı.

Küçük siyah parmaklar kulaklarımı kapattı.

Drex, koltuğun ucunda, İsa'ya dua eder gibi bir şeyler mırıldandı. *Sana burada yardım etmeyecek. Burası Sparta.*

Poco ne yaptığını unuttu ve kulak mememle oynamaya başladı. Küçük parmağını kulağımın içine doğru soktu.

Çatırt.

Gözlerimi araladım.

Akhilleus, odanın ortasında bir duman bulutu içinde belirdi. Poppae ve Nero ayaklarının dibinde çömelmişti.

Kharon ve Patro ayrılmışlardı, ikisi de suçlu gibi görünüyordu, sanki Akhilleus'tan kavga ettiklerini saklamaya çalışıyorlardı.

Akhilleus, Patro'ya işaret diliyle hızla bir şeyler anlattı ve ona bir parşömen uzattı.

Patro okurken, Akhilleus kendini yanımdaki kanepeye attı ve bitkin düşmüş gibi şakaklarını ovuşturdu.

Ağzının kenarında yanmamış bir sigara duruyordu.

Drex kanepenin diğer tarafında korkuyla inliyordu, biz de gözlerimizi devirip birbirimize uzun zamandır çektiğimiz acıları paylaşan bakış attık; *bu yeni Olimposlu çocuk Ölüm Meclisi'nde bir hafta bile dayanamayacak.*

İrkildim.

"Alexis'ten uzak dur," diye fısıldadım. Ares Hanedanı'nda büyüyen üvey kardeşim olarak, onu her zaman Helen'den sonra en yakın ailem olarak görmüştüm.

Akhilleus alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırırken kırmızı gözleri parladı.

Elimi tabanca kılıfıma attım.

O da aynı hareketi tekrarladı.

O artık aileden biri değil.

Poco, Akhilleus'a tısladı, sonra minik parmağını uzatıp ona ateş ediyormuş gibi yaptı. Kharon son aylarını ona bu hareketi öğretmekle geçirmişti.

Nero kısık bir homurtuyla kanepeye doğru yürüdü.

Kurda baktım.

Kuyruğunu kıstırıp sessizce uzaklaştı.

"EY MİLLET!" Patro, neon kırmızısı havada sarı bir parşömeni sallayarak bağırdı. "Medusa... Ölüler Diyarı'ndan kaçtı." Sesi hayalet görmüş gibi titriyordu. "İki Olimposluyu— iki *ölümsüzü* öldürdü."

Sirenler daha yüksek sesle çalıyor gibiydi.

Patro, herkesin görebilmesi için sayfayı çevirdi.

Sayfanın tamamı Medusa'nın resmiyle kaplıydı. Solgun ve ince kemikliydi; gözleri, kafasına göre çok büyük görünüyordu. Kan ve kirle kaplıydı, hapishane parmaklıklarının ardından boş boş bakıyordu.

Patro manşeti okudu: "Canavar Medusa yine saldırıya geçti, iki Olimposlu öldü. Şimdi onu hapseden Yeraltı üyelerinin peşine düşecek mi?"

Gözlerimi devirdim.

Agatha güldü.

"Neden paniklemiyorsunuz? Sizin derdiniz ne?" Patro, suçlarcasına parşömeni bana doğrulttu. "Şimdi o iğrenç Gorgon hepimizin peşine düşecek... O ölmüş olmalıydı. Yılan pisliği."

Agatha öne çıktı. "Gorgonlarla bir sorunun mu var Patro?" diye sordu. "Çünkü bu bir hakaret gibi geldi."

Patro alaycı bir şekilde güldü. "Evet, belki de var... Onlar nasıl doğru davranacaklarını bir türlü çözemeyen vahşi, karanlık yaratıklar. Onlar neye benziyor derseniz daha çok hayvanlara..."

"Yerinde olsam o cümleyi bitirmezdim." Agatha sözünü kesti, jilet gibi keskin dişleri ağzında parlarken, yüzündeki deri soyulmaya ve canavarımsı bir yüz ortaya çıkmaya başladı.

Ağzını daha da açtı.

Akhilleus, bir bulanıklık içinde odanın karşısına geçti ve Patro'nun önünde koruyucu bir şekilde durdu.

O da sanki burnunun arkasında dişlerini gösteriyormuş gibi öne eğildi, sigarasının yanan ucu gözleriyle uyumluydu.

Acil durum uyarısı çalmaya devam ederken, yanıp sönen kızıl ışıklar hepsini gölgelere boğdu.

"Ondan korkmuyorlar çünkü o da bir Gorgon," dedim.

Herkes bana döndü.

Yavaşça konuştum. "Çekinik özellikler... Spartalılar yaratıklarla çiftleştiğinde ortaya çıkabiliyor... Bu yüzden bu durum sık sık olmaz."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Patro kısık gözlerle.

"Artemis soyunda *tuhaf* atalar var," dedim sessizce, odanın karşısındaki Kharon'a bakmadan. "Medusa, Yeraltı güçleriyle doğmadı. O bir Gorgon. Kader gücüyle doğdu."

Patro nefesini tuttu, parşömen parmaklarından düşerken hışırdadı. "Bu yüzden mi herkes Medusa'dan korkuyor?" diye sordu inançsızlıkla.

Drex inledi.

Patro'nun yüzü tiksintiyle buruştu. "O lanet olası bir canavar." Abartılı bir şekilde titredi. "Kaderin gücüne sahip yılan pisliği. Hiç var olmamalıydı."

Agatha gözlerini devirdi ve kanepeye temkinli bir şekilde oturdu. "Ne kadar da bağnazsın."

"Ah, lütfen," dedi Patro. "Hepimiz bunu düşünüyoruz."

Kharon duvara boş boş baktı.

Medusa onun kız kardeşiydi.

Poco göğsüme tırmandı, kaşlarımı yalarken bıyıkları yanağımı karıncalandırdı.

"Teşekkürler dostum," diye fısıldadım, yardım mı ediyordu yoksa işleri daha mı kötüleştiriyordu pek emin değildim.

Mırıldandı ve kaşımdan bir parça kopardı.

Kesinlikle daha kötüleştiriyordu.

Kharon, *Şahin Günlükleri*'ni aldı ve kanepede yanıma oturdu. Bir sonraki habere geçti.

"İlginç," dedi Kharon okurken. "Olimposlu bir doktor, bir Spartalıya insan vücut parçalarını dikmeyi başarmış."

Pek de şaşırmış sayılmazdım, sadece homurdandım.

Spartalıların bedensel yapısı dönüşüme son derece yatkındı.

Beyin, göz ve organ gibi yumuşak dokuları yenileyebiliyorduk. Fakat eksik sert dokuları yani kemikleri ve kıkırdakları yeniden oluşturamıyorduk. Bir kemik kötü bir şekilde kırılmışsa, çoğu parçası hâlâ sağlam olduğu için zamanla iyileşiyordu.

Sonuç olarak eksik uzuvları yeniden oluşturamıyorduk fakat vücudumuz başka insanların uzuvlarını kabul edebiliyordu.

Ölümsüz biyoloji, berbat bir durumdan başka bir şey değildi.

Binlerce yıl önce, daha düşük rütbeli Spartalı askerlerin parmaklarını, ellerini, ayaklarını ve hatta bazen tüm bacaklarını kesmeleri bir gelenekti. Bunları, savaşta uzuvlarını kaybeden daha yüksek rütbeli Spartalılara dikiyorlardı.

Eskiden bu, en büyük saygı ve onurun göstergesiydi ancak artık bu uygulama barbarca kabul ediliyordu.

Haklı bir sebebi vardı.

Poco, Kharon'un dikkatini çekmek için ellerini çırparak mırıldandı.

Kharon parşömeni bıraktı sonra döndü. "Pat," dedi ve Poco'ya parmağıyla ateş ediyormuş gibi yaptı.

Birbirlerine bakarken uzun bir sessizlik oldu.

Poco ölmüş gibi yere yığıldı.

Üç saniye sonra, gri tüyleri her yöne dağılmış bir hâlde aniden yerinden fırlayıp çığlık attı ve parmaklarını silah gibi doğrultarak karşılık verdi.

Kharon gözleri kapalı, dili dışarıda, geriye doğru yığıldı.

Poco heyecanla cıvıldadı.

Birbirlerine beşlik çaktılar, sonra en az bir düzine kez "ateş etme" oyununu oynamaya devam ettiler.

Gözlerimi kapattım.

Uyku çabucak bastırdı.

Çat.

Kapı açılınca sıçrayarak uyandım. Sanki saniyelerdir uyuyormuşum gibi hissediyordum fakat duvardaki saat, saatler geçtiğini söylüyordu.

Artemis odaya girdi.

Tepedeki ışıklar o alışıldık yeşil tonlarıyla uğultu çıkarıyordu. Etraf sessizdi. Poco, bir şapka gibi başımın üzerine yayılmış, horluyordu.

Akhilleus, kanepede yanımda uyuduğu yerde irkilerek uyandı. Patro ise hâlâ çatık kaşlarla parşömeni okuyarak onun dizlerinin dibinde oturuyordu.

Kharon ve Agatha yerde satranç oynuyorlardı. Drex ise köşede sinmişti.

Bulanık gören gözlerimi ovuşturdum.

Poco omzumda mırıldandı ve heyecanla ellerini çırptı.

Yorgun beynimin Alexis'in Artemis'in yanında durduğunu algılaması biraz zaman aldı.

Kalbim bir anlığına durdu.

Sargıları çıkarılmıştı fakat yüzü kararmış morluklarla kaplıydı. Yorgun ve bitkin görünüyordu.

Bunu ona biz yapmıştık.

"İlk görevin için kimi seçiyorsun?" diye sordu Artemis, belli belirsiz bir sabırsızlıkla odadaki üyelere işaret ederek. "Drex, Agatha ve Hermos'la birlikte, bu yüzden Augustus ve partnerini mi yoksa Akhilleus ve Patro'yu mu seçeceksin?"

Kharon, Alexis'in zihnini okumaya çalışıyormuş gibi ona bakıyordu.

Patro dikleşti.

"Seçtiğim kişiler..." Alexis'in sesi kısıktı ve sanki önemli bir karar veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Akhilleus ve Patro."

Bağımızı saran acı, midemdeki sancıyla kıyaslanamazdı.

Poco bir tutam saçımı ağzına tıkıştırdı.

"Pekâlâ," dedi Artemis, sıkılmış bir tavırla odaya hitap ederek. "Liderler kararını verdi. Medusa yakalanana kadar herkes Augustus'un villasında kalacak." Bana baktı. "Savunmalara katılın. Bir sonraki Titan görevlerinden önce bir haftanız var," dedi Artemis soğuk bir şekilde.

Çatırt. Bir anda sıçrayıp uzaklaştı.

Patro, kolunu Akhilleus'un omzuna atmış hâlde ikimize de sırıttı.

"Lanet olsun," diye küfretti Kharon.

Poco var gücüyle çığlık attı ve olanca kuvvetiyle pazımı ısırdı.

Hançer gibi keskin dişlerini çektikten sonra pişmanlıkla inleyerek yarayı yalamaya başladı.

"Merak etme," diye fısıldadım, tüylü başını okşarken kan kolumdan aşağı süzülüyordu. Anksiyete kaynaklı ısırma sendromundan mustaripti.

Poco sızlandı, cebimden çıkardığım bir kurabiyeyi ona uzattım. İki eliyle dikkatlice aldı.

Gözlerimi Alexis'ten başka her yere çevirerek, Poco'ya "Hiç de kötü değil," diye güvence verdim. Kalbim paramparça olmuştu.

Poco, ödülünü yalarken rahatlayınca neşeyle mırıldandı.

Kanayan yarayı bastırdım ve aklıma not ettim: *Dikiş attır ve tetanos aşısı ol.*

Bugün, benim günüm değildi.

5

SAVAŞ ESİRLERİ

ALEXIS

Yaldızlı, yüksek tavanlı bir avluya sıçrarken dumanlar yükseldi.

Konum: *Como Gölü.*

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Evlendiğimiz villaya geri dönmüştük. *Beni cinsel arzularıyla yiyip bitirdikleri ve benim de bundan haz aldığım o yere...* Sapkınlık, insanın ruhuna gerçekten de sinsice süzülüyordu.

Sunak gitmişti fakat o görkemli merdiven, etkileyici pencereler ve tavan freskleri aynıydı.

Kharon, ayaklarının dibinde cehennem tazıları dolanırken, cilalı mermer zeminde bana doğru ağır ağır ilerliyordu. Bir hizmetkâr –koyu pelerinli, bir hizmetçiden çok savaşçıya benzeyen uzun boylu bir adam– onu durdurdu.

Augustus nerede?

Şaşkınlıkla etrafa bakındım.

Patro ve Akhilleus'un ikisi de gözlerini dikmiş bana bakıyordu; birinin bakışlarında kibirli bir küstahlık, diğerininkinde ise tehlike vardı.

Onları kötünün iyisi oldukları için seçmiştim fakat Akhilleus'un kısılmış gözlerine bakınca, bunun doğru olup olmadığından pek emin değildim.

Göğsüm korkuyla sıkışırken, Drex'e doğru sürünerek yaklaştım.

Çatırt.

Augustus birkaç metre ötede belirdi, etrafında dumanlar yükseliyordu.

Nefesim kesildi.

Yanında bir çocuk duruyordu.

İkisi de benzer boydaydı fakat Augustus güçlü bir vücuda sahipken, genç zayıf ve sıska, omuzları sanki saklanmaya çalışır gibi içe doğru çökmüştü.

Charlie.

Augustus, gözlerime bakarak "Senin için, *carus*'um," dedi. "Persephone, onun da Helen'in derslerine katılmasını onayladı. Charlie'nin 1 Nisan'da on sekizine gireceğini, aralarında neredeyse bir yaş fark olduğunu söyledi. On dokuz yaşına gelene kadar her ikisinin de bir sınıf arkadaşına sahip olması iyi olacak."

Charlie başını bana doğru salladı. Hareketi neredeyse bir seğirme kadardı ve kimse görmedi. Persephone'ye yalan söylemişti; birkaç hafta içinde on dokuz yaşına girecekti.

Cevap vermek için ağzımı açtım fakat ses çıkmadı.

Augustus'un ifadesi yumuşadı. "İyi bir gece uykusu çek, eğitimin yarın başlıyor. Titanlara hazırlanmak için sadece bir haftamız var."

Augustus, sert bir şekilde kaşlarını çatarak bir hizmetçiye seslendi. "Çevre savunmalarını *yükseltin.*"

Dönen bir uğultu duyuldu; avlu titredi, amforalar ve bronz heykeller sarsıldı. Devasa pencerelerin ardında, elektrikli bir çit yavaşça toprağın içinden yükseldi.

"Düşmanı dışarıda tutmak için," dedi Augustus soğuk bir şekilde.

Titanları mı yoksa Medusa'yı mı?

"Olimposlular."

Drex'ten boğulma sesi geldi.

Augustus döndü; sırtı dimdik, omuzları gergin bir şekilde uzaklaştı. Akhilleus ve Patro'ya sertçe çıkıştı, silahlar ve yönetim kurulu toplantısı hakkında bir şeyler söyledi.

İçimi kötü bir his kapladı.

Sparta'yı ve karmaşık siyasetini boş ver.

Görüş alanımdaki kör noktada sarı saçlar uçuşuyordu. Charlie üzerime atıldı, üstübaşı tertemiz sabun ve şafak vaktindeki orman gibi kokuyordu. *Yuvam.* Hâlâ ağrıyan kemiklerim onun gücü altında çatırdadı fakat ben de ona sıkıca, tüm gücümle sarıldım.

Birbirimize sarmaş dolaş hâlde uzun dakikalar geçirdik.

Biri omzuma dokundu.

Charlie'yi kollarımın arasında tutarak döndüm.

Helen utangaç ve kararsız bir şekilde bana baktı. "Siz ikiniz benimle birlikte benim odamda uyumak ister misiniz?" diye fısıldadı, ellerini çevirerek. "Sadece güvenlik için."

Bu, hızlı hızlı konuşan on altı yaşındaki kız değildi.

Yaşadıkları ve bizim atlattıklarımız yüzünden kalbi kırılmıştı, ben de evet anlamında başımı salladım.

Onun yatak odasına çıktığımızda hepimiz döndük.

"Ne?" diye sordu Drex utangaç bir şekilde. "O psikopatların hiçbiriyle aynı odada uyumayacağım. Ayrıca burada tek başıma da uyumayacağım, muhtemelen hayaletler vardır." Bir süre duraksadı. "Sorun olur mu?"

Böylece ilk resmi pijama partim başladı.

Ay ışığı eski vitray pencerelerden süzülüyordu, bizimle parıldayan Como Gölü arasında tel bir çit vardı.

Manzara gümüş rengi ve soğuktu.

İçeride ise bambaşka bir hikâye vardı.

Pembe ipek çarşaflar, kristal işlemeli şifonla kaplı dört direkli bir yatağın üzerine serilmişti. Peruklar, elbiseler ve inciler yere saçılmıştı. Makyaj malzemeleri her yere dağılmıştı.

Fırfırların arasında, gerçek boyutlu bir poster duvarı kaplıyordu. Erebus, imzası olan maskesini takmış ve elinde dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Üst kısımda gotik harflerle "Öldür ya da öl" yazılmıştı, kan damlıyordu.

Helen'in tarzını seviyorum.

Tehlikeli görünümlü bir hizmetçi, bir düzine gümüş tabakla kaplı tekerlekli bir masayı içeri itti.

Kapakları açtı.

On dakika sonra Charlie ve ben, yemeğin yarısını bitirmiştik. Karnımızı tutarak, hâlâ yemeye devam ediyorduk. Buna karşılık, Helen ve Drex tabaklarından bir şeyler atıştırıyor, bize şaşkın gözlerle bakıyorlardı.

Anlamıyorlardı.

Ömür boyu süren bir açlık, ruhunda pençe izleri bırakır.

O gece, midem ağrıyacak kadar dolu, düşüncelerim hızla akarken, vücudum morarmış bir şekilde, huzursuz bir uykuya daldım.

Kâbuslar beni yuttu.

Nefes nefese yatakta oturdum, oda sessizdi, herkes hâlâ uyuyordu.

Girit'e dönüp onu kontrol etmem gerek. Düşüncelerim birbirine karıştı.

Titreyen parmaklarımla terimi silerken iç çektim.

Helen'in mor geceliklerinden birini giymiştim, vücudum sanki Spartalı bir araba çarpmış gibi ağrıyordu. Morluklar Olimposluların şifalı macunu sayesinde kayboluyordu fakat kemiklerim hâlâ kırılgan ve sertti.

Helen pembe, parlak bir bone takmış hâlde yanımdaki yatakta usulca horluyordu; yastığının altında dolu bir Sparta silahı duruyordu.

Yay kaplı karyolanın başlığının üzerine bir silah cephaneliği yerleştirilmişti, her silah pembe taşlarla süslenmişti.

Yerdeki minder yığınından yüksek bir horlama sesi yankılandı.

Charlie, dört uzun bacağı havaya kalkmış duran Fluffy Jr.'ın yanına serilmiş yatıyordu. Her birkaç saniyede bir, sanki yüzüyormuş gibi pençelerini çırpıyordu.

Drex ise odanın diğer ucunda, kapıya daha yakın ve Charlie'nin yatağının karşısında, mor minderlerin üzerinde uyuyordu. Altın renkli tukan koruyucusunu –ona ustaca Toucey adını vermişti– kolunun altına sıkıştırmıştı.

Parmaklarım karıncalandı, klostrofobi ciğerlerimi sıkıştırdı.

Horlayan Nyx'i alıp boynuma bir eşarp gibi sardım ve lüks yataktan sessizce çıktım.

Ayağa kalktığımda her yerim *zonkladı* ve dizim acı verici bir şekilde burkuldu. Nasıl hareket edeceğimi anlamak için birkaç deneme yanılma süreci gerekiyordu.

Derin bir rahatlama nefesiyle sonunda sendeleyerek koridorun serin havasına çıktım.

Durup dinledim.

O ses neydi?

Mermerler parlıyor ve sütunlar duvarlar boyunca diziliyordu; aralarında ise çeşitli savaş pozlarında sergilenen çıplak savaşçıların bronz heykelleri yükseliyordu.

Avizeler sallandıkça kristaller birbirine çarparak takırdıyor, mum ışığını kırıp her yere yansıtıyordu.

Ürkütücüydü.

Helen, villanın tamamının elektrik şebekesinden bağımsız olduğunu; karartılmış camlar ve gizlilik adına ışığa maruz kalmanın sınırlandırılmasıyla ilgili bir şeyler söylemişti.

Neon yeşili projektörlere sahip yeni çitler, bu iddiayı tamamen boşa çıkarıyor gibiydi.

Bir çığlık yankılandı.

Sessizlik bozuldu.

"Bunu duydun mu?" diye fısıldadım Nyx'e.

"Boynumdaki pullar gerildi. Kapa çeneni ve uyu," diye mırıldandı yorgun bir şekilde.

Bu tekrar yaşanıyor olamaz. Muhtemelen hepsi senin hayal gücünün bir oyunu, gerçek değil...

Mermer, çıplak parmak uçlarımın altında titreşti ve bir kadın çığlık attı.

Susuzluğumu unutup sesi takip ettim.

Sayısız dönemeçten sonra, koridorun gölgeleri arasında üzerinde hiçbir işaret bulunmayan ağır, metal bir kapı duruyordu.

Çıkmaz sokak.

Arkamdan ayak sesleri yankılanıyordu, dönüp baktım; kalbim çarpıyordu.

Kimse yoktu.

Nefesimi tutarak, yavaşça ilerledim ve kulağımı metal kapıya dayadım.

Zincirler şangırdadı. Bir kadın acı içinde çığlık attı.

Dejavu yaşadım.

Kapı kolunu kavrayıp var gücümle asıldım, menteşeler gıcırdadı, kapıyı aralayıp içeriye süzülürken nefes nefese kaldım.

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Karanlık ve dar merdivenlerden bir zindana doğru süzülürken, burnuma eski bakır ve küf kokusu doldu. Dar bir pencereden sızan incecik bir ay ışığı, o rutubetli alanı aydınlatıyordu.

Durdum.

Uzun boylu bir kadın duvarın önünden başını kaldırdı ve çığlık atmayı bıraktı; koyu renk gözleri duyguyla doluydu ve bana öfkeyle bakıyordu.

Dudaklarım sessiz bir nefesle aralandı.

Gözlerinden, kulaklarından ve ağzından taze kan damlıyordu, Augustus ona işkence ediyordu.

Kirle kaplı saçları pembeydi, rengi çok netti. Aynı tonu *Şahin Günlükleri*'nin manşetinde görmüştüm.

Ceres.

Bana Theros için ihanet eden ilham perisinin önünde duruyordum. Yakın zamanda ortadan kaybolmuştu. Haberde, somut kanıtların az olduğu ancak dolaylı kanıtların çok güçlü olduğu yazıyordu. Zeus Hanedanı için uzun süredir casusluk yapıyordu.

Onu kaçıranlar *kocalarımdı*. Uzak köşede zincirler şangırdardı, başka bir mahkûm acı içinde inliyordu.

"Şey, evlat," diye tısladı Nyx. "*Ne* yapıyorsun?"

"Yardım et bana," diye hırladı Ceres. Zincirlerini öfkeyle çekiştirirken homurdandı, zincirler şangırdadı. "Yardım et!"

Hades'in tavsiyesi zihnimde yankılandı.

Ceres başını geriye atıp hayal kırıklığıyla bağırdı, kırılmış bir kadının sesi gibiydi.

"Sen... Theros'un bütün o çocukları öldürmesine... yardım ettin mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Ceres donakaldı, gözleri büyüdü.

"Theros'a yardım ettin mi?" diye yineledim. "Evet mi, hayır mı?"

Zindanın girişinde, villanın o görkemli koridorunda durmuş; Ceres'i, Augustus ve Kharon'un görüş alanından gizliyordum.

Zindandan zar zor çıkabilmiştik.

Helen, geceliğiyle yanımda durmuş, ellerini beline koymuştu.

Altın yaldızlı salon, titrek mum ışığının gölgeleriyle kararmıştı. Süslemeli mermer heykeller, sanki yukardan bana öfkeyle bakıyordu.

Ter içindeydim, kalbim acıyla çarpıyordu.

Ceres'i kimseye fark ettirmeden zindandan kurtarmaya karar vermiştim.

Onu serbest bırakma kısmı sorunsuz geçti, gizli tutma kısmı o kadar değil.

Helen, yataktan sıvıştığımı duymuş ve peşimden gelmişti. Zindanda beni yüzleşmeye zorladı.

Helen'i kimseye söylememesi için *nihayet* ikna ettiğimde, karanlıktan salona adım atmıştık ki Kharon ve Augustus ortaya çıkıverdi.

Görünüşe göre villanın alarm sistemlerinden birini çalıştırmıştım.

Şimdi Augustus çağrı cihazına onuncu kez kaşlarını çatarak bakıyordu. "Güvenlik sınırının ihlal edildiği ve iki Spartalının villaya sıçradığını *söylüyor*."

Ağzımı açtım, sesim çatallaştı, boğazım korkudan düğümlendi. Hiçbir kelime çıkmadı.

Helen yanımda sakin bir şekilde "Bu yanlış," dedi. "Sana söylemiştim, kimse gitmedi. Alexis'i takip ettim, sonra o, Ceres'i serbest bıraktı. Olanların *hepsi* bu."

Kharon, gerçeği bilmiyormuş gibi boğuk bir ses çıkardı; gözleri öfkeyle kısılmış, cehennem tazıları ayaklarının dibinde bekliyordu.

Poco, Augustus'un omzuna tünemiş, tüylü kollarını öfkeyle kavuşturmuştu.

Onların sana inanmalarını sağla.

Sahip olduğum tüm cesareti topladım.

"Ceres'e karşı somut bir kanıt yok, bu işe k-karışmadığına y-yemin ediyor," dedim. "Ona kefil oluyorum. O masum."

Augustus elini havaya savurdu. "Onu sorgulayarak kanıt buluyordum... Kronos'un lanet olası amacının tamamı bu! Senin ve Helen'in onun yanında olmanız güvenli değil."

Hareketsiz kaldım.

"Alexis'e katılıyorum." Helen, adamları yatıştırmak için onlara doğru bir hareketle iki elini kaldırdı. "Hiçbir kanıt bulunamadı ve ikiniz de onu sorguladınız zaten... Hiçbir şey bulamadınız, değil mi?"

Kharon, pişman olacağı bir şey söylemekten kendini alıkoymak istercesine ağzını kapattı. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu.

Uzun, gergin saniyeler sanki daha da uzadı.

Augustus dişlerini gösterdi. "Öyleyse *neden*... yüzünde kan var?" Gözlerini kısarak bana baktı.

Yanağıma dokundum, yakalandığım korkusuyla kalbim hızla atıyordu.

Ceres arkamda inledi.

Düşün, Alexis.

Başımı iki yana sallayarak geceliğimin kolunu yukarı sıyırdım. Uykumda kendi kendimi tırmalayarak açtığım o derin izleri ortaya çıkardığımda, Augustus ve Kharon buz kestiler.

"Kâbuslar," dedim.

Augustus gözlerini kapattı ve kontrolü yeniden ele geçirmek için çabalıyor gibi gerildi.

"*Neden* kâbuslar görüyorsun?" diye sordu Kharon suçlayıcı bir tonla.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

Kızarma nezaketini gösterdi.

Augustus boğazını temizledi. "Ceres nerede... kalabilir ki?"

"Benim yanımda," diye cevapladı Helen hemen, aceleyle planladığımız gibi. "Benim odamla bağlantılı odada kalabilir. Yeterince yer var."

"Bu *güvenli değil*," dedi Augustus dişlerini sıkarak; alnındaki damarlar şişmişti.

Poco başının tepesine tırmandı ve dikkatlice üç tutam saçını ayırdı.

Bir dakika, rakun saç örgüsü yapabiliyor mu?

Helen çenesini geriye doğru eğdi ve kardeşine ateşli zümrüt gözleriyle sert bir bakış attı. Gölgeli gecede, mini bir Afrodit gibi görünüyordu.

"Askerlerine onu izletebilirsin," diye tersledi Helen. "Biliyorsun, hizmetçi gibi davranan fakat aslında beni *takip eden* askerler."

Augustus bunu inkâr etme zahmetine girmedi.

Bu, neden villada ev işleri yapmak yerine birinin boynunu kırmayı tercih ederlermiş gibi dolaştıklarını açıklıyordu (anlaşılabilir bir durum).

Kharon derin ve sakin bir nefes aldı.

Dişlerini sıkarak "Kızlar kendilerine bakabilirler," dedi. "Onların ne yapacaklarına karar vermelerine izin vermeliyiz."

Hepimiz ona bakakaldık.

Vay canına, gerçekten çabalıyor.

Kharon, Augustus'a bakarken yanaklarının üst kısmı kızardı.

Uzun dakikalar geçti.

Augustus çenesini ileri geri hareket ettirirken hepimiz bekledik.

"Beni *pişman etme*," dedi sonunda, ellerini telaşla saçlarından geçirerek. "Alexis, eğitimin tam sekizde başlıyor. Hazır ol."

Bir dakika, planımız gerçekten işe yaradı mı?

Bu tamamen beklenmedik bir şeydi.

Helen, Augustus'a doğru koştu ve kollarını boynuna doladı. "Bu kadar anlayışlı olduğun için çok teşekkür ederim, pişman olmayacağına söz veriyorum."

Augustus da ona sıkıca sarıldı. "Dikkatli olsan iyi olur," diye fısıldayarak omzunun üzerinden bana baktı. "*İkiniz* de dikkatli olun. Beni pişman etmeyin."

Poco da sarılmaya katıldı.

Sonra cıvıldayarak herkes onun yaptığını görebilsin diye gururla Augustus'un saçının bir kısmını kaldırdı.

Boş ver, o örgü yapamıyormuş.

Dev bir düğüm olmuştu.

Augustus, başının tepesindeki sıçan yuvasına dönmüş saçlarını hissedince bıkkınlıkla başını salladı.

"Burada neler oluyor?" Patro'nun acımasız sesi köşeden yankılandı.

Kanım dondu.

Çok yakındık.

Helen, Augustus'tan uzaklaştı.

Akhilleus, ağzından sarkan dumanı tüten bir sigarayla Patro'nun arkasından ilerledi.

"Hiçbir şey." Kharon, bakışları keskinleşerek onlara dik dik baktı. "Gidin buradan, istenmiyorsunuz."

Poco tısladı.

Patro ona hiç aldırış etmedi; bunun yerine doğrudan bana odaklandı. "Alexis, yüzünde neden kan var?"

Akhilleus'un bakışları aniden bana çevrildi.

Konuşmak için ağzımı açtım fakat yine tek bir kelime bile çıkmadı.

"O iyi," dedi Augustus sertçe.

"*Saçmalık*, burada neler oluyor?" Patro, Kharon ve Augustus'a şüpheyle baktı. "Neden ikiniz onu köşeye sıkıştırıyorsunuz? Alexis, yardımımıza mı ihtiyacın var? Sana zarar mı veriyorlar?"

Kharon silahını kılıfından çıkardı. "Karımı *asla* incitmem."

Patro'nun yüzü acımasız bir ifadeye büründü. "Fakat... zaten incittin?"

Kharon silahın emniyetini açtı.

"Kes şunu!" diye sertçe bağırdı Augustus.

"Kafanın yan tarafında ne var?" diye sordu Patro, Augustus'a.

Poco tısladı ve yarattığı şeyi (düğümlü bir tutam saçı) koruyucu bir şekilde kavradı.

"Poco seni *ilgilendirmez*." Kharon'un sesi buz gibiydi. "Ondan uzak durun."

Patro onlara alaycı bir şekilde baktı. "Bana ne yapacaksınız? *Lütfen* paylaşın."

Kharon silahını doğrulttu.

Akhilleus, Patro'yu arkasına çekti, yüzünün etrafında dumanlar tütüyordu.

Şiddetin kokusu salonu doldurdu.

"L-lütfen," dedim.

Kharon derin bir nefes alarak silahını indirdi ve Augustus yüzünü ovuşturdu.

Patro arkamdaki boşluğa odaklanırken kaskatı kesildi.

"Bekle, o Theros'la çalışan *kaltak* mı?" Patro, Akhilleus'un yanından geçti. "Bu pislik neden zindanda değil? Neden Alexis'in arkasında duruyor... Burada *neler* oluyor?"

Ceres inledi ve kendi içine kapandı. "O adama yardım etmedim," diye fısıldadı. "Her şeyi hatırlamasam bile bunu biliyorum."

Vücudumla onu koruyarak doğruldum. Nyx belimin etrafında horlarken dudaklarını şapırdatıyordu. *Çok yardımcı oldu.*

"Ceres'i ben serbest bıraktım," diye açıkladım.

Patro, Kharon ve Augustus'a inanamayan bir ifadeyle baktı. "Siz ikiniz de bunu *kabul* ediyor musunuz?" Akhilleus onun yanında somurtarak duruyordu.

Göğsümü yakıp kavuran bir öfke hissettim.

"Onların ne düşündüğü önemli değil," diye fısıldadım. "O masum." *Travma kaynaklı hafıza kaybı yaşıyor.*

Patro acımasızca güldü. "Peki, bu kadar eminseniz, o zaman ona dokunmama izin verin ve doğruyu söyleyip söylemediğini görelim."

Ceres geri çekildi.

"İyi fikir," dedi Augustus.

"Hayır, olmaz," dedim. "O travma geçiriyor."

Patro, yırtıcı bir yavaşlıkla bana ve Ceres'e doğru ilerledi.

Öne doğru bir adım attım ve yolunu kestim.

Aramızdaki sıcaklık aniden düştü, Patro önümde durduğunda ondan buz gibi bir hava yayıldı.

Neredeyse göz hizasındaydık ve ay ışığında, yakışıklı yüz hatları mermerden oyulmuş gibi görünüyordu.

"Dikkatli ol, Alex," diye fısıldadı. "*Tehlikeli* bir oyun oynuyorsun." Ben tepki veremeden burnuma hafifçe vurdu, öfkeli gözleri parıldıyordu.

"Bana öyle s-seslenme," dedim, Augustus ise "Ondan uzak dur!" diye bağırdı.

Kharon Patro'ya doğru atıldı. "Bir daha ona asla dokunma."

Akhilleus, Kharon'un önüne geçerek onu durdurdu. Göğüs göğüse gelmişlerdi; tüyleri kabarmış, birbirlerine hayvanlar gibi hırlıyorlardı. Augustus hemen aralarına girip onları ayırmaya çalıştı.

Patro bu kargaşayı fark etmemiş gibiydi. Sadece bana bakmaya devam etti, gözleri yüzümde cevaplar arıyordu... Ortamı yoğun bir kırağı kokusu sardı... Poppae çömeldi, jaguar kuyruğunu telaşla ileri geri sallıyordu.

Sanki Korfu'ya geri dönmüş gibi hissettim.

Patro yine benimle alay ediyordu, beni *engelliyordu.*

"Ne y-yapıyorsun?" diye sordum, sesim zar zor duyuluyordu. "Benden hoşlanmıyorsun bile. Beni rahat bırak, kendi kararımı kendim vereyim."

Patro gülümsedi, bu gülümsemenin etkisi o kadar nefes kesiciydi ki derinden rahatsız ediciydi. "Bundan... *emin* misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kişisel alanıma daha da yaklaştı, yüzlerimiz birkaç santim uzaklıktaydı.

Kollarımdaki tüylerim diken diken oldu.

"*Bizi* partnerin olarak sen seçtin, *Alex.*" Patro'nun sesi kalınlaştı. "O yüzden Akhilleus ve benim sana yardım etmemize izin ver."

"Bana o şekilde seslenme, o ismi sevmiyorum," diye fısıldadım.

Karanlık anılar canlandı. *Alex, seni aptal kaltak, sana ait olduğun yerde, dışarıda kalmanı söylemiştim.*

"Ne yazık," dedi Patro, soğuk bir hava yayarak. "Bu çok kötü değil mi? Hepimiz istediğimizi elde edemeyiz... ve elde ettiğimizde, her zaman hoşumuza *gitmez.*" Zümrüt yeşili gözleri parladı. "Fakat işte buradayız, Alex."

Aramızdaki sıcaklık daha da düştü.

Kalbim hızla atıyordu. *Neden başka bir şeyden konuşuyormuşuz gibi hissediyorum?*

"Kenara çekil ve Ceres'i sorgulamama izin ver," dedi Patro soğuk bir sesle.

Çenemi kaldırdım. "Hayır."

Yanağında bir kas seğirdi. "Alex," dedi uyarıcı bir sesle.

"Hayır," diye tekrarladım. "O hafıza kaybı yaşıyor, zihni darmadağınık... *Lütfen* onu rahat bırak. İyileşmesi gerekiyor."

"Bana karşı gelmemen gerektiğini şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Beyaz dişlerini diliyle yaladı.

"Sen de," dedim.

Birkaç metre ötede, Kharon Akhilleus'a aşağılayıcı bir şekilde bağırdı, bunun üzerine Augustus onları ayırmak için uğraştı.

Patro'nun göğsü benimkine çarptı, alaycı bir şekilde koyu kaşlarını kaldırırken buz gibi bir his yayıldı. *Ne kadar dramatik bir piç kurusu.* İki elimi omuzlarına koydum ve onu tüm gücümle geri ittim.

Patro, yerinden bile kıpırdamadan hafifçe güldü.

"Dikkatli ol *öğrencim,*" diye fısıldadı Patro.

Ellerimi indirdim ve bir adım geri attım, parmak uçlarım buz kesmişti.

"Ceres'i Patro sorgulasın!" diye bağırdı Helen.

Patro kişisel alanımdan çıktı; soluk soluğa kaldım. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile.

Herkes Helen'e döndü. *Ne yapıyor bu?*

Patro'dan biraz daha uzaklaştım.

"Fakat..." Helen yavaşça konuştu. "Ona sadece Theros'a yardım edip etmediğini sorabilirsin. Başka bir şey değil."

Patro uzun bir süre Helen'e baktı.

"Peki," dedi Patro.

"Sadece o s-soru," dedim. "Lütfen. *Söz verir misin?*"

Patro başını geriye atıp Kronos'a bir dua mırıldandı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde âdeta birer ateş yanıyordu.

"Söz veriyorum, Alex."

O lakaba duyduğum öfkeyle gözüm istemsizce seğirirken kenara çekildim.

Patro, Ceres'in sinmiş hâline gözlerini devirerek baktı fakat yine de sordu: "Sana dokunabilir miyim?"

Ceres hızla başını salladı.

Patro şaşırtıcı bir nezaketle onun seviyesine eğildi, kirli omzuna elini koydu.

Gözlerinin akı kıpkırmızı oldu. "Theros'a *herhangi* bir şekilde yardım ettin mi?"

Ceres ağzını açıp kapadı; dudakları titriyordu, nefes alamıyormuş gibi hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Kirle kaplı, çizgi çizgi olmuş yüzünden yaşlar süzülüyordu.

Patro kaşlarını çattı. "Soruyu *cevapla.*"

Ceres hırıltıyla "Hayır," dedi; sesi doğallıktan uzaktı, ses telleri zarar görmüştü.

Yüzünü, sanki mermer duvarın içine sürünerek girip yok olmak istermiş gibi çevirdi.

Uzun bir süre Patro, onun zayıf düşmüş bedeninin üzerinde bir kule gibi dururken hiçbir şey söylemedi sonra kolunu bıraktı ve geri çekildi.

"Yalan söylemiyor," dedi isteksizce.

Helen'le birlikte rahatlayarak iç çektik.

Patro bana ters ters bakarken gözleri keskinleşti. "Bu onun masum olduğu anlamına gelmez, bazı insanlar aldatmada uzmandır. Belki ona yardım etmedi. Belki de bütün operasyonun *lideriydi*. Asla bilemezsin, onu ayrıntılı şekilde sorgulamak istiyorum."

Onun önüne bir adım attım. "*Söz verdin.*"

Patro yumruklarını sıktı. "Alex," dedi. Çenesi, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi kasılıp duruyordu.

Bakışlarını yakaladım ve "Git," dedim.

Patro benden uzaklaştı ve Akhilleus'a döndü, hızla işaret diliyle konuştu: "Şu herif onu neredeyse öldürüyordu ve bu kaltak muhtemelen yardım etti, onu serbest bırakmalarına izin veremeyiz. Güvenli değil."

Tartışma isteğimi içime gömdüm.

Görmüyor musun, acı çekiyor? Tehdit değil o, seni duygusuz herif.

Montana'dan beni ve Charlie'yi zorla alıp Sparta'ya geri getirdiklerinde, bilgi toplayabilmek için işaret dilini bildiğimizi

diğerlerinden saklamaya karar vermiştik. Böyle daha güvenli gelmişti.

İletişim kurabildiğimizi gizlemek giderek zorlaşıyordu fakat bu gizli anlaşmaya şükrediyordum çünkü böyle anları anlayabilmemi sağlıyordu.

Akhilleus, bakışlarını benimle Patro arasında gezdirdi. "Ona söz verdin," diye yavaşça işaret etti. "Eğer bize güvenmesini istiyorsan fikrini değiştiremezsin."

Patro küfürlü bir şekilde sövdü. Ensesini ovuşturdu.

Dur, neden birdenbire benim ne düşündüğümü önemsiyorlar?

"Onu sorguladın. Hepimiz artık yatağa gidebilir miyiz?" diye sızlandı Helen. "Yorgunum."

Augustus'un yüzü ânında endişeyle buruştu. "Şimdilik konu kapandı. Yarın akşam yemeğinde konuşuruz. Herkes yatağına dönsün!"

Vay canına, çok usta.

Patro yavaşça döndü ve delip geçen bakışlarla bana baktı.

Kıvrandım.

Bana bakışında farklı bir şey vardı, *huzursuz edici* bir şey.

Akhilleus, ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi, gerildi.

Sinirli mi?

Patro, Akhilleus'un kolunu yakaladı. "Hepiniz güvenmeye hazır aptallarsınız. Onda şüpheli bir şey var... *hissedebiliyorum*," dedi. Ceres'in hatırladığından daha kısa olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Onlar koridor boyunca gururlu ve tehditkâr adımlarla uzaklaşırken, vereceğim sert cevabı yutkundum.

"Yarın sabah," dedi Augustus, sesi tehlikeyle keskinleşmişti. "Hazır ol, *Alexis*."

Adımı bir kez daha, sanki bir tehditmiş gibi söyledi.

Kharon'un buz gibi gözleri keskinleşti. "İyi geceler, karıcığım."

Helen'le birlikte Ceres'in iki yanına geçtik, onu bedenlerimizle adamlardan koruyarak koridor boyunca eşlik ettik.

Augustus ve Kharon, biz yanlarından geçerken kıpırdamadan sadece izlediler.

Helen'in odasının yanındaki, onun odasına açılan bağlantı kapısı bulunan yatak odasına vardığımızda, kaygıdan kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tereddütle görkemli, dört direkli yatağa tırmanan Ceres'e "Şimdilik sadece dinlen," diye fısıldadım. "Sabah duş alırsın. İyileşmen gerek."

Kir ve kan içinde, titreyerek örtülerin altına yerleştiğinde panik dolu gözleri benimkilerle buluştu.

"Yakın zamandaki olayları hatırlıyorum," dedi Ceres titrek bir sesle. "Fakat ondan önceki yıllar, çocukluğum... hepsi bulanık. Nereden geldiğimi hatırlamam gerek. Kim olduğumu bilmem gerek... ihtiyacım var... ihtiyacım var..." Boğulur gibi bir solukla sesi kesildi.

Yaşadığı travma elle tutulur gibiydi.

"Sana Sparta kitapları getirebilirim," diye teklif etti Helen. "Tarihimiz hakkında, *kendi* tarihin hakkında. Kaybettiklerini... geri kazanmana yardımcı olur."

Ceres ilk kez gevşedi; gardı düştü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Okumayı severim, işe yarar diye düşünüyorum... İkinize de ne kadar teşekkür etsem az, yaptıklarınız..." Gözleri yaşlarla doluyken bana baktı; sesi çatladı ve cümlesi yarım kaldı.

"Elbette," dedim. Gerçi içimde bir tedirginlik midemi burkuyordu. Korkuyu hissetmiştim ve yine de harekete geçmiştim.

Helen de öyle yapmıştı.

Eninde sonunda bunun bedeli bize ödetilecekti. O zamana kadar, Ceres hafızasını geri kazanana dek ihtiyaç duyduğu her kitabı ona getirecektik.

Helen'le birlikte çıkmak üzere döndük.

Ceres aniden "Bekleyin! ...Bir şeyi... hatırlıyorum," dedi.

Ona doğru yeniden döndük.

Lavanta rengi gözleri kocaman açılmış, ürkütücü bir ifadeyle doluydu. "Zeus."

Korkunun pençeleri omurgamdan aşağı tırmandı. Sol kulağımda tiz bir çınlama başlarken. "Onunla ilgili... ne?" diye sordum.

Ceres'in yüzü düştü. "Hatırlayamıyorum."

Helen'le birlikte onun yatak odasına doğru geri çekildik ve kapıyı kapattık. Pembe yatağına sürünerek girdik ve sırt sırta dönüp yan yattık.

Gergin bir sessizlik uzayıp gitti.

"Zeus'la uğraşmak istemezsin."

Helen'in sakin sesi kulağıma ulaşınca bunu anlamam bir saniye aldı.

"Bunun bir sebebi var," dedi, "Büyük Savaş'ın Olimposlular *ve* Yeraltı dünyası üyeleri için bu kadar ölümcül olmasının bir sebebi var. Kimsenin neden bundan söz etmediğini hiç merak ettin mi?"

Dirseğimle bileğim arasındaki "C+A" dövmesine tırnaklarımı geçirdim.

Sparta'daki her şey karmaşıktı.

"Üç kelime," diye fısıldadı Helen.

Ne demek istediğini anlayamayarak gözlerimi kıstım.

"Karşılıklı garantili yokoluş."

Felç, uzuvlarımı kaskatı sertleştirdi. *Ölüm katılığı. Rigor mortis.*

İlk Helen uyuyakaldı, örtülerin altında inleyip tekmeler atıyordu. Sonunda ona katıldığımda, rüyamda pelerinli bir ölüm meleğinin beni izlediğini gördüğüm.

Ölüm, bir tutam saçımı parmağında dolarken karanlık bir fısıltıyla kulağıma "Dikkatli ol, sevgilim," dedi.

Bu sadece bir kâbus.

Bir ağız alnıma hafifçe değdi; dudakları sıcaktı ve rahatsız edici biçimde gerçekti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ölüm meleği bana yukarıdan bakıyordu.

Bütün gece boyunca kıpırdamadı.

Ölüm, yatağın benim tarafımda kambur hâlde duruyor, gözünü kırpmadan bakıyor, yüzümden sadece birkaç santim ötede asılı duruyor, nefesinin sıcaklığı yanağımı yakıyordu.

İzliyordu.

Karşılıklı garantili yokoluş ifadesi zihnimde döngüye girmiş gibi tekrar edip duruyordu.

6

SİLAHLAR VE DİĞER ÖN SEVİŞMELER

ALEXIS: İLK TİTAN GÖREVİ İÇİN
KALAN GÜN SAYISI: ALTI

Nyx boynuma dolanmıştı, ağır ağır horlayan bir atkı gibiydi. Helen yatağında oturmuş, taşlı süslemelerle bezeli "duygusal destek" tabancalarından birini havada sallarken "Kutsal Kronos aşkına, bunu *yapamam*," dedi.

Ellerimi yüzümde gezdirerek gözlerimi kapadım ve Carl Gauss'un, Riemann Hipotezi üzerine yaptığım çalışmadan dolayı beni övdüğünü hayal ettim. Emmy Noether hesaplarımı incelerken gülümsüyordu. Kahramanlarımın onayıyla omuzlarımdaki gerginlik eriyip gitti.

"Kronos aşkına, Ceres ile ne yapacağım ben?" diye umutsuzca feryat etti Helen. "Biz ne yaptık?"

Gözlerim bir anda açıldı... Carl ve Emmy çoktan ölmüştü.

Cehenneme hoş geldiniz.

"Teknik olarak bunu ben yaptım," dedim. "Sen değil."

"*İkimiz* de başımızı fena hâlde derde soktuk." Helen tabancayı bana doğru salladı.

En azından herkes sakinliğini koruyor.

Kendimi toparlamak için derin, dengeli bir nefes aldım.

Tak. Tak.

Ürperdim, Helen tabancayı kapıya doğrulttu.

Drex koridordan "Alexis, Augustus bizi öldürmeden hemen şimdi gitmemiz gerekiyor!" diye bağırdı.

Küçük bir ayrıntı var Drex; aslında sandığından çok daha yakın bir tehlikenin içindesin.

Helen bana baktı, yüzü saf panikle buruşmuştu. Tabancayı indirmedi.

"Her şey yoluna girecek," diye yalan söyledim.

"Bunu yapabiliriz," diye o da yalan söyledi.

Hayatta iki kadının birbirinin korkunç hayat seçimlerini onaylamasından daha güçlü bir şey yoktu.

Birkaç saniye sonra koridora fırladım.

Drex beni yakaladı. "Şu anda villanın eğitim kompleksinde buluşmamız gerekiyor. Hemen gitmezsek geç kalacağız."

"Ne kadar uzak olabilir ki?" diye sordum.

İkimiz de az önce başımızı belaya soktuğumuzu fark edince, gözlerimiz dehşetle açıldı. *Lanet olsun.*

Villadan fırlayıp yağmurun içine koştuk.

Nyx boynumda homurdandı. "Of, eriyorum." Kıyafetlerimin altına doğru süzüldü.

Şimşek çaktı.

Elektrikli çit yaklaşık dokuz metre yükseğe uzanıyordu. Zeminden küçük gümüş kutular çıkıntı yapıyordu. *Spartalıların güneş enerjili jeneratörleri.* Kıvılcımlar cızırdadı.

Drex, taş renginde bir kapağı işaret etti.

Fluffy Jr. ıslak burnunu bacağıma dayadı. Aşağı baktım. *Ne?*

Bir dal parçası aldı ve ağzında tuttu.

Sakın yapma. Bunun için vaktim yok.

Dal parçasını yuttu.

Kuyruğunu sallarken dili ağzından sarktı, üzeri kabukla kaplıydı.

Drex kapıyı açtı; yerin derinliklerine doğru inen karanlık bir merdiven boşluğu ortaya çıktı. Montana'daki bomba sığınaklarının; hasat edilmiş organları depolamak için kötü şöhretli bir şekilde kullanıldığını bildiğimden, böbreklerim hayalet bir acıyla sızladı.

Drex yüzünü buruşturdu. "Kadınlar önden."

Fluffy Jr. kuyruğunu sallaya sallaya, öğürerek karanlık ve ürkütücü basamaklardan aşağı fırladı.

Haç çıkardım ve onu aşağıya doğru takip ettim.

Sonunda karanlık merdiven boşluğu açıldı ve sendeleyerek durdum.

Drex bana çarptı. "Ne oldu..."

Soluk soluğa kaldı.

Önümüzde, birden fazla futbol sahasından daha büyük, mağara gibi devasa bir beton sığınak uzanıyordu.

Tepedeki titrek ışıklar her şeyi yeşilin tonlarına boyarken, köşedeki krom Sparta jeneratörü gürültüyle çalışıyordu.

Sık bir ormanı taklit eden sahte ağaç kümeleri, hurda araba yığınlarının etrafına yerleştirilmişti ve odanın dörtte biri eski bir film setine benziyordu, yıkık tuğla binalar ağaçlar kadar yüksekti.

Bu, (kelimenin tam anlamıyla) öldürmek üzere tasarlanmış bir eğitim parkuruydu.

Nitekim daha yakından bakıldığında her yeri kaplayan benekli desenin bir tasarım tercihi olmadığı anlaşılıyordu, bunlar kurşun delikleriydi. *Ah, ne güzel.*

Sahte ağaçların arasından beş maskeli figür öne çıktı.

Her biri kısa bir hançer tutuyordu.

Beyaz atletler, beyaz eşofman altları ve beyaz kayak maskeleri, gülünç kıyafetlerini tamamlıyordu. Kendilerini gizlemeye çalışıyorlarsa pek başarılı oldukları söylenemezdi.

Agatha kollarını kavuşturup göğüslerini yukarı kaldırdı; bunlardan biri, benim ikisinin toplamından bile büyüktü (yıkıcı bir gözlem).

Onun yanında, Poco Augustus'un omzuna tünemiş, uzun, iki renkli saçlarını yiyordu.

Kharon'un iskelet dövmesi sağ kolu boyunca uzanıyor ve atletinin yakasından korkunç göğüs yara izleri görünüyordu.

Sıranın diğer ucunda Patro, sahiplenici bir şekilde Akhilleus'a sarılmıştı.

Bana göz kırptı.

Gözüne bir şey mi kaçmıştı?

Akhilleus maskenin yalnızca üst yarısını takıyordu, alt yüzü ağızlıkla kaplıydı.

Bize ürkütücü bir sessizlikle baktılar.

Drex boğazını temizlerken bana doğru yaklaştı. "Peki, ne yapıyoruz?"

"Silahlarınızı alın ve kılıflarınızı takın." Augustus, basamakların dibinde duran Sparta silahlarını işaret etti. "ŞİMDİ!"

İkimiz de hızla hareket ettik ve söyleneni yaptık.

"Ah bu çok eğlenceli olacak," diye tısladı Nyx (eğlence anlayışımız aynı değildi).

"İşte kurallar." Kharon öne çıktı; iskelet dövmeli parmaklarının arasında bir hançer sallanıyordu. "Biz saklanırız... siz ateş edersiniz." Kolunu tembelce gerdi. "Basit. Soru var mı?"

Zihnim bomboştu.

Drex ikimize giymemiz için verilen düz siyah antrenman *toga*'larına bakarak "Hepiniz neden beyaz giyiyorsunuz?" diye sordu. "Ve neden hançer?"

Kharon bıçağını çevirdi. "Amacınız bizi vurmak, beyaz renk kan izlerini gösterecek." Kötücül bir şekilde sırıttı. "Bıçak benim Titan pençelerim. *Böö*!"

"Fakat... ya...ya size zarar verirsek?" Drex bir adım geri çekildi.

Yeraltı üyeleri kahkahaya boğuldu.

Augustus başını salladı. "Bize isabet ettiremezsiniz. Zaten *bu yüzden* buradayız... Sadece altı günde ele almamız gereken çok şey var."

Gülümsedi.

"Bu simülasyon atış isabetiyle ilgili. Titanlar söz konusu olduğunda, bir Sparta silahı en iyi savunmanızdır. Güçleriniz ikincildir."

Poco'yu omzundan kaldırdı ve nazikçe yere bıraktı.

"Koruyucular, güvenlik için oraya geçin." Augustus, indiğimiz merdivenlerin arkasındaki karanlık oyuğu işaret etti.

Poco çığlık attı ve sanki kucağa alınmak istermiş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Nero ve Poppae kısa adımlarla itaatkâr bir şekilde koşarak oraya doğru gittiler. Cehennem ve Tazı da peşlerinden gitti, kemikli iskeletleri birkaç adımda bir belirip kayboluyordu.

Buna karşılık Fluffy Jr. zıplayarak havaya sıçradı, arka bacaklarını vahşice savurup tam bir eşek tekmesi attı. Görünüşe göre bu hareket bir şeyleri harekete geçirdi, yüksek sesle öksürdü ve ince bir dal parçası kustu.

Herkes ona baktı.

"Onu sonra alırım," diye mırıldandım (almam).

Nyx omuzlarımdan aşağı süzülürken iç çekti. "Gidip şu obez atın boğularak ölmediğinden emin olacağım." Hem minnettardım hem de alınmıştım.

Fluffy Jr. kuyruğunu kovalamaya devam ederken (izlemesi zordu), Augustus Poco'ya bir ödül verdi. Yanımdan geçerken kurabiyesini bana doğru salladı.

Ne tatlıydı.

Ben de ona el salladım, kırıntılarla kaplı yüzünü örterek neşeyle mırıldandı.

Tüm hayvanlar merdivenlerin arkasında güvende olduğunda, Kharon maskesini yukarı çekti ve hançerinin kabzasını dişlerinin arasına aldı. Ellerini yüksek sesle birbirine vurdu ve her şey karanlığa gömüldü.

Drex ve ben hayranlıkla soluğumuzu tuttuk. *Alkışla çalışan ışıkların sadece bir efsane olduğunu sanıyordum.*

"Bu, birinci seviye bir simülasyon." Augustus'un ipeksi sesi zifiri karanlıkta tuhaf bir şekilde yankılandı. "Size zarar vermeyeceğiz; biz sadece kaçınma manevraları uyguluyoruz. Bu, sahadaki atış isabetinizi değerlendirmek için."

Kharon aniden "ÜÇ!" diye bağırdı ve zemindeki ışıklar yanarak odanın dört bir yanına tuhaf gölgeler düşürdü.

"İKİ."

Yüksek bir uğultu duyuldu ve etrafımızı sis sardı.

"BİR!" Kharon (Karen) gülümsüyordu.

BOOM.

BOOM.

BOOM.

Parkurun her yanında patlamalar yayıldı; zemin sallandı, her yönde alevler yükseldi, duman sisle karıştı.

Beş yeraltı üyesi de hayalet gibi kayboldu.

Hoparlörlerden Titan çığlıkları yankılanırken yüksek, cızırtılı bir ses duyuldu.

Drex panikle bana baktı. "Bu insanlar *gerçekten* akıl hastası."

Makineli tüfeklerin patlama sesleri yükselirken daha yüksek sesle "Tarikatlar!" diye bağırdım. "Sana söylemiştim."

Bir patlama daha odayı sarstı.

"Koş yoksa çocuğu bıçaklarım." Nefesi kulağımın kepçesine çarptı. "*Carissima*, bizi avlasan iyi olur. *Hemen*."

Bir anda dönüp nişan aldım; geri tepme kollarımı titretti, barut kokusu burnumu yaktı.

Siyah ojeli, dövmeli bir el on adım ötede alaycı bir şekilde sallandı. "Gel de yakala beni," diye kışkırttı Kharon.

Parmaklarıyla V şekli yaptı ve dudaklarına götürdü. Dilini müstehcen bir şekilde oynattı.

Yüzüm kızardı.

Sapık.

Öne atıldım, Kharon harabelerin içinde kaybolurken ona ateş ettim.

Saatler geçmiş gibi gelen fakat dakikalar da olabilecek bir süre sonra Patro'nun sesi yanan bir arabanın arkasından yankılandı.

"Gerçekten deniyor musun Alex?" diye alay etti Patro.

"Bana o isimle seslenme." Silahımı kaldırdım.

Patro, bir bulanıklık hâlinde takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde kör noktama girdi.

Birkaç adım ötemde eğildi. "Peki şimdi bizi partner olarak seçtiğine göre birbirimizi tanımamız gerek herhâlde."

Ateş ettim.

Kısık sesle güldü.

Buz kokusu burnumu doldurdu.

"Neden b-bunu yapıyorsun?" diye fısıldadım, onun kişiliğindeki ani değişimle dengesiz hissediyordum.

Önüme adım attığında maskesinin ardındaki zümrüt yeşili gözleri şaşırtıcı derecede canlıydı.

"Ne yapıyormuşum?" diye alay etti.

"Biliyorsun."

Başını yana eğdi, maskesi alev ışığında parladı. "Neyi biliyorum?"

"Oyunları bırak!" Silahımı salladım.

"Büyü artık Alex," diye alay etti. Bana eziyet eden o acımasız adam geri dönmüştü. "Ortada çok şey var. Bunu hissetmediğini iddia etmeyi bırak."

Bir dakika? Ne hissetmesi?

Ateş ettim fakat o kaybolmuştu.

Parkurda koşarken zaman ağırlaştı.

Bir film setini andıran iki sıra bina, etrafımda yükseliyordu.

Aralarındaki yolda yürüdüm, karanlığı gözlerimle taradım.

Beyaz bir ışık parladı.

Bir binanın tepesinde büyük bir gölge oturuyordu.

Silahımı ona doğrulttum.

Akhilleus, on binadan oluşan sıradaki ilk yapının tepesinde diz çökmüştü. Alev alev yanan gözleri sessizce bana bakarken köz gibi parlıyordu, ağızlık yüz hatlarını gizliyordu. Elindeki keskin hançer ışıldadı.

Ateş ettim.

İnanılmaz bir hızla sıçradı, üç bina aşağıda bir çatının üzerinde çömeldi.

Tetiği olabildiğince hızlı çektim.

Akhilleus onuncu binanın tepesinde duruyordu, saçları topuzundan kurtulmuş, hayal kırıklığına uğramış gibi yavaşça başını sallıyordu.

Sinirli ve yorgun bir hâlde ortaparmağımı kaldırdım.

Kare şeklinde bir cihazı kaldırdı, bir düğmeye bastı, yanımdaki bina alevler içinde patladı.

Beton parçaları her yere saçıldı.

Geriye savruldum.

Kendime geldiğimde, etrafıma yavaşça baktım. Sol kulağım acı verici bir şekilde çınlıyordu ve yolda yatıyordum. Binadan bir parça aldım ve sağ gözüme yaklaştırdım, beton gibi boyanmış *strafor.*

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve malzemeyi tekmeleyerek uzaklaştırdım. Küçük beyaz parçalar kar gibi etrafımda havada uçuşuyordu.

Yüzümü ısıtan bir sıcaklık hissettim, binaların geri kalanı alevler içindeydi.

Görüş alanımı bir silah namlusu kapladı.

Çığlık attım.

Akhilleus önümde dikiliyordu.

Saldırıya hazırlanıyormuş gibi boynunu kütletti; boynundan aşağı doğru Patro'nun adı dövme hâlinde uzanıyordu.

Patro'nun benimle konuşmaya devam etmesine mi kızmıştı? Herkes onun ne kadar sahiplenici olduğunu biliyordu.

Geri adım attım, korku ciğerlerimi tırmalıyordu.

Akhilleus bir adım attı.

Etrafında duman yükseliyordu, ateş ve kül kokusu burnumu dolduruyordu.

Bana saldıracak. Cesedimi kimse asla bulamayacak.

Hoparlörlerden titan çığlıkları yankılandı ve başka bir bina strafor ve ateş saçarak patladı.

Dönüp canımı kurtarmak için koştum.

Belirsiz bir süre sonra, sahte ormandaki metal bir direğe yaslandım ve nefes nefese kaldım.

Yeraltı üyelerinden hiçbirini vuramadım. Çok hızlıydılar.

Metal tırmalayıcı bir ses çıkardı.

Dönüp durdum.

Bir adım ötede beyaz bir maske duruyordu.

"Suya ihtiyacın var mı?" diye sordu Augustus, uzun siyah ve beyaz saçları sisin içinde savruluyordu, kulaklarım çınladığı için sesi gelip gidiyordu. "İyi hissediyor musun? Lütfen, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Ne kadar düşünceli, nazik bir adam.

Yüzüne ateş ettim.

Hayır etmedim.

Augustus bir anda hareket etti.

Gitmişti.

İnleyerek, parkurda koşmaya devam ettim.

Nefes nefese, görüşüm bulanık, yorgunluktan yanan ciğerlerle, silahıma baktım ve altın rengi SSÖY yazısı parlayacak şekilde çevirdim: *Savaş, Seks, Ölüm, Yalanlar.*

"Onların senden korkmalarını sağla, kızım." Hades kaşlarını çatarak bana baktı. "Kimse zayıflardan korkmaz."

Bu insanlar son derece yetkin canavarlardı.

Onlardan farklı olarak, ben hiçbir zaman fiziksel zindelik konusunda özellikle becerikli olmamıştım. Ancak anlaşılması güç matematik problemlerini çözmekte ve heyecan verici (uygunsuz) hayran kurguları yazmakta iyiydim. Gerçek bir Rönesans kadınıydım.

Silah sesleri yankılandı.

Yukarıdan uzun boylu bir figür atladı ve sessizce önüme indi.

İskelet dövmeli parmaklar bir bıçak kaldırdı.

Doğrudan kalbime doğrultulmuştu.

"Sanki hiç çaba göstermiyor gibisin *carissima*," diye mırıldandı Kharon, ses tonu acımasızdı.

Silahım yere çarparak düştü.

Kharon karnını tutarken şaşkınlıkla homurdandı.

"Onunla ateş etmen gerekiyordu, bana *fırlatman* değil, sevgilim." Gözleri buz kesti. "Al onu."

Çenemi kaldırdım. "Hayır."

Kharon doğal olmayan bir şekilde hareketsiz durdu. "*Üç* saniyen var. Silahını alıp saatlerce sadece senin için yarattığım simülasyona kendini ver yoksa..."

Alaycı bir şekilde güldüm.

"Üç." Sesi şiddet dolu bir şekilde titredi.

Sayma takıntısı mı var yoksa?

"İki."

Nefesim kesildi ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

Bekle... Öyle mi?

Kolumu kaldırdım, elimi bir kukla gibi açtım. O daha söyleyemeden kendi şakama gülerek "*Bir*," dedim.

Buz gibi parmaklar boğazımı kavradı, ta ki pürüzlü metale yaslanana kadar beni geri itti. Gülmüyordu.

Kharon beni sahte bir ağaca yaslarken boynumdaki hassas nabız noktalarını sıktı.

Ağır çekimde, maskeli yüzü göz hizama indi.

Daha sert bastırdı ve beynime giden oksijeni kesti.

Zihnimin içinde yabancı düşünceler süzülüp geçti; karışık duygular, görüntüler, imgeler kafa karıştırıcı bir karmaşa içindeydi.

Benim. O benim. Onu sahiplenmeliyim. Onu kontrol etmeliyim. Ona sahip olmalıyım. Ona hükmetmeliyim. Onu yok etmeliyim. Onu tatmalıyım. Onu kendime bağlamalıyım. Onu korumalıyım. Onu cezalandırmalıyım. Augustus'a boyun eğişini izlemeliyim. Onu tamamen ele geçirmeliyim.

Kıpkırmızı gözleri, maskesinin beyazlığıyla tezat oluşturuyordu.

Nefesim kesildi.

Kharon, yeraltı güçlerini kullanıyordu, ne hissettiğini duyabiliyordum.

Yüzüm bembeyaz oldu, betim benzim attı.

Hayal edebileceğimden çok daha hayvansıydı. İçinden taşan saplantı düzeyi akıl almazdı.

Kharon gerçekten vahşiydi.

"Bunu ciddiye almıyorsan, beni vur." Parmakları acımasızca sıkılaştı. "Bir hafta uyumayacaksın yoksa seni bu eğitim odasında rehin tutarız."

"Fiziksel... Daha fazlası d-değil," diye fısıldadım.

Duyguları karanlık bir hâl aldı.

Kharon boğuk bir ses çıkararak benden uzaklaştı.

"Yanılıyorsun." Silahı avucuma bastırdı.

Canın cehenneme.

"Hayır, yanılmıyorum." Onun yakışıklı yüzüne nişan aldım.

Kharon yana doğru dönerek kaçtı, az önce başının olduğu yerdeki sahte metal ağaç patladı.

"Daha yakın, bebeğim," diye alay etti. Hırıltılı kahkahası yankılandı; acımasız, kırılgan bir tonu vardı. "Eğer sadece fiziksel olsaydı, diğer düzinelerce kadın gibi seni yatağa atar, sonra unuturdum."

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Onu başkalarıyla düşünmenin bile boğazıma korku tırmandırmasıyla ateş ettim.

Ben onu takip ederken Kharon, daha yüksek sesle güldü, etrafımızda ateş, patlamalar ve Titan çığlıkları yankılanıyordu.

Çığlık atarak, onu karanlığın derinliklerine kadar takip ettim. Orası ikimizin de ait olduğu yerdi.

"Alexis, nereye gidiyorsun?" Augustus'un sesi kırbaç gibi çatladı.

Duşa girip kendimi boğmaya. Tabii ki.

"Dur!"

Olduğum yerde kaldım. Drex ve Agatha sığınağın soyunma odasının içinde kayboldu.

Yavaşça döndüm.

Kharon bana ters ters baktı. "Gitmene izin yok, *sevgilim*." Sevgi sözcüğünü küfür gibi söylemişti. "Önce onlar duş alacak, sen de kendi durumunu açıklayacaksın. Drex içimizden birini sıyırdı, sen hiç kimseyi vurmadın."

Patro ve Akhilleus onların yanlarında duruyordu; ikisi de bana öfkeyle bakıyordu.

Harika, herkes Alexis'e kızgın. Parti var.

Hepsine zihnimin içinde küfrettim.

Augustus sert yüz hatları değişmeden yavaşça "Performansını açıklamak ister misin?" diye sordu.

Konuşmak istemedim, bu yüzden konuşmadım.

Kharon gözlerini kıstı ve Augustus sanki beyin kanaması geçiriyormuş gibi seğirdi.

Elbette, fiziksel olarak zinde ve atletik açıdan yetkin olma potansiyeline sahiptim. Sorun şuydu ki, istemiyordum. Oturmaktan keyif alıyordum. *Hem de çok.*

Ayrıca şu da vardı; kısmen kör ve sağırdım.

"CEVAP VER BANA!" diye bağırdı Augustus.

"Öğrencimle böyle konuşma," diye tersledi Patro, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Performans sorunlarını özel olarak ele alacağız. Sonuçta bizi o seçti."

Bu çifte anlamlı söz karşısında boğazıma bir şey kaçtı.

Kharon hırlayarak döndü. Akhilleus üzerlerinde *ÖLÜM* dövmesi yazan parmak boğumlarını çıtlattı.

"Siz hiç susmaz mısınız?" diye mırıldanarak sordum, gerçekten merak ediyordum.

Kharon durdu. "Ne dedin?"

Dönüp hepsinden uzaklaştım ve soyunma odasının dışındaki banka çökerek huzur içinde beklemeye başladım.

Augustus beni takip etti ve solumda, kör noktamda oturdu.

Doğrudan karşıya baktım.

Kharon, tam o anda eğitim odasının karşısındaki bir hedefe hırslı bir şekilde ateş etmeyi seçti. Şakaklarımda zonklayan bir baş ağrısı belirirken, sorunlu kulağım keskin bir çınlamayla uğuldadı.

"Nişan alma yeteneğin neden bu kadar kötü?" diye sordu Augustus sessizce.

Donuk ve boş bir ifadeyle durdum. "Hiçbir fikrim yok."

Augustus inanmadığını gösteren bir ses çıkardı ve yüzümün yan tarafı onun yoğun bakışları altında karıncalandı.

Göz ucuyla baktım.

Gece yarısı karanlığında gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Sanki içimden geçip doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi hissettim. *Gözünden ve kulağından haberi yok. Panik yapma.*

Patro ve Akhilleus, metal ormanın kenarında gergin bir şekilde konuşuyorlardı. Akhilleus, işaret diliyle "Alexis, sabır, güven" ve "bir plan lazım" gibi bir şeyler söyledi.

Erkekler kendilerinin ince davrandığını mı sanıyor?

Agatha ve Drex sonunda temiz ve yeni kıyafetlerle ortaya çıktıklarında, beşimiz de garip bir şekilde duşlara doğru ilerledik.

Patro ve Akhilleus, kocalarıma dik dik baktı.

Kharon silahını kaldırdı.

"Dikkatli olun," dedi Augustus karanlık bir sesle. "Hâlâ en büyük vâris benim." Gözleri kanla doldu ve birkaç damla yanağından aşağı süzüldü, yara izinin üzerinden aktı.

Gerilim arttı.

'Pekâlâ..." Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Patro tükürür gibi konuştu. "Bu sefer bekleyeceğiz... Fakat unutmayın, bizi o seçti." Alaycı bir şekilde sırıttı.

Ona surat astım. *Onları kışkırtmayı bırak.*

Akhilleus kaşlarını çattı.

Kharon, Patro'ya dirseğini geçirerek hışımla yanından geçti ve soyunma odasına daldı. Augustus'la ben de peşinden gittik.

Oda beklediğimden daha küçüktü. Katlanmış kıyafetlerle dolu yaklaşık bir düzine dolap, havluların olduğu bir tezgâhın karşısında duruyordu.

Diğer tarafta ise karşılıklı konumlanmış iki duş kabininin bulunduğu dar bir koridor vardı.

Onlara şüpheyle baktım.

Duşlar hâlâ alışmaya çalıştığım bir lükstü ve normalde kapıları olduğundan oldukça emindim fakat burada sadece soldakinin kapısı vardı.

Augustus nereye baktığımı gördü ve açıkladı: "Bunun sebebi Hermos'un bir Gorgon olması. Mahremiyet konusunda tuhaflıklarıyla tanınıyorlar. Onun için kapıyı ekledik ki çıplaklıktan şikâyet etmeyi bıraksın."

Kapısı olan kişinin tuhaf olduğunu düşündüğünü anlamam birkaç saniye aldı.

Belki de sirenler haklıdır ve ben fazla tutucuyumdur?

Kharon, yanımdan çırılçıplak geçip giderken Hermos'un saçmaladığına dair bir şeyler mırıldandı.

Sol uyluğundaki solgun, lekesiz tenin üzerinde onunla tam bir tezat oluşturan küçük bir kan izi vardı.

Fakat sağ bacağı yanıklar, kabarıklıklar ve mahvolmuş deriden oluşan bir yamalı bohça gibiydi. Göğsündeki izlerden farklıydılar fakat en az onlar kadar acı verici görünüyorlardı.

Kharon; öfke, dövme ve eski yaraların sarsıcı bir bileşimiydi.

Açık kabine girdi ve suyu açtı.

Bacağına baktığımı fark edince yüz ifadesi temkinli bir hâl aldı ve sert bir hareketle duş sabununu kaptı.

İçimi suçluluk kapladı çünkü Korfu'dayken topalladığını fark etmiştim fakat üzerinde durmamıştım. Yaralanmasının bu korkunç boyutlarını asla hayal edemezdim.

Augustus da çıplak bir şekilde yanımdan geçti ve bir an için düşünme yeteneğimi kaybettim. Siyah ve beyaz saçları bronz tenine dökülüyordu.

Göğsünde hiçbir iz yoktu, pürüzsüzdü ve hafifçe serpiştirilmiş kıllarla kaplıydı fakat kalçasından aşağı kan akıyordu ve kalın aletinin ucunda gümüş bir şey parlıyordu.

Bir dakika, o da ne?

Bakışlarım hızla yüzüne kaydı.

Augustus, Kharon'un yanındaki duşa girerken koyu renkli kaşını kaldırdı.

Tanrım beni koru.

Sparta Yaşam Tarzı sayfasındaki genital çizimlerin açıkça uydurma olduğu belliydi çünkü *hiçbirinde* piercing yoktu, olsa hatırlardım.

Başımı iki yana sallayarak kapısı olan kabine koştum ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Dünyanın ilk içe dönük, sapık ve tutucu insanı olmak şaşırtıcı derecede yorucuymuş.

Aceleyle soyundum.

İlahi derecede sıcak su, kol mesafesi kadar yakınımdaki iki çıplak adamı neredeyse unutturdu.

Neredeyse.

"İçeride iyi misin?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı Kharon, sesinde bir sertlik vardı.

Bacağına bakmamalıydım. Belli ki bundan utanıyordu fakat her şeye rağmen, yara izleri onu daha da etkileyici kılıyordu.

"Duş senin standartlarına uygun mu *prenses*?" diye seslendi Kharon, belli ki benden bir tepki almaya çalışıyordu.

"Bana öyle s-seslenme." Terli cildime öfkeyle sabun sürdüm.

"Fakat doğru," dedi Kharon. "Sen büyük Hades Hanedanı'nın *prensesisin*."

"Biliyoruz," diye mırıldandım kendi kendime. "Bu yüzden benimle evlendin." Ardından gelen sessizlik gerginlik doluydu.

"Tek sebep bu değil," dedi Kharon sertçe.

Alaycı bir şekilde güldüm.

Kharon'un soluk ayakları kapımın önünde belirdi. "Alexis, sen saklanarak *korkaklık* ediyorsun."

"Evet, *sen* benimle sadece soyum nedeniyle evlendin."

"Seninle evlendim..." Kharon'un sesi tehlikeliydi. "Çünkü seni gördüğüm anda bedenini ve zihnini mahvetmek istedim..."

Beynimdeki ilkel bir nokta dehşetle geri çekildi.

Kendini kurtar, ondan uzaklaş.

"Bunu mu duymak istedin?" diye sordu Kharon sertçe. "Bu seni daha iyi hissettiriyor mu prenses?"

"Hayır."

Gerçekten hissettirmiyor.

Suyu kapatıp hızla havluya sarıldım ve kapıyı açtım.

"Bu sadece fiziksel bir şey *değil*." Kharon çıplak teni suyla parıldarken bana yukarıdan bakıp dişlerini gösterdi.

Pişman görünmeye çalışıyorsa bunu başaramamıştı.

Acımasız görünüyordu.

Onu iterek geçtim; temas ettiğimiz yerde kolum karıncalandı. Bir dolaptan bulduğum ilk antrenman kıyafetlerini kaptım ve üzerime geçirdim. Tamamen giyindikten sonra ona döndüm.

Kharon bir pantolon bulmuştu.

Bense yıkılmış bir kadındım (yani: bir sapık).

"Seni takip etme dürtüsünün..." Kharon altdudağını ıslattı. "... dayanılmaz olduğunu kabul ediyorum."

Bir adım geri çekildim. Buna ne denebilirdi ki?

"Sen söz konusu olduğunda, arzularım her zamankinden bile... daha karanlık." Sesi boğuktu.

Midemi bulandıran o his geri geldi.

Augustus, kalçalarına gevşekçe asılmış bir havluyla, buhar bulutunun içinden duştan çıktı. "İkimiz de kontrolden hoşlanırız," dedi kayıtsızca. "Ben övgüye meyilliyim... Kharon ise daha acımasız bir eğilime sahip. Ona... zalim diyebiliriz."

Boğazım düğümlendi.

UYARI: TEHLİKE.

Zihnimde kırmızı ışıklar yanıp söndü.

Onlar sana zarar vermeden önce onları öldür ve kaç.

"Ne söylediğimizi anlıyor musun?" diye sordu Augustus; sesi kadifeye sarılmış çelik gibiydi.

Övgü mü?

Zalimlik mi?

"*Carissima*," dedi Kharon uğursuz bir nezaketle. "Bize anladığını söyle." Dövmeli boynundaki tendonlar gerildi. "Şimdi." Bakışlarıyla beni sabitledi.

Ağzım kurudu.

Kharon'un biçimli yüzüne gölgeler yapıştı, ifadesi uğursuz bir hâl aldı. Alnındaki bir damar kabarırken, beni işaret etti. "HEMEN ŞİMDİ BANA SÖYLE..."

"ANLADIM!" diye bağırdım karşılık olarak, çaresizce susmasını istiyordum.

Augustus bana doğru yaklaştı. "Ah, Alexis," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Burada neler olduğunu anlamana çok sevindim. İşte böyle... benim *güzel* kızım."

Kharon öfkeyle köpürdü, Augustus ise gülümsedi.

Sinir sistemim çöktü.

Akut, tüm vücudu saran bir felç, tüm sistemler devredışı.

Bunun bir tedavisi yoktu.

Tarihte, hiçbir kadın bu kadar tartışmasız biçimde dibe vurmamıştı.

7

AŞIK

Patro

Augustus ve Kharon soyunma odasından çıktılar. Alexis kızarmış yanakları ve büyümüş gözbebekleriyle ikisinin arasında sıkışmıştı.

Kafalarının üzerinde Yeraltı dünyasının taçları parıldıyordu.

Duygular boğazımı düğümledi.

Alexis *benim* öğrencimdi.

Onu barındıran, giydiren ve zorlu sınavlardan geçiren *bendim*. O benim sorumluluğumdaydı. Ona ilk ben yardım etmiştim. Onu Sparta ile tanıştıran bendim.

SGY bu Ağustos'taydı, yalnızca birkaç ay kalmıştı ve Alexis teknik olarak hâlâ bizim öğrencimiz olduğundan, performansı bir bakıma bizim yansımamız olacaktı. Onun yanında olması, onu hazırlaması gerekenler biz olmalıydık.

Elbette, başlangıçta biraz düşmanca davranmıştık, özellikle ben. Tabii evet, o Akhilleus ile *kıyaslanamazdı*. Fakat yine de aramızda bir şey vardı, yeni başlayan bir kıvılcım, *potansiyel enerji*.

Alexis yüzünü sildi ve son derece pahalı pırlantasını gösterdi.

Bu, kötü bir sürprizdi.

Bir hatırlatma.

Üç Spartalı kraliyet üyesinin önünde duruyordum ve ben hiçbir şeydim.

Hiç kimseydim.

Kalbim boğazımda acı verici bir şekilde çarparken, geçmişin tadını aldım.

Patroklos, insan kökenin seni zayıf kılıyor. Direnmeyi bırak. Gorgonlar seni düzeltecek. İçindeki kaltağı söküp atacaklar.

Şımarık bir insan çocuğuydum; kibirli ve küstah. Oyuncaklarla şımartılmıştım, servetim ve soyum yüzünden üstün olduğum söylenmişti.

Sonra Afrodit beni almaya geldi.

İşkence gören Spartalı bir gençtim.

On dört yaşındaki hâlim kafamın içinde çığlık atıyordu.

Hiç susmamıştı.

İşkence insanı adam eder, Gorgon'un o meşhur sloganıydı.

Bazen sefalet içinde doğmanın daha iyi olup olmadığını düşünüyordum çünkü o zaman düşüş bu kadar acıtmazdı. El bebek gül bebek büyüyen biri, acıya dayanamaz. Baştan beri hiçbir şey olmamak, kendini bir şey sanıp her şeyinin elinden alınmasından iyidir.

Alexis bir ses çıkardı ve olduğum yerde durdum, düşünmeden ona doğru ilerliyormuşum.

İki renkli gözleri kısıldı, başını yana eğdi sanki bende onun görmesini istemediğim bir şeyi fark etmiş gibiydi.

Omurgamdan aşağı doğru ürperti hissettim. Midem bulandı.

Augustus yavaşça kolunu Alexis'in omuzlarına doladı. Yüzünde bir uyarı vardı. Tehlike kokuyordu.

Kharon, siyah yaratık pelerinini üzerine geçirirken yanlarında sırıtıyordu. "Soyunma odası tamamen sizin, *tatlılarım.*"

Onun bu tanıdık selamı, bir zamanlar dostluğumuz olan açık yaranın üzerine dökülmüş asit gibiydi.

Ne kadar dibe vurmuştuk.

"*Siktir git,*" diye dudaklarımı oynattım.

Kharon dişlerini gösterdi ve göğüs kılıfına uzandı.

Akhilleus koruyucu bir refleksle önüme geçti ve Alexis üçümüz arasında bakışlarını gezdirirken kaşlarını çattı.

Tenim terden ürperirken, hepsini iterek geçtim ve kapıyı ardına kadar açtım. Antrenmanın terini üzerimden atmaya can atıyordum.

Kharon'un alaycı kahkahası arkamdan yankılandı.

Giysilerimi hışımla çıkarıp suyu dayanılmaz derecede yakıcı bir sıcaklığa getirdim ve lifimi derime bastıra bastıra, olabildiğince sertçe ovdum.

Yetmedi.

Kir hâlâ duruyordu.

Geçmiş her zamanki gibi kaçınılmaz biçimde boğazıma çöktüğünde, bana yardım eden tek şey temizlikti. Bu benim dinimdi; şımartılmış benliğimden geriye kalan tek parçaydı. Kendimi derli toplu hissetmeye her zaman takıntılı olmuştum.

Dişlerimi sıkarak daha sert ovdum, daha fazla sabun aradım.

Sabun neredeyse bitmişti.

Çaresiz bir iniltiyle şişeyi fayans zemine fırlattım.

Yumruğumu duvara doğru kaldırdım ve savurdum, Akhilleus bileğimi yakaladı.

Dumanın ağzından yükseldiği, suyun çıplak tenlerimize sıçradığı anda, kızıl gözleri yumuşadı.

Ateş ve öfke gibi, *ev* gibi kokuyordu.

Beni daha sıkı kavradığında eklemleri çıtırdadı, onların üzerlerindeki *ÖLÜM* kelimesi tüm keskinliğiyle duruyordu. Elimi gerdim, *YALANCI* bana bakıyordu.

Kurtulmaya çalıştım.

Akhilleus kendini ileri doğru fırlattı ve vücuduyla beni duş duvarına yasladı.

Göğüslerimiz birlikte inip kalkıyordu.

Bakışlarımız kilitlendi.

Ellerini aramızda havaya kaldırdı. "Kendini fazla hırpalıyorsun," diye öfkeyle işaret etti. "Buna değmez."

Sıçrayan sular dudaklarımdan akarken, inançsızlık ve endişeyle boğulurcasına acı acı güldüm. "Onu da istediğini söylemiştin."

"Ben," diye işaret etti, "Onu önemsediğimi ve onu bizim... bizim öğrencimiz olarak gördüğümü söyledim." Parmakları

daha yavaş hareket etti. "Öyle önemsiyorum fakat sen dağılıyorsun. Önceliğim *sensin*. O değil."

Geniş ve bronz göğsünü iterek "Yani bizden vazgeçiyorsun öyle mi?" diye alay ettim.

Kaslarını gerdi ve dokunuşuma doğru eğildi, teni yakıcı derecede sıcaktı.

"Onlar bizim kardeşlerimiz!" Parmakları tehlikeli bir şekilde yüzüme yaklaştı. "Gorgonlarla ilgili kâbuslar görüyorsun, neredeyse hiç yemek yemiyorsun, darmadağınsın, bunu durdurmalısın... Tekrar kötüleşmeden önce."

İçimde ateşli bir umutsuzluk patladı.

Hıçkırıklarımı bastırarak, onu tüm gücümle geri ittim.

Duş duvarına çarptı, bronz teni inip kalkarken bana yukarıdan bakıyordu.

Ellerini yumruk yapmıştı; bedeni, dövmelerle kaplı, keskin karın kaslarına dayanmış hâlde dimdik duruyordu.

Ares Hanedanı'nın canavarı geri dönmüştü.

Aslında hiç gitmemişti. Sadece başka biriymiş gibi daha iyi biri, daha nazik biri, ahlakı olan biri gibi yapmayı seviyordu.

Dilimi şaklattım. "*Ne kadar da* tahmin edilebilirsin."

Sıcak su üzerimizden akarken Akhilleus bir anda hareket etti; beni sırtım duvara yaslı, ellerim başımın üstünde olacak şekilde köşeye sıkıştırdı.

Bir eli aşağıya kaydı; bakışlarımız kilitlendi, yüzlerimiz neredeyse değecek kadar yakındı. Dokunuşu beni gerçekliğe bağladı, acı hafifler gibi oldu.

Başımı geriye doğru eğdim.

Bana ustalıkla, sevdiğim o ritimde dokundu; hızlanıp yavaşladı. Kalplerimiz çılgınca atıyor, bedenlerimiz birbirine değiyordu.

Beni birden bıraktı.

Yakınımda olmasına ihtiyaç duyarak haykırdım.

Gözleri alev alev yanarken, yere atılmış sabun şişesini aldı ve ters çevirdi. Avucuna vurdu, sonra sıktı, kolundaki damarlar belirginleşti.

Yoğun sıvı ağır ağır eline aktı.

Saçları dağınıktı, geniş omuzlarına yapışmıştı, ağzından su damlıyordu. Yanık kokuyordu.

Akhilleus kaşını kaldırdı.

Konuşmasına gerek yoktu, ne istediğini çok iyi biliyordum.

Yavaşça arkamı döndüm; duruşum kendiliğinden açıldı.

Islak elleri omurgam boyunca aşağı kaydı, dokunuşu tenimde ince bir ürperti bıraktı. Nefesim kesildi.

Elleri üzerimde dolaşırken içimdeki gerilim büyüdü.

Gözlerimi kapadım, ona doğru biraz daha yaklaştım.

Dokunuşları derinleştikçe bedenim istemsizce karşılık verdi.

Bir an sonra geri çekildiğinde aramızdaki elektrik daha da yoğunlaşmıştı.

Yaklaştı; yüzünü yüzümün yanına yasladı, bedeni beni tamamen sardı. Nefesi kulağımın dibinde sıcak ve düzensizdi.

Çok yakındı... ama yine de ulaşılmaz gibi.

Bir başka keder dalgası beni sardı.

"Onu da istediğini söylemiştin," diye fısıldadım, arkamdan bastırırken burnu yanağıma gömülüyordu. "Onların tarafını tutuyorsun. Beni terk ediyorsun..."

Akhilleus elini boynuma doladı ve sıktı; sözümü kesti.

Tanıdık sertliği bedenimde hissettim.

Akhilleus uyarı vermeden öne atıldı; aramızdaki mesafe bir anda yok oldu.

Nefesim kesildi; yoğunluk neredeyse sınırlarımı zorluyordu, bedenim bu yakınlığa uyum sağlamaya çalıştı.

Sonra durdu.

Hareketsiz kaldık.

Birbirimize kenetlenmiş, nefes nefese, içimizde kabaran duyguların ağırlığında asılı kalmıştık.

Parmakları boğazımdaki baskıyı yavaşça gevşetti.

"Şu aptal yasa yüzünden biriyle evlenmek zorunda kalacağız," diye fısıldadım boğuk bir sesle, her yerim titriyordu. "Olimposlu bir yabancıyla evlenmek istemiyorum." Sesim çatladı. "Bu, sahip olduğumuz şeyi mahvedecek..."

Akhilleus'un parmakları sıkılaştı, bir kez daha konuşamaz oldum.

Başım dönüyordu.

Kalçalarını ustalıkla hareket ettirdi; ritmi giderek hızlanıp derinleşti, beni fayanslı duvara sabitledi.

Her hareketinde içimde parlayan yoğunluk gözlerimi kapattıracak kadar artıyordu.

Nefeslerimiz birbirine karıştı; aramızdaki temasın sesi dar alanda yankılanıyordu.

Bir eli geriye kaydı, beni yeniden kendine çekti.

Titredim; içimde biriken gerilim çözülürken ona tutundum.

Akhilleus'un dokunuşu bir an daha üzerimde kaldı, sonra yavaşça yüzüme yaklaştı.

Parmakları dudaklarımın üzerinde gezindi; nefesi sıcaktı, düzensizdi.

Ardından o da kendini bıraktı. Bedeni gerildi, sonra gevşedi.

Bir an boyunca yalnızca nefeslerimiz ve aramızda asılı kalan o yoğunluk vardı.

Akhilleus omuzlarıma masaj yaptı.

Alnımı duvara yasladım ve geriye uzanıp onun uyluğunu kavradım. Tırnaklarım derisine gömüldü, gözlerim artçı hazla kapandı.

Sonunda içimden çekildiğinde, kamburlaşmış omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi ve beni nazikçe kabaran göğsüne bastırdı.

Kalbinin gürültülü atışları kulağımda gök gürültüsü gibi çınlıyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım, başımı ona doğru eğerek. "Aşkımıza, sahip olduğumuz şeye saygı duyuyor. Düşündüm ki belki de..."

Sözlerim yarım kaldı; ateş kokusu yoğunlaşırken, karmakarışık düşüncelerimi dile getiremedim. Başka herhangi biri Akhilleus'u kendine isterdi. Onu benden almaya çalışırdı. *O, geriye kalan tek ailemdi.* Sahip olduğum her şeydi. Hayatımda beni gerçekten önemseyen başka kimse yoktu.

Akhilleus yüzümü inceledi.

İçimde bir parça çoktan parçalanmaya başlamıştı; sahip olduğumuz şeyi bir başkasının mahvetmeye kalkması düşüncesi ruhumu çatlatıyordu.

Gözlerinde bir ateş vardı –bir söz– iyi *olacağımıza* dair.

Dövmeli parmaklar puslu havayı yarıp geçti.

İrkilip sıçradım.

Sözleri aramızda havada asılı kaldı, patlayıcı ve biraz da çılgıncaydı.

"Senin için aşkım, o bizim olacak."

8

DİZ ÇÖKEN ADAMLAR

ALEXIS: İLK TİTAN GÖREVİ İÇİN
KALAN GÜN SAYISI: SIFIR

Ay ışığı dışarıdaki durgun gölden yansıyor ve villanın pencerelerinden süzülüyordu.

Yatak odasının kapısını arkamdan usulca kapattım, Nyx belimin etrafında horluyordu.

Bütün hafta atış simülasyonlarıyla dolu bir karmaşa içinde geçmişti fakat nişan alma yeteneğim neredeyse hiç gelişmemişti.

Bugün Titanlara karşı savaşa girecektik.

Bu moralimi bozabilirdi fakat zaten bu yaz SGY'de ölümüne dövüşmek zorunda olduğum için hiçbir şey hissetmiyordum.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde çömelmişti; Poco ise onun boynuna oturmuş, minik siyah parmaklarıyla kulaklarını dizgin gibi tutuyordu.

Bir dakika, Augustus'un yanında olması gerekmiyor muydu?

Omuz silkerek, buluşmak için sözleştiğimiz avluya doğru yaldızlı koridordan ilerledim. Gün doğmadan önceki saat beklentilerle doluydu.

Çatırt.

Uzun kıvırcık sarı saçlı, yeşil bir *toga* giymiş kısa boylu bir figürün etrafında duman yükseliyordu. Omuzları, rahatlama dolu bir iç çekişle çöktü.

"Seni yakaladığıma çok sevindim kızım," dedi Persephone, omzunda uyuyan bir ejderhayla önüme geçerken.

Fluffy Jr. kuyruğunu salladı, Poco da selam verircesine neşeyle mırıldandı.

"Merhaba, a-anne."

Bu kelime boğazımda tanıdık olmayan yabancı bir şey gibiydi.

Burada ne işi var?

Persephone kollarını iki yana açıp bekledi, gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "Seni... soyumuzun yüküyle ezmek istemedim," diye fısıldadı. "Federasyon gerçeği bilmeni istemiyor fakat görüyorum ki o yükler zaten omuzlarında."

Onun kucağına doğru adımımı attım. Beni sıkıca tutup sırtımı sıvazlarken sıcaklığı beni sarıp sarmaladı. Bu, doğru hissettiriyordu.

Ejderhası kıpırdandı ve deri kanadı yüzümün yan tarafına dokundu.

Persephone'nin gücü, insanı karıncalandıran canlı bir şeydi ve kokusu, açlıkla harmanlanmış ıslak toprak gibiydi.

Derin bir nefes aldım.

"Sen Hades Hanedanı'nın *ve* Demeter Hanedanı'nın kanını taşıyorsun," dedi elleri saçlarımın arasındayken. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Karşılık vermeye çalıştım fakat ağzımdan tek kelime çıkmadı.

"Bu, *benim* kızım olduğun ve gücümüzün... benzersiz olduğu anlamına geliyor."

"Büyükbabam Iasion yüzünden mi?" Onu dünyaya getiren kötü şöhretli karanlık yaratığın adını fısıldadım.

Beni daha sıkı kucakladı ve başını salladı.

Nyx ezilerek öleceğinden yakındı.

"Demeter'in beni reddetme sebebi buydu," dedi sessizce. "Federasyon'un beni sürgün etme ve Hades'in beni yanına almak zorunda kalma sebebi de bu... Sparta, insanların belirli kalıplara girmesini tercih ediyor."

Girit'teki topraklar üzerinde hak iddia etmişti. Toprağın kendisi ona cevap vermişti.

Persephone geri çekildi ve bana baktı, gözleri yaramaz bir parıltıyla ışıldıyordu. "Unutma..." dedi. Sanki bana bir sır veriyormuş gibi biraz daha yaklaştı. "Önemsiz görünen bir gücü kullanmak *çok* daha kolaydır. Eğer kontrol etmesi zorsa, işte o zaman gerçekten iyi olacağını anlarsın."

Göz kırptı, sonra iç çekerek saatine baktı. "Gitmem gerekiyor. Federasyon burada olduğumu bilmemeli. Güçlü ol, kızım."

Çatırt.

Persephone bir duman bulutu içinde kayboldu.

Durduğu yere bakakaldım.

Sersemlemiş bir hâlde villanın içinde sendeleyerek ilerledim. Nyx, omuzlarımın etrafında dolanırken tısladı.

Nihayet avluya vardığımda, büyük pencerelerin dışındaki gökyüzü bitmek bilmeyen bir yıldız deniziydi. Onların titreşen ışığı, gölgeli siyah mermer zeminlere yansıyordu.

Ölüm Meclisi üyeleri hazırlık yapıyordu; silahlarını gözden geçiriyor, kemerlerini bağlıyorlardı. Koruyucuları ise yanlarında durmuş, yarı uykulu bir hâlde oturuyordu.

Zaman dolmuştu, Titanlar bekliyordu.

Fluffy Jr. karnı yukarı bakacak şekilde mermerin üzerine uzanmıştı. Dili ağzından sarkmıştı. Poco ise başının yanında yatmış, sarkık kulaklarıyla oynuyordu.

Nyx uykusunda, herkesi öldürmekle ilgili bir şeyler tısladı.

Ellerimle yüzümü sıvazlayarak kendimi sakinleştirdim; klasik bir melodi mırıldandım ve zihnimde Carl Gauss'u gururlandıracağını umduğum bir diferansiyel geometri problemi çözmeye çalıştım.

Fakat o burada değil ve sen bir askersin, bir akademisyen değil.

Sert mermerin üzerine oturdum (uykusuzlukla alakası olmayan yorgunluktan bitkin düşmüştüm) ve savaş botlarımın bağcıklarını yeniden bağladım.

Üzerime bir gölge düştü ve yukarı baktım.

Augustus, siyah bir çağrı cihazını uzatırken yüzünün sert hatları her zamankinden daha keskin bir hâl aldı. "Eğer başın belaya girerse bu düğmeye bas. Hemen geliriz," dedi.

Cevap veremeden, cihazla önümde çömeldi. General Cleandro'nun zorlu sınav sırasında mentorlarını çağırmak için kullandığı çağrı cihazına benziyordu.

Augustus önümde diz çökerken derin bir nefes verdi. İsli uzun kirpikleri, yıldızsız bir gece kadar siyah gözlerini çevreliyordu. O kadar yakındı ki elmacıkkemiğini kesen yaranın her girintili çıkıntılı kenarını görebiliyordum.

Parmaklarımı üzerinde gezdirmek için tuhaf bir dürtü hissettim.

Çağrı cihazını kargo pantolonumun cebine soktu.

Ürperdim.

"Lütfen bunu kullan," dedi. "Emin olmasan bile, kendini tehdit altında hissettiğin anda kullan... orada olacağız." Eli orada kaldı, parmakları bacağımın üst kısmına yayıldı.

Hava, ozon ve misk kokusuyla doldu.

Eli bacağımı sahiplenici bir şekilde kavradı ve yüzlerimiz birbirine yaklaşana kadar öne eğildi.

"Alexis," diye fısıldadı, alnını benimkine bastırırken.

Kollarına yığılıp beni dünyadan korumasına izin vermek istedim.

Beni koruyacağından hiç şüphem yoktu. Kadınların savaşmak zorunda olmaması gerektiğini her zaman açıkça dile getirmişti. Birinin her şeyi benim yerime halletmesine güvenip rahatlamak düşüncesi baş döndürücüydü.

Fakat dünya böyle işlemiyordu.

Kendini sen kurtarmak zorundaydın.

Her zaman.

"Lütfen söz ver bana, Alexis." Tok bariton sesi ipek gibi yumuşaktı, koyu gözleri parıldıyordu. "Seni korumak için orada olamamaktan *nefret ediyorum*, savaşıyor olmandan nefret ediyorum."

Kalçamı sıktı, tırnakları kargo pantolonumun üzerinden derime battı. "Ölüm Meclisi'nde olmaman gerek. Bu tam bir saçmalık."

Bunun için yaratılmadığımı düşünüyordu.

Ben de öyle düşünüyordum.

Bazen ne için yaratıldığımız ne istediğimizden farklıdır. Sınırlar bulanıklaşıyordu ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Başımı geri çekip omuzlarımı dikleştirdim.

"Kendime bakabilirim." Kekelemedim.

Nazik ve ilgili adamdan geriye kalan tüm izler silinip gitti. Tabii eğer en başından beri öyle biri gerçekten varolduysa.

Yüzü tehlikeli bir maskeye dönüştü. "Aynı fikirde olmamayı kabul edelim, *karıcığım.*"

Şeytanın vücut bulmuş hâli beni savaşa uğurlamak için buradaydı.

Augustus alnını alnıma dayadı ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Hareketi öfkeliydi.

"Lanet olasıca kendini güvende tutacaksın," dedi. Sesi titriyordu. "Canını kurtarmak için kaçman gerekiyorsa, bunu yap. Anlıyor musun? Kendini her ne pahasına olursa olsun koru... Başka kimse önemli değil. Yalnızca sen."

Viz. Bağımız ateşlendi.

"Kendine dikkat et," dedi kısık sesle. "Yoksa sonuçları olur, *carus*'um."

Bu bir tehditti.

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudakları tüy kadar hafifti. Tenim yanıyordu, nefesim kesiliyordu, içimde ateş gibi bir sıcaklık yayılıyordu.

"Benim değerli karım, *familia ante omnia.*" Augustus alnımı bir kez daha öptü.

Dokunuşuna kendimi bıraktım.

Aile her şeyden önce gelir.

"Sanırım az önce âşık oldum," diye fısıldadı Nyx, dalgın dalgın.

Augustus cevabımı bekledi.

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi fakat orada kaldı. Augustus konuşmam için beni zorlamadı; bunun yerine elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı.

Parmaklarımda, onun tuttuğu yerde karıncalanma hissettim.

"Alex benimle güvende olacak." Patro'nun sesi, ikimizin de içine düştüğü transı bozdu, kolu Akhilleus'un omzuna dolanmış hâlde ağır ağır yanımıza geliyordu.

Ağızlığı takılı adam bana dik dik bakıyordu. *Yine.*

"Merak etme." Patro, Akhilleus'un koltukaltı silah kılıfının arkasındaki tokayı ayarlarken sırıttı. "Bizimle tamamen güvende olacak, biz onun mentorlarıyız. Tıpkı eski zamanlardaki gibi. Bizimle yaşadığı zamanlar gibi. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Augustus tüm heybetiyle doğruldu, Patro'nun üzerinde gölge gibi yükseldi. "Ah, hatırlıyorum," dedi. "Ona şımarık ve acınası dediğin zamanı hatırlıyorum."

"İnsanlar değişir." Patro, Akhilleus'un silah kılıfını daha sert çekti ve silahı yeniden konumlandırdı.

Kabzasındaki SSÖY harfleri parladı.

Savaş. Seks. Ölüm. Yalanlar.

Her şey rahatsız edici biçimde birbirine uyuyordu.

Augustus'un bakışları bana odaklanırken yüzü buz gibiydi. "Onlar genç, seni koruyamazlar. Çağrı cihazını kullanmayı ve güvenli bir yere sıçramayı unutma."

"İlginç," diye alaycı bir şekilde tısladı Patro; sesinde, öldürücü hamleyi yapmaya hazırlanıyormuş gibi acımasız bir ton vardı. "Kızıl İkili'nin dövüş yeteneği hakkında daha önce tek bir şikâyet bile duymamıştım. Kaybeden taraf biz değiliz." Anlamlı bir şekilde göğsünü ovaladı. "*Senin* partnerin gibi değil."

"Al, şunları tak," dedi Kharon aniden, gerginliği bölerek.

İrkildim.

Kör noktamda duruyordu ve yaklaştığını hiç duymamıştım. Sanki çağrılmış gibiydi. *Şeytan gibi.*

Cehennem ve Tazı ayaklarının dibinde duruyordu; kemiksi kuyruklarını sallıyorlardı ve Fluffy Jr. selam vermek için köpeklerin üzerine atladı; üçü birbirlerinin üzerine çullanarak (şiddetle boğuşarak) oynamaya başladılar.

Patro döndü ve bize sırtını çevirdi.

Akhilleus onunla birlikte döndü fakat omzunun üzerinden geriye baktı; gözleri alev alevdi, bana dik dik bakıyordu.

Onun derdi neydi?

"Al." Kharon, almam için içleri bıçak ve silah dolu olan deri kılıfları bana uzattı.

Zaten dolu olan göğüs ve kalça kılıflarımı işaret ettim.

"Daha fazlasına ihtiyacın var," dedi Kharon; ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Şimdi tak. Ayrıca bir Titan yakalarsan diye bu kelepçelere de ihtiyacın olacak."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

Patro, herhangi bir Titan'ı kelepçeleme konusunda endişelenmememi, bunu kendisinin ve Akhilleus'un halledeceğini zaten söylemişti.

Çenemi kapadım ve kılıfları vermesi için ellerimi ona doğru uzattım.

Kharon, ona doğru uzattığım kollarımı umursamadı. Dibime kadar sokulup siyah tırnaklarını birer parıltı gibi hareket ettirerek belimdeki ve bacaklarımdaki kayışları sıkıca bağladı.

Bir yağmur fırtınasının kokusu düşünmeyi zorlaştırıyordu.

Augustus ikimizi de ateşli bir bakışla izliyordu.

Kharon *sonunda* geri çekildiğinde, sanki koşmuşum gibi nefes nefese kaldım.

"Bu biraz abartı olmadı mı?" Artık yürüyen bir cephaneliktim.

Solgun yüz hatları gerildi ve bir an için Kharon bana ölüm meleğini hatırlattı. Kâbuslarımda gördüğüm, uyurken beni izleyen ölüm meleği.

"Senin korunman için neyin gerekli olduğuna *ben* karar veririm," dedi Kharon. "Sen acemisin ve bir kadınsın. Biz yıllardır askeriz."

"Bu cinsiyetçi oldu," dedim.

"Aynen öyle." Kharon sırıttı ve kaşını kaldırdı; inkâr etme zahmetine bile girmedi.

Öfkeyle kekelemeye başladım. O, yürüyen bir tehlike işaretiydi, komik bile değildi.

Başımı salladım. "Sen berbat birisin."

Yüzünde günahkâr bir sırıtış belirdi. "*Carissima*, ben *ne zaman* iyi bir adam olduğumu söyledim ki?"

Adını koymayı reddettiğim bir sıcaklıkla kızararak ona sırtımı döndüm ve uzaklaştım.

Yüzünü uyluğuna değdirdiği tam split pozisyonundaki Agatha'nın etrafından dolaşıp Drex'in yanına geldim.

"İntihar anlaşması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum kayıtsızca. "Ayrıca tamamen alakasız bir konu fakat silah ister misin? Fazladan var."

Arkamda Kharon boğuk bir şeyler söyledi (büyük ihtimalle aşağılayıcıydı) ve bunun üzerine Nyx tısladı (büyük ihtimalle cinsellik üzerineydi).

Onu alıp Kharon'un üstüne fırlatmayı hayal ettim.

Drex kıkırdadı, sonra yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete büründü. "Varım."

"Tanrı'ya şükür."

Drex ürperdi. "Bugünle ilgili hiç iyi *hissetmiyorum*. Çok..."

Çatırt.

Bir kadın avlunun içine sıçradı ve Drex konuşmayı kesti. Parıltılı kırmızı bir sis yayıldı ve odayı doldurdu. Sanki bir dehşet örtüsü gibiydi.

Arthritis (Artemis) geri dönmüştü.

"Hades müsait olmadığı için buradayım," dedi Artemis soğuk bir sesle. "O ve Ares hâlâ Avustralya'daki anormal bir Titan ihbarının izini sürüyor."

"Agatha ve Drex... Kanada'nın dağlarında bir ihbar var." Artemis *toga*'sının cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve Agatha'ya uzattı. "Koordinatlarınız burada."

Artemis bize döndü.

Korku dilimde ekşi bir tat bıraktı.

"Augustus, sen ve partnerin Güney Amerika'ya gidiyorsunuz. Amazon'da bir tanesini tespit ettik." Başka bir koordinat setini Augustus'a verdi.

O yaklaşırken Kharon'un yüzü ifadesizleşti.

Artemis ona bakmadı bile fakat sisi yoğunlaşıp nabız gibi atarak onun etrafını sardı, sanki saldırıyordu. Kızıl renk, Augustus'tan uzak duruyordu.

Kharon, sis içinde kuşatılırken ifadesizdi.

Ona eziyet ediyor.

Artemis ellerini çırptı.

"Patro, Akhilleus ve... Herakles yani... Alexis." Bana kuşkuyla baktı; sanki bana ne diye hitap edeceğinden emin olamaması benim suçummuş gibi.

"İlk konumunuzu değiştirdik. Siz üçünüz şanslısınız artık birbirinize yakın kalıyorsunuz," dedi Artemis düz bir sesle. "Roma'da az önce bir Titan görüldü."

Koordinatları Akhilleus'e verdi; o da başıyla onaylayarak aldı ancak Augustus'ta olduğu gibi sis onu sarmadı. Artemis'in gücünden etkilenmemişti.

Artemis, Ares Hanedanı'nın çocuklarından korkuyor mu?

Neden?

Patro kaşlarını çattı. "Bunun şehir içinde, koruma altındaki bölgenin içinde olduğundan emin misin?" İnanmayarak alay etmişti.

Artemis'in yüzü kötücül bir ifadeyle buruştu. "Evet." Kahverengi saçları güçle birlikte diken diken oldu. "Sana söylendiği gibi onların davranışlarında bir değişim var. Hades ve Ares'in soruşturduğu şey bu. Bunu siz *halledeceksiniz.*"

Patro yerlere kadar eğildi. "Elbette."

Artemis onu görmezden geldi. Cebine uzandı ve çok renkli etiketlere benzeyen bir şey çıkardı. "Bir şey daha var." Avlunun içinde dolaşıp bunları dağıttı. "Federasyon uymamız için yeni bir karar aldı. Bundan sonra bir Titan'ı yakaladığınızda onu etiketlemek zorundasınız."

Altın etiketler, karıncalanan parmaklarımın arasında serin ve ağırdı.

Birine baktım. Bir yüzüne siyahla kazınmış şekilde "Herakles, Hades Hanedanı" yazıyordu, arka tarafında ise kalın bir iğne vardı.

"Titan'ı kelepçeledikten sonra bu etiketi altdudağından geçirin. Böylece onları kimin yakaladığı kolayca ayırt edilebilir."

Etiketleri kargo ceplerimden birine koydum. *Bunu asla yapmayacağım.*

"İyi şanslar, askerler," dedi Artemis, sesi duygusuzdu. "Medusa yüzünden federasyon hepimizi yakından izliyor. Titanınızı yakalayana kadar geri *dönmeyin.*"

Herkes başını salladı.

"Medusa, Olimposluları gafil avlama planlarımızı mahvetti. Savaş şimdiden tırmanıyor. Bunlar Yeraltı dünyası için karanlık zamanlar... Dikkatli olun."

Nefes almakta zorlandım.

Artemis dişlerini göstererek gülümsedi. "Kronos avınızı kutsasın. Düşmanlarınızı ezip geçin... ya da bunu denerken ölün."

Çatırt.

Artemis sıçrayarak uzaklaştı.

Parıltılı kızıllık kaybolurken avlunun etrafında dumanlar yükseldi fakat bu sefer geride korku kaldı.

@ayisigikitap

9

ZEHİRLİ DİLLER

ALEXIS

"Merak etme, sadece arkamızda kal. Önden biz gideceğiz ve bunu biz halledeceğiz çünkü bu senin ilk görevin." Patro göz kırptı. "Sadece izle ve öğren."

Ah harika, tüm önemli kararları erkekler veriyor.

Endişelenmiştim.

Cesaretimi toplayıp sokakta usulca ilerlerken soğukkanlılığımı korumaya odaklandım.

Mayıs sonunun sabah havası serin ve ferahtı.

Akhilleus, üçümüzü Roma'nın kenar mahallelerinde dar bir ara sokaktan geçirdi; köşeleri kontrol ederken gözlerini dikkatle kısıyor, sessizce avlanır gibi ilerliyor, ardından ilerlememiz için bizi eliyle işaret ediyordu.

Nero onun arkasından yürüyordu, Fluffy Jr. yanımda sızlanıyordu ve Poppae kulakları geriye doğru, uzun kuyruğu aşağıda, üçümüzün ardından sessizce süzülüyordu. Nyx de omuzlarımda sessizce duruyordu.

Şafak yavaşça ufuktan yükseliyordu, gökyüzü turuncu ışıklarla kaplıydı ve tuğlalar sabah çiğleriyle parıldıyordu fakat şehir ölüm sessizliği içindeydi.

Uyumuyordu.

Roma'nın nüfusu, onlarca yıl önceki Titan saldırılarıyla büyük ölçüde yok olmuştu ve dünyanın geri kalanı gibi o da eski hâline dönememiş, bir daha asla toparlanamamıştı.

Antik mimari, modern binaların kalıntılarının yanında parçalanıp dökülüyordu.

Hem geçmiş hem de bugün harap hâldeydi.

İnsanın içine tekinsiz bir his doğuyordu.

Roma'da, boş bir Montana tarlasında hiç hissetmediğim bir enerji vardı.

Solmuş vişneçürüğü rengi el izleri kapıların üzerinde izler bırakmış, kemikler tuğla yığınlarının altından dışarı fırlamıştı. Harabelerin arasında ilerlerken yol boyunca insan dişleri göze çarpıyordu.

Ölüm, ziyaret etmişti.

Havada trajedinin tadı vardı.

Başka bir sokağın sonunda durduğumuzda ve Akhilleus köşeye bakarken Patro'ya "Eğer Titanlar bu k-korumalı bölgenin içindeyse onları bulabilmemiz gerekmez mi? Onlar... çok gürültülü değiller mi?" diye fısıldadım.

Patro omuz silkti, tamamen kayıtsız görünüyordu.

"Titanlar yıllardır korumalı bir bölgenin içinde olmadı," dedi. "Artemis'in elindeki istihbaratın hatalı olmadığına ikna olmuş değilim."

Yaralı bileğimi kaplayan altın kelepçeyi ovuşturdum. "Peki ya h-haklıysa?"

Patro elini havada salladı. "Bu kadar endişelenme, bunu binlerce kez yaptık." Sesi küçümseyici ve geçiştiriciydi.

Göğsümü öfke kapladı.

Patro yüzümü görünce duraksadı.

"Bazen Titanlar kendilerini belli etmezler," diye iç geçirdi. "Bazıları sessiz hareket eder. Her Titan aynı değildir, bu o kadar da büyütülecek bir mesele değil. Panik yapmayı bırak."

Dişlerimi çok fazla sıktığım için çenem ağrıyordu.

Panik yapmıyorum.

Akhilleus başını çevirdi, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bizi izliyordu.

Ağızlığının ızgaralarından ucu yanan bir çubuk dışarı uzanıyordu ve sanki çenesini sıkıyormuş gibi boynundaki damarlar şişmiş ve dışarı fırlamıştı.

Patro sırtıma vurdu ve irkildim.

Güldü. "Kendini toparla Alex. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Sadece bizi takip et ve rahat ol."

Ona döndüm. "Bana öyle seslenme."

Akhilleus'u şehrin ara sokaklarından, modernliğin kalıntılarının üzerinde yükseldiği yere, antik Sparta yapısı Roma Kolezyumu'na doğru takip ederken Patro cevap vermedi.

Çat.

Bir tuğla yığınına takılıp sendeledim ve... bembeyaz kesildim — *insan kemikleri.*

Patro uzanıp dengemi korumama yardım etti, eli kolumu kavradı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi göz göze dururken sessizce. "Bunu seninle konuşmak istiyordum."

Akhilleus arkasını döndü ve başını sallayarak onu uyardı.

Patro'dan buz gibi soğuk hava yayılırken, Akhilleus ateş kokuyordu. Bu iki zıt koku zehirli bir karışım oluşturuyordu.

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorlar?" diye tısladı Nyx, boynumun etrafında kıvrılırken.

Beni buraya öldürmek için mi getirdiler?

Titanların hepsi bir aldatmaca mıydı?

Kolumu Patro'nun kavrayışından sertçe kurtardım ve bir adım geri attım.

Nyx, saldırmaya hazırlanıyormuş gibi gerildi.

Patro derin bir iç çekti, kibirli tavrı kaybolmuştu. Akhilleus'un cebine uzandı, bir sigara çıkardı ve yaktı. Bir duman bulutu üfleyerek, beklentiyle bana baktı. "Bize sigaranın tehlikeleri hakkında ders vermeyecek misin?"

Gözlerine baktım. "Hayır."

Karanlık zamanlardı. Akciğer kanseri istiyorsa, bu onun tercihiydi.

"Sana söylemek istiyorduk." Patro tekrar boğazını temizledi; duman burnundan çıkıyordu. "İkimiz de... bunu sana bir

süredir söylemek istiyorduk fakat seni yalnız yakalayana kadar beklemek zorunda kaldık, bu yüzden..."

Sözünün gerisini getirmedi, Akhilleus'e göz attı.

Dalaklarını hasat edip karaborsada takas edeceğiz, diye kafamda tamamladım.

Lisede bize öğrettikleri ilk şey, seninle arkadaş olmaya çalışan insanlara karşı her zaman temkinli olmaktı.

Her yıl O.Ç.D.E., *Organ Çalma Direniş Eğitimi* hakkında bir toplantımız olurdu. Hepimiz vücut parçalarımızı hükümet dışında kimseye satmayacağımıza dair bir taahhütname imzalardık.

Verdikleri mesaj biraz kafa karıştırıcıydı.

Bir kuş (hükümet drone'u) yukarıda çığlık attı. Akhilleus, Patro'ya sanki bakışlarıyla onu ateşe verecekmiş gibi bakıyordu.

Patro omuzlarını geriye itti ve bana döndü. "Kefaret," diye ağzından kaçırdı. "Mentorların olarak."

Ne?

Akhilleus başını öfkeyle salladı.

"O zorlu sınav boyunca sergilediğimiz tavrı telafi etmek istiyoruz," dedi Patro yavaşça. "Düşünüyoruz ki sana yardım etmenin en iyi yolu..."

Akhilleus, sanki fiziksel olarak müdahale edecekmiş gibi ona doğru adım attı.

"Evlilik bağını koparmana yardım etmek," diye aceleyle tamamladı Patro.

Nyx soluklandı, Fluffy Jr. hemen önümde konumlandı.

Titreyerek bir adım geri attım. *Bu Augustus ve Kharon'la mı ilgili?* Fluffy Jr. yine önüme geçti, yere çömeldi ve tüyleri diken diken oldu.

Patro bana baktı; geçtiğimiz yıl boyunca Kharon'la birlikte gülerek bana şımarık ve acınası diyen adam. Gözlerini kıstı. "Evliliğin seni perişan ediyor."

Hayır, bütün hayatım beni perişan ediyor.

Arada fark vardı.

Çenesini sertçe ovuşturdu. "Senin için evlilik bağlarını araştırıyoruz," dedi. Konuşurken Akhilleus'e baktı. "Sparta yeminini

bozabileceğin ve fiilen... onları boşayabileceğin bir yol olduğunu düşünüyoruz."

Sabah pusunun dönerek yükselmesiyle, yıkık sokaklar boyunca yoğun bir sis tabakası kaldı.

"Ne?" diye hırıltılı bir sesle sordum. Ağzım kuru, dilim ağırdı, kalbim kurşun gibiydi.

Patro, Akhilleus'e daha da sert baktı. "Anladığımız kadarıyla, eğer... kan güçlerini kullanırsan, o zaman... yapabilirsin."

Kelimeleri söylemeye fiziksel olarak muktedir değilmiş gibi sesi kesildi.

"Ben... *ne yapabilirim*?" dedim.

Patro'nun gözleri işlenmemiş zümrütler gibi parladı. "Eğer onları ölümün eşiğine getirirsen, yeminini bozmuş olursun."

Üzerime boğucu, kirli bir ağırlık çöktü.

"Yani benden... Kharon'la Augustus'u öldürmemi istiyorsunuz," dedim, başım dönerek. "Dostlarınızı katletmemi istiyorsunuz." Onları işaret ettim. "*Kardeşlerinizi* öldürmemi."

Akhilleus, sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

Patro homurdandı. "Bu kadar dramatik olma. *Aslında* onları öldürmüyorsun sadece ölümün eşiğe getiriyorsun." Parmaklarını şıklattı. "Güçlüler, toparlanırlar. Sonra da... özgür olursun."

Asla özgür olmayacağım.

İntikamın tadını alabiliyordum, pişmanlığın tadını da alabiliyordum.

Ellerimle yüzümü sıvazladım, avuçlarımı gözlerime bastırdım ve hızla akan düşünceleri durdurmaya çalıştım. Sonunda başımı kaldırdığımda, Patro ve Akhilleus beklentiyle bana bakıyor, bir cevap bekliyorlardı.

Titanlarla savaşmamız gerekmiyor mu? Bunu neden şimdi yapıyorlar?

Görüşüm daraldı.

"Niye?" diye sordum mentorlarıma sanki onları ilk kez görüyormuşum gibi bakarak.

Patro sigarasını çatlamış kaldırıma fırlattı ve üstüne bastı. "Çünkü sana yaptıkları şey yanlıştı," dedi. Yüzünü buruşturdu sanki benim durumumu anladığını göstermeye çalışıyordu.

Fakat başaramadı.

Beni bir uyuşukluk sardı.

Patro kıpırdandı.

Keşke onun gücüne sahip olsaydım.

"Yani... b-başka bir n-neden yok mu?"

Patro ensesini ovuşturdu, gözleri Akhilleus'e kaydı. "Hayır."

Berbat bir yalancıydı. *Ne ironik.*

İçime sinsice çöken şüphe bir çığa dönüştü; zaten aptal rolünü oynamıştım.

"İkiniz de yirmi altı yaşın altındasınız," diye fısıldadım. "Değil mi?"

Nyx tısladı.

Yüzüm buruştu. Acıyı, uykusuz geceleri, yaptığım karanlık seçimleri (hem de iki kez) görmelerine izin verdim.

Kim olduğumu bilmiyorlardı.

Artık bilmiyorlardı.

Akhilleus, Patro'ya koruyucu bir şekilde yaklaştı.

"Bahse girerim bir eş arıyorsunuz," dedim. "Yeraltı dünyasından birini."

Patro, sahte bir şaşkınlık maskesini takarken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne? Alex, bununla hiçbir ilgisi yok..."

"Bana o isimle seslenmeyi kes!" diye bağırdım.

Patro'nun çenesi kapandı.

Yakışıklı yüzü nefret dolu bir alaya büründü; alışık olduğum, ona yakışan o alaycı ifadeye.

"Ne demek istiyorsun, tam olarak neyi ima etmeye çalışıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey ima *etmiyorum.*"

Akhilleus, sanki ona güç veriyormuş gibi Patro'ya biraz daha yaklaştı.

İkiye karşı bir.

Onlarla her zaman böyleydi.

"Bu sadece bizim bir Yeraltı dünyası üyesiyle evlenmek istememizle ilgili *değil,*" dedi Patro, kollarını kavuşturarak. "Biz *onlar* gibi değiliz... Aslında senin için endişeleniyorduk. Söylediklerimi unut, evlilik hayatının lanet olası mutluluğunun tadını çıkar."

Yavaşça gülümsedim. "Peki, asıl mesele başka ne olabilir ki eğer mesele *sadece* benim yeraltı dünyası üyesi olmam değilse?"

Patro, hatasını fark edince donakaldı fakat çabuk toparlandı, yüzü sertleşti. Mermerden ve zalimlikten oyulmuş gibiydi, Afrodit Hanedanı'nın tehlikeli derecede çekici üyelerinden biriydi sadece.

"Kharon'un gerçekten çok nazik bir sevgili olduğuna *eminim*," dedi Patro, sessizce, bana doğru bir adım atarken. "Eminim seni kollarına alıyor ve seni becerdikten sonra kulağına tatlı sözler fısıldıyordur. Herkes onun daha vahşi cinsel zevklerini bilir. Eminim hiç korkmuyorsundur küçük kız."

Yüz yüze durduk.

"Cehenneme kadar yolun var," diye fısıldadım.

Patro kahkaha attı, sesi yüksek ve taşkındı.

Akhilleus onun pazusunu yakaladı ve onu sertçe geriye çekti. "Kapat çeneni," diye işaret etti büyük, keskin hareketlerle. "Ne yapıyorsun? Her şeyi mahvediyorsun."

"Dikkat et." Akhilleus'un etrafından dolaştım, böylece tekrar Patro'nun yüzüne yaklaştım. "Neredeyse... *kıskanmış* gibi konuşuyorsun. Kharon'un seni seçmesini mi isterdin?"

Patro irkildi.

"Evettt," diye tısladı Nyx cesaretlendirici bir şekilde. "Onu mahvet. Erkekler kendilerini iyi hissetmeyi hak etmez. Ağlat onu."

Patro kolunu Akhilleus'un elinden kurtardı ve bana doğru atıldı.

Kımıldamadım.

Akhilleus onu tekrar yakaladı ve yüzümden birkaç santim uzakta durdurdu.

Dudaklarımı büzerek ve liseli zorba Jessica'yı taklit ederek "Ah," diye alay ettim. "İkiniz de onunla *evlenmeyi* mi istiyordunuz? Mesele bu mu? Kharon'un sizi değil de *acınası* bir kızı seçmesine mi sinirlendiniz?"

"Siktir git," diye tükürdü Patro. "Sparta hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun. Augustus ve Kharon senin gibi zayıf birine *asla* önem vermeyecek. Onlar

kadar baskın ve *güçlü* iki adam... Onların gözünde hiçbir değerin yok, hiçbir şey ifade etmeyeceksin. Sadece acınası bir hâldesin."

İçimdeki buz, taşa dönüştü.

Patro'nun bana sataştığı zamanları, çok hızlı yemek yediğim için benimle alay ederken kalbimin nasıl sıkıştığını unutmuştum.

Bana her zaman nasıl acınası dediğini de unutmuştum.

Hatırladım.

"Kes sesini," diye öfkeyle işaret etti Akhilleus Patro'ya. "Kontrolü kaybediyorsun ve her şeyi mahvediyorsun. İstediğin bu değildi. Sana söylemiştim, onunla konuşmak için daha iyi bir zamanı beklemeliydin. Söylemen gerekenler bunlar değildi."

İçimde, göğsüme çöreklenen bir öfke kabardı.

"*Lütfen* beni aydınlat," dedim yumuşak bir sesle. "Onun senaryosu neydi?"

Donup kaldılar; gözleri açılarak ellerime bakakaldılar.

Akhilleus kollarını kaldırdı, uzun parmakları yavaşça hareket ediyordu. "Alexis, *ne zamandır*... Roma İşaret Dili biliyorsun?"

10

İŞARET DİLİ

ALEXIS

Kollarım iki yanıma düştü.

Öfkeyle eski alışkanlıklarıma geri dönmüş ve konuşurken işaret dili kullanmıştım.

Akhilleus, gözleri öfkeyle kısılmış hâlde, işaret dili kullanarak bana doğru bir adım atarken "İşaret dilini ne zamandır biliyorsun?" diye tekrarladı. "Ne zamandır? Söyle bana!"

Parmaklarım hızla hareket etti. "Çocukluğumdan beri."

Akhilleus'un göğsü inip kalktı, ağzının etrafında dumanlar yükseliyordu. Dövmeli eklemlerini tek tek, parmak parmak çıtlattı.

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Neden bana söylemedin?" diye işaret etti, gözleri ağır duygularla doluydu.

Çenemi yukarı kaldırdım ve bakışlarını yakaladım, yeraltı dünyasının adamlarının beni itip kakmasından bıkmıştım. "Çünkü senden korkuyordum."

Akhilleus yumruk yemiş gibi geriye sendeledi.

"Seni kendini beğenmiş kaltak," Patro bileğime uzandı ve kavrayışı bir kez daha can yakıcıydı. "Bütün yaptıklarımızdan sonra bütün fedakârlıklarımızdan sonra ona bunu söylemeye nasıl *cüret* edersin?"

Akhilleus ağızlığının ardında bembeyaz kesilmişti ve hasta gibi görünüyordu.

"*Hiçbir şey* yapmadınız," diye fısıldadım.

Patro bileğimi sarsarken dudakları büküldü. "Seni yanımıza aldık. Giydirdik, doyurduk, o zorlu sınavdan sağ çıkmana yardım ettik. Senin şu *zayıf* kadın, aciz Olimpos saçmalıklarına katlandık."

Gözleri kan çanağına döndü ve yeraltı güçlerini devreye sokarken parmakları bileğimin hassas derisine gömüldü.

"Hayır. B-beni değersiz hissettirdiniz," dedim usulca. "Ölmek istememe neden oldunuz."

Patro kolumu sanki onu yakmışım gibi bıraktı. Sendeleyerek geri çekildi, güçlerini devredışı bıraktı.

Tepkisinden, sözlerimin gerçek olduğu belliydi.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, Patro'nun söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Kızıl İkili bana temkinli ve düşmanca baktı.

Onlara sırtımı dönüp, dar sokaktan harap görünümlü bir kent merkezine doğru hışımla çıktım. Gözyaşlarım yüzümden süzülürken, Fluffy Jr. kocaman beyaz bir bulanıklık gibi yanımda yürüyordu.

"Ağlama evlat," diye tısladı Nyx, dili yanağıma dokundu. "Tek ısırıkla onları öldürebilirim. Bana beş saniye ver, ölüler."

Bir hıçkırığı yutarak, ağlamadan tartışabilmeyi dileyerek, gözlerimi öfkeyle ovuşturdum.

"Onları öldürme," dedim perişan hâlde, körlemesine ileri doğru koşar gibi ilerlerken.

Nyx dişlerini gıcırdattı.

"Henüz değil."

Nyx gururla tısladı. "İşte benim kızım."

Kuru, pürüzsüz pullarına sıkıca tutundum.

"Bu onlardan," diye genç bir ses yankılandı; harabelerde çınladı.

Yirmi metre ötede, omuzlarında yıpranmış okul çantaları olan üç genç çocuk bana doğru işaret ediyordu.

Roma göründüğü kadar ölü değildi.

Arkamdaki bir şeye bakarken nefesleri kesildi.

Döndüm.

Akhilleus ve Patro yaklaşıyordu; yüzleri sertti, Poppae ve Nero hemen yanlarında yere yakın, sinsice ilerliyordu.

"Vay canına, gerçekten Kızıl İkili!" diye bağırdı bir çocuk; neredeyse kahraman hayranlığıyla yerinde zıplıyordu.

"Büyüyünce sen olmak istiyorum," diye bağırdı bir diğeri.

"Ağzını çok seviyorum!"

Patro güldü; zoraki, paslı bir sesti. "Okulda kalın."

Çocuklar kıkırdadı ve arkadaşlarına anlatmak için koşarak uzaklaştı.

Başka bir şehir sokağına doğru dönüp hışımla yürüdüm. Her iki yanda arabalar devrilmişti ve yolun tam ortasında koca bir ağaç büyüyordu.

Patro arkamda homurdandı fakat hiçbir şey söylemedi.

Yeraltı dünyasının adamlarından bıkmıştım.

Anladığım kadarıyla hiçbiri duygusal olarak gelişmemişti. Onlardan daha dengeli organ hırsızlarıyla karşılaşmıştım (dışarıda bazı iyi, çalışkan organ toplayıcıları vardı).

Şimdi üçümüz taş gibi bir sessizlik içinde yürürken, zihnim üzerinde durmamam gereken düşüncelere kaydı; *zehirli kan ve çatlamış evlilik bağları.*

Aramızdaki sessizlik giderek daha da gerildi.

Çoğunlukla sessiz olan şehirde bir saat yürüdükten sonra yaklaşık bir düzine insan görmüştük, başka hiçbir şey yoktu.

Canavarlara dair hiçbir iz yoktu.

Kocaman bir daire çizmiş, başladığımız yere dönmüştük.

Artemis'in istihbaratı hatalı olmalıydı. Burada hiç...

Gölgeler kör noktama kaydı. Başımı hızla çevirdim.

Hava uğuldadı.

Güm.

Dört katlı bir binanın tepesinden bir figür aşağı atladı ve birkaç adım ötemde, tam sokağın ortasına indi.

Güm.

İkinci bir figür onun yanına indi.

Sis dağıldı. İkisi de o devasa, grotesk boylarıyla ayağa kalktılar.

Tiz bir çığlık.

Kuşlar bir anda tamamen sustu.

Adım atarken donup kaldım.

Aman.

Tanrım.

Kanatlı iki Titan, arka planda Roma Kolezyumu'nun çerçevelediği bir manzara içinde duruyordu. Antik cephe, yıkılmakta olan modern sokağın çok üzerinde yükseliyordu.

Sahne, ressam Alexandre Cabanel'in tuval üzerine yaptığı bir yağlıboya gibi ürkütücüydü.

Sis yoğunlaştı, aramızda ürkütücü bir pus içinde girdaplar oluşturdu. *Titanların ne zamandan beri kanatları vardı?*

Aramızda üç metrelik bir mesafe bulunuyordu.

"Vay... anasını," diye tısladı Nyx, boynumun üzerinde geri çekilirken.

Carl Gauss'un hayaletimsi varlığını hissedebiliyordum, yakında kavuşacaktık.

Titanlar başlarını aşağı eğdi; içi oyulmuş cesete benzer yüz hatları, kabarmış siyah damarlar ve keskin pençelerden oluşan bir bileşimle doğrudan bana odaklandılar.

Fluffy Jr. inledi.

Yavaşça bir adım geri attım.

Her Titan'ın kanat açıklığı altı metre kadar vardı.

Deri gibi olan uzantılar, birbirine uymayan büzüşmüş et parçalarından oluşan bir yama gibiydi; derinin birleştiği dikiş yerleri şişmiş, iltihap sızdırıyordu.

Mary Shelley bile bunları hayal edemezdi.

"Kusacağım," diye tısladı Nyx.

Titanlar aynı anda gülümsedi; fazla geniş ağızları jilet gibi keskin dişlerle doluydu, kıpırdamayan gözlerinde siyah kan birikiyordu.

Fluffy Jr. önümde çömeldi; koruyucu bir şekilde hırlıyor, gerilirken dişlerini gösteriyordu.

İkisi birden bana doğru atıldı.

Kıpırdayamadım.

Korkunç siyah pençeler yaklaştı, üzerime savrulurken hava ıslık çaldı ve...

Poppoppopopopopopopopopopopopopopopopopop.

Sıcak bir sıvı yüzüme sıçradı.

Ağır çekimde, Titanlar mermilerle havaya savrulurken, ıslak yanağıma parmaklarımı götürdüm.

Elim kana bulandı, siyah bir kandı.

Akhilleus ve Patro, dumanı tüten silahları kaldırmış hâlde ileri doğru yürüdüler; mermi yağdırıyorlardı.

Sol kulağım keskin bir çınlamayla zonkladı.

Kızıl İkili bir bulanıklık içinde boş kovanları yere bıraktı, yeniden doldurdu ve ateş etmeye devam etti.

Titreyerek haç çıkardım.

Ölüm gölgesi vadisinden geçsem bile hiçbir kötülükten korkmam çünkü sen yanımdasın. Değneğin ve asan, bana güven veriyor.

Canavarlar mermi sağanağı altında geriye doğru sürünürken, Poppae ve Nero öne atılıp yere serilmiş Titanlara diş geçirerek saldırdılar.

Âmin.

Barut kokusu, çürümüş etin iğrenç kokusuna karıştı.

Fluffy Jr. önümde durdu, koruyucu bir şekilde hırlıyordu. Başı bana doğru döndü; ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibiydi.

Ayaklarım olduğum yere çakılı kalmıştı.

Titanlardan biri sürünmeyi bıraktı. Ayağa kalkıp tüm heybetiyle dikildi; vücudu korkunç bir hızla iyileşip mermileri dışarı atarken, kurşunlar kaldırıma tıkırdayarak dökülüyordu.

Akhilleus, her elinde bir silah olmak üzere iki tabancayla ona ateş etti.

Titan'ın sırtından gölge kanatlar yukarı doğru yayılırken bağlar koptu; öne doğru eğildi ve kutsallıktan uzak, dehşet verici bir çığlık attı.

Titan budaklı kanatlarını çırptı ve akıl almaz bir hızla ileri fırladı.

Tepki vermeye zaman yoktu.

Güm.

Canavar bir bedene çarptı.

Patro havada savrulup bir müstakil evin duvarına şiddetle çarptı; kafası gürültüyle çatladı ve etrafına molozlar döküldü. Boynu doğallıktan uzak bir açıyla bükülmüştü, kafatasının ardındaki tuğlalar kızıla boyandı.

Enkazın içinde yığılmış hâlde, hareketsiz yatıyordu.

Akhilleus'un gözleri dehşetle büyüdü.

Patro'ya çarpan Titan sokağın ortasında duruyordu ve şimdi bana odaklanmıştı.

Akhilleus, başının etrafında dumanlar yükselirken, silahları indirmiş hâlde Patro'ya bakarak Titan'la benim aramda duruyordu.

Titreyen parmaklarla Sparta silahlarımı kılıfından çıkardım.

Uzun, gerilim yüklü saniyeler uzadı, bitmeyecek gibiydi.

Diğer Titan da kardeşinin yanına katıldı. Canavarlar yan yana durdu; ikisi de yeniden bana odaklanmıştı.

Bunlar yalnız avcılar değil mi?

Akhilleus, Patro'ya doğru bir adım attı.

Titanlar çığlık attı.

Dönerek, topuklarımın üzerinde yön değiştirirken, görüş alanımın kenarında Akhilleus'un Patro'ya doğru koştuğunu gördüm.

Sokağın diğer yönünde koşmaya başladım.

"DAHA HIZLI!" diye bağırdı Nyx kulağımın içinde.

Silah sesleri yankılandı.

Geriye baktım, Akhilleus Patro'nun üzerine çökmüş, onların geri çekilen siluetlerine ateş ediyordu.

Çok azdı, çok geçti.

Titanlar bana doğru geliyordu.

Akhilleus silahlarını yere fırlattı sonra Patro'nun gevşek bedenini kaldırdı ve bakışımı yakaladı, gözleri alev alevdi.

Çatırt.

Uzaklara sıçradılar.

Titanlar doğruca havaya fırlayıp uçuşa geçerken bir vınlama sesi duyuldu, boğazımdan bir çığlık koptu.

Canavarlarla baş başaydım.

Yine.

11

EJDERHA

Akhilleus: Bir Dakika Önce

Fyodor Dostoyevski bir keresinde şöyle demişti: "Her şeyden önce, kendine yalan söyleme."

Bu ânın nasıl hissettirdiğini biliyor muydu?

Bilemezdi.

Göğsümü parçalayan dehşeti ancak Kronos'un kendisi anlayabilirdi.

Çürümüş bir şehir sokağının ortasında, kanatlı Titanlar *–bu ne zaman oldu?–* ruhumu sahiplenen adam, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş, kırıklar ve kanlar içinde yatarken, yanımda sinsice dolaşıyordu.

Kısa bir an için bakışlarımı Patro'dan kaçırdım.

Korumamız gereken kız Alexis, Sisyphus'u andıran o teslimiyetçi ağırlıkla gözlerini bana dikmişti.

İki renkli gözlerinde umut yoktu, sadece kabulleniş vardı.

Ruhsal bütünlüğüm parçalanıyordu.

Patro'ya geri döndüm, harap olmuş bedeninden başka bir yere bakamıyordum.

Bağırmak için ağzımı açmaya çalışırken deri, çenemi tahriş etti. Ağızlık yerinden kıpırdamadığı için çenemden çatırtı koptu. Lanet olası ağızlık güçlerimi serbest bırakmama yetecek kadar değil ancak yemek yememe ya da sigara içmeme yetecek

kadar esniyordu. Kronos'un bana verdiği yeteneği kullanabilseydim, Titanların işi bitmişti. *Kolayca.*

Fakat Federasyon beni hadım etmişti.

Beni bu sefalete mahkûm etmişlerdi.

Onu çıkarmamak üzere Sparta yemini etmekten daha büyük bir pişmanlık duymamıştım. Yeminler, tıpkı koruyucu bağlar gibi sonsuza dek sürüyordu.

Ölüler Diyarı'nda ömür boyu hapis, bu işkenceye tercih edilirdi.

Saniyeler etrafımda kan kaybederek akıp gidiyordu.

Zaman yoktu.

Patro'nun göğsü kıpırdamıyordu.

Spartalılar aşırı fiziksel hasara dayanabilirdi fakat yenilmez değildik. Omuriliği kopmuşsa, akciğerleri delinmişse, kan içeride birikiyorsa kalıcı bir komaya girebilirdi.

Patro ölürse ben de ölürdüm çünkü onsuz bir dünyada var olmayı reddediyordum.

O, uyanmamın sebebiydi, nefes almaya zahmet etmemin sebebiydi, bu sefil uygarlık çoraklığında bulduğum her türlü sevincin kaynağıydı. O, atan *kalbimdi.*

Zaman yavaşlamış gibi görünüyordu.

İki Titan da adım atarken duraksadı.

Alexis'in bukleleri yüzünün etrafında hareketsiz kaldı.

Düşen tuğlalar, Patro'nun bedeninin üzerinde havada asılı kaldı.

Düşüncelerim hızla akarken her şey bu âna odaklandı.

Patro, sokağın ortasında mutlak bir tehlike içinde duran Alexis'i sahiplenmeyi saplantı hâline getirmişti. Aylardır bizimle yaşıyordu; bize uyum sağlamıştı, birbirimize duyduğumuz o tutkuya, o sadakate gölge düşürmemişti. Onun, bizim için daha fazlasına dönüşebileceğini düşünüyordu ve Sparta'nın bize çok gördüğü mutlu sona ulaşabilmemiz için yalnızca bir şans istiyordu.

Fakat Augustus ve Kharon tavizsizdi; boyun eğmezdi.

Üstelik kız üzerinde ilk hak iddia eden onlardı.

Şimdi Patro yeniden kâbuslar görüyordu. Çözülüyordu ve ben ona yardım edemiyordum. Ona istediğini, o kızı veremezdim.

Buna karşılık benim deliliğim yükseliyordu.

Karanlık, sahiplenici *eğilimler* ruhumda zonkluyordu. Patro'yu kilit altına alma ve onu her türlü zarardan koruma dürtüsü, görmezden gelmesi güç bir hâl alıyordu.

Ares Hanedanı'nın tutkusu ve sahiplenici öfkesi, gece gündüz içimde kaynıyordu. Bu duyguları saklamaya çalıştım fakat gömülü kalmadılar.

Augustus'un bu maskeyi nasıl koruduğunu anlayamıyordum. Dünyaya karşı sakin, soğukkanlı ve metanetliydi.

Oysa Ares, ölümsüzleri bile yaralayacak şekilde dövülmüş, iz bırakmak için yapılmış zehirli bir Vulcan bıçağıyla yüzünü parçalarken, Augustus'un nasıl hıçkıra hıçkıra ağladığını, ağzından tükürükler saçıldığını, gözlerinden yaşlar aktığını ve acı içinde çığlıklar attığını hâlâ hatırlıyordum.

Augustus büyürken deliliğini asla saklayamazdı.

Onun gölgesinde yaratılmıştım ve onun izinden gidiyordum.

Fakat bir noktada Augustus öfkesini gizlemeyi öğrendi, ben ise kendi öfkemi dizginleyemez oldum.

Şimdi bir karar vermem gerekiyordu. Patro, Alexis'e yardım etmemi isterdi. Onun kurtuluşumuz olduğuna inanıyordu. Ona değer veriyordum; gerçekten veriyordum.

Kendine yalan söyleme.

Patro'ya hissettiklerim akıl almazdı.

Belki gelecekte Alexis'i de yeterince önemseyebilirdim fakat şimdi değil.

Başka bir seçenek yoktu. En azından dürüst bir adamsam yoktu.

Titanlar çığlık attı, başlar dönüp bana çevrildi ve her şey bir anda yeniden akmaya başladı.

Koştum, Titanlara ateş ederken Patro'nun üzerine koruyucu bir şekilde diz çöktüm.

Zaman kaybediyorsun. Rol yapmayı bırak.

Silahları tiksintiyle yere fırlattım.

Mümkün olduğunca nazikçe, Patro'nun harap olmuş bedenini kucakladım.

Alexis kaçıyor, omzunun üzerinden arkasına bakıyordu.

Gözyaşları ve ihanete uğramış bir bakış bekliyordum.

Yüzündeki ifade boştu.

Yüzündeki kabulleniş, hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü. Anlıyordu, benim yıkılmış ruhumu, beni benden bile daha iyi görüyordu.

Hayatını kurtarmak için koşuyordu; onu tehlikeden koruması gereken mentorları tarafından terk edilmişti fakat güçlüydü, iyi olacaktı.

Dürüst olmayan bir adamsın.

Bu, katışıksız saf bir yalandı.

Domus.

O kadar güçlüydüm ki sıçrayıp gitmek için kelimeyi yüksek sesle söylememe gerek yoktu.

Roma kayboldu, yerini steril beyaz duvarlar ve Spartalı şifa sembolü olan kanatlı bir asa, Asklepios'un Asası ile kaplı tıbbi ekipmanlar aldı.

Patro'yu bir sedyenin üzerine şefkatle yatırdım.

Alexia, hepsinin en acı gerçeğini henüz öğrenmişti.

Acının ikinci bir adı vardı, *Yeraltı.*

Ya dünyadaki en yalnız varlıklardık ya da tüm ruhumuzla saplantılı bir biçimde seviyorduk.

Tam bir adanmışlık ya da *hiçbir şey.*

Arası yoktu.

Dostoyevski yanılıyordu; acı çeken yalancı değil, gerçeği kabul eden adamdı. Böylesi bir laneti başka hiç kimse bilemezdi.

Olimposlu doktorlar Patro'nun etrafını sardı ve ben, hastane yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Başım öne eğik. Ellerim kenetlenmişti. Gözlerimden yaşlar süzülürken ruhuma sahip olan adamın hayatı için Kronos'a dua ettim.

Ve geride bıraktığım kadının hayatı için.

12

ÖLÜMÜNE SAVAŞ VE DİĞER KADINSI İŞLER

Alexis

Hızla koşarken, binaların arasındaki dar bir açıklığa doğru sola saptım. Titanlar hemen ensemdeydi, silahları ellerimde sıkıca kavramıştım.

Uzaklara sıçramalıydım fakat o zaman Augustus, bana bakıp kollayacak adamlara ihtiyacım olduğu konusunda haklı çıkardı.

Bu günlerde elimde kalan tek şey öfkeydi.

Ben güçlü ve bağımsız bir kadınım.

Enkazın ve iskeletlerin üzerinden atladım. Tökezleyip keskin tuğlalara sürtünerek kendimi toparladım ve ara sokakta daha da hızlı koştum.

Titanlar yukarıda, korkunç kanatlarını çırparak çığlık atıyorlardı.

Aslında, bunu erkeklerin halletmesi gerektiğini düşünüyorum.

"Harekete geç!" Nyx, pulları yukarı bakıyormuş gibi kayarken panikle tısladı. *"Daha hızlı."*

Ara sokağın güvenliğinden kayarak çıktım. Kollarım ileri geri savrulurken, doğrudan Kolezyum'un korunaklı duvarlarına doğru yöneldim.

Bir patlama yankılandı ve yer sarsıldı.

İki Titan da antik yapıyı çevreleyen çimenlik parka, yolumun tam önüne çakılarak indi.

Parçalanmış kanatları yavaşça içeri doğru katlandı.

Ölmek için güzel bir gün.

Geriye doğru sendeleyerek silahlarımı kaldırdım.

Yavaşça yaklaşarak üzerime doğru süzüldüler. Fluffy Jr. havladı; ses yüksek ve sertti, bir kez daha savunmacı bir şekilde önümde durdu.

Emniyet kilitlerini açtım.

"Buradan çıkman gerek," diye tısladı Nyx. "Hemen şimdi."

Onaylayarak başımı salladım.

Parlak bir ışık parladı ve bir kamera deklanşöre bastı.

Her iki Titan da hareket etmeyi bıraktı; başlarını yana eğdiler, sol tarafımdaki bir şeye odaklandılar. Eşzamanlı olarak ağızlarını açtılar; ustura gibi dişleri parladı. Uzun siyah dilleriyle paramparça dudaklarını yalarken ağızlarından salyalar sızıyordu.

Zihnimi, güvenli bir yere sıçramaya odakladım.

"Dom..."

Biri inledi.

Başımı çevirdim, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, kör noktamda onları görmemiştim.

Bir düzine yaşlı kadın ve erkek, çimenli parktaki beton satranç masalarında dehşet içinde donakalmışlardı. İçlerinden biri kamerasını indirdi.

Titanlar insanlara kilitlenmişti, niyetleri apaçıktı.

"Sıçra, Alexis!" diye bağırdı Nyx. "Git, hâlâ şansın varken kendini kurtar!"

Başımı geriye attım.

"İnsan kayıpları önlenebilir miydi?" diye fısıldadı Persephone kulağıma.

Silahlarımı kaldırdım ve ateş ettim.

Kurşunlar Titanların etini delik deşik etti, çığlık attılar fakat dikkatleri hâlâ insan grubuna kilitlenmişti.

Kollarımı açarak insanları korumak için önlerine atladım.

"Pater noster, qui es in caelis," diye Latince bağırdı biri. *Göklerde olan Babamız.*

Titanlar pençelerini uzatarak ağızları açık hâlde bana doğru sinsice ilerledi.

Âmin.

İki silahımı da kaldırıp ateş etmeyi sürdürdüm.

Poppopopopopop.

Bazı mermiler isabet etti, bazıları ıskaladı fakat canavarlar yavaş ve kararlı biçimde yaklaşmaya devam etti. Avlarıyla oynuyorlardı.

Üç metre.

Poppopopopopop.

Bir buçuk metre.

Poppopopopopop.

Yarım metreden biraz fazla.

Poppop... Klik. Klik.

Vahşi bir hırıltı yankılanırken Fluffy Jr. ileri atılıp Titanlardan birine çarptı. Yaratık onu üzerinden silkelemeye çalıştı fakat koruyucum bırakmadı; dişleri onun boğazına kilitlenmişti.

Yaratık yere yığıldı. Fluffy Jr. onun boğazını koparmıştı.

Titreyerek iki silahı da yeniden doldurdum, kollarımı kaldırdım ve çığlık atan ikinci Titan'a ateş ettim.

Beyaz tüylerden oluşan bir bulanıklık hâlinde Fluffy Jr. kalan Titan'a doğru atıldı fakat o daha hızlıydı, ön kolunu kaldırdı. Fluffy Jr. onun kolunu ısırdı.

Net bir atış yapamayacağım için silahlarımı indirdim.

"Adveniat regnum tuum, fiat voluntas tua," diye arkamda çılgınca ilahi okunuyordu. *Krallığın gelsin, iraden olsun.*

Hıçkırıklar feryatlara dönüştü.

"Samimi bir soru," diye tısladı Nyx. "Ölmeye mi çalışıyoruz? Çünkü eğer çalışmıyorsak şu an koşarak *kaçmamız* gerekiyor!"

"Bir plana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Dişlerimi sıkarak, gözlerimi yakan terle birlikte parmak uçlarımda bir o yana bir bu yana yaylanıyordum. O sırada Titan, koruyucumu üzerinden atmaya çalışarak kendi etrafında dönüyordu.

Düşüncelerim umutsuzca hızlandı; *a çarpı x kare artı b çarpı x artı c eşittir sıfır.*

Yeni plan: Bir daha asla düşünme.

İkinci dereceden denklem formülünü ezberden okumak kimseye yardım etmiyordu.

Silahlar neredeyse hiçbir işe yaramadığı için onları yere fırlattım.

Başarını zihninde görselleştirip canlandırmayı dene; ölü bir Titan, Collatz sanısının üçgen fonksiyon grafiğine dönüştü.

Kharon'un takmam konusunda ısrar ettiği uzun hançerlerin kabzalarını kavradım ve ikisini de çıkardım.

Elimde yalnızca zehirli kan ve sağlıksız derecede fazla teorik matematik bilgisi vardı.

Öyle olsun.

Hâlâ ayakta duran, Fluffy Jr.'ı üzerinden atmaya çalışan ve yalpalayarak daha da yaklaşan Titan'a iki hançeri de doğrulttum.

"Sakın yapma." Nyx dişlerini gıcırdattı. "Alexis, seni birkaç rasgele insan uğruna her şeyi çöpe at diye büyütmedim."

Dizlerimi büktüm, silahlarım hazırdı.

"Peki. Hayatta kalman gerek." Pullar sürtündü. Nyx boynumdan kendini ileri attı.

Titan dönerken yüzünde ısırık izleri belirdi, Fluffy Jr. kolunu kemiriyordu.

Gözlerim kısıldı, parmaklarım karıncalandı. *Daha yakın.*

Titan debelenirken döndü, ön tarafı tamamen açıktı.

İleri atıldım, iki hançeri de kararmış göğüs boşluğuna sapladım. Çığlık attı ve sendeledi.

Başarıyorum!

Gerçekten de dövüşte harikayım!

Sırtımda dehşet verici, keskin bir parçalanma hissi belirdi, Titan serbest kolunu kullanarak omurgamı parçaladı.

Hiçbir direnç yoktu.

Çığlık attım.

Boş ver, savaşamıyorum.

"Alexis!" diye seslendi Nyx.

Tutuşum gevşerken her şey bulanıklaştı, dünya kenarlardan silikleşti.

Canavar döndü.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi tüm acı kesildi.

Gözlerim kapanırken, uzuvlarımın üzerine bir sakinlik çöktü ve huzurlu karanlığa doğru sürüklendim.

"ALEXIS!" diye bağırdı Nyx.

Gözlerim bir anda açıldı.

Bıçaklarımı zar zor tutuyordum; kanlı tutuşumla bıçaklar kayıyordu ve parmaklarım yanıyordu. Titan sendeliyordu, üçümüzü de üzerinden atmaya çalışıyordu, Nyx onu boğarken yüzü morarmıştı.

Tutuşumu yeniden ayarlayarak bıçakları daha derine, göğsüne sapladım.

Fluffy Jr. daha yüksek sesle hırladı, dirseğin altından kısmen sarkar hâle gelmiş sağ kolunu kemiriyordu.

Aferin köpekçik.

Triseps kaslarımı kullanarak ağırlığımı yukarı kaldırdım, kaldıraç olarak hançerlerimin kabzalarına bastırdım *–Çatırt–* bıçaklar göğüsten göbeğe kadar yırtarak indi.

Mürekkep gibi kan önüme döküldü, siyah organlar aramızda çözülüp dağıldı.

Benim kanım da onunla birleşti.

Güçlerimi devreye sokarken göğsümde yeni bir acı patladı.

Titan boğuk bir çığlık attı, pençeleri harap olmuş şekilde sırtımdan düştü. Kasılırken dudaklarından köpükler damladı.

Mozart piyano çalıyordu, parmakları dans ediyordu, başı geriye savrulmuş, gözleri coşku içinde kapalıydı.

Canavar çimlerde geriye doğru düştü. Fluffy Jr. ve ben onunla birlikte öne doğru devrildik.

Çimenlerin üzerinde Fluffy Jr. yaratığın boğazına atıldı. Paramparça olmuş sırtımdan yükselen feryatlara rağmen hançerlerimi havaya kaldırdım ve onları sertçe sapladım. Tekrar tekrar bıçakladıkça etrafa siyah kan fışkırıyordu.

Durakladım, ön kolumla yüzümdeki kanı sildim.

Titan, bıçak yaralarıyla parçalanmış bir hâlde, altımda cansız yatıyordu. Sağ kolu eğri bir şekilde sarkıyordu, yüzü şişmiş yılan ısırıklarıyla kaplıydı, ağzından köpükler akıyordu.

Titrek ellerimle, parmaklarım hâlâ karıncalanırken, kemerime uzandım.

Sırtımdaki ağrı yavaş yavaş ateşe dönüşüyordu. Titanyum kelepçeler açılmıyordu. Yüzümden gözyaşları akıyor ve kelepçelerle uğraşırken görmek gittikçe zorlaşıyordu.

Çatırt.

Fluffy Jr. yanımda ayağa kalkarken hırladı.

Birkaç metre ötede, diğer Titan'ın kafası yerine oturdu.

Boğazının eskiden olduğu yerde boş, harap olmuş bir oyukla doğruldu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Titan dik duruyordu, gökyüzünü kaplıyordu.

Kanatları genişçe açılmıştı.

Aptal kelepçeleri bıraktım ve sırtım ağrıyla zonklarken inleyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

Bir saniyelik bir an oldu –bir kanat parıltısı– karanlık patladı.

Hava uğuldadı ve midem düğümlendi, kollarımda korkunç bir baskı hissettim, omurgamdan aşağıya doğru taze bir yanma hissi yayıldı.

Titan bana çarpmıştı.

İki pençeli el, pazularımı sarmıştı. Beni tutarken canavarca yüzü benimkinin önünde süzülüyordu ve havaya doğru fırladığımızı fark ettim.

Çığlık attım.

Titan ağzını açtı ve harap olmuş boynundaki kaslar kasılırken hırıltılı bir ıslık sesi çıkardı.

Fluffy Jr.'ın havlamaları uzaklaşıyordu. Nyx hâlâ yerde olan Titan'ın etrafını sarmış hâlde onunla birlikte aşağıdaydı.

Saçlarım yüzüme çarpıyordu.

Parçalanmış siyah kanatlar çırpınırken biz kolezyumun tepesinden geçip gri bulutlara doğru hızla ilerliyorduk.

Başım kuvvetten sallanarak aşağıya baktım.

İnsanlar parkın karşısındaki caddenin kenarında kalabalıklaşmış; sanki hepsi benim bir Titanla savaşmamı izlemek için dışarı çıkmış gibi yukarıya bakıyordu. Birçok kamera bana doğrultulmuştu.

Yüksekliğe çıktıkça kalabalık küçük noktalar hâline geldi.

Basınç ve sıcaklık hızla düşerken kulaklarım tıkandı.

Titan ellerini sıkıştırarak beni ezdi.

Hareket etmenin, kanımla onu enfekte etmenin bir yolu yoktu.

Görüşüm siyah noktalarla dolarken hırıltılı nefes alıyordum. Charlie, Helen ve Ceres villaya dönmemi bekliyordu.

Kolezyumun çanağı küçülüyordu.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Son kez kapana kısıldığımda, sıçrama seçeneğim vardı. Şimdi ise yapacak hiçbir şey yoktu, sadece... *Bekle. Yapabilir miyim?*

İçgüdülerim hayır diyordu, yaralarım çok ağırdı.

Titan daha sert sıktı, ben daha yüksek sesle çığlık atarken kemiklerim gıcırdadı.

Zaten öldün.

Parkın ortasındaki beton satranç masasına odaklandım.

Neden olmasın?

"Domus," diye bağırdım.

Her şey karardı.

Boş masaya çarptık, pençeli eller beni bıraktı ve altımızdaki beton kırıldı.

Her yer dumanla kaplıydı. *Acı.* Kolezyum bir kez daha yükseliyordu.

Dumanın içinde körü körüne sürünürken satranç taşları ellerime saplandı. Öksürerek kanın üzerinde kayarken, hayal edilemez bir acı omurgamı vurdu.

Fluffy Jr., Titan yanımda yükselirken ona saldırdı.

Odaklanamayan gözlerle ayağa kalktım.

Yaşlılar, dar bir daire oluşturacak şekilde birbirlerine sokulmuş, şaşkınlıktan ağızları açık bakakalmışlardı.

"Buradan gidin!" Sol kulağımdaki çınlamadan dolayı sesimi duyamıyordum.

İnsanlar donakalmış, kısa, diken diken beyaz saçlı yaşlı bir kadının etrafında korkuyla çömelmişlerdi. "Lucia," diye bağırdılar ve kırmızıyla kaplanmış cildine dokundular. *Kan.*

Göğsünde uzun bir kesik vardı. Bir parça beton onu kesmişti.

"İnsan kayıpları önlenebilir miydi?" Persephone omuzlarımı tuttu ve yüzüme bağırdı.

Lucia'nın yanına dizlerimin üzerine çöktüm. Eğilip çaresizce yırtık gömleğinin parçalarını topladım ve yarasına bastırdım.

Kanamayı durdurmaya çalışırken göğsüm ağrıyordu.

Bir şey söyledi fakat duyamadım.

Hiçbir şey göremiyordum; panik, çaresizlik ve yorgunluk beni boğuyordu. Onu kurtarabilecekmiş gibi karıncalanan parmaklarımı göğsüne bastırdım.

Kalabalık ağlıyor, Latince ilahiler söylüyordu.

Çığlıklar attılar.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Pişmanlıkla boğulurken "Yaraya baskı uygulayın," diye bağırdım ve ayağa kalkıp sendeleyerek uzaklaştım.

Bu benim hatam.

Diğerlerini korumak zorundaydım.

Tökezleyerek, Fluffy Jr.'ın hâlâ ilk Titan'a saldırdığı yere döndüm. Her şey bulanıktı.

"Salvator!" arkamda yaşlı bir adam Latince bağırdı. *Kurtarıcı.*

Dizlerim titreyerek eğildim ve kusmaya başladım, içimi kaplayan sancıya dayanamıyordum.

İkinci Titan yıkık masadan kalktı.

Kanlı dudaklarımdan safrayı sildim.

Zorlu sınavdan sağ çıktın. Bu hiçbir şey.

İlk Titan korkunç bir çığlık attı ve Fluffy Jr.'ı şiddetle fırlattı. Fluffy Jr. beyaz bir bulanıklık içinde çimlerin üzerinde bana doğru yuvarlanırken havladı, sonra dört ayak üzerinde yanımda durdu.

Nyx de yakınlarda zayıf bir şekilde tısladı.

Kamburumun üzerine eğildim ve cebime uzandım. Parçalanmış metal parçaları elimi doldurdu, Augustus'un çağrı cihazını çıkardım, tamamen ezilmişti. Parçaları çimlerin üzerine bıraktım.

Yapacak başka bir şey kalmamıştı.

Her iki Titan da ayağa kalktı, kemikleri çatırtılarla yerlerine oturuyordu.

Körlemesine bir hamleyle Kharon'un bana verdiği yedek kılıfa uzandım; sol elimle bir Sparta silahı, sağ elimle ise bir av hançeri çıkardım.

Nyx omuzlarımın etrafından kayarak geldi.

Titanlar bize doğru sinsice yaklaşıyordu.

Kabullenme duygusu beni sardı. Çok uzağa gidemezdim fakat yine de deneyebilirdim.

"Domus!" diye bağırdım, sağ bacağımı Fluffy Jr.'ın dokunabileceği şekilde uzattım, milyonlarca küçük parçaya ayrılmış hâldeydim.

Gözlerimi kırptım, çimlerin üzerinden sıçramıştık.

Dokuz metre ötede, Titanlar bir saniye önce durduğumuz yere pençelerini sallarken birbirlerine çarptılar.

Gözlerimi kısarak ateş ettim.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Titanlar şaşkınlıkla döndüler, kurşunlar onlara isabet edince siyah kan fışkırdı, benim durduğum yere odaklandılar.

Kanatlarını açarak, bana doğru uçmak için öne eğildiler fakat tökezlediler ve geriye baktılar; uzuvları kurşun delikleriyle parçalanmıştı. Hayal kırıklığıyla başlarını sallayarak ve hızla topallayarak ilerlediler.

Eh, bu eğlenceliydi.

Sırtımdaki ağrı dayanılmazdı; kulağımdaki çınlama artık tiz bir çığlık hâline gelmişti.

En iyisi büyük bir patlamayla ölmek.

Titanlar aynı anda bana doğru atıldılar, bacağımı Fluffy Jr.'a bastırdım ve çimenli parkın karşısındaki otuz metre ötede bir noktaya odaklandım.

"DOMUS!"

Dünya acı verici bir karanlıkta paramparça oldu.

Çatırt.

Dizlerim çimlere çarptı, boğazımdan bir inilti çıktı. Fluffy Jr. sızlanarak yüzümü kokladı, dudaklarımdan safra damlıyordu.

Titanlar çığlık attı.

Sadece on beş metre uzaktaydım, umduğum kadar uzak değildim.

Her şey yanıyordu.

Nyx kulağıma bir şey bağırdı fakat onu duyamadım.

Zihnimde mezarımı tasarladım; gösterişli bir şey değil, sadece içinde küçük bir mezar odası ve yüzümün üç metrelik büstü bulunan bir anıt mezar. *Burada, iki kocası olan o içine kapanık sapık yatıyor.*

Çılgınca gülerek, dudaklarımdan kan fışkırırken, karıncalanan parmaklarımı çimlere sapladım ve öksürdüm.

Ayağa kalkmak Tanrı'nın bir mucizesiydi ve sendeleyerek ayağa kalkarken bağırdım. Sıçrayışta silahımı kaybetmiştim, hançer hâlâ yumruğumda sıkılıydı.

Titanlar çığlık attılar ve bana doğru topallayarak geldiler.

Eski dostlarım.

Kollarımı genişçe açtım (aklımı kaçırmıştım).

Dans etmeye mi geldiniz?

Koruyucu bağım göğsümün içinde alevlendi, güçle patladı.

Fluffy Jr. ileri atıldı. Havada vücudu genişledi; bacakları ve boynu uzadı, omurgasındaki şişkinlikler dışarı fırladı. Bu defa bir Titan ile çarpıştığında, devasa cüssesiyle canavarı geriye fırlattı.

Bu gerçekten oldu mu? Fluffy Jr. az önce bunu yaptı mı?

Şok içinde gözlerimi kırptım.

İkinci Titan pençelerini yüzüme doğru savurdu. *Vın.* İçgüdüsel olarak başımı geriye eğdim.

Tango, bir klasik.

Fırsatı değerlendirip, hançerimi Titan'ın parçalanmış göğsüne iki elimle derinlemesine sapladım. Nyx atıldı.

Bu hastalıklı kucaklaşmaya teslim oldum, her yanımdan akan kanla canavarı boyuyordum.

Geber, kaltak.

Göğüskafesimde yeni bir zonklayan azap dalgası yayıldı.

Titan altımdaki çimenlere yığıldı, dudaklarında yine köpük vardı. Şiddetli bir şekilde titreyerek kasıldı, kolları çırpınıyordu. Bir pençe yavaş çekimde savrulurken geri çekildim fakat çok geç kalmıştım.

Acı dalga dalga yayıldı, sıcaklık boynumdan aşağı akıyordu.

Parçalanmış bir kulak çimlere düştü, benim kulaklarımdan biri olmalıydı.

Titan tekrar titredi, pençeli eli düşen kulağımı kesip parçalamıştı.

Sanırım zaten ona ihtiyacım yoktu.

Titan hareketsiz kaldı.

Birkaç metre ötede, artık devasa boyutlara ulaşan Fluffy Jr. vahşice kükredi, diğer canavarla savaşmaya devam ediyordu.

Zap-zap-zap. Elektrik şok dalgaları, evlilik bağımdan giderek artan bir yoğunlukla geçiyordu sanki kalbimin atmasını sağlıyordu.

Hâlâ Titan'ın üstünde yarı yatarken zayıf bir şekilde nefes aldım.

Çatırt. Gıcırt. Kemikler altımda kıpırdadı, tekrar hayata döndü.

Boş boş ona baktım. *Tamam, sen kazandın.*

Titan sıçradı.

Kanla kaplı çimenlerde paramparça bir şekilde yere serildim.

Bir karga sürüsü uçarak geçti. *Ne kadar uygun.*

Hükümetin insansız hava araçları, göreceğim son şeydi. Göğsümde duygular kabarırken zayıf bir şekilde gülümsedim.

Nyx yanıma doğru süründü ve dilini yanağıma değdirdi. Son bir kez elimi kaldırıp pullarını hissetmeye çalıştım fakat hareket edecek gücü bulamadım. Başımı çevirip yanağımı yüzüne yasladım.

"Seni... seviyorum," diye nefes nefese fısıldadım. *Seni seviyorum, Fluffy Jr., Charlie, Helen, Drex ve belki de...*

Bir ıslık sesi, rahatsız edici olabilecek itirafımı kesintiye uğrattı.

Patlamalar, homurdanmalar, bağırışlar ve tokatlar yankılandı.

Bronz tenin bulanıklığını çözmek bir saniye sürdü.

Augustus Titan'ın üzerinde duruyordu.

Siyah ve beyaz saçları dağınıktı ve arkasındaki rüzgârda dalgalanıyordu; bir eliyle metal zinciri Titan'ın boynuna dolayarak onu boğuyor, diğer eliyle de silahını ateşleyerek göğsünü kurşunlarla dolduruyordu.

İki eli de aynı ustalıkla kullanmak ne zamandan beri bu kadar çekici oldu?

Siyah kanla kaplı, dişleri açıkta, gözlerinden kıpkırmızı kan damlayan Augustus, tam anlamıyla vahşi görünüyordu.

Belki de kan kaybındandı.

Belki de acıdan dolayıydı.

Belki de Augustus'un rahatsız edici bir şekilde kötülüğü *ortadan kaldırma* yeteneğine sahip olmasından dolayıydı.

Fakat aniden, bir zamanlar aseksüel olduğumu nasıl düşünebildiğimi anlayamaz hâle geldim.

Zincir Augustus'un kalçasına bağlıydı, ucu üçüncü kanatsız Titan'ın etrafına bağlanmıştı; altdudağından bir etiket geçirilmişti ve o, metal zincirin orta kısmını bana saldıran Titan'ı boğmak için kullanıyordu.

Bu her neyse, hoşuma gitti.

Augustus silahını kılıfına koydu, iki bıçağı Titan'ın gözlerine sapladı sonra yakın mesafeden ateş etmeye devam etti.

Bir el yüzümü tuttu ve beni katliamdan uzaklaştırdı.

Kharon çenemi yana doğru eğdi ve donakaldı, kafatasımın yan tarafında bir delik varmış gibi hissettiğim şeye bakakaldı.

Ah evet, kulağım bir yerlerde, küçük parçalara bölünmüş hâlde duruyor.

Gözleri sertleşmiş, kırılmaz buz parçalarına dönüştü. Kharon kılıfına uzandı ve son derece keskin bir hançer çıkardı.

Bekle...

Bıçağı sol kulağının tam ortasından geçirdi.

Birisi sessizce dehşet içinde çığlık attı.

Bu bendim.

Kararlı bir ifadeyle Kharon kargo pantolonundan küçük bir kutu çıkardı.

Bir iğne ve iplik parladı.

Augustus çimlerin üzerinde yürürken tekrar görüş alanıma girdi.

Silahını havaya kaldırmış, son Titanlara ateş ediyordu. Poco omzuna tünemiş, gözlerini kısmıştı, kabarık rakun kolunu Titanlara doğru kaldırmış, başparmağını hızla hareket ettiriyordu.

Bekle, bu bir parmak tabancası mı?

Kharon eğildi ve iğne ile ipliği yüzümün sol tarafına getirirken görüşümü engelledi.

Konuşmaya çalıştım fakat yapamadım; gözlerimle ona bunu yapmamasını söylemeye çalıştım.

Kharon daha da eğildi, çenesini kararlılıkla sıkarken uzvunu kafamın yan tarafına dikti.

"Per angusta ad augusta, *carissimus*," diye fısıldadı.

Zorlukları aşarak zafere, sevgilim.

Augustus ortaya çıktı ve Kharon ona yer açmak için geriye yaslandı.

Ceplerimi yoklayıp üzerinde *Herakles* yazan iki etiket çıkardılar.

Gökyüzünden tek bir damla düştü ve altın rengindeki ismin üzerine sıçradı.

Augustus eğildi.

Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. Hiçbir şey hissetmedim fakat dudaklarının değdiği yerde tenim karıncalandı. Barut, şimşek ve günah gibi kokuyordu.

Poco yanağımı okşadı.

Onlar uzaklaşırken, gökyüzü açıldı ve yağmur dünyayı ıslattı.

Kharon kulağı dikmeye devam etti.

Ölmem gerekirken hayattaydım.

Yukarıda Roma Kolezyumu yükseliyordu, kadim bir hatırlatıcıydı. Burası Sparta'ydı ve iyi ya da kötü, biz bu yeni karanlık çağın tanrılarıydık.

@ayisigikitap

13

AVCI

Kharon

Yağmur bardaktan boşalırcasına yağarken dünya tıslıyordu; dizlerimin altında çamur birikiyordu.

Silah sesleri yankılanıyor, Titanlar çığlık atıyor, zincirler şıkırdıyor ve Augustus arkamda savaşırken homurdanıyordu.

Kemiklerime kadar ıslanmış hâlde, başımın sol tarafındaki taze yarada zonklayan bir acı hissediyordum.

Önemli olan tek şey *oydu.*

Alexis Hert, çamurlu çimenlerin üzerinde kanlar içinde yatıyordu; harap olmuş ve ruhani bir hâlde görünüyordu.

Karım yaralanmıştı.

Bu, yıkıcı bir durumdu.

Kusursuz bir hassasiyetle, kulağımı onun başının yan tarafına diktim.

İçeri, dışarı, içeri, dışarı.

Alexis'i iyileştirmek tek önemli şeydi.

Lanet Titan, onun kulağını parçalara ayırmıştı ve kullanabileceği mükemmel bir kulağım vardı. Bu kadar basitti.

Uzuvları dikmeye yabancı değildim. Savaşta el parmaklarımı, ayak parmaklarımı ve hatta bir keresinde tüm elimi kaybetmiştim.

Spartalılar kopan parçaları veya uzuvlar dahil hiçbir sert dokuyu yeniden üretemezdi ancak birleştirebiliyorduk.

Yarayı aldıktan birkaç saat içinde dikerseniz vücutlarımız hasarlı uzvu yeniden iyileştiriyordu ve aynı şey diğer Spartalılardan bağışlanan vücut parçaları için de geçerliydi.

Karımın vücudu kulağımı kabul edecekti. Başka seçeneği yoktu.

Cehennem ve Tazı, alevli gözleri titreyerek, yaklaşmaya cesaret eden herkesi parçalamaya hazır bir hâlde etrafımızda koruyucu olarak dolaşıyordu.

Yakınlarda bir Titan çığlık attı fakat dönüp bakmadım.

Augustus hallederdi. Ona hayatımı ve onun hayatını emanet etmiştim.

Fakat Titanlar ne zaman yarasaya dönüşmeye başladı?

Alexis'in bilinci gidip gelirken son dikişleri bitirdim.

Yağmur bronzlaşmış tenine sıçrıyordu ve altın sarısı bukleleri, pembe çamurlu bir su birikintisinin içinde yatarken başının etrafında karmakarışık bir hale oluşturmuştu.

Bir Spartalı hatta bir Yeraltı Canavarı için bile dehşet verici yaralar almıştı fakat yine de bir şekilde hâlâ nefes alıyordu.

Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim.

Tek başına *uçabilen* iki Titan'la savaşmıştı. Akıl almazdı.

Akhilleus ve Patro kayıptı, bu da onu terk ettikleri anlamına geliyordu.

Eğer henüz ölmedilerse yakında ölecekler.

Alexis boğuk bir şekilde nefes aldı; tişörtümün kenarını kullanarak kulağının etrafındaki kanı sildim.

Parmağımı dikişlerin üzerinde gezdirerek doku reddi belirtisi olup olmadığını yakından inceledim; soluk ten rengi çoktan bronza dönüyordu. Vücudu parçayı kabul ediyordu.

Beklerken karımın yanında diz çökmekten başka bir şey yapamadım, titriyordum, gözyaşlarım yağmurla karışıyordu.

Alexis yan tarafına döndü ve şiddetli bir şekilde öksürdü.

Sırtındaki hasara bakarken kalbim durdu. İlk düşündüğümden çok daha kötüydü, deri sarkıp kopmuştu ve omurgasının beyaz, çıkıntılı kemikleri görünüyordu. Sırtı paramparça olmuştu.

Dikmek için bile yeterli deri yoktu.

"Kıpırdama!" Tişörtümü yırtıp kumaşı harap olmuş etine bastırdım.

"Sus-s-s." Alexis çamurda çırpınıyordu.

Onu durdurmak için ayağa kalkmaya çalıştım fakat kayıp yere düştüm ve inledim. Güney Amerika'da yakaladığımız Titan kalçamda pençe izleri bırakmıştı ve nedense sırtım da acıyordu. Sandığımdan daha fazla yaram vardı.

"Nasıl..." Alexis başını çevirirken öksürdü. "Burada... olacağımı... nereden... biliyordun?"

Uzun kirpiklerinden yağmur damlıyordu.

"Senin için dönmeye *zaten* kararlıydık."

Cehennem ve Tazı onun yanına oturdu, sızlanarak yanına sokuldular.

İkisinin de bana yardım etmekle ilgilenmediği dikkatimden kaçmadı.

Alexis zayıfça güldü, harap olmuş sırtı titriyordu. "Uslu... köpekçikler."

Ölümcül altıncı sınıf canavarlar kemikli kuyruklarını sallıyor, onun ilgisiyle kendilerinden geçiyor, o kıkırdadıkça yüzünü yalıyorlardı.

Alexis öksürdü, dudaklarından kan damlıyordu. "Kendini... kurtar... beni... bırak."

Çamurla kaplı yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklıktaydı.

İçimde karanlık ve uğursuz bir şey uyandı. "*Kim* olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Bakışları başımın kanlı tarafına kaydı ve yüzü bembeyaz oldu.

Fiziksel olarak sonsuza dek birbirimize bağlıydık.

Mükemmel.

"Ben *seninim*," dedim, yağmur etrafımızda gürültüyle yağarken. "Bacaklarımı kırabilirsin fakat yine de peşinden sürüneceğim. Eğer yaralanırsan seni iyileştirmek için kendimi parçalara ayıracağım... her... zaman... Bu geçici bir anlaşma değil. Birlikte olacağız. Sonsuza dek. Ya da öleceğim."

İki renkli gözleri büyüdü.

"Ne dediğimi anlıyor musun *prenses*?"

Nefesi kesildi.

"Bunu hissetmediğini *söyle bana.*" İyice yaklaştım; dudaklarımız birbirine değdi. Bu öpücükte cinselliğe dair hiçbir şey yoktu; tamamen sahiplenme ve öfkeden ibaretti. "Eğer hissetmiyorsan, vazgeçerim," diye fısıldadım dudaklarına karşı. "Seni korumaya devam ederim fakat artık... çabalamayı bırakırım."

Ölmekte olan bir adam gibi nefes aldım, onu içime çektim.

Gözbebekleri büyüdü.

"Bunu... hissediyorum," dedi sessizce. "Fakat bu... hiçbir şey ifade etmiyor."

Ağzımı onunkine bastırdım, dilim dışarı çıktı. *Yutarcasına.*

Dili karşılık verdi.

"İkinize de ne oluyor böyle?" diye bağırdı Augustus. "Neden sizi sürekli böyle buluyorum? Kan kaybederken öpüşüyorsunuz?"

Çenesini sanki yanıyormuş gibi bıraktım.

Augustus bizi yağmurda incelerken uzun saniyeler geçti. Saçları sırılsıklamdı, kollarına ve sırtına ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve Poco omzunda titreyerek oturuyordu.

Başını salladı. "İkinizden biri ayakta durabilir mi?"

"Hayır," dedim. Aynı anda Alexis fısıldadı: "Belki."

Birbirimize dik dik baktık.

Augustus derin bir nefes aldı. "Hiçbirimiz sıçrayacak durumda değiliz, güvenli bir eve ulaşmalıyız."

Yüksek bir inleme sesi duyuldu, ardından korkunç bir yaratık Alexis'in yüzüne sürtündü.

Silahıma uzandım.

"Yapma... Fluffy Jr."

Artık küçük bir atın yapısına ve boyuna, fakat bir köpeğin gövdesine sahip olan beyaz canavara ağzım açık bakakaldım. Sırtından tuhaf bir şişkinlik çıkıntı yapıyordu.

"Ona ne oldu böyle?" diye sordu Augustus dehşet içinde.

"Sadece... büyüyor."

Harika, karım delirdi.

Hayvan güvenliği konusunda ona ders vermeden önce, Augustus sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi başını salladı.

"Gidelim," dedi. "Bu şehirde güvenli bir ev biliyorum, ikinizi de taşıyacağım."

Alexis, Augustus'un beline zincirlenmiş üç Titan'a inanamayan gözlerle baktı.

Ben de onaylayarak başımı salladım. Ares Hanedanı, bir nedenden dolayı Savaş Hanedanı'ydı. Bu miras, akıl almaz acı ve dayanıklılıkla kazanılmıştı.

Birkaç dakika sonra Augustus ileri doğru adım attığında çamur sıçradı.

Alexis'i gelin gibi göğsüne bastırdı, ben de destek için koluna yaslandım ve üç Titan'ı arkasından sürüklerken zincirler şangırdadı.

Alexis bilinci gidip gelirken mırıldanıyordu.

Augustus tereddüt etmedi. Çenesindeki bir kas seğirdi, acı çektiğinin tek işareti buydu, metanetli bir dev gibi ilerlemeye devam etti.

Çimenli parkın kenarına vardığımızda, iki figür yağmurda öne çıktı ve yolumuzu kesti.

Augustus Alexis'i göğsüne daha sıkı bastırdı.

Silahımı kaptım.

"Onunla ne yapıyorsunuz?" diye sordu yaşlı bir kadın. Göğsü kan içindeydi ve bayılacakmış gibi sallanıyordu.

"Lucia, dikkatli ol. Onlar Spartalılar," diye uyardı yaşlı bir adam.

"Ne oldukları *umurumda* değil." Bana dik dik baktı. "Onu nereye götürüyorsunuz?" Sesi eksik kulağımda garip bir şekilde bozuldu.

Augustus ona şaşkınlıkla baktı.

İnsanlar Spartalılara *asla* yaklaşmazdı.

"Pardon?" diye sordum, onun küstahlığı karşısında şaşırarak.

Başka bir kadın yanına geldi ve Alexis'i işaret etti. "O bizi kurtardı, siz onunla *ne* yapıyorsunuz? Soruyu cevaplayın. Ona zarar vermenize izin vermeyeceğiz."

Alaycı bir şekilde güldüm. "O bizim *karımız*. Sizi ilgilendirmez."

Daha fazla insan öne doğru yaklaştı, yolumuzu tıkayan aptalların arkasında durdular. Sanki sorun benmişim gibi, onu kurtaran adamlardan biri değilmişim gibi kollarını kavuşturup bana kaşlarını çattılar.

"Kenara çekilin." Silahımı kaldırdım.

Ona sahip olma hakkına sahip olduklarını düşünme cüretine sahip oldukları için onları biçerdim.

"Silahını indir." Augustus başını sallayarak keskin bir sesle konuştu.

Yağmurun şiddetiyle dünya tıslıyordu, ben de yavaşça silahımı indirdim fakat kılıfına geri koymadım.

Pekâlâ, hepsini çıplak ellerimle öldüreceğim.

Augustus boğazını temizledi, yüzündeki gerginlik eridi ve maskesini taktı; iyi adam, en büyük vâris, lider.

"Endişelenmeyin millet." Sesi samimiyetle yankılandı, giderek büyüyen kalabalığa seslendi.

Yan sokaklardan ve binalardan onlarca insan daha çıktı ve yolumuzu kapattı. *Bütün bu insanlar nereden çıktı?*

Çok fazlaydılar. İğrençti.

Augustus "Ares Hanedanı'nın en büyük vârisi olarak şerefim üzerine yemin ederim," dedi. "Hades Hanedanı'nın vârisi Alexis Hert'i tıbbi tedaviye götüreceğime söz veriyorum. Bizim gözetimimiz altında ona hiçbir zarar gelmeyecek. Yemin ederim ki onu korumak bizim görevimiz."

Sonsuza dek.

Yaşlı kadın, kulağımın eksik olduğuna şüpheyle bakarken homurdandı.

Ben de ona dik dik baktım.

Kaşlarını çattı. "O, sizin Spartalıların geri kalanından daha iyi, siz bizi hiç umursamıyorsunuz. O umursuyordu... O farklı."

Burkulmuş parmağıyla haç işareti yaptı.

"Angelus Romae," diye seslendi kalabalığın içinden bir adam, sesi sanki en büyük saygı duyulan birine hitap ediyormuş gibi titriyordu.

Roma'nın Meleği.

Augustus saygıyla başını eğdi.

Kalabalık ona yol açtı ve biz ilerlerken, her yaştan insan uzanıp Alexis'e hafifçe dokundu.

Zincirlenmiş Titanlara tükürdüler hatta birkaçı onları tekmeledi.

Kameralar flaş patlattı.

"Angelus Romae!" İnsanlar kahramanlık övgüsüyle tezahürat yaparken ilerledik. Dağılıp uzaklaşmak yerine, yıkılmakta olan binalardan akın etmeye devam ettiler, yağmurlu sokakları doldurdular.

Sekerek ilerlerken tüylerim diken diken oldu, Alexis'in yüz hatlarını inceledim.

İnsanlar yanılmıyordu.

Yağmurda bile altın sarısı saçları başının etrafında bir hale gibi kıvrılıyordu. Onların ilahi yaratıklarının resimlerine benziyordu.

Sorun şu ki insanlar onu kendi melekleri olarak görüyordu oysa onu ilk sahiplenen bendim. Onu paylaşabileceğim tek kişi Augustus'tu.

Geri kalan herkes geberip gidebilirdi.

Kalabalığa dişlerimi gösterdim, ona dokunan herkese cehennem tazılarımla birlikte hırladım.

Sesler daha da yükseldi ve onlara "Susun lan!" diye bağırma isteğim arttı.

Şimdilik insanlar ona kahramanlarıymış gibi davranabilirlerdi.

Öğreneceklerdi.

Taş döşeli sokağın sonunda, yüksek bir çatırtı yankılandı. Duman yükseldi.

Bir figür, bir şehir evinin kalıntıları arasında duruyordu. Tuğla duvara taze kan bulaşmıştı, yağmurdan kırık bir beton levha ile korunuyordu.

Durduk.

Augustus, Alexis'i göğsüne daha sıkı bastırdı ve Alexis anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı. Bir figür gölgelerin arasından öne doğru yürüdü.

"Burada yüzünü göstermeye nasıl *cüret* edersin!" diye bağırdı Augustus, yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Akhilleus bize doğru bir adım attı, gözleri Alexis'e bakarken faltaşı gibi açılmıştı. Yağmur burnundan damlıyordu.

"Onu terk ettin." Augustus'un yüzünden kan akıyordu, yağmurla yıkanıp gidiyordu. "Onu ÖLÜME terk ettin!"

Akhilleus suçluluk duygusuyla bir adım geri çekildi, omuzları kamburlaştı.

Augustus tüm heybetiyle dikleşti; yüzünün keskin hatları acımasız ve tavizsiz bir hâl aldı. "Midemi bulandırıyorsun, kardeşim," dedi.

Çatırt.

Akhilleus geri sıçradı, pişmanlıkla dolu gözlerle uzaklaştı.

O çok daha kötüsünü hak ediyordu.

14

EN BÜYÜK VÂRİS

AUGUSTUS

Adrenalin beni diri diri yakıyordu.

Akhilleus, onu terk ettikten sonra nasıl yüzünü göstermeye cesaret eder?

Ares Hanedanı, Savaş Hanedanı'nda korkaklara yer yoktu.

Yağmur yağarken ileriye doğru yürüyerek Roma'nın yan sokaklarında yolumu buldum.

Ona tıbbi yardım bulmam gerekiyordu. *Onu Akhilleus'a verip güvenli bir yere götürmesini sağlamalıydın.*

Cansız bedenini daha sıkı kavradım. Onu ve Patro'yu ona emanet edemezdim. Bir daha asla.

Garip bir acı omurgamdan aşağı doğru yayıldı ve sağ dizimde keskin bir ağrı zonkladı fakat acıyı kolayca görmezden geldim.

Zayıflığa izin yoktu. Büyüklük ya da bir hiç olmak; bunun arası yoktu.

Bulutlar alçak ve uğursuz bir şekilde asılı duruyordu, su birikintileri arasında yürüdüm, yıkık şehri tehditlere karşı gözlerimle taradım. Soğuk yağmur burnumdan damlıyordu ve Poco sırtımda kıvrılmış, ıslak saçlarımı çiğniyordu.

İnsanlar dağılmıştı.

Zincirler bel kılıfımı çekiştiriyordu; ancak öfkeyle ileriye doğru adım atarken yavaşlamayı reddettim. Bağlı hâldeki üç

Titanı peşimden sürüklüyordum; kafataslarının Arnavut kaldırımlı sokakta çıkardığı o çatlama sesleri haz veriyordu. Gömleğimden yaptığım ağızlıkların ardında çığlık atıyorlardı.

Titanlar ne zaman kanat çıkarmaya başladı?

Yağmur, harap olmuş kaldırım taşlı sokağa öfkeli bir tıslamayla çarpıyordu. İki cehennem tazısı önümde ilerliyor, bazen netleşip bazen bulanıklaşarak güvenli eve giden yolu gösteriyordu.

Kharon sol tarafıma ağır bir yük gibi yaslanmıştı; koluma tutunuşu acı vericiydi. Durumu hızla kötüleşiyordu. Yarı bilinçsiz bir hâlde, anlamsızca mırıldanıyordu, kulağının olduğu yerde paramparça bir çıkıntı vardı.

Akıl almaz bir şey yapmıştı.

Göğsümde kararlılık daha da alevlendi. İkisini de kurtaracaktım ya da denerken ölecektim.

Poco saçımı bıraktı ve endişeyle Alexis'e doğru mırıldandı, keçeleşmiş tüyleriyle titreyerek eğildi ve küçük siyah eliyle solgun yanağını okşadı fakat Alexis uyanmadı.

Poco üzüntüyle mırıldandı.

Katılıyorum.

Fluffy Jr. sağ tarafıma doğru topallayarak geldi, artık bir midilli büyüklüğündeydi, başıyla Alexis'in ayaklarını dürttü. O kadar çok kan içinde kalmıştı ki yağmur bile onu yıkayamıyordu.

Kharon'u da yanımda sürükleyerek adımlarımı hızlandırdım.

Dakikalar sonra cehennem tazıları nihayet güvenli evin yüksek, dekoratif duvarının önünde durdular.

Koyu renkli bir tuğlanın köşesine bastırarak gizli kapıyı açtım. Öne doğru ilerleyerek, takip edilmediğimizden emin olmak için arkaya baktım.

Küçük yapı sade ve göze batmayan bir şekilde duruyordu, yoğun bitki örtüsüyle gizlenmişti, bu yüzden yağmurla karışıp neredeyse görünmez olmuştu. Pencere yoktu, yalnızca kalın bir titanyum levha ile güçlendirilmiş sağlam bir tuğla cephe vardı.

Girişteki paspası kenara ittim ve dikkatlice eğildim, Alexis'i dengede tutarak ve Kharon'u duvara yaslayarak gümüş anahtarı aldım.

Eğer tuhaf bir nedenden dolayı bir Olimposlu bu güvenli evi keşfederse tuş takımı veya parmak izi tarayıcısı gibi daha gelişmiş bir giriş noktası arayacaktı.

Paspasın altındaki anahtar şaşırtıcı derecede etkiliydi.

Alexis'i göğsüme yaslayarak kapıyla uğraştım, anahtarı kilide soktum. Birkaç tıklama sesi yankılandı.

Titanyum açıldı.

Yağmurdan kaçarak içeri girdim, Kharon'u ve arkamdaki Titanları içeri çektim. Hepimiz içeri girdikten sonra kilitleri çevirdim ve çelik kapı kilidini yerine ittim.

İçerisi soğuk ve havasızdı.

Çoğunlukla karanlıktı, gözetleme deliğinden sadece ince bir ışık sızıyordu fakat her şeyin nerede olduğunu biliyordum.

Yeraltı dünyasının tüm sığınaklarının düzeni ve olanakları aynıydı.

Küçük halı kaplı odayı büyük boy bir yatak dolduruyordu ve arkasında ufak bir mutfak vardı. Beyaz kapı, duş ve iki lavabo bulunan bir banyoya açılıyordu. Siyah kapı ise bir mahzene açılıyordu.

Üç köpek de –eğer Alexis'in şişman koruyucusu köpek olarak adlandırılabilirse– halının üzerine yığıldı.

Alexis'i yavaşça yatağa yatırdım.

Poco omuzlarımdan indi, yanına oturdu ve alnındaki bukleleri düzeltirken neşeyle mırıldandı.

Kalbim sıkıştı.

Kharon inledi. Onu omuzlarımdan ittim ve Alexis'in yanına yığıldı.

Bir plana ihtiyacım vardı.

Küçük mutfağa doğru sessizce ilerleyerek, kibrit şişesini bulana kadar çekmeceleri açıp kapattım.

Güvenli evlerin hiçbirinde elektrik yoktu çünkü güneş enerjisi jeneratörleri kızılötesi lenslerle görülebiliyordu.

Odanın etrafına dağılmış mumları yaktım, zincirler gerilirken şıkırdadı.

Mahzen kapısını hızla açtım ve zincirlenmiş üç Titan'ı dar merdiven boşluğundan aşağı sürükledim. Her basamakta küt

küt düşerek, boğuk çığlıklarla doğal olmayan açılarda yuvarlandılar.

Aşağıda, ağızlıklarını sıkılaştırdım ve dudaklarına takılı etiketlerin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettim. İki kanatlı Titan'a Alexis'in altın etiketlerini takmıştım çünkü biz vardığımızda, büyük oranda yenilmişlerdi. Bu başarıyı o hak etmişti.

Tek tek, bağlı ellerinden tuttum. Kollarını yukarı ve geriye doğru çekerken omuzları çatladı, kelepçelerini tavana vidalanmış titanyum kancalara taktım.

Üçünü de sağlam bir şekilde bağladıktan sonra aceleyle yukarı çıktım ve Alexis ile Kharon'u inceledim.

Hasarı görmen gerekiyor. Onları temizle, sonra yara bakımı yap.

Banyoya girdim ve hafifçe topallayarak duşu açtım. Bir dakika sürdü, ardından binanın temelinin çok altında bulunan kuyudan buharlı su fışkırdı.

Aynanın önünde durdum.

Neler oluyor?

Yeraltı güçlerimi kullanmıyor olmama rağmen gözlerimin köşelerinden hâlâ kan damlıyordu.

Baş ağrılarım kötüleşiyor ve içgüdülerim bana gücümde ters giden bir şeyler olduğunu söylüyordu. *Değişiyordu*, sadece nasıl olduğunu bilmiyordum.

Soğuk porselen lavaboyu kavradım.

Gözlerimin etrafındaki koyu halkalar neredeyse siyaha dönmüştü; yüzümü boydan boya yaran izin yönüyle örtüşen çizgilerle lekelenmişti. Alt çenem sakalla kaplıydı ve mor damarlar boynumdan belirgin biçimde dışarı çıkıyordu.

Bana neler oluyor böyle?

Parmaklarımın altında lavabo çatladı.

Sanki deliliği uzaklaştırabilirmişim gibi başımı sallayarak, yüz hatlarımı yumuşatmak için gülümsemeye çalıştım. Fakat bu bir hırıltıya dönüştü.

Yatağa doğru geri dönerken, olmadığım biri gibi davranmayı bıraktım.

Kharon'un yüzüne bir tokat attım. "Duş almalısın, uyan," diye emrettim. "Kendine acımayı bırak."

Kharon inledi. "Defol git." Fakat kollarını gerdi ve boynunu kütürdetti, gözleri hâlâ kapalıydı, sanki kendini hazırlıyordu.

Ondan uzaklaşarak Alexis'in omzunu olabildiğince nazikçe salladım. "Ayakta durabilir misin tatlım?" diye fısıldadım kulağına.

Kirpikleri aralandı fakat bakışları donuk ve uzaktı, sonra bir iç çekerek gözlerini kapattı.

"Islak kıyafetlerini çıkarmam gerekiyor," dedim. "Sadece seni ısıtmak ve enfeksiyonu önlemek için. Söz veriyorum, bakmayacağım."

Nedense son kısmı ekleme ihtiyacı hissettim. Çıplaklık Spartalılar için kıyafet giymek kadar doğaldı fakat Alexis her zaman soyunma odasında aceleyle giyinirdi.

Rahatsız hissetmesini istemedim.

"Sorun değil, değil mi?" diye sordum, ona daha fazla endişe yaşatma düşüncesiyle midem bulanıyordu.

Göz kapakları titredi ve yan döndü. "Sorun değil," diye fısıldadı uykulu bir şekilde.

Islak ve kanlı paçavraları olabildiğince dikkatli bir şekilde çıkardım, kurumuş kan açık yaraları çekince küfrettim.

Bazı silahlar ve bıçaklar yere düştü, başlangıçta sahip olduğundan çok daha azdı.

Onu kollarımın arasına aldım, kalbi benimkine yaslanmış hâlde duşa taşıdım. Cildi buz gibiydi ve titriyordu.

Neyse ki banyo özellikle yaralı Spartalılar düşünülerek yapılmıştı; tam donanımlı mermer duş, normal bir duşun iki katı büyüklüğündeydi, oturmak için yerleşik bir bank ve tavandan ve yanlardan su püskürten başlıklar vardı.

Hâlâ giyinik hâlde, Alexis'i sarsmamaya çalışarak dikkatlice banka oturdum.

Buharlı karanlıkta, sıcak su püskürtmesinin altında inledi ve irkildi.

"Şişşt, endişelenme," dedim sesim titreyerek. "Seni koruyorum... Artık güvendesin."

Onu bacaklarımın üzerine oturtarak yeniden konumlandırdım, sabun ve beze uzandım.

Alexis uzun boylu bir kadındı fakat ben ondan çok daha iri bir adamdım. Onu taşımak kolaydı. Kharon'a kıyasla neredeyse hiç ağırlığı yoktu (onu bir Titan savaşından sonra defalarca taşımış ve temizlemiştim, o bunu asla itiraf etmezdi).

Mümkün olduğunca nazikçe, onu ikinci bir deri gibi kaplayan kir ve kanı ovuşturdum, o kadar kalındı ki yağmur bile temizleyememişti.

Karanlıkta bile ovarken suyun simsiyah aktığını görebiliyordum.

Vücudunun her santimini temizlerken saçlarına fısıldayarak "Çok güçlüsün," diye iltifat ettim.

Onu rahatlatmak için çaresizce sürekli mırıldanıyordum.

"Çok cesursun... Şimdiye kadar gördüğüm en güçlü Yeraltı üyesisin... Çok güçlüsün... Çok zekisin, bir matematik dehasısın... Daha etkileyici bir savaşçı görmedim... Çok dayanıklısın... Çok iyisin... Dünyayı değiştireceksin."

Her kelimesinde samimiydim.

Su berraklaşınca, dağınık saçlarına döndüm. Avucuma şampuan dökerek onu nazikçe öne eğdim, bir kolumla belini tutarken diğer elimle saçlarını köpürttüm.

Parmaklarımı saç derisine derinlemesine batırdım, başının dibini ovdum.

Alexis bu sefer zevkle, uykulu bir şekilde inledi. Titremeleri dindi sanki tekrar nefes alabiliyordum.

"Çok mükemmelsin," diye fısıldadım.

İnançlarım etrafımda paramparça oluyordu ve ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Kadınların savaşmak zorunda bırakılmaması gerekirdi. Bu temelde yanlıştı fakat Alexis'in *kanatlı* iki Titan'ı neredeyse tek başına yerle bir etmiş olması da gözümden kaçmamıştı.

Böylesine narin birinin nasıl bu kadar güçlü olabildiğini anlamak benim için imkânsızdı.

Düşüncelerimi toparlamak için mücadele ettim.

Bunun yerine, sanki bu şefkat son bir saatini ve peşini asla bırakmayacak anılarını söküp atabilirmiş gibi, Alexis'in saç derisini uzun süre ovaladım.

Başını sağa eğdi ve ağır kirpiklerinin arasından bana bakarken ona dokunmayı bıraktım.

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadı, sesi bağırmaktan kısılmıştı.

Hafifçe gülümsedim. "Elbette... her zaman sana bakmak için burada olacağım."

Sözlerime iç çekti, gözleri kapandı, başı bir kez daha bana güvendiği için öne doğru düştü.

Sırtı harap olmuş bir deri yığınıydı.

Fakat bana teşekkür ediyordu.

Gülümseme yüzümden kayboldu. Gözlerim bulanıklaşırken, saçlarını nazikçe temizledim, dudaklarımı ısırarak üzüntüden bir ses çıkarmamaya çalıştım.

Gerçekten de Angelus Romae.

İnsanlar onun gerçek yüzünü görmüşlerdi. Bunu onların saygılı ifadelerinde görmüş ve boğuk seslerinde duymuştum. Onu olduğu gibi görmüşlerdi.

Çoğu Spartalıdan farklı olarak, Alexis başkalarını önemsiyordu hatta kendi aleyhine olsa bile.

O herkesi koruyordu fakat onu kim koruyordu?

Biz korumalıydık.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Aylar önce, Kharon ve ben onun iyiliğini hemen fark etmiştik.

Onu zorlu sınav sırasında görmüştüm.

Her boş dakikasını bir ders kitabının başında geçiriyor, sakin bir şekilde Drex'in Thagorean dilini anlamasına yardımcı oluyordu.

Aptal Olimposlu çocuklardan çok daha zekiydi fakat asla övünmezdi; oysa bilim insanlarının yüzyıllardır aradığı türden bir zekâya sahipti.

Pine bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi. Ancak Alexis yarı aç ve sayıklarken bile kendisinin çözemediği karmaşık Thagorean problemlerini çözmüştü. Üstelik Pine, *son derece* rekabetçi olan Rodos Olimpos Üniversitesi bünyesinde yüzyılı aşkın süredir bu dersi veriyordu.

Zekâsı şaşırtıcıydı.

Pine, hayranlıkla onun bir dâhi olduğunu, üstelik daha önce hiç görmediği türden bir dâhi olduğunu fısıldamıştı.

Alexis bir bilmeceydi.

Bir melek.

Bu yüzden, tam olarak istediğimizi elde etmek için onu manipüle ettik, kandırdık ve tuzağa düşürdük. *Onu.*

Pişmanlık göğsümü ezdi, ağır bir utanç yükü.

Alexis'i bana yaslanacak şekilde yana kaydırdım ve biraz saç kremi alıp yavaşça uzun saçlarına sürdüm.

"Seni hak etmiyoruz," diye fısıldadım sanki gerçeği yüksek sesle söylemek yaptıklarımızı telafi edebilirmiş gibi. "Melekler bunu hak etmez... Sen bizden çok daha iyisin."

"Tabii ki, *of,* kahretsin." Kharon çıplak bir şekilde karanlık duşa girdi, yanımda duran banka çöktü ve kanlı kafasını geriye doğru eğerek, duşun altında duvara yaslanırken inledi. "Yaşadığımız sürece onu asla hak etmeyeceğiz."

Ona dik dik baktım. "Söylenmeyi kes."

Gözlerini devirdi ve eksik kulağına dokundu.

"Anla artık. Onu huzursuz etme."

Kharon sinirlenmek yerine kaşını kaldırdı. "Kafanda kurmayı bırak, buradan bile düşündüğün belli oluyor."

Dişlerimi sıkarak, saç kremiyle buklelerini ayırmaya odaklandım. "Biz ona zarar veriyoruz," dedim, kelimeler puslu karanlıkta ağır bir şekilde asılı kaldı. "O, iyi birini hak ediyor."

Kharon sert ve acımasız bir şekilde güldü. "Ah, melodramatik, kendinden nefret eden, en büyük vâris saçmalıklarınla defol git."

Sessiz duşta sesi çok yüksekti, sözleri rahatsız ediciydi.

Parmaklarım durdu.

"Anlamadım?"

Kharon şampuan şişesini saçının üzerine döktü, köpükler yarasını yakarken homurdandı: "Beni duydun."

Acıdan inlemeyi kestiğinde, bana anlamlı bir şekilde baktı. "Alexis *bizim* karımız. Hayır, biz onun için iyi değiliz... Biz zalim, sahiplenici, saldırganız..."

"Anladım," diye çıkıştım, sözünü keserek.

Kharon bacaklarını banka yaymış bir şekilde uzandı ve yaralı göğsüne sabun sürerken dizlerimiz birbirine çarptı.

"Mesele şu," dedi karanlık bir sesle. "O, sadece bizim için değil, tüm Sparta için fazla iyi. Akhilleus ve Patro onu terk etti."

İkimiz de öfkelendik.

Onlarla hesaplaşılacaktı. *Acımasızca.*

"Peki, bu dünya için fazla saf olan biriyle ne yapacağız?" Kharon'un beyaz dişleri loş ışıkta parladı. "Onu koruyacağız. Onu geri dönülmez bir şekilde bize ait kılacağız ve herkesin onun olduğu yöne bakmaya bile korkmasını sağlayacağız."

Başımı salladım. "Bu bir aptalın hayali."

"Hayır." Kharon'un sesi yükseldi. "Hades, Persephone ile bunu yaptı. Kimse ona yan bakmaya cesaret edemiyor ve biz de aynısını yapmalıyız."

Durakladım.

Haklıydı.

Kharon uzanıp Alexis'in buklelerinden birini parmağının etrafına doladı.

"Canavarlara ihtiyacı var," dedi, başını çevirerek kafasının parçalanmış tarafını gösterdi. "Tam olarak da kendisi bir canavar olmadığı için." Sinsi gülüşü vahşiydi, bir adamın bedeninde bir etobur gibiydi. "İşte bu yüzden bizi elinde tutuyor."

Boğazımı temizledim.

"Yani, sen... ona kulağını verdin."

"Verdim." Gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Düşmanca tavrına karşı kaşımı kaldırdım. "Sadece bir gözlem."

Memnuniyetle sırıttı.

"Peki," dedim. "Neden şu mesele hakkında..."

Kharon yere yığıldı ve duş zeminine düştü. Su çıplak bedenine sıçradı ve buhar yükseldi.

Baygındı.

İç çektim.

Otuz dakika sonra, Alexis ve Kharon kuru, sıcak ve yatağın ortasında uyuyorlardı.

Her ikisine de inanılmaz derecede pahalı bir uyku ilacıyla karıştırılıp saflaştırılmış adrenalin enjeksiyonu yapmıştım. Bu, en yeni Olimpos teknolojisiydi ve tıbbi bakım kitinde sadece iki şişe vardı. Onları hafif bir iyileşme komasına sokacaktı ve neredeyse tamamen iyileşmiş olarak uyanacaklardı.

Sonrasında, tüm yaralarına iyileştirici bir sıvı püskürttüm. Kabın yanlarındaki altın rengi Asklepios Asası, bunun Olimpos tıbbına ait olduğunu simgeliyordu. Nihayet her ikisini de temiz bandajlarla sardım ve battaniyenin altına yerleştirdim.

Acele etmeden, battaniyeyi Alexis'in ayak parmaklarının ve bacaklarının altına, tıpkı Helen'in her zaman sevdiği gibi sıkıştırdım.

Battaniyenin diğer tarafını gelişigüzel bir şekilde Kharon'un üzerine attım.

Uyurken horladı, elimden bir yastığı kapmaya çalıştı, sonra döndü ve kollarını Alexis'in etrafına sardı. Sanki biri onu alıp götürecekmiş gibi tutuyordu.

Poco yatağa tırmandı. Gri tüyleri hâlâ ıslaktı ve küçük bedenine yapışmıştı, titriyordu.

"Buraya gel," dedim ve o da sanki kucağıma alınmak istiyormuş gibi ellerini kaldırdı.

Ben de aldım.

Otuz dakika daha duşta kaldıktan sonra, bu sefer Poco'nun tüylerini şampuanla temizlenene kadar ovdum, onu bir havluya sardım ve kucağıma oturttum, sonra da kabarana kadar uzun hareketlerle fırçaladım.

Temiz ve kuru olduğundan emin olduktan sonra onu yatağa geri taşıdım. Battaniyenin köşesini onun için kaldırırken, siyah gözleri kocaman ve güven dolu bir şekilde bana baktı.

Battaniyenin altına kıvrıldı ve Alexis'in boynuna küçük siyah ellerini dolayarak mutlulukla cıvıldadı.

Tıpkı istediği gibi sadece küçük gri kulakları dışarıda kalacak şekilde onu örttüm.

Herkesin bakımının yapıldığından emin olduktan sonra hızla kıyafetlerimi çıkardım ve kendimi olabildiğince hızlı temizledim.

Aceleyle komodinin üzerinde sakladığım bir eşofman altını giydim ve sonra attığım kıyafetlerimin arasında arama yaptım; iki dolu Sparta silahını buldum ve kılıftaki hançeri belime soktum.

İki elimde de silahlarla ön kapıya yaslandım. Gözlerim faltaşı gibi açık, zihnim tetikteydi. Biri kilitle oynamaya kalkarsa bunu hemen hissederdim.

Kimse içeri giremeyecekti.

Benim gözetimim altında değil.

Alexis, Kharon ve Poco yatakta huzur içinde uyurken nöbet tuttum. Yorgunluktan başım dönüyordu, vücudumdaki ağrıları görmezden geldim.

Yerde, cehennem tazılarıyla Fluffy Jr.'ın etrafında kıvrılmışlardı, sırtındaki şişlik titriyordu.

Bazı yaratıklar deri değiştirme dönüşümlerinden geçerdi fakat hiçbiri ona uzaktan bile benzemiyordu. *Başka bir gizem.*

Bir, iki, üç, dört, beş, altı.

Mumlar sönene kadar Alexis'in göğsünün iniş çıkışını saydım, her nefesini izledim.

Saatler geçtikçe, ancak amaçla tutkunun buluştuğunda ortaya çıkan o kendine özgü sükûnet üzerime çöktü.

Görev, yeni bir şeye dönüşüyordu.

Alexis iyi olacaktı çünkü başka bir seçenek yoktu.

Bunu sağlayacaktım.

Göğsümü sıcaklık doldurdu ve acı verici bir şekilde yerleştiğinden beri ilk kez evlilik bağı memnuniyetle titreşti.

"Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo," diye fısıldadım gölgelere. "Senin için, sevgilim. Her zaman."

Bu bir yemindi.

Cenneti yerinden oynatamazsam, cehennemi ayağa kaldırırım.

@ayisigikitap

15

ŞEYTANIN DOKUNUŞU

ALEXIS: ÜÇ GÜN SONRA (KOMANIN ARDINDAN)

"Seni izliyorum." Şeytanın nefesi, kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı. "Her... fakat *her* gece."

Uyku dünyası gerçekliğe karışıyordu fakat gözlerimi kapalı tuttum.

"Bu," diye fısıldadım, "sağlıklı değil." Daha da derine, o rahatlatıcı sıcaklığa doğru kıvrandım.

Parmaklarım kafamın dibindeki buklelere dolandı, başımı geriye doğru çekti.

"Hem de nasıl sağlıklı," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Hayal kuruyorum..." Dudaklarını çeneme bastırdı. "Seni bütünüyle yok etmeyi düşlüyorum, öyle ki sonunda kendi adını dahi hatırlayamayacaksın."

Midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Seni yanıma zincirlemek istiyorum. Beni çıldırttığın için seni cezalandırmak istiyorum. Beden *ve* ruh olarak bana ne kadar çok şey ifade ettiğini göstermek istiyorum... Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Biliyorum.

Bir eliyle başımı daha da geriye çekerken diğer eli kalçamı kavrayarak beni olduğum yerde sabitledi.

Erkeksi bir inilti yankılandı, çaresiz ve muhtaç, işkence görmüş aç kurt gibi bir adamın sesiydi.

Tüylerim diken diken oldu, bacaklarımın arasında sıcaklık birikti.

"Bana itaat edeceksin," diye emretti Şeytan, çenemi öperken.

"Etmeyeceğim," diye fısıldadım, gözlerim hâlâ sıkıca kapalıydı.

Saçımdaki elini çekti. "İtaat *edeceksin.*" Sıcak ağzı boynuma doğru indi.

Zevkle titredim.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

Şeytan iz bırakacak kadar sertçe boğazımı emdi.

Yüzüm kızardı. Ateş yayılıyordu.

Beni daha sıkı kavradı; sanki tüm kontrolünü yitiriyormuşçasına sertçe soluyordu, burnuma dolan o fırtına kokusu her yeri kapladı.

Odanın karşısından ipeksi yumuşaklıkta bir erkek sesi yankılandı.

"Kahretsin, bundan hoşlanıyor. Durma."

Mideme sıcak bir dalga yayıldı.

Şeytan kalçalarını kaldırdı, sert sıcaklığı bedenime yaslandı.

Boynumu sertçe öptü, derimi dişlerinin arasına aldı, sonra sanki özür dilercesine, hırpalanmış tenime nazik öpücükler kondurdu.

Çarşafları yumrukladım, sırtım zevkle büküldü.

Büyük tehlike altındasın.

"Benimsin," diye fısıldadı boğuk bir sesle köprücükkemiğimi öperken.

Ardında yanan bir iz bırakarak parmakları karnımı okşarken ateşim daha da yükseldi.

"Uyan, *carissima*," diye emretti Şeytan sertçe, meme ucumu ağzına alırken. Kıpırdandım, göğüslerim hariç tüm gövdemde bandajlar sarılıydı.

Sırtımda bir ağrı hissettim fakat sıcaklık doğrudan içime doğru akarken onu görmezden geldim. Göz ucuyla baktım.

Loş mum ışığı, Kharon üstümde süzülürken, buz gibi gözleri ve yutkunurken mürekkep gibi dalgalanan bakışlarıyla olağanüstü keskin yüz hatlarını vurguluyordu.

Kalçaları ritmik bir şekilde hareket etti; sertliği bir damga gibi üzerime bastırıyordu.

İnledim.

"Merhaba, prenses." Kharon elini saçlarımın arasına daha da derine doladı, başımı geriye çekti.

"Merhaba." Ellerimi kısa, ipeksi saçlarına doladım. *"Karen."*

Duraksadı, soluk teninde mavi damarlar belirginleşti.

İskelet dövmeli parmakları uzanıp çenemi kavradı, ağzını benimkine bastırdı, dili derine daldı.

Kharon beni cezalandırıyormuş gibi öptü. *Ağızla ilgili bir takıntısı mı var acaba?*

Saçlarını çekiştirdim ve sırtımı yataktan kaldırdım, bir yandan inlerken meme uçlarım göğsünün yara izli çizgilerine sürtündü.

Hareket edince sırtım sızladı; neredeyse iyileşmiş bir yara gerilmişti.

Acıyı görmezden geldim.

Kharon inledi, yüzümden aşağı, boynuma doğru kayan nasırlı elleri, göğsümde dans ediyordu.

Dokunuşu saygılıydı.

Kızarıklık aşağıya doğru yayıldı, içim titriyordu.

Elini mememe koyup, tamamen kavrarken başparmağıyla meme ucumu çekiştirdi. İnleyerek tırnaklarımı kafa derisine geçirdim ve vücutlarımız tam anlamıyla bütünleşecek şekilde yuvarlandım. Bacaklarımın arasına, ıslanan yere dayanan o kadifemsi sertliği hissettim.

Augustus "Tekrar yap," diye emretti odanın diğer ucundan. "Bundan hoşlanıyor."

Kharon itaat etti.

İnleyerek başımı geriye attım.

"Benimsin," diye hırladı Kharon, kalçaları sarsılarak.

"Aferin kızım," diye övdü Augustus. "Ne kadar da duyarlısın."

Bacaklarımın arasında ıslaklık birikti.

"Alexis," dedi Kharon karanlık bir sesle, sesi boğuktu.

"Evet?" diye sordum, çatlamış dudaklarımı yalarken, sesim hâlâ bağırmaktan kısık çıkıyordu. Onun ipeksi saçlarını çektim.

Çığlık atan Titanların, ete saplanan pençelerin ve hıçkıran insanların anıları bilinçaltımın kenarında oynarken, şaşırtıcı derecede yumuşak dudaklarını öptüm ve düşünceleri zevkle uzaklaştırdım.

Dillerimiz birbirine dolandı.

Bacakları daha da açılırken, güçlü kalçaları altımda kasıldı.

"Beni alacaksın," diye emretti Kharon.

Kaba sesinin derinleşen tonuyla ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Seni öyle sert becereceğim ki hayatının geri kalanında bunu özleyeceksin."

Dudaklarının arasına doğru iç çektim, ellerim göğsünden aşağı doğru kaydı. Dokunuşumla karın kasları kasıldı, sırtındaki hatlar titredi.

Gözümün ucuyla baktım.

Yumuşak mum ışığı, kor gibi yanan mavi gözlerin, solgun hatların ve dağınık siyah saçların üzerinde dans ediyordu. Kharon bana açgözlü bir şekilde bakıyor, elini saçlarımın arasına daha da derine gömüyordu.

Aletini vajinama doğru bastırmıştı ve eğer ikimizden biri kıpırdarsa, içime girecekti.

Göğsümden terler süzülüyordu.

"Ne yapacaksın Karen?" diye dalga geçtim, şehvet beni cesaretlendirmişti.

Gözleri parladı. "Burada patron *sen* değilsin, prenses."

Bacaklarımı birbirine bastırdım.

Kadifemsi sertliği girişime daha da yaklaştıkça ikimiz de inledik.

Güldüm.

Kharon çenesini sıktı ve kalçalarını esnetti, aletinin yavaşça vajinamın kıvrımları arasından kaymasına izin verdi.

Kasılma geçirdim ve altdudağımı ısırdım, yüzüm kızardı.

Kendinden emin görünüyordu.

Bacaklarımı bir kez daha sıktım ve Kharon'un yüz hatları keskinleşti; güçlerini harekete geçirirken gözlerinin beyazlarında kan birikti.

Duyguları üzerime çarptı; *onu saatlerce becermek, tüketmek, yatağa bağlamak, onu yok etmek, onun içinde olmak istiyorum.*

Erkeksi zevk benimkine katıldı, duyular tenimde patladı, vücudumdaki her tüy diken diken oldu. Ter damlacıkları birikti ve ateş bir cehenneme dönüştü.

Augustus yatağın ucundan bizi izlerken sert bir ses çıkardı, gözleri şehvetle örtülüydü. "Onun aletinin senin için ne kadar sert olduğunu hissedebiliyor musun?" İpeksi sesi acı bir tondaydı.

Kharon nefes nefese kaldı, çenesi sanki tüm irade gücünü benim içime girmemek için kullanıyormuş gibi kasıldı.

"Alexis bana cevap ver," diye emretti Augustus.

"Evet," diye fısıldadım, parmaklarım Kharon'un yaralı göğsüne yayılırken gözlerimde kıvılcımlar uçuşuyordu.

"Aferin kızım," diye uzattı Augustus. "Çok itaatkâr. Bizim için çok mükemmel."

Övgüsü beni sardı, başım döndü, her şey bulanıklaştı.

Kharon küt ucunu kıvrımlarıma bastırdı.

İkimiz de nefes nefese kaldık.

"Klitorisini tahrik et," diye emretti Augustus.

Elini bedenlerimizin arasına uzatan Kharon, aletinin dibini kavradı ve hassas sinir demetinin üzerinde ileri geri sürükledi.

Gözlerimi kapattım ve başımı geriye doğru eğdim, tırnaklarım etine saplandı, zevk beyaz-sıcak dalgalar hâlinde yükseldi. Daha fazlasını isteyerek hiçbir şeye tutunamadım.

"Bana bak," dedi Kharon sertçe. "Sen aletimin üzerine akarken gözlerime bak."

Ucunu aşağı doğru itti, girişimin önünde durdu.

Nefesim kesildi.

"Hayır," dedi Augustus; yatağın etrafında ağır adımlarla dolanıp yanımda durdu. "İkiniz de üç gündür koma sonrası iyileşme sürecindesiniz. O, bunun için fazla yaralı. Şu an olmaz."

Daha önce bir şey söyleyemez miydi?

Kharon inledi, yüzü buruştu fakat kalçalarını geri çekti.

Kendimi ona uzanmamak için zor tuttum.

Augustus eğildi, gözleri kısılmıştı. Başparmağı ve iki parmağıyla silah işareti yaptı sonra onu bacaklarımın arasına indirdi.

Başparmağı klitorisimin etrafında dairesel hareketler yaparken iki parmağı içeri kaydı ve pompalarken gerildi.

Kharon öne eğildi ve dudaklarımı öptü. Augustus parmaklarını daha hızlı bir şekilde içeri iterken "Bunu sevdin mi?" diye fısıldadı ağzıma doğru.

Başımı sallarken, Augustus parmak uçlarını tam olarak büktü, içimdeki hassas bir noktayı ovuştururken yıldızlar gördüm.

"Gel bakalım," diye emretti Kharon beni öperken. "Şimdi."

Augustus klitorisime bastırdı, sırtımı eğdim, parmaklarının üzerinde boşalırken içimden dalgalar hâlinde titremeler geçti.

Augustus bakışlarımı yakaladı, içimde parmaklarını hareket ettirirken coşku dalgalarını dışarı çıkardı.

Yavaşça elini benden çekti, sonra parıldayan parmaklarını yukarı kaldırdı; Kharon öne eğildi ve onları yaladı.

İkisi de açgözlü, hırslı gözlerle bana bakarken titredim.

Orgazmımın parıltısı azaldıkça artçı şoklar da azaldı.

Kharon tembel bir gülümsemeyle kalktı ve çıplaklığından rahatsız olmadan yataktan indi. Yara izli teni keskin kasların üzerinde geriliyor, solgun derisine karşı iskelet dövmesi belirgin duruyordu.

Bakışlarım aşağıya kaydı.

Hızla nefes aldım.

Bunun benim içime sığmasının imkânı yok.

Akan aletinin pembe ucu, Adonis kemerinin V şekline sürtünüyordu.

Kharon başını hızla hareket ettirdi ve acıyla irkildi.

Saklamaya çalıştı fakat çok geçti; korku, uyarılmanın sıcaklığının yerini aldı.

Loş mum ışığı, başının yan tarafını saran beyaz bandajları aydınlatıyordu.

Görüşümde karanlık noktalar dans ediyordu ve nefes alamıyordum, göğsümün içinde yeni bir ezici baskı vardı, beni yatağa çiviliyordu.

Bir anda anılar canlandı... *Kharon, yağmurun altında üzerime diz çökmüş, gözleri akkor bir öfkeyle parlıyordu. Yanağının üzerine doğru bir bıçak kaldırdı, gözlerini gözlerimden ayırmadı ve... kesti.*

"Sen..." Titreyen parmağımla başının yan tarafını işaret ettim.

Kharon kayıtsızca gülümsedi. "Evet, sana kulağımı verdim. Önemli bir şey değil."

Çenem açılıp kapanırken çıt sesi çıktı.

"S-sol kulağım," diye dehşetle fısıldadım.

Gözlerim karardı.

Kulağını, geri dönüşü olmayan şekilde iç hasar görmüş olan başımın yan tarafına dikmişti. Sağır olan tarafa.

"Sen ne yaptın?"

Yüzümü kapatarak gözyaşlarına boğuldum.

"Gerçekten büyük bir şey değil." Kharon'un sesi şaşkınlık doluydu. "Bir kulağa ihtiyacın vardı ve bende vardı. Bu eski bir Spartalı geleneği ve ben..." Boğazını temizledi. "Sana kendimden bir parça verebilmiş olmak hoşuma gidiyor. Seni evliliğe hapsetmiş olmamız için bir özür bu, *acta non verba*."

Daha şiddetli ağladım.

Sözler değil, eylemler.

"Derin nefes al. İyisin," diye tısladı Nyx, Fluffy Jr.'ın yerde yattığı yerden. Yatağa doğru süzüldü, görünmez pullar belime dolandı. "Kendini suçlama, onun aptal olması senin suçun değil."

Kalbim pişmanlıkla parçalandı çünkü onu durdurmalıydım. Bir şey söylemeliydim.

Kharon, kısmen sağır olduğumu bilseydi bunu yapmazdı. Aklı başında hiç kimse yapmazdı.

"Lütfen... ağlama." Kharon yatağa sürünerek yanıma diz çöktü, yüzü panikle buruşmuştu.

Augustus nazikçe alnımdaki bukleleri itti.

Burnumu silerken ve cesaretimi toplamaya çalışırken nefes nefese kaldım.

Derin bir nefes alarak Kharon'un gözlerinin içine baktım.

"Sol kulağım..."

"Sol kulağın, ne?" Kaşlarını çattı.

Augustus nazikçe saçlarımı yüzümden uzaklaştırmaya devam etti.

Gözlerimi kapattım.

"Kısmen sağırım," deyiverdim, bandajı yırtarak. "Senin fedakârlığın işe yaramadı zaten bu kulağımla duyamıyorum."

Augustus'un eli başımın tepesinde hareketsiz kaldı.

Ölüm sessizliği hâkimdi.

Utangaç bir şekilde gözlerimi araladım.

Kharon'un yüzü gölgelerle örtülüydü, alnındaki damar görünür şekilde atıyordu ve Augustus, sert hatlardan oluşan bronz bir heykel gibi donakalmıştı.

Boğucu sessizlik uzadı.

"Nasıl?" diye sordu Augustus ölümcül bir sakinlikle.

Gerginliği kırmak için çaresizce omuz silktim. "Sadece fiziksel bir hasardı, büyük bir şey değil."

"Kim?" diye sözümü kesti Augustus. "Kim yaptı?"

"Bu m-mesele değil." Derin bir nefes daha aldım ve Kharon'a odaklandım. "Bana kulağını vermemeliydin. Boşa gitti."

Kharon gözlerini kapattı, koyu kirpikleri keskin elmacıkkemiklerinin üzerinde yelpaze gibi açıldı; Augustus'un eli kıvrıldı, tırnakları kafa derime sürtündü.

"Bunu... sana kim yaptı?" diye sordu Kharon. "Bir isim istiyorum."

"Yanlış söyledim... düştüm... ve kendimi yaraladım." Augustus çenesini sıktı.

Kharon nefret dolu bir ifadeyle gülümsedi. "Sen berbat bir yalancısın."

"Yalan söylemiyorum."

İkisi de bana öfkeyle baktı.

Gözlerimi devirdim.

Öfkeleri giderek arttı ve ben de uygunsuz bir kahkaha atmadan duramadım.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Kharon, şaşkınlıkla.

Ah.

Bir anda gerçek yüzüme çarptı. "Artık sizden korkmuyorum," dedim.

Augustus yüzünü buruşturdu. "C*arus*'um, Sparta şiddet dolu bir yer ve biz... iyi adamlar değiliz. Neler yapabileceğimizi bilmiyorsun."

Biliyorum.

Kharon'un yüzü acımayla buruştu.

Kahkaham söndü, yerini öfkeye bıraktı.

"Belki de," dedim, "Siz ikiniz benim neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz."

16

SENİN ACIN BENİM ACIM

ALEXIS

"Belki," dedim, "Siz ikiniz beni hiç tanımıyorsunuz ve *asla* tanımayacaksınız."

Kharon'un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bu bir tehdit mi?" Çenesindeki bir kas seğirdi. "*Prenses.*"

"Bilmiyorum." Ona dik dik baktım. "Öyle mi? Sen söyle."

O an olduğundan uzun sürdü.

"Bunun için çok yorgunum," dedi Augustus, elini uzun saçlarının arasından geçirerek. "En son sıçradığımdan beri yeterince uzun zaman geçti. Titanları teslim etmeye gidiyorum." Döndü ve dar bir kapıyı zorla açtı. "Dönmeden önce birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Merdivenlerden aşağıya doğru hışımla indi.

Zincirler şıkırdadı ve boğuk bir çığlık duyuldu.

Uzaklaşırken bir çatırtı yankılandı.

Titreyerek yataktan kalktım. Sırtım zonkluyordu. Augustus'un komodinin üzerine bıraktığı eşofmanı hızla giydim.

Nyx, ayak bileklerimin etrafında sürünerek dolaşıp bedenimden yukarı tırmanıp karnımın etrafını sararken tısladı.

Sweatshirt'ü üzerine çektim.

Çatırt!

Augustus bir duman bulutu içinde yeniden ortaya çıktı. "Üçümüzü de villaya geri sıçratacak kadar güçlü müsün?" diye sordu. Kharon'un kayıp kulağına bakarken.

Kharon alaycı bir şekilde güldü. "Elbette."

Bizi geri sıçratabilirdim.

Kimse bana sormaya zahmet etmedi.

Kharon iskelet dövmeli elini uzattı, ikimizin de kolunu tutmasını bekliyordu.

Augustus ve ben itaat ettik; cehennem tazıları ayakta durdu, Kharon'un ayaklarının dibine oturduklarında kemikleri takırdadı. Fluffy Jr. burnunu Kharon'un karnına dayadı ve ona kocaman, güven dolu gözlerle baktı. Poco, tutunmak için Fluffy Jr.'ın sırtına tırmandı ve küçük siyah elini Kharon'un parmağının üstüne koydu.

Çatırt.

Güvenli ev kayboldu.

Villanın avlusunu duman kaplamıştı, loş sabah ışığı yaldızlı duvarlardan ve dekoratif zeytin ağaçlarından yansıyordu. Dokunuşu zehirliymiş gibi elimi çektim (gerçekten de öyleydi).

Kharon'un benim için yaptığı fedakârlık zorlayıcıydı. Bu en cömert, en kötü şeydi benim için.

"Canım *carus*," diye fısıldadı Augustus.

İkisi de bana doğru yaklaştı.

Onların arasında boğuluyordum. *Yine.*

"Bunu milyon kere daha yapardım." Kharon yüzümün yan tarafını işaret etti. "Fazla düşünmeyi bırak."

Kelimeler olmadan iyi değildik; aslında onlarla da iyi değildik ya da belki de ben onlar için doğru kişi değildim.

Bana prenses diyorlardı. Şımartacak ve koruyacak iyi bir Yeraltı kızı istiyorlardı. *İtaat edecek* birini.

"Sanırım bu iş yürümüyor," dedim, bilinçaltı bir içgüdüyle kollarımı karnımın önünde kavuşturarak. "Aramızdaki bu durum... sağlıklı değil."

Gerilim artarak doruk noktasına ulaştı.

"Alexis..." Augustus'un sesi alışılmadık derecede sessizdi, altın ışınlar yüzünün keskin hatlarını yumuşattı. "Anlamadın

sanıyorum, geri dönüş yok. Senin için daha iyi olmaya çalışıyoruz."

Kalbimde garip bir baskı vardı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat keskin bir elektrik çarpması evlilik bağımızdan geçti.

Hem Augustus hem de Kharon doğrulup bütün ihtişamlarıyla ayağa dikildiler, omuzlarını geriye çekip bacaklarını genişçe açtılar; yüzleri acımasızdı.

İçimi korku sardı.

"Kronos'a şükürler olsun, iyisiniz... Çok endişelenmiştik, gidip... alacaktık..." Patro'nun sesi arkamdan geldi, sözleri mermer avluda yankılandı.

Anladığım anda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Donakaldım, olduğum yerde mıhlandım. Arkamı dönmedim.

Augustus, yeni gelenlere omzumun üzerinden bakıyordu, nezaket maskesi kaybolmuştu. Kharon zaten hiç maske takmamıştı.

İkisi de savaşa hazırdı.

Cehennem ve Tazı diken diken olmuştu. Poco, Fluffy Jr.'ın sırtına çıktı, jilet gibi keskin dişlerini göstererek vahşi bir şekilde cıvıldadı.

Poppae arkamdan tıslad ve Nero hırladı.

Patro boğazını temizledi. "Alexis, çok üzgünüm. Akhilleus'a seni bırakmaması gerektiğini söyledim. İnanamıyorum..." Sesi alçaldı. "Benim hatam."

Arkamı dönmek istedim.

Patro buradaysa Akhilleus da buradaydı.

Onunla yüzleşmek istedim fakat şu anda mentorlarım daha az tehdit oluşturuyordu.

TEHLİKE TESPİT EDİLDİ.

Kafamın içinde sirenler çığlık atıyordu.

Artemis Hanedanı ve Ares Hanedanı hiç bu kadar istikrarsız görünmemişti.

Kalpsiz Yeraltı dünyası üyeleri geri dönmüştü.

Katiller.

İki elimi de yalvarırcasına kocalarıma kaldırdım. "Bekleyin, önce bunun hakkında konuşalım. Aşırı tepki vermeye gerek yok."

İkisi de beni duymuş gibi davranmadı.

Bakışları arkamda duran adamlara lazer gibi odaklanmıştı.

Nyx daha iyi görebilmek için başını sweatshirt'ümün üstünden çıkarırken çeneme hafifçe dokundu ve "Aman Tanrım... işler karışacak," diye tısladı heyecanla.

Arkama bakmak istedim fakat gözlerimi kocalarımdan bir saniyeliğine bile ayırırsam, korkunç bir katliam yaşanacağına emindim.

Zihnim hızla çalışıyordu. Gerilimi azaltmam gerekiyordu.

"Onları a-affediyorum." Kharon'a yalvarırcasına baktım. Bu doğru değildi. Gerçekten değildi. Fakat bir şey yapmam gerekiyordu. "Sorun yok, iyiyim. Sonunda her şey yoluna girdi."

Hiçbir şey yoluna girmedi.

Augustus'un gözleri kulağıma, sonra arkamdaki adamlara kaydı, Kharon'un alnındaki bir damar zonkladı.

Bu benim tek uyarımdı.

Saçlarım havalanıp yüzümün üzerinden savrulurken hava, yanaklarımın yanında uğuldadı. Kharon ve Augustus tam bir sessizlik içinde, gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde mermerin üzerinde hareket ettiler.

Yavaş çekimde döndüm.

"Durun!" diye bağırdım. Nyx ise tıslayarak, "DUVARLARI KANLARIYLA KIRMIZIYA BOYAYIN," dedi.

Augustus kendini Akhilleus'un üzerine attı.

Kharon, ağır sargılar içindeki Patro'yu yere devirdi ve Patro'nun metal boyunluk şangırtısı duyuldu.

Koruyucuların hepsi harekete geçip sahiplerinin peşinden koşarak kaosa katılırken mermer zeminde tırnak sesleri yankılandı.

Cehennem tazılarından biri Nero'ya, diğeri de Poppae'ye saldırdı. Dört yırtıcı hayvan yerde yuvarlanırken boğuk hırıltılar yankılandı ve Poco kavganın içinden tısladı.

"*DURUN!*" diye avazım çıktığı kadar bağırdım çünkü bitmek bilmeyen şiddetten çok yorulmuştum.

Kharon, Patro'yu yere yapıştırdı, yüzüne doğru bağırırken vahşice üzerine tırmanıp tutunmaya çalıştı.

Akhilleus, Patro'ya ulaşmaya çalıştı fakat Augustus gücünü kullanarak gözlerinin içine baktığında dizlerinin üzerine çöktü.

Kharon, yaralı Patro'ya bakarak hayal kırıklığıyla kükredi sanki vuracakmış gibiydi fakat son anda kendini tuttu ve mermer zemine yumruk attı.

Elimde keskin bir acı hissettim. Ağzımı kapattım.

Resmen... Kharon'un yumruğunu kendi yumruğum gibi hissetmiştim.

Augustus, odanın karşısında, parlayan yeraltı gözleriyle Akhilleus'un üzerinde duruyordu.

Gözlerimin önünde beyaz ışıklar patladı, gözlerimin arkasında ise bir bıçak saplanması hissi oluştu, migrenim beni vururken acıdan inledim.

Baş ağrıları son zamanlarda *Augustus'un gözlerinden kan sızmaya başladığı sıralarda* benim için bir sorun hâline gelmişti.

Terli ve güçsüz bir hâlde dik durdum.

Kharon, yerde ölüm döşeğinde yatan Patro'nun yanından topallayarak geri çekildi.

Augustus kardeşinden sendeleyerek uzaklaştı.

Akhilleus, Patro'ya doğru süründü.

Patro'ya yardım etmek için ileri koştum, Kharon şaşkınlıkla döndü ve dirseği karın boşluğuma çarptı.

Üçümüz de durduk.

Kharon şok içinde karnını tutarken Augustus homurdandı, kimse onlara dokunmamıştı.

Bakışlarımız kilitlendi.

Yüzlerinde acı bir gerçek belirdi.

Augustus "Bizim bağımız. Birbirimizle bağlantıdayız," dedi. "*Acıyla*... bağlıyız." Bana göz kırptı sonra yere yığılıp kustu.

Kharon'un yüzü buruştu, mahvolmuş dizine bakarken dehşet dolu bir ifadeyle bana "Bizim acımızı... hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Bu, onların beni şımartmaları için başka bir sebep olacaktı.

"Hayır." Boğazımı temizledim ve yüz ifademi düzelttim. "Neden? Benimkini hissedebiliyor musunuz?" Kekelememiştim.

Augustus ve Kharon, omuzları gevşemiş, nefesleri hızla akıp giderken, görünür bir rahatlamayla gevşediler.

Karanlık bir anı yüzeye çıktı. *"Baba onu öldürdü," demiştim sakince polis memuruna.*

Beni kötü bir yalancı sandılar.

Değildim. Gerçekten işe yaradığı anda değil.

Patro bana bakarken yerde doğrulmaya çalışıyordu. "Çok... üzgünüm. Her şey için," diye fısıldadı incinmiş bir sesle.

İlk defa Patro çok genç görünüyordu.

Sadece yirmi iki yaşındaydı.

Aynı yaşlardaydık.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalıştım fakat kelimeler boğazımda düğümlendi. Sırtım hâlâ bandajlarla sarılıydı ve Titanlar hâlâ kulağımda çığlık atıyordu.

Bunun yerine, odanın etrafına baktım. "Savaşmayı bırakın. Hepiniz."

"Neden, Alexis?" diye sordu Augustus, sesi şaşkınlıkla titreyerek. "Seni ölüme *terk ettiler.*"

"Çünkü..." Derin bir nefes aldım. "Hiçbirinize bana davrandığınız gibi davranmayacağım."

Bir adım geri çekilerek aramızda daha fazla mesafe bıraktım. "Şiddetinizin bir başka sebebi olmayacağım, siz ikiniz gibi olmayacağım."

"Pekâlâ... tam olarak... biz *neyiz, carissima*?" Kharon'un ses tonu zehir saçıyordu; gölgeler vücudunda süzülüyordu

"Kavgacı," dedim, parmaklarımı kaldırıp tek tek sayarak. "Kadın düşmanı, acımasız, aşırı saldırgan, despot megalomanlar. Daha ne olduğunu bile *bilmiyorsunuz* fakat yine de Akhilleus ve Patro'ya saldırırdınız.'"

Ben konuşurken, Fluffy Jr. beni koruyacak şekilde önüme geçti ve Nyx bacağıma doğru süründü.

Augustus aşağıya baktı, sonra tekrar bana döndü, yüzü sanki bir hayalet görmüş gibi solgunlaştı.

"Poco," diye fısıldadı.

Rakun sırtıma tırmandı sonra minik yumruklarını kalçasında tutarak omzumda durdu.

Kharon'un yüzü buz kesti; cehennem tazıları avlu boyunca süzülerek iki yanımda yerlerini aldı. Kemikli kuyruklarını alçaltarak tehditkâr bir hırıltıyla beklemeye başladılar.

Aşağı uzandım, bir elim şaşırtıcı derecede sıcak olan bir cehennem tazısının başına değdi.

"Biz... koruyoruz," dedi cehennem tazısı anlaşılmaz bir sesle.

Minnetle gülümsedim sonra doğruldum.

"Hadi gidelim." Fluffy Jr.'ı işaret ettim, sesim avluda yankılanırken ne demek istediğim açıktı.

Kharon boğuk bir ses çıkardı.

"*Bekle*," diye fısıldadı Augustus.

Akhilleus, Patro'yu ayağa kaldırdı, ikisi de sessizce bizi izliyordu.

Başımı salladım.

Yanımda koruyucularıyla uzaklaşırken, kocalarım bana perişan bir hâlde bakıyordu.

17

AVCI

KHARON: HAZİRAN BAŞI

Pat.
Güm.
Pat.
Güm.

Kum torbası karanlıkta sallanıyordu, bantlanmış yumruklarımı art arda ona indiriyordum.

Antrenman odasının duvarındaki saat sabah altıyı gösteriyordu fakat dinlenmediğinde zamanın önemi yoktu.

Gecelerimi Alexis'in başında durup onu uyurken izleyerek geçiriyordum.

Her sabah saat beşte, kendimi onun yanından zorla koparıyor, içimdeki öfkeyi spor salonunda dışarı atıyordum.

Roma olayından sonra, yani hayatımın en berbat gününden sonra, görevler durdurulmuştu.

Yapacak tek şey Titan simülasyonlarında koşmak, Alexis'i gizlice izlemek ve SGY'ye hazırlanmaktı.

Ağustos hızla yaklaşıyordu.

Günlük antrenmanlarıma savaş silahlarını dâhil etmeye başlamıştık. Çoğunlukla kılıç ve hançer çalışmaları yapıyorduk çünkü Dolomites Kolezyumu'nda silahlar yasaktı. Modern silahlar Kronos'un kutsanmış kumlarını lekeliyordu. Sadece bıçaklar,

kılıçlar ve yumruklar serbestti. Alexis iyi iş çıkarmıştı fakat acemiydi ve bir bıçağı ustaca kullanması *yıllar* alacaktı.

Yıllarımız yoktu. Haftalarımız vardı.

Üstelik Alexis, birkaç hafta önce Patro ve Akhilleus ile dövüştüğümüzden beri bizimle konuşmamıştı.

Tek bir kelime bile söylememişti.

Tek bir kelime bile.

Kızıl İkili onu ölüme terk etmişti. Onu kurtarmıştık fakat yine de ikimize de kızgındı.

Bilmiyordu ki onlara merhamet göstermiştik.

Hâlâ hayattaydılar.

Ayaklarımın ucunda zıplayarak tekme attım. Kum torbası şiddetli bir şekilde yana savruldu, dönüyordu. Onu diğer yöne doğru tekmeledim. Katletme, öldürme, incitme ihtiyacı sürekli bir dürtüydü.

Tak tak tak.

Tüm gücümle sapladım.

Parmak boğuklarım çatladıkça kanlı izler kum torbasının yüzeyine bulaştı.

Daha hızlı yumrukladım.

Sol kulağımın dış kepçesi olmadan sesler tuhaf bir şekilde boğuk geliyordu. Ancak Alexis'in ona sahip olmasından memnuniyet duyduğumu söylerken yalan söylememiştim. Eğer o lanet olası Titanlar yüzünden kalıcı bir yara alsaydı, Akhilleus ve Patro şu an ölmüş olurdu.

Mahvolan dizim yanarken daha sert tekmeledim.

Alexis'in benim ya da Augustus'un acısını hissedememesi Kronos'un lanetli bir mucizesiydi. *Neyse ki* bağlantı sadece tek yönlüydü. Alexis'in ne hissettiğimi bilebileceği düşüncesi bile içimdeki utancı altüst etti.

Eğer ne kadar güçsüz olduğumu, bacağımın her gün ne kadar acıdığını bilseydi, nefret ederdi.

Onun kocası olmaya layık olmadığımı düşünürdü.

Bu noktada, ondan tek bir kelime duymak için *her şeyi* yapardım. Çıplak soyunup sürünürdüm. Kendimi kalbimden bıçaklardım.

Geceleri, onunla bağlantı kurma arzusuyla yanıp tutuşarak; parmak uçlarımla yanaklarını, burnunu ve kaşlarını nazikçe okşadığımı fark ettim.

"Siktir!" diye bağırdım tekme atarken ve zincir koptu. Kum torbası odanın karşısına uçtu ve tebeşir bulutu içinde duvara çarptı.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Augustus "Odamıza gelip bunu görmen gerek!" diye bağırdı giriş kapısından. "*Şimdi.*"

Sesindeki alışılmadık korkuyla boynum ürperdi, sendeleyerek ayağa kalktım.

Birkaç dakika sonra siyah bir bilgisayar ekranının önünde duruyordum. Augustus klavyede hızla tuşlara basıyordu.

Kanlı ellerimi yüzümden aşağı sürükleyip yorgunluğumu silmeye çalışırken "Neye bakmam gerekiyor?" diye sordum.

Augustus cevap vermedi, klavyeye sanki ona karşı kişisel bir kin besliyormuş gibi hışımla basıyordu.

Ekran titredi.

Bu, popüler bir Spartalı avcıya ait filigran taşıyan grenli bir videoydu. Ekrandaki yaşlı insan kalabalığına gözlerimi devirerek tepki verdim. "Bu aptal herifler şimdi ne çektiler acaba..."

Kamera Roma Kolezyumu'na doğru döndü, önündeki çimenlerin üzerinde iki Titan dimdik duruyordu, kanatları hatırladığımdan daha büyüktü. Berbat görünüyorlardı.

Kamera döndü, tekrar insanlara yakınlaştı.

İki Titan da doğrudan onlara doğru geliyordu.

Kesin öldüler.

Silah sesleri ekrandan yankılandı ve kameraman nefes nefese kaldı, görüntü sarsıldı. Birdenbire ortaya Alexis çıktı ve kollarını genişçe açarak kendini insanların önüne attı.

Daha yakına eğildim.

İki silahını da kaldırdı ve ateş etti.

Saçları arkasında savrulurken, yüzü kararlıydı. Sanki ölüm kesin olarak ona doğru yaklaşmıyormuş gibi yerinde durdu.

Kurşunlar Titanları neredeyse hiç yavaşlatmadı.

Sıçrayıp uzaklaşmasını bekledim, kendini kurtarmasını bekledim.

Beyaz bir bulanıklık içinde, Fluffy Jr. Titanlardan birinin üzerine atladı ve onu yere devirdi. Genellikle uysal olan, sürekli sindirim sorunları yaşıyor gibi görünen yaratık, hayal edebileceğimden çok daha vahşiydi.

Fakat hâlâ ayakta duran bir Titan vardı.

"Neden sıçrayıp uzaklaşmıyor?"

Augustus'un kaşları daha da çatıldı. "Ah! Sadece bekle, neler olacağını göreceksin."

Ses tonu hoşuma gitmedi.

Ellerim yumruk olmuş bir şekilde, kanatlı canavarın karıma yaklaşıp onu öldürebilecek kadar yaklaştığını izledim.

Dişlerimi sıktım. "Bana hemen sıçrayıp uzaklaştığını söyle."

Augustus kaşlarını çattı ve başını salladı, gözleri ekrana kilitlenmişti.

"NEDEN kendini kurtarmıyor?" diye sordum, izleyemiyordum fakat gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Alexis eğildi ve ona verdiğim bıçaklardan ikisini kınından çıkardı.

Nefesim kesildi. "Hayır... bunu yapmıyor." Titanlar onu takip edip, kaçmadan önce pusuya düşürdükleri için yara aldığını varsaymıştım.

Bunu asla hayal edemezdim.

"Evet," dedi Augustus.

Çenem düştü, neredeyse hiç eğitim almamış karım iki hançerle Titan'a doğru atıldı ve onu yakın mesafeden bıçakladı.

Yaratık, onu yerinden çıkarmaya çalışırken acıyla çığlık attı.

Alexis tutunmaya devam etti.

Pençeler sırtını kesip kemiği ortaya çıkarırken ağzımı kapattım. Geriye düşmesini, bayılmasını, yere yığılmasını bekledim.

Alexis başını salladı ve tutuşunu sıkılaştırdı. Bir şekilde; sırtı paramparça olmuş hâlde, tutundu ve bıçaklarını Titan'ın içine daha derine saplayarak karnından aşağı doğru sürükledi.

Titan yere yığıldı ve Alexis onun üzerine çıktı.

İki renkli gözleri faltaşı gibi açılmış, siyah kan narin burun köprüsüne sıçramışken, bıçağı yaratığa acımasızca sapladı.

Hayatımda gördüğüm en güçlü, en güzel şeydi o.

Alexis daha önce gördüğümüzden daha güçlü bir Titan'ı yardım almadan etkisiz hâle getirmişti. Titan onun altında cansız yatıyordu. Kelepçelerine uzandı. *Hallediyor.*

Kamera yana kaydı.

Diğer Titan ayağa kalkıyordu.

Hayır.

Alexis kelepçelerle çaresizce uğraşırken elleri kaydı. Zamanı yoktu ve ağır yaralanmıştı.

"KAÇ!" diye bağırdım ekrana. Gözümü kırpmadan. Titan onun üzerindeydi.

O gitmişti.

Kamera geriye doğru eğildi. Alexis, Titan'ın pençesinde dümdüz yukarı yükseliyor, gittikçe küçülerek gökyüzünde bir noktaya dönüşüyordu.

İnsan sesleri dehşet içinde çığlık atarak işaret etti.

Çatırt.

Alexis ve Titan beton bir masaya çarptığında masa patladı.

Kamera karımın duman ve molozların arasında süründüğü yere yakınlaştı.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadım.

"Bir şekilde havadan yere, kontrollü bir noktaya atladı," dedi Augustus, sesinde saf bir hayretle. "Ağır yaralıyken... bir Titan'la birlikte."

"Bu mümkün olamaz."

"Hayır, vay canına."

"Bu kadar kısa bir mesafede bunu nasıl yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hades Hanedanı gücüyle biliniyordu fakat bu bir üst seviyeydi. Kan içinde kalmış karımızın sendeleyerek ayağa kalkmasını şok içinde izledik. Sanki kendisinden çok onlar için endişeleniyormuş gibi zavallı insanlara odaklandı.

Sonra yaralı bir kadının üzerine diz çöktü, kameranın görüş alanı çoğunlukla diğer insanlar tarafından engellenmişti.

Ne yapıyor?

İnsanlar ağlayarak ve dua ederek "Kurtarıcı," diye bağırdılar.

Tekrar ayağa kalkmak için sendeledi. Altın sarısı bukleler başının etrafında dağınık bir şekilde duruyordu, bir haleyi andırıyordu.

Ne halt ediyor?

"O bir melek," diye bağırdı biri.

"Bir kahraman."

"Onu kurtardı."

Başka bir ses, "Roma Meleği," dedi.

Görüntü sallandı ve sanki kameraman hıçkırarak ağlıyormuş gibi boğuk bir nefes alma sesi duyuldu. İnsanlar yüksek sesle dua etti. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla ona dua ediyorlardı.

Alexis zayıf bir sesle bir şeyler mırıldandı, ardından kustu.

Ayakta duran iki Titan arasında görüntü gidip gelirken her şey bulanıklaştı.

Tekrar Alexis'e odaklandı. Derin yaraları olmasına rağmen ifadesi kararlıydı.

Augustus bana baktı, aramızda söylenmemiş bir *"siktir, bu ne?"* hissi vardı.

Karımız bir canavardı.

Bakışlarımı zorla ekrana çevirdim.

Tekrar, tarlanın karşısına sıçradı. *Çatırt!* Sonra tekrar sıçradı. Kan kaybından bayılması gereken zamandan çok sonra bile savaşmaya devam etti.

Ekranda görünene kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

Yağmurda onun için hıçkırarak ağlarken ve kulağımı kesip ona dikerken de gözlerimi ondan ayırmadım.

Augustus'un Alexis'i göğsüne yaslayıp taşımasını, Titanların arkasından sürüklenmesini, yarı baygın bir hâlde ona tutunup tüm insanlara dik dik bakışımı izledim.

Böyle bir kalabalık olduğunu hatırlamıyordum.

Kamera uzaklaştı.

Yüzlerce insan vardı.

Gençler ve yaşlılar onun için tezahürat yaparken "Angelus Romae" sesleri yankılandı.

Ekran karardığında, Augustus ve ben sessizce ona bakarken uzun anlar geçti, ikimiz de ne diyeceğimizi bilmiyorduk.

Sonunda konuşma yeteneğimi geri kazandığımda, hırıltılı bir sesle "O tam bir çılgın," dedim. "O ..."

"Mükemmel," diye fısıldadı Augustus saygıyla.

Onaylayarak başımı salladım.

"Sorun şu ki..." Augustus'un sesi sertleşti "Tüm insanlar da öyle düşünüyor." Ekranlar arasında geçiş yaparken klavye tıkırdadı.

Tüm varoluşumuzun belası olan Sparta Yaşam Tarzı Sayfası açıldı. Akhilleus ve Patro'nun alışılagelmiş fotoğrafları yerine, sayfa *bizim* Alexis'imizin fotoğrafları ve videolarıyla doluydu.

Sayfanın üst kısmına büyük, kalın harflerle "Beklediğimiz Kahraman" yazılmıştı.

Augustus tıkladı.

Alexis'in dövüşteki görüntüleri birer birer ekranda belirdi. Ayrıca onun çizimleri de vardı. Resimler... Gökyüzünden kanatlarla düşüşünü gösteren seksi resimler. Neyse ki tamamen uydurmalardı ve ona hiç benzemiyorlardı; ancak mesele bu değildi, asıl önemli olan bunun yapılmış olmasıydı.

Sadece biz takıntılı değildik.

Herkes onu istiyordu.

Ona sahip olamazlar.

"Onun güvenini kazanmalıyız," dedim. "Bir şeyler yapmalıyız, ona nasıl hissettiğimizi göstermeliyiz. Mücevher, kıyafet veya para kabul etmeyecek. Bir çözüm bulmalıyız..."

"Zaten senden öndeyim." Augustus ayağa kalktı ve bir çekmeceyi karıştırıp şık siyah bir kutu çıkardı.

Onu açtı ve gülümsedim. "Bu dâhice."

Augustus da gülümsedi, haftalar sonra ilk kez yüzü bu ifadeyi takınmıştı.

"Onu geri kazanacağız." Gözleri karardı. "Yapmalıyız..."

Yoksa hayatta kalamayız, demedi.

Ya Alexis sessizliği bozup bizimle konuşacaktı ya da yok olacaktık.

Sadece zaman meselesiydi.

Dışarıda güvercinler ötüyor, ağır bulutlar Como Gölü'nün dalgalı sularının üzerinde asılı duruyordu.

Sabah olmuştu.

Eğitim zamanıydı.

Augustus derin bir iç çekti ve çenesindeki sakalları ovuşturdu. Gözlerinin etrafındaki halkalar her zamankinden daha koyuydu. O da benim kadar harap olmuştu.

"Hadi gidelim," dedi.

"Nereye?"

"Karımızı almaya."

Parmaklarımı çıtlattım. Artık zamanı gelmişti.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

18

GÜCÜN BEDELİ

ALEXIS

Villaya topallayarak girdim ve Helen'in odasına doğru yöneldim.

Cehennem ve Tazı önümde dolaşıyordu; Fluffy Jr. ise Poco boynundayken yanımda yürüyordu.

Son on altı saattir Augustus hepimizi yağmurda zorlu bir koşuya çıkardığı için bitkindim ve sırılsıklam olmuştum (cinayet eğilimli bir manyaktı).

Gece çöktüğünde ve *sonunda* durduğumuzda, herkes duş almak için eğitim merkezine giderken ben sessizce dışarı çıktım.

Sadece Akhilleus benim uzaklaştığımı fark etti. Aslında son zamanlarda bana çok bakıyordu.

Şimşek çakıp villanın girişini aydınlattı; sağ dizim bükülünce, kendimi dengelemek için körlemesine bir yere tutundum.

Avlunun köşesini süsleyen on beş metrelik çıplak savaşçının bronz heykeline tutunuyordum. Adam sağ elinde bir taş tutuyordu ve diğer eliyle devasa bir yılanı boğuyordu; yaratığın ağzı sonuna kadar açıktı, çarpık dişleri görünüyordu.

"*Gerçekten* kaslarını geliştirmen gerekiyor," dedi Nyx, boynuma dolanmış hâlde, zerre yardımcı olmadan.

Heykeli bırakıp, incinmiş gururumu görmezden gelerek ve topallayarak avludan çıktım, uzun bir koridordan aşağı doğru ilerledim.

"*Carissima.*"

Kharon'un sesi duvarlardan yankılanırken gök gürledi.

Yavaşça arkamı döndüm.

Augustus ve Kharon, az önce topallayarak indiğim koridorun sonunda duruyorlardı. Terden sırılsıklam olmuş, spor kıyafetleri kaslı vücutlarına yapışmıştı.

Kıvrılmış gözleri karanlıkta hafifçe parlıyordu; sanki cehennemden gelen yaratıklar gibiydiler.

Bu bir pusu.

Kanatlı Titanlar bile daha az heybetli olurdu.

Augustus boğazını temizledi. "Senin için bir şeyimiz var. Bir... hediye." Siyah bir kutu kaldırdı. "Lütfen al."

Bir daha asla.

Hayır anlamında başımı salladım.

Kharon'un çenesi kasıldı. "Al," dedi sessizce, duruşu sertleşmişti. Sanki bu kelimeyi söylemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi "Lütfen," diye hırladı.

Omuzlarımı geriye çektim, onun duruşunu taklit ettim.

"Hayır."

Kharon dişlerini sıktı.

Bir an geçti, sonra o ve Augustus bana doğru yaklaştılar, adımları sessizdi.

Hayatını kurtarmak için kaç.

Duruşumu genişlettim ve yerimde kaldım.

Dışarıda fırtına şiddetle esiyordu.

"Beni yalnız bırakın." Sesim koridorda yankılandı.

Kharon'un yüzü buruştu. "Bunu yapamam." Çenesini sıktı. "*Her şey* olabilir fakat bu olamaz."

"Koşu sırasında yorgun görünüyordun." Augustus, bana doğru yaklaşırken, baştan aşağı beni inceliyor, yara izi arıyordu. "İyi misin?"

Eğer iyi olmak ceset gibi olmak anlamına geliyorsa, evet.

Sadece üç metre uzaktaydılar.

Nyx dişlerini gıcırdattı. "Onlara, ayaklarını öpüp sürünürlerse daha iyi hissedeceğini söyle." Düşünüyormuş gibi duraksadı. "Ayrıca çıplak olmaları gerekiyor. Bu kısım çok önemli."

Gerçekten böyle yaşamaya devam edemem.

Neredeyse kişisel alanıma girmişlerdi.

Ellerimi aşağı uzattım ve ayaklarımın dibinde oturan hayvanlara dokundum.

Kharon niyetimi anladığında boğuk bir ses çıkardı, beni yakaladı.

"Domus."

Siyaha boyalı tırnaklar yüzümün birkaç santimetre önünden pençe gibi geçti.

Çatırt.

Parıldayan elbiselerin üzerine inleyerek yığıldım, duman yükseliyordu. Helen'in boş odasına dönmüştüm. İmkânsızı yine başarmıştım, panik içinde kısa bir mesafe sıçramıştım.

Görünüşe göre, bende doğuştan gelen bir hayatta kalma içgüdüsü yoktu. *Yaşasın!*

Yastıklara ve makyaj kutularına takılıp düşerek kendimi kapıya doğru attım, kapıyı kapatıp kilitleri çevirdim.

Soluk soluğa, kapıya yaslandım ve rahatlamış bir şekilde yere çöktüm.

Hırıltılı nefesim, sessizliğin içinde yankılandı.

Yalnızdım.

Güvendeydim.

Kimse beni rahatsız etmeyecekti.

Sonunda.

Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı...

"Alexis." Kharon'un sesi kapının ardından yankılandı, tehditkâr bir titreşimle doluydu.

Çığlık attım.

Nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti?

Odanın içine doğru geriledim. Mücevherlerle süslü mor bir silahın üzerindeki inci kolye ayak bileğime dolandı ve kendimi yerde buldum.

"Sıçrarken yaralanabilirdin," dedi Augustus salonda.

"Kendini yaralarsan ne olacağını söylemiştim?" diye sordu Kharon soğuk bir şekilde. "Sanırım fazlasıyla... açık konuşmuştum."

Beni sonsuza dek işkenceyle cezalandırmak gibi bir şeydi, değil mi?

Artık çok geçti.

Kharon'dan parmaklarını çıtlatıyormuş gibi boğuk bir çıtlama sesi geldi.

"Bekle, beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum, yarı öfkeli, yarı (zihinsel olarak) rahatsız olmuş bir hâlde.

"Hayır," dedi Augustus çok hızlı bir şekilde.

Kharon sert ve küçümseyici bir kahkaha attı. "Besbelli Alexis."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu.

"Git buradan," dedim, aramıza daha fazla mesafe koymak için ellerim ve dizlerim üzerinde yerde sürünerek.

"Özür dilemeye çalışıyoruz." Augustus pişman ve samimi görünüyordu.

"Çok özür dilerim lanet olası," dedi Kharon hırçın bir şekilde. "Beni affetmeni talep ediyorum, Alexis." Bir an durdu. "Hemen!"

Boğazım düğümlendi.

Gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşünüyor?

Sosyal açıdan kendimden daha beceriksiz birini bulmuş olmam incelemeye değer olmalıydı.

"Onlara pişmanlıklarını kabul edeceğini söyle," diye tısladı Nyx. "Fakat sadece sana cinsel bir iyilik sunarlarsa. Kadının seçimi."

Silaha özlemle baktım.

Kharon koridorda kudurmuş gibi küfretti. Sanki karısına sözle saldırmanın olumlu bir sonuç vermediğini yeni fark etmişti.

Yandaki banyoya sürünerek gittim.

Fluffy Jr. oraya sığamayacak kadar büyük olduğu için yatak odasında kalarak sızlandı (kişnedi mi?) fakat daha zayıf olan cehennem tazıları beni içeri kadar takip etti; gözlerindeki mavi alevler önce kırmızıya döndü, sonra yeniden zararsız bir deniz mavisiyle titreşti.

Bunu hayal mi ettim?

Fluffy Jr.'a bir öpücük gönderdim ve kapıyı kapattım.

Kharon bir şeyler bağırdı fakat neyse ki sesi boğuktu.

Küvetin kenarı boyunca, beyaz kurdelelerle sarılmış düzinelerce titrek pembe mum duruyordu, mumlar eriyip balmumu damlatıyordu.

Küvete girerken Nyx omuzlarımdan kaydı; uzanıp musluğu açtım.

Üzerimde hâlâ kıyafetlerim varken aşağı baktım.

Kolumun ön tarafında "C+A" harfleri belirgin bir şekilde yazılıydı, dağınık dövmenin harflerini takip ettim.

Sparta, siyaset ve gücün iç içe geçtiği bir ağdı.

Kharon daha yüksek sesle bir şeyler bağırdı.

Charlie için yap!

Sağ tırnağımı avucumun içine batırdım.

Yüzeysel kesikten kan sızarken, parmaklarımda karıncalanma hissi oluştu.

Su sanki yavaş çekimde akıyordu.

Kolumu daha yukarı kaldırdım ve kanlı çizgilerin koruyucu bir kalkan oluşturduğunu veya sis gibi havada süzüldüğünü hayal ettim.

Gücünü geri al, kızım. Hades'in sesi zihnimde yankılandı.

Hiçbir şey olmadı.

Ölüm Meclisi'ndeki herkes yeteneklerini kontrol ediyordu; benimki etkisizdi, o beni kontrol ediyordu.

Drex bile dilediğinde kendi dayanma gücünü kullanabiliyordu.

"Paniğe kapılma," diye tısladı Nyx. Tam o sırada paniğe kapılmak üzereydim. "Aliterasyon oyunu oynayalım. Hadi, aynı harfle başlayan kelimelerle bir cümle kur."

Nostalji beni sardı. Nyx bunu ben küçük bir çocukken bulmuştu ve lise boyunca bu alışkanlığı sürdürmüştük. Açlık sancıları çok keskin olduğunda, uyuyamadığımda ve güneşin doğmasını beklemekten başka yapacak bir şey olmadığında gece geç saatlerde oynardık.

"Atılgan anakondalar Alexis'i asabileştiriyor," diye fısıldadım.

Nyx kıkırdadı. Bu oyunu hep sevmişti. "Anakondalar az kalsın Alexis'i afiyetle *atıştırıyordu.*"

"Alexis anksiyeteyi algılıyor," dedim, şimdiden daha sakin hissederek. "Ardından antik, *acı verici*, abartısız, atletik bir aksiyonla."

"Şimdi sıra cehennem tazılarında," diye tısladı Nyx.

İç çektim. Son zamanlarda tehlikeli yaratıklara karşı sağlıksız derecede takıntılı (öldürücü) olmuştu.

Duş perdesini kenara çekip iskelet gibi köpeklere baktım. "Nyx, bizimle aliterasyon oyunu oynamak isteyip istemediğinizi öğrenmek istiyor." Onlara bakarken cehennem tazısı gibi konuşmanın bilinçaltıma yardımcı olduğunu fark ettim. Muhtemelen hayatımın büyük bir bölümünde onu tanıdığım için Nyx ile konuşmak çok daha kolaydı.

Agresif bir şekilde başlarını salladılar.

Cevaplarını bulmaları uzun bir dakika sürdü.

Cehennem, kemikli çenesi bir aşağı bir yukarı açılırken "Alexis... büyük... kız," diye geveledi.

Tazı güldü. "İyi espri."

Son birkaç gündür, çok zeki olmadıkları açıkça belli olmuştu.

Yargılayacak durumda değildim.

"Ne dediler?" diye sordu Nyx heyecanla. "Söyle bana."

Çevirmen olmak şaşırtıcı derecede yorucuydu. "Dediler ki, Alexis akıllı bir arkadaş."

Nyx dalga geçti. "Onlara aliterasyon oyununun böyle yürümediğini ve zavallı aptal salaklar olduklarını söyle... Onları acılarından kurtarmak için öldüreceğim."

Gözlerimi devirdim.

"Hemen söyle, yap şunu," diye emretti Nyx sabırsızca. "Yüzlerini görmek istiyorum."

Tekrar Cehennem'e baktım. "Nyx senin çok zeki olduğunu ve aliterasyon cümlenden etkilendiğini söylüyor."

Cehennem doğruldu, daha dik oturdu ve tüylerini düzeltti. "Çok haklı."

"Zeki köpek!" diye gururla ilan etti Tazı, omzunu Cehennem'in omzuna çarparak.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorlar?" diye sordu Nyx şüpheyle.

"Ölmek istiyorlar," dedim kuru bir sesle.

Nyx heyecanla çenesini şakırdattı. "Yani şimdi onları öldürmeye çalışabilir miyim?"

"Hayır."

"Yani evet."

"Hayır."

"Belki anlamında bir hayır mı bu?"

Çok sayıdaki musluğa baktım. "Bir arkadaş için soruyorum, yılanlar suda boğulur mu?"

Nyx tısladı fakat vücuduma doğru kayarak koluma dolanırken sustu.

Birkaç dakika sonra banyodan sendeleyerek çıktım ve yatağa girmek için giyindim. Huzurlu sessizlikte kocalarım gitmişti.

Yan odaya geçtim.

Ceres, kitaplarla dolu örtülerin altında uyuyordu. Helen'in sürekli verdiği Sparta tarih kitapları âdeta yatağı kaplamıştı.

Mürekkep lekeli parmaklarının arasında hâlâ bir kalem vardı, sanki not alırken uyuyakalmış ve umutsuzca hafızasını geri kazanmaya çalışıyordu.

Parlak ay ışığında, yüz hatları yumuşak ve bebek gibiydi, kaşlarını çattı ve inledi, dört direkli büyük yatakta inanılmaz derecede genç görünüyordu, yanaklarında mürekkep lekeleri vardı.

Lavanta rengi gözleri açıldı ve Ceres esnedi, yatağın ayakucunda açık olan bir kitaba işaret etti. "Sanırım... sonunda hatırlıyorum."

Gözlerini kapattı ve döndü, tekrar uykuya dalarken örtünün altına sokuldu.

İşaret ettiği kitaba baktım. Sayfanın üst kısmına el yazısıyla yazılmış kelimeler vardı.

"Zeus + Vyco. Herakles? Suikast?"

Midem bulandı.

Onun hafızasıyla ne alakam var?

Ayrıca Vyco, bebekken Titanlar tarafından saldırıya uğradığımı iddia eden adamdı.

Göğüskemiğimdeki yara sızladı.

Kitaba daha yakından baktım. Metin, farklı renklerde eski semboller gibi görünüyordu ve daha önce hiç görmediğim bir tarih kitabına benziyordu.

Ceres bazı bölümlerin altını çizmiş ve kenarına "O günü hatırlamak gerek" yazmıştı.

Bunu nasıl okuyabilir?

Geri çekildim.

Sparta'da gerilim yüksekti.

Daha dün "Medusa insan avı hız kazanıyor, Federasyon Yeraltı üyelerini sorgulamaya başlamayı planlıyor" yazısı güncel *Şahin Günlükleri*'nin manşetiydi.

Hâlâ yapabiliyorken kaçmalıyım.

Bileklerimi ovdum.

Hades sana inanıyor.

Sendeleyerek Helen'in karanlık yatak odasına geri döndüm.

Helen ve Charlie uyuyordu.

Duş alırken (uzun süren bir ruh sağlığı krizi sırasında), ikisi de akşamki özel derslerinden dönmüş olmalıydılar.

Charlie, pembe yastıkların arasında yerde uyuyordu, yanaklarında sağlıklı bir kızarıklık vardı. Villada kalmaya başladığından beri yüz hatları belirginleşmişti.

Gözlerinin etrafına sürme dağılmıştı. *Kesinlikle Helen'in işi.*

Daha çok gülümsüyor ve daha az kaşlarını çatıyordu. Charlie Helen'in yanından ayrılmıyordu çünkü tüm gün birlikte dersleri vardı. Birbirleriyle sık sık geri kalanımızın anlamadığı bir şakaya gülüyorlardı. Bir not defterine bir şeyler yazıyor ve sürekli ona gösteriyor, sonra da herkesten saklıyordu.

Hatta akşam yemeğinde Akhilleus ile işaret diliyle konuşurken bile yakalamıştım onu.

Sürekli kavga eden saldırgan çocuktan hiçbir iz kalmamıştı. Eski, aç kalmış hâlini ikinci bir deri gibi atmıştı.

Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

Charlie uykusunda gülümsedi. Fluffy Jr. ona dönük yatıyordu, kolları (ve toynakları?) üst üste binmişti.

İç çekerek ve yirmi yaşında olup yüz yaşında hissederek pembe ipek çarşafların altına girdim.

Hemen hemen ânında ölüm meleğinin üzerimde durduğunu hayal ettim.

Yanağımı okşadı. "Geri döneceğim," diye söz verdi. "Merak etme, *her zaman* geri döneceğim."

Gözlerimi açtım ve nefes nefese doğruldum.

Ölüm gitmişti.

Kapı az önce kapandı mı? Hareket eden bir gölge mi vardı?

Yatağın üzerinde tüylü gri bir yaratık sendeleyerek yürürken yatak çöktü. Poco, bıyıkları yüzümü gıdıklayana kadar bana doğru tırmandı.

"Bunu yapmaya devam edemeyeceğimizi söylemiştim," diye fısıldadım.

Küçük elini yanağıma hafifçe vurdu, sanki endişelenmememi söylüyormuş gibi, sonra tüylü bir top gibi kıvrıldı, sırtını benimkine yasladı.

Kulakları dışarıda kalacak şekilde, tıpkı sevdiği gibi üzerini tamamen örttüm.

Nazik mırıltıları içimde titreşti.

Gözlerimi kapattım.

Haftalar sonra ilk kez kâbuslar beni rahatsız etmiyordu.

Ölüm meleği gitmişti.

Tak tak.

Tak tak.

İkinci kez irkilerek uyandım.

Ay ışığından sadece birkaç saat geçmişti. Yumuşak tıkırtılar devam ediyordu. Poco mırıldanıyordu. Helen ve Charlie uykularında kıpırdanıyordu.

"Alexis, uyandın mı?" diye fısıldadı Patro kapıdan. "Konuşmamız gerekiyor."

19

KARANLIKTAKİ ŞEYTANLAR

Alexis

Kalbim yerinden çıktı.

Patro ve Akhilleus ile konuşmamamın bir sebebi vardı; en ağır *ihanetlerden* biri olmasıydı.

Çocukluktan kalma terk edilme sorunlarını bir kenara bırakırsak bir insanı mutasyona uğramış canavarlarla yalnız bırakmak, tarikat üyeleri için bile kesinlikle profesyonelce değildi. Bu günlerde kimsenin terbiyesi kalmamıştı.

Tak tak tak.

Charlie yerde homurdanarak pembe yatak örtülerinin arasında döndü.

"Durun," diye seslendim olabildiğince sessizce. "İnsanlar *dinleniyor*."

Helen kendi kendine sessizce mırıldanarak refleks olarak komodinin üzerindeki ışıltılı pembe Beretta'ya uzandı.

Uyurken beni vurmaz değil mi?

Patro kapının diğer tarafından soğuk bir şekilde "Umurumda değil. Çık dışarı, yoksa odadakileri uyandırırım," diye tehdit etti. "Şimdi."

Tekrar, daha yüksek sesle kapıya vurdu.

Helen doğruldu ve silahı kaldırdı, gözleri hâlâ kapalıydı ama emniyet kilidini açtı.

Rengim atmış bir şekilde sessizce yataktan çıktım.

Poco, mahmurluğun verdiği kısık sesli bir mırıldanmayla uyandı. Omuzuma tırmandı. Ben de horlayan Nyx'i yastığın altından çıkardım ve boynuma doladım.

"Geri dön uyu, aptal inek," diye tısladı bana.

Cehennem yerde irkilip doğruldu.

Helen uykusunda mırıldanarak dolu silahı odanın içinde salladıktan sonra doğrudan alnıma doğrulttu.

Ah, ne güzel.

Charlie'nin etrafında parmak uçlarımda yürüyerek kapıya doğru geri geri çekildim.

Fluffy Jr. onun yanında, uykusunda inliyordu ve sırtındaki büyük şişlik... titriyor muydu?

Daha yakına eğildim.

Patro sertçe vurdu. "Alexis geliyor musun yoksa gelmiyor musun?" Kibirli ve küstah bir ses tonuyla konuşuyordu.

Boynu kırılmış hâlde baygın olduğu zamanları özlüyorum.

Helen Beretta'yı önce kapıya sonra bana doğrulttu. Görünüşe göre uykudaki hâli benim daha büyük bir tehdit olduğuma karar vermişti.

Biraz gururlandım fakat yaklaşan dost ateşi korkusuyla Cehennem peşimden gelirken mum ışığıyla aydınlatılmış salona çıktım.

Kapı arkamızdan gıcırdayarak kapandı; ben de doğruca kıpırdamayan bir kütleye tosladım.

Yavaşça yukarı baktım.

Geniş bir göğsün üzerinde kollar çaprazlanmış, ağızlığın ızgaralarından asılı, yakılmamış bir sigara vardı. Akhilleus tam kapının dışında, beni engelliyordu.

Ona baktım ve bekledim.

İkimiz de hareket etmedik.

Göğsümdeki nefesim taş gibi ağırlaştı.

Titanlar çığlık attı, pençeler omurgamı kesti, insanlar hıçkırdı, her yer kan içindeydi, şehrin üzerinde havada asılı kalmıştı, "Domus."

Haftalar sonra o korkunç dehşet hâlâ ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Neden yaptığını anlıyordum fakat Akhilleus'un özür

dileme zahmetine girmemesi beni çok rahatsız ediyordu, özellikle de işaret dilini anlayacağımı bildiği hâlde. Aksine bana kızgınmış gibi davranıyordu.

Antrenmanlar sırasında, sürekli yüzümün yan tarafına dik dik baktığını, benimle Patro arasında açıkça nefretle bakıştığını görüyordum.

"Ç-çekil," diye fısıldadım.

Ayaklarımın dibinden bir hırıltı yükseldi. Cehennem yanımda korumacı bir tavırla kasılırken kemikleri bacağıma dayanıyordu.

Akhilleus kıpırdamadı.

Gerginlik arttı. Kendimi durduramadan işaret diliyle "Siktir git," dedim.

Ani bir hareketle irkildi, gözleri parladı, sonra elini kaldırdı. Kendimi geri çekmemek için zor tuttum.

Akhilleus bana doğru eğilirken salondaki sıcaklık arttı. "İşaret dilini bildiğini *söylemeliydin.*" Parmakları kasıtlı ve suçlayıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Bir şey yanıyormuş gibi kokuyordu.

"Sen," diye yavaşça işaret diliyle karşılık verdim, "Beni ölüme *terk* etmemeliydin."

Akhilleus irkildi. Elleri yumruk oldu, eklemleri çıtırdadı.

Hâlâ özür dilememişti.

"Defol git buradan," dedim aniden işaret diliyle. "*Şimdi.*"

Ağzı gerilirken deri çıtırdadı ve Akhilleus sonunda yana çekildi, Patro ortaya çıktı.

Mum ışığı kusursuz yüzünün şekillendirilmiş hatlarında dans ediyordu, zümrüt yeşili gözleri gölgeli salonda şaşırtıcı derecede parlaktı.

"Ne h-halt ediyorsun?" Akhilleus ile yaşadığım çıkmazdan dolayı derin bir huzursuzluk içinde fısıldadım.

Patro kaşını kaldırdı, pantolonu ve gömleği kusursuzca ütülenmiş, saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. Üstünlük kompleksinin ta kendisiydi.

"Seni yalnız yakalamaya çalışıyoruz," dedi Patro yavaşça. "Fakat son zamanlarda bu imkânsız oldu, özellikle de geceleri Kharon varken."

Peki ya Karen?

Başımı salladım ve asıl soruna odaklandım; Patro.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

Patro beni baştan aşağı süzerken dudakları kıvrıldı.

O meşhur flört hediyesi yani Kharon'un aşırı büyük iskeletli sweatshirt'ü, dizlerime kadar sarkıyordu; içindeki o huzurlu sıcaklık yüzünden onu geri vermeyi veya giydiğim için pişmanlık duymayı reddetmiştim. Çıplak ayaklarımın altındaki mermer zemin ise buz gibiydi.

"Güzel şapka," diye dalga geçti Patro.

Poco oturduğu yerden tısladı. Başımın tepesinde ağır, kabarık ve sıcaktı.

Patro, benim "Tuhaf ve ciddiye alınması zor" olduğum hakkında bir şeyler mırıldandı.

İçeri geri gitmek için döndüm, Akhilleus *yine* yolumu kesti.

Poco sinirli bir şekilde kafa derimi çekiştirdi ve omurgam bu uyarı ile ürperdi.

"Bekle." Patro kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. "*Lütfen.* Roma'da olanlar için özür dilemek istiyoruz." Bana yalvarırcasına baktı.

Derin bir nefes alarak gözlerine baktım. "Akhilleus her şekilde seni seçer," dedim.

Bu doğruydu.

Patro ellerini yüzüne götürdü. "Hayır," dedi. "Öyle değil." Parmak boğumlarında YALANCI yazıyordu. Gözlerime bakamıyordu.

"Bitti," dedim. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Söyleyecek başka bir şey yok.

Patro ellerini indirdi.

"Beni yalnız bırak."

Patro sanki üzgünmüş gibi "Bırakamam," diye fısıldadı.

Geriye doğru adım attım ve Akhilleus'un hareketsiz göğsüne çarptım.

Aceleyle döndüm, nefes almakta zorlanıyordum.

Akhilleus, ürkek bir hayvanla uğraşıyormuş gibi ellerini kaldırdı ve Patro'nun yanına geçti.

İşaret diliyle "İlk teklifimiz hâlâ geçerli," dedi, sigarasının ucu yanarken, duman yüzünün etrafında kıvrılıyordu.

Gözlerimin arkasına keskin bir acı saplandı. *Augustus şu anda gücünü kullanıyor muydu?*

"Kabul ediyor musun?" diye sordu Patro.

İkisine birden şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalışarak baktım. "N-ne neden bahsediyorsunuz?"

"Sana yardım edeceğiz," diyerek Patro yaklaştı, buz gibi kokusu Akhilleus'un sıcaklığıyla tezat oluşturuyordu. Sesi alçak bir fısıltıya dönüştü. "Güçlerini kullanarak... biliyorsun... kocalarınla olan evlilik bağını *boz.*"

Geri adım attım, kapıya çarptım.

"Olmaz," dedim istemsizce.

Bunu neden yapmak isteyeyim ki?

Hani intikam alacaktın.

Böyle değil.

Patro iç çekti. "Onları *neredeyse* öldüreceksin; sadece gücünü kullan ve onları uçurumun kenarına getir."

Başımı iki yana salladım.

"Kronos aşkına," Patro ellerini kısa saçlarının arasından geçirdi, mükemmel şeklini bozdu. "Neden *her zaman* bu kadar zorsun?"

Dilimin ucunda öfkeli sözler toplandı fakat bir şey demedim.

"O zaman biz senin için yaparız," dedi Patro. "Çünkü kendin yapmaktan çok korkuyorsun."

"B-beni yalnız bırakın."

Patro bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceledi.

Ayaklarımın dibinde bir ışık parladı. Aşağı baktım. Cehennemin gözlerindeki alevler, her zamanki deniz mavisi alevler yerine parlak kırmızıydı. *Ne oluyor?*

Patro kolumu nazikçe tuttu. "İğne batması gibi olacak," dedi. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Ne..."

Patro, Olimpos damgalı bir tüpün bağlı olduğu iğneyi tenime sapladı ve tüp ânında kıpkırmızı kanla doldu. Göz açıp kapayıncaya dek iğneyi geri çekip kanımı cebine attı. "Bir şey

değil. Bize teşekkür edeceksin." Kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

Panik beni felç etmişti.

Poco tısladı ve patisini savuşturdu. Patro patisinden sıyrıldı ve Akhilleus ile birlikte benden uzaklaştı. Gözlerinde pişmanlığa benzeyen bir şey parladı.

"Bunun bedelini ödeteceğim."

Patro hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Tek yapman gereken bize bir işaret vermek. Biz *senin* tarafındayız."

Cehennem, uyarı dolu bir sesle hırladı.

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," diye ekledi Patro. "Bu arada, Ceres seni kandırıyor. Birinin yalan söylediğini anlayabilirim. İçinde bulunduğun tehlikenin farkında değilsin ve onun..."

"*Yapma*," diye işaret diliyle sözünü kestim. "Ondan uzak dur."

Her şey kontrolden çıkıyordu.

Patro kaşlarını çattı. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Cehennem, kemikleri titreyerek, testere gibi dişleri açıkta, ona doğru yaklaştı.

"Geber," dedim sertçe işaret diliyle.

Akhilleus, yaralı görünen Patro'yu koruyucu bir şekilde arkasına çekti.

Cehennem aramızda yere çömeldi.

"İkiniz de korkaksınız," dedim işaret diliyle.

Akhilleus, gözlerimin içine bakmaya devam etti, sonra dönüp gölgelerin arasına karıştı.

Nefes nefese, sessiz odaya doğru sendeleyerek ilerledim ve yatağa girdim.

Poco kederli bir şekilde mırıldandı.

Küçük, tüylü kollarını boynuma doladı ve ben de ona sarıldım, gözyaşlarım tüylerine damladı.

Cehennem sıçradı ve kemikli kafasını kucağıma koydu. "Sen... üzgün müsün?"

Başımı evet anlamında salladım.

Cehennem hırladı. "Ben... öldürmek istiyorum."

Bu defa başımı hayır anlamında salladım.

Nyx boynumun etrafında esneyerek uyandı. "Neyi kaçırdım?" diye sordu.

"Cehennem insanları öldürmek istiyor," diye fısıldadım.

Poco neşeyle mırıldandı ve yanıma kıvrıldı, Cehennem de yer değiştirdi ve ayaklarımın dibinde yatağa uzandı.

Nyx homurdandı. "Peki, kendi sonu hakkında ne düşünüyor? Benden korkuyor mu?

Parıltılı bir yastık aldım ve yüzüme bastırdım.

"Alexis, ona benim için sor," diye tısladı Nyx. "*Şimdi* sor."

İçimden sessizce çığlık attım.

20

EN BÜYÜK VÂRİS

AUGUSTUS: AYNI GECE

Gece, yatak odamızın penceresinin dışında karanlık ve uğursuzdu.

Kafam zonklarken duygularım beni boğuyordu.

Aşırı öfkeliydi.

Alexis benimle konuşmayı reddettiği her saniye, içimdeki çılgınlık daha da büyüyordu.

Göğsümün içinde kaynayan katletme, yok etme, sakatlama *dürtüsü* giderek artıyordu. Ateşi söndürebilecek hiçbir şey yoktu ve makul bir adam gibi davranmak giderek zorlaşıyordu.

Kharon odaya girdi.

Gözbebekleri büyümüştü, gözleri öfkeyle doluydu çünkü bu gece Alexis'in uyumasını izleyemeyecekti.

İkimiz de onun bir sorunu yokmuş gibi davrandık.

"Hazır mısın?" diye sordu Kharon ellerime bakarken. "Plan hâlâ geçerli mi?"

Nefes nefese kalan Olimposlu doktoru yere bıraktım.

Athena Hanedanı'nın mor baykuşu beyaz önlüğüne işlenmişti. Koyu saçları kurumuş yüzünün etrafında karmakarışık bir hâldeydi. Yeşil gözlerle çılgınca etrafa bakınıyordu.

Parmak izlerim soluk boğazının etrafında belirgindi.

"Son şans," dedim sakince, parmak boğumlarımı esneterek. "Titanların neden mutasyona uğradığı hakkında ne duydun? Olimposlular ne biliyor?"

Doktor başını salladı. "Sana söyledim. Hiçbir şey. Kimse nedenini bilmiyor..."

Güçlerimi devreye soktum.

Başı geriye doğru sallandı, gözleri dehşet içinde açıldı, kol ve bacakları savrulmuş hâlde baygın düşerek yere kapaklandı.

Kharon kaşını kaldırdı.

Gülümsedim.

Haftalar sonra ilk kez baş ağrım dindi ve üzerime bir huzur hissi çöktü.

"Neyse." Kharon Olimposlunun üzerinden geçti. "Hadi gidelim."

Dövme yapılmış kolunu uzattı, onu yakaladım.

"Domus."

Gözlerimin parlak yeni ışığa alışması birkaç saniye sürdü.

Ufukta güneş alçalmış, gökyüzünü canlı pembe tonlarla süslüyordu. Kuşlar havada süzülüyor, böcekler cıvıldıyor, serin hava ıslak toprağın kokusunu taşıyordu.

Yer: *Montana'nın ücra bir köşesindeki karavan parkı.*

Beklentiyle boynumu kütürdettim. Bu yer bir hatırlatıcıydı; Alexis bizden kısmen sağır olduğunu saklamıştı. Birileri bedelini ödeyecekti.

Baş ağrım tekrar başladı, eskisinden daha kötüydü.

Cevapları alma zamanı gelmişti ve Alexis'in büyüdüğü yer başlamak için mükemmel bir yerdi.

Yüzümdeki ıslaklığı sildim, parmaklarım kıpkırmızıydı.

Bu süre boyunca Alexis'in bir kulağı duymuyordu. O lanet olası zorlu süreçte ona bağırıyorduk—

Bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Nefes almakta, kendimi sakinleştirmekte ve çılgınlığı bastırmakta zorlanarak görevimize odaklanmaya çalıştım.

Altın sarısı saçları uçuşurken, elinde bir silah ve bıçakla Titanlara kararlılıkla bakıyordu.

Alexis zayıf değildi. Benim acımama ihtiyacı yoktu.

Kharon eline bir silah aldı. *Tık.* Şarjöre kovan yerleştirdi ve emniyet kilidini açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım.

Beni görmezden gelen Kharon, silahı havada, siyah pelerini arkasında sürüklenirken, çakıllı yolda hışımla ilerleyip yıkık dökük karavan sırasına yöneldi.

Peşinden gittim.

İç çekerek elimi uzattım ve—

Poco artık seninle değil.

Kalbim sıkıştı.

Kharon, üzerindeki el yazması tabelayı küçümseyerek bir karavanın kapısını yumrukladı. Tabelada şu yazıyordu: *Özel mülktür, organ avcılarının dikkatine.*

"Kapıyı aç," diye bağırdı Kharon. "Yoksa tekmeleyeceğim."

Karavanın ön kısmını oluşturan çeşitli metal levhalar parçalanacakmış gibi gıcırdıyordu.

Kapı aniden açıldı.

Şişman, orta yaşlı bir adam levye tutuyordu. "Kahrolasıca, şimdi seni döveceğim—"

Kharon dişlerini göstererek gülümsedi.

Adam dehşet içinde "S-S-Spartalılar mı?" diye fısıldadı, geriye doğru sendelerken levye yere düştü.

Kapı çerçevesinden daha uzun olduğumuzdan, onu gözden kaçırmamak için başlarımızı eğmek zorunda kaldık.

İnsanlar her zaman bu kadar cılız mıydı?

Geçen hafta, akşam yemeğinde gizlice çektiğim Alexis ve Charlie'nin fotoğraflarını çıkardım.

"Bu kız ve oğlan hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Adamın yüzü bembeyaz oldu ve başını salladı, gözleri etrafta gezindi.

"Onları t-tanımıyorum."

"Yalan söylüyorsun." Kharon silahı adamın başına dayadı.

Adamın ağzı hırıltılı bir sesle açılıp kapandı.

Bir kadın belirdi; gri saçlı, delik deşik bir kıyafet giymişti. Boğazını temizleyerek tuttuğum resme işaret etti. Kolu taze morluklarla kaplıydı.

"Alexis ve Charlie," diye fısıldadı. "O veletler ağaçların arkasında yaşıyorlardı... İyi çocuklardır. Kasabadaki herkes onları biliyordu özellikle Alexis'i... O bir dâhiydi. Duyduğumuza göre Spartalıymış." Sesi hayranlıkla doluydu. "Bu doğru mu?"

Kharon çenesini ileri geri oynattı. "*Neden...* kimse ona yardım etmedi?" diye sordu.

"Defol git, Katie." Adam kadına doğru döndü. "Tek kelime daha etme yoksa..."

Güm.

Adam çirkin bir gürültüyle yere düştü.

Sadece bayıltmayı amaçladığım için irkildim ve botumla dürttüm.

Kulaklarından kan geldi.

En iyi işim değil.

Adamın burnundan beyin parçaları sızarken, Katie morarmış kollarını koruyucu bir şekilde kendi yüzünün önüne kaldırarak nefes nefese kaldı.

Göğsümü taze bir öfke kapladı ve onu ikinci kez öldürmeyi diledim.

"Gerçekten mi?" Kharon bana baktı.

Katie'ye odaklandım. "Hanımefendi, artık güvendesiniz. Bu adam size artık zarar veremez."

Yavaşça kollarını indirdi, gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Neden... neden bana yardım ettin?" Şaşkın görünüyordu.

Alexis'in kulağıyla ilgili itirafı zihnimin arka planında yankılandı.

"Kadınlara zarar veren erkekler yaşamayı hak etmiyor."

Katie boğuk bir ses çıkardı.

Harap hâldeki karavanda etrafıma bakınarak, giderek artan bir hayal kırıklığıyla boş ceplerimi yokladım. "Biraz iyileştirici merhem ve para ile geri gelirim, böylece sen..."

"Al bunu." Kharon kılıfından bir Sparta silahı çıkardı. "Bunu para karşılığında rehin verebilirsin, değil mi? Ayrıca eğer biri sana zarar verirse kendini korumak için kullanırsın."

Kharon silahı onun eline uzatırken Katie inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.

Kharon silahı hafifçe salladı. "*Dikkat et*, kendini vurma."

Katie irkildi.

Kharon'un kafasının arkasına bir tokat attım. "Kusura bakmayın hanımefendi, pek insan içine çıkmaz."

"Sadece şakaydı," diye homurdandı Kharon fakat geri çekilip kadına yeni silahını tutması için alan bıraktı.

"Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordum, yüzümdeki çaresizliğin görünmesine izin vererek.

Başını hayır anlamında salladı ve hayranlıkla silaha bakmaya devam etti.

Ağzıma safra tadı geldi.

Yüzü Alexis'e dönüştü, sonra Helen'e, sonra yeniden Alexis'e.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan ayrıldım, karavandan çıkmam gerekiyordu. Kharon tek kelime etmeden peşimden geldi.

"Bekleyin!" diye seslendi Katie kapıdan.

Durduk.

Ona dönüp bakamadım.

"O veletler... Onlara yardım edemedik çünkü söylentiye göre..." Sesini alçalttı. "Onlara yardım eden herkesi boz ayılara yem edeceğini söyleyen biri varmış, bildiğim tek şey bu. *Tanrı şahidim olsun.*"

Kharon gözleri öfkeyle parlamasına rağmen sakin bir sesle "Anlıyoruz," dedi.

Katie karavanının içine geri çekildi.

İkimiz de kaşlarımızı çattık.

Aramızda karanlık duygular kabarıyordu, öldürmek yeterli değildi. Alexis'i kollarımızda tutmaya, ona yapılan her kötülüğü anlatmasını dinlemeye, sonra da hepsinin intikamını almaya ihtiyacımız vardı.

"Boz ayı dediğinde..." Kharon sözünü sertçe kesti. "Bizim ilk prototip bedenler için araştırdığım o antika yarı otomatik silahı mı kastediyor ve..."

"Bir ayı türü," dedim.

Kharon yüzünü buruşturdu.

Bir saat –ve dört ölü adamdan– sonra, Alexis ve Charlie'nin bir zamanlar sözde iki ebeveynle bir karavanda yaşadıklarını öğrendik. Ancak baba, anneyi öldürdüğü için tutuklanmıştı ve çocuklar evsiz kalmış yetimlerdi.

Ayrıca bu karavan parkının, kadınlara zarar veren erkeklerle ilgili ciddi bir sorunu vardı.

Parkta şiddet içermeyen gibi görünenler yalnızca kenarlarda yaşayan bir grup yaşlı adamla durmadan kuşlardan ve *hükümet drone'larından* bahseden Paul adında genç biriydi. Pek iyi durumda değildi.

"Birinin o çocukları lanet olası ormanda yaşamaya zorlayarak tehdit ettiğine ve hepsinin buna seyirci kaldığına inanamıyorum." Kharon bir taşa tekme savurdu ve taş, uzaktaki bir ağaca çarpıp paramparça oldu. "Hangi akla hizmet böyle bir şey yapılır ki? Sence bunu yapan üvey babaları mıydı?"

Dişlerimi sıktım. "Alexis'in bileklerindeki ve kulağındaki yaralar."

"Eski yaralar." Kharon durdu. "Çocukken olmalı çünkü Sparta iyileştirme yeteneği henüz devreye girmemiş... Hapishaneye bir ziyaret yapmalıyız."

Onaylayarak başımı salladım. "O kadın dövmeli bir adamın onlara yardım ettiğinden bahsetmişti, hadi gidip öğrenelim."

Ormanın kenarında bulunan son karavan, diğerlerinden daha bakımlıydı.

Oraya doğru ilerlerken Kharon'un yüzü ifadesizleşti, gözlerinin beyazları doldu ve yeraltı güçlerini aktive etti. Yürümeyi bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Saniyeler dakikalara dönüştü, bir şey yapmasını ya da söylemesini bekledim.

Tam tıbbi yardıma ihtiyacı olduğuna ikna olduğum anda, kan çekildi ve ifadesiz yüzü kayboldu.

Yüz ifadesi öfkeden kıpkırmızıydı. "Bir sorunumuz var," dedi karanlık bir sesle.

Araştırmamız gereken son karavana işaret ettim. "Boş ver onu, başladığımız işi bitirmemiz gerekiyor."

Kharon itiraz edecek gibi görünüyordu fakat sonunda başını salladı ve ileri doğru yürüdü.

"Açın kapıyı yoksa *ateş* ederiz!" Kharon ön kapıya tekme attı.

Kapı hemen ardına kadar açıldı. "Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?"

Cevap veren adam bizim yaşlarımızdaydı, biraz daha kısaydı ve yüzü şeytani sembollerle kaplıydı.

Hoş bir şekilde gülümsedi.

Hiçbir önsöze gerek kalmadan, güçlerimi zihnine sapladım.

Katı bir karanlık beni karşıladı. Zihinsel savunmaları vardı, son derece güçlüydüler.

Zayıf noktalar arayarak onlara bastırdım fakat ağır şekilde güçlendirilmişlerdi. Her sert kayaya bastırdığımda zihnimde hayvansı hırıltılar yankılanıyordu.

Buna biraz benzer olduğunu hissettiğim tek zihin—

Onun zihninden uzaklaştım. "Vur onu," diye emrettim.

Kharon ateş etti fakat çok geçti.

Duman yükseldi, adamın durduğu yerde sadece boşluk vardı.

Sıçrayıp gitmişti.

Kharon bana döndü ve "Ne oluyor lan?" dedi. "Kimdi o?"

"Kim değil, *neydi* o?"

Kharon karavana girdi, çekmeceleri açıp bir ipucu ararken eşyaları karıştırdı. "Bir Olimposlu muydu?"

"O *kadim* bir varlıktı." Başımı salladım. "Sanırım... Sanırım kısmen yaratıktı. Savunmaları hayvansıydı fakat güçlüydü. Aşırı derecede güçlüydü."

Hiç kimse zihinsel saldırımı tamamen durduramamıştı.

Zihinler kırılabilirdi.

Her zaman.

Kharon mektupları öfkeyle yere fırlattı. "Neden güçlü, kadim bir yaratık *burada* yaşıyor?"

"Bilmiyorum."

"Siktir!" Kharon karavanın duvarına tekme attı, ayağı metali ezdi. "Bundan hoşlanmadım, hiç hoşlanmadım."

"Ben de hoşlanmadım," dedim. "Cevaplara ihtiyacımız var."

Kharon koyu pelerinini düzeltti, yüzünde kararlılık vardı.

"Öyleyse onları alalım."

Çatırt.

Beyaz kar taneleri dondurucu havada şiddetle yağdı; buzdan bulutu üfledim. Önümüzde yüksek dikenli tellerle çevrili, beyaz kaplı beton bir bina yükseliyordu.

Kuzey Yarımküre'deki tek insan hapishanesi.

Koruma altındaki girişe giden yolda yürürken botlarımızın altında kar çıtırdadı.

Yaklaştıkça insan muhafızların rengi attı. "Resmi Sparta işi için buradayız," diye duyurdum.

"Bir mahkûm arıyoruz."

Bana bakarak gözlerini kırpıştırdılar.

"Benim adım Augustus. Ares Hanedanı'nın vârisiyim. Kapıyı benim için açmanızı tavsiye ederim. Hemen."

Kapı açıldı.

Kharon, ilerlerken pelerini arkasında savruluyordu, başında sivri uçlu yakut bir taç parıldıyordu. Karımızın intikamını alma zamanı gelmişti.

Ertesi sabah, Kharon arkamdan gelirken villanın zindanından yukarı çıkan basamakları hışımla tırmandım.

İkimiz de öfkeden titriyorduk.

"Üvey babası, çocukken onun canını yaktığı için *övünüyormuş*," dedi Kharon. "Bunu kabul edemem, onu öldürmemiz gerekiyor."

Onaylar şekilde başımı salladım.

Küçük Alexis'e zarar verdi. Ölmesi gerekiyor.

İkimiz de dönüp birkaç basamak inmiştik ki aklım başıma geldi.

"Hayır," dedim; Kharon'un sırtından yakalayıp onu karanlık merdivenlerden çekerek daha aydınlık koridora çıkardım. "Anlaştık." Onu duvara ittim. "Alexis'in güvenini kazanmamız *gerekiyor*... Bu kararı ona bırakacağız. Haksızlığa uğrayan o, üvey babasıyla ilgili ne yapmak istediğine *o* karar vermeli."

"Ya onu affedecek ya da saçma bir şey yapacak," diye tükürdü Kharon.

İçim öfkeyle kaynarken ben de başımı salladım.

"Onu öldürmemiz gerekiyor."

SİKTİR.

Hayır.

İkimizin de koridordan çıkmasını engelledim.

Koruyucu dürtüler *–o kutsallıktan uzak delilik–* düşünmeyi zorlaştırıyordu. Paramparça oluyordum.

Kharon omzuma bir elini koydu. "Anlıyorum..." dedi, dişlerini sıkarak. "Ne söylemeye çalıştığını anlıyorum."

Desteği beni sakinleştirdi, düşünmemi ve odaklanmamı sağladı. "Alexis'e ona saygı duyduğumuzu göstermeliyiz," dedim kısık bir sesle. "Bu, onun isteklerine saygı duyduğumuz anlamına geliyor... her ne olursa olsun."

Kharon sertçe başını salladı ve sonra göğsü sanki yumruk yemiş gibi çöktü. Hızlı hızlı nefes alıp verirken boğulur gibi soludu. "Bunu yapamam, birini öldürmem gerekiyor. Bu çok fazla. Bu—"

Onu dik tutmak için kucaklayıp kollarımı etrafına sardım.

Onunla aynı anda nefes alıp verirken "Nefes al," diye yönlendirdim.

Bana yaslanarak gevşedi.

İkimiz de hareket etmedik, aramızda sessiz bir anlaşma akıyordu. Bunu birlikte yapıyorduk. Alexis için daha iyi adamlar olacaktık ya da hiçbir şey olmayacaktık.

Köşeden ayak sesleri duyuldu.

"Yok artık," diye yankılandı Alexis'in sesi.

"*Hadi ama*," diye yanıtladı Helen. "Aç şunu. Muhtemelen pahalı bir kolye ya da güzel bir şeydir. Herkes Kharon'un mavi elmasları sevdiğini biliyor. Söylentiye göre Artemis Hanedanı'nın bunlarla *dolu* bir kasası var. Kıskanıyorum. Afrodit Hanedanı incileri tercih ediyor, bu çok *sıkıcı*. Hayat bana haksızlık ediyor."

"Görmek için açmalısın," dedi Drex.

Kharon kollarımda kaskatı kesildi ve onu bıraktım.

Alexis ve Helen kahvaltıya gidiyorlar.

Koridorda yanımızdan geçeceklerdi.

Dik durarak, kanlı parmak boğumlarımı aceleyle siyah pantolonuma sildim.

Kharon buruşuk gömleğini düzeltti. Ellerini saçlarının arasından geçirdi; çaresizce düzeltmeye çalıştı fakat nedense dokunduktan sonra daha da dağınık görünüyordu, her yöne doğru saç telleri fırlıyordu.

Sonra omuzlarını gevşetip gülümsedi; sanki yaklaşılabilir görünmeye çalışıyordu ama dişleri kan içindeydi.

Dişlerini işaret ettim, o da parmağıyla dişlerini temizledi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Kharon dramatik bir poz almıştı; duvara yaslanmış, dizini bükmüş, kollarını kavuşturmuştu.

"Rahat davran," dedi ağzının kenarından.

Elimi duvara koydum ve konuşuyormuşuz gibi ona doğru eğildim.

Alexis, Helen, Drex ve Charlie köşeyi döner dönmez durdular. Küçük bir at (Fluffy Jr. olabilir?) ve iki cehennem tazısı yanlarında durdu.

Bize baktılar.

Helen hareketinin ortasında donakaldı, Alexis'e siyah bir kutu uzatıyordu. Kapının önüne bıraktığımız hediyeydi. Aylarca üzerinde çalıştığım hediye. Düğün günümüzün ertesi günü, Alexis kaçtıktan sonra yaptırmıştım.

Garip bir sessizlik uzadı; ardından grup, koridorda dikkatle ilerleyerek doğruca bize doğru geldi.

Burada görülecek bir şey yok. Sadece iki adam zindanın girişinde takılıyor.

Alexis'in gözlerinin altında morluklar vardı.

Uykusuz muydu acaba?

Konuşması için yalvarma isteğimi bastırdım.

Kollarını karnının üzerine kavuşturdu ve yaklaştıkça kasıtlı olarak başka yöne baktı.

Yüzüme tokat yemiş gibi hissettim.

"Yani, şey," dedi Kharon. "Augustus... nasıl... uyudun?"

"Ne?"

"Nasıl uyudun?" diye tekrar etti Kharon.

Ona inanamayarak baktım.

Biliyordu ki biz bütün gece karımız için insanları öldürmüş ve işkence etmiştik.

Kharon gözlerini kısmış, başını Alexis'in tarafına çevirmişti.

"Harikaydı," dedim, Kharon'un ne yaptığını fark ederek. "*Çok* dinlenmiş hissediyorum."

Kharon kollarını başının üzerinde gererek uyanmış birini taklit etti. "Ben de öyle, sanırım dün gece tam on saat uyudum."

Gerçekten çok iyi.

Helen yaklaşırken bir ses çıkardı ve açıkça Kharon'un kulağının eskiden olduğu yerdeki yaraya baktı. *Şahin Günlükleri* hâlâ Kharon'un yaptıklarını yazmayı sürdürüyordu.

Manşetler bunu "yüzyılın en romantik fedakârlığı" olarak tanımlıyordu.

Onlar, karımın acısını övmek yerine Titan'ların *neden* mutasyona uğradığını araştırmakla meşgul olmalıydı.

Kalbim acı verici bir şekilde güm güm atarken, Alexis'e döndüm, ağzımı açıp ona bir şey sormak üzereydim ki—

Çenemi kapattım.

Poco, Fluffy Jr.'ın sırtına oturmuş, kulaklarını dizgin gibi tutuyordu ve gri kürkü her zamankinden daha bakımsız görünüyordu.

Biri ona su mu püskürtüyor? Belli ki tıraşa ihtiyacı var. Ne yapıyorlar böyle?

"Poco'yu fırçalayan var mı?" diye sordum. "Günde dört kez fırçalanması gerekiyor."

Helen güldü. "Evet, sürekli yapıyoruz. Kürkü kabarık duruyor çünkü durmadan Fluffy Jr. ile güreşiyor."

Karımın koruyucusu neredeyse obez olduğu için bu beni hiç rahatlatmadı.

Poco, onunla aynı fikirdeymiş gibi tiz bir şekilde neşeyle mırıldandı.

Ona sertçe baktım. "Benimle o tonda konuşmaya kalkma, küçük bey."

Poco gri kollarını kavuşturdu ve burnunu havaya dikerek tavana baktı.

Eğilip küçük yüzüne yaklaştım. "Sana balık ödülü yok."

Siyah gözleri kocaman açıldı ve bana inanmıyormuş gibi başını salladı.

"Poşeti çoktan çöpe attım."

Poco başını geriye atıp ölüyormuş gibi çığlık attı.

Aslında yedi haneli bir meblağ ödeyerek bir kutu dolusu ödülü dünyanın öbür ucundan şahsen getirtmiştim çünkü küresel tedarik zincirleri artık yoktu ve bunu almak için rüşvet vermeye başvuruyordum.

"Evet," dedim. "Öğleden sonraki uykularını almayan yaramaz rakunların başına gelen şey budur."

Poco, hâlâ ödüllere takılıp kalmış hâlde kederle inledi.

Birisi güldü.

Herkesin durup bana baktığını fark etmem birkaç saniyemi aldı...

Utançtan yüzüm kızararak doğruldum.

"Kutuyu aç," dedi Kharon, Helen'in elinden hediyemi hızla alıp Alexis'e uzattı.

Alexis kutuya baktı fakat kıpırdamadı.

"Lütfen," dedim.

Ayaklarının dibine çöküp af dileme isteği içimde giderek büyüyordu. Bacaklarım titredi.

Yapardım.

Eğer bana acı ve temkinle dolu bir ifadeyle bakmak yerine normal bakacaksa her şeyi *yapardım*.

"Lütfen," diye tekrarladım. "Söz veriyorum, mücevher değil."

Alexis elini uzattı ve kutuyu dikkatlice açtı. İçine doğru eğilip baktı.

Helen kaşlarını çattı. "İğrenç, bu da ne? Hiçbir kız..."

"Benim için mi?" Alexis, siyah nesneye bakarken dudakları hayranlıkla aralandı.

"Ayrıca içinde yerleşik bir kayıt cihazı var," dedim, yüzündeki gülümsemeyi kaybetmemek için telaşla yan tarafındaki düğmeyi göstererek. "Özel yaptırdım. Kalemin ya da kâğıdın yoksa bile bulgularını kaydedebilir, sonra tekrar dinleyebilirsin. Bir de bilgisayara bağlayıp kayıtlarını aktarmak için kablo girişi var."

"Teşekkür ederim, Augustus." Bana gülümsedi.

Kharon göğsünü kabarttı. "Metal tutucuyu ben tasarladım, kurşungeçirmez titanyum."

Alexis ona, şaka yapıp yapmadığını anlayamıyormuş gibi baktı sonra başını sallayıp bize ışıl ışıl gülümsedi.

Gülümsemesi, bulutlu bir günde güneşin parlaması kadar nefes kesiciydi.

Başımın içindeki zonklama hafifledi.

Sıfırdan bir tane yapılması için silah üreticilerimize yüklü bir servet ödemek zorunda kalmıştım. Üstelik bir Olimpos laboratuvarıyla çalışmaları gerekmişti. Fakat yüzündeki mutluluk her şeye değmişti.

"Biri bana Kronos adına şu çirkin şeyin *ne olduğunu* söyleyebilir mi lütfen?" diye homurdandı Helen.

"Bu bir grafik hesap makinesi," dedi Alexis saygıyla. Parmakları, arkasındaki altın harflerle kazınmış isminin üzerinde geziniyordu.

"Vay canına," dedi Drex; Alexis görmesi için onu havaya kaldırınca. "Hâlâ üretiyorlar mıydı bunları?"

Üretmiyorlar.

Alexis Drex'e gülümsedi, ben de içimde onu şiddetle ortadan kaldırma dürtüsünü bastırmaya çalışarak boğazımı temizledim.

"Tekrar teşekkür ederim." Uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. Boynunun zarif hattına tek bir bukle düşmüştü.

Bayılacak gibi olduğumu hissederek "Senin için her şeyi yaparım," dedim.

Alexis tekrar grafik hesap makinesine döndü ve yemek salonuna doğru yürümeye başladı, Charlie ve Drex de peşinden gitti.

Helen yanımdan geçerken bana doğru eğildi. "*Acınası* davranıyorsun," diye fısıldadı. "Beni utandırıyorsun."

Aptalca başımı salladım, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışmakla fazla meşguldüm.

Saniyeler sonra koridorda yeniden yalnız kalmıştık.

Kharon'un yüzü buruştu, çizgileri sertleşip acımasız bir hâl aldı. "Az önce hatırladım, uzaktayken gördüğüm şeyi sana söylemeyi bekliyordum."

"Ne?"

"Akhilleus ve Patro..." dedi Kharon. "Onu bizden almak istiyorlar."

"Ne söylüyorsun sen?" dedim sertçe.

"Alexis," dedi Kharon. "Gidelim." Birden dönüp koridor boyunca ilerledi.

Kaşlarımı çattım ve peşinden gittim.

Kimse karımıza dokunamazdı.

21

İŞARETLER VE UYARILAR

Alexis: Ertesi Sabah
Kabul Töreni Katliamına Bir Gün Kala

"Alexis?"

İrkilerek uyandım.

Dışarıda fırtına kopuyordu, yağmur camdan kasvetle süzülürken sabah alışılmadık derecede karanlıktı. Cehennem tazıları, Fluffy Jr. ve Poco yerde kocaman bir yığın hâlinde uyuyordu.

Oda, tuhaf ve boğuk bir tıkırtı dışında sessizdi.

Helen ve Charlie ortalıkta yoktu. Muhtemelen çoktan sabah derslerine gitmişlerdi. Fakat geri kalanımızın bugün eğitimi yoktu çünkü kabul töreni katliamına yalnızca bir gün kalmıştı.

"Alexis?" diye seslendi Ceres.

Sersemlemiş bir hâlde yataktan doğruldum, bitişik odaya geçerken uykulu Nyx'i boynuma doladım.

Ceres yerde oturmuş, kalem çiğniyordu; pembe saçları dağınıktı, etrafı kadim ciltlerden oluşan yığınlarla çevriliydi.

Üzerinde kıvrımlı bir sembol bulunan boş bir sayfayı kaldırdı. "Buna inanabiliyor musun?"

"İnanmak mı..." dedim. "Neye?"

Sembolün üst kısmındaki iki noktayı işaret etti. "Bu... umlaut! Antik dilde çok nadir görülen bir düzenlemedir bu.

Neredeyse hiç karşımıza çıkmaz. Fakat işte *burada*. Bunca zamandır tam gözümün önündeymiş. Çok bariz!"

"H-hangi dil?" diye sordum; sözlerini takip etmekte zorlanıyordum çünkü tanıdığım herkesten daha hızlı konuşuyordu.

Bir dakika, bunun hafızanı geri kazanmanla ne ilgisi var?

Lavanta rengi gözleri keskinleşti. "Kaderin sözleri."

Omurgamdan aşağıya kötü bir his yayıldı.

"Bu umlaut'u daha önce gördüm," dedi Ceres aceleyle. "Hatırlıyorum... çok önemliydi, nadir bir aydınlanma ânıydı. Parçalar yerine oturmuştu ve her şey anlam kazanmıştı. Açıktı. *Hiçbir zaman* açık olmaz. Sonra doğru yolda olduğumu fark ettim. Olmak zorundayım. Çünkü... Bu sembolü hangi antik Olimpos Hanedanı kitabında bulduğumu tahmin et. Tahmin et. Lütfen tahmin et. Tahmin etmelisin."

Beklentiyle bana baktı, gözlerini kırptı.

"Şey."

Ceres bana aslında ne kadar *düşük* enerjili bir insan olduğumu fark ettirdi.

Bende kansızlık olabilir mi?

"Bir hanedan tahmin et," diye diretti. "Tahmin et. Tahmin etmelisin. Sadece yap. Hadi. Çabuk."

Heyecandan neredeyse yerinde duramıyordu.

"Şey... Zeus Hanedanı mı?"

"Bildin!" Sayfayı sertçe kapattı ve kalın bir cildi alıp hızla karıştırmaya başladı. "Haklıyım, biliyorum. Zeus Hanedanı senin ortadan kaybolmanla ve benim hafıza kaybımla ilgili bir şeyler yaptı."

Bana ışıl ışıl gülümsedi.

"Fakat *asıl* tatmin edici olan şu ki anılarım *sonunda* geri geliyor. Bu Platon'un mağarası gibi önce karanlıktayım, sonra ışığa dönüyorum ve birden görebiliyorum. Yani çok açık değil mi?"

"Emin misin?"

Kendimi aptal hissettim.

"Bu kızın gerçekten çok yardıma ihtiyacı var," diye tısladı Nyx.

"Ben kitap okurken burada oturmak ister misin?" diye sordu Ceres, birden yavaşça, özgüvensiz göründü. "Etrafta birinin olması güzel."

Başımı salladım.

Yerde, onun yanına oturduğumda omzuma hafifçe dokundu. Gülümsemesi içimi ısıttı.

Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Şimdi ise o *ve* Helen vardı.

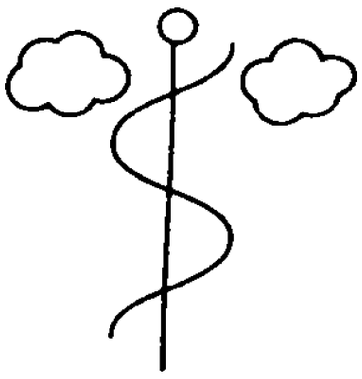
Birkaç saat sonra kötü kulağımda bir çınlama, belimin alt kısmında bir kramp hissettim. Ceres sessizce kitap okuyordu.

İnleyerek kalkıp gitmek üzere ayağa kalktım.

"Alexis..." Ceres beni durdurmak için kolumdan yakaladı, irkildim. Lavanta rengi gözleri şaşırtıcı derecede parlaktı. "Bu sembolü daha önce gördün mü? Bu gece için önemli." Kitabından bir sayfa koparıp bana doğru uzattı.

Krem rengi sayfada tek bir çizim vardı.

Sembol son derece kaba bir şekilde çizilmişti. Üstünde bir daire bulunan düz bir çizgi, çizginin üzerinde kıvrımlı bir işaret ve her iki yanında süzülen iki kabarık bulut.

Gözlerimi kıstım. Tanıdık geliyordu fakat nereden hatırladığımı çıkaramadım.

"Belki... emin değilim," dedim; olup biten karşısında kafam karışmıştı. "Bu gece ne var?"

Başını yana eğdi ve beni inceliyormuş gibi baktı, alışılmadık biçimde sessizdi.

"Ceres... N-neden?" diye tekrarladım, giderek daha da garip hissederek. Ani bir hareketle kâğıt parçasını buruşturup bir kenara fırlattı. Hiçbir şey yaşanmamışçasına kitabına döndü ve okumaya kaldığı yerden devam etti.

"Şey, Ceres," dedim, "Neden o sembolü buruşturup attın? Bu gece önemli derken ne demek istiyorsun? Ne düşünüyordun?"

"Ne, Alexis?" Gülümsedi. "Üzgünüm, okurken düşüncelere dalmışım."

"Az önce bana gösterdiğin sembol," diye fısıldadım; derinden huzursuzdum. "Neydi o?"

"Umlaut mu?" diye sordu Ceres.

Aşağı eğilip buruşturulmuş kâğıdı aldım ve bir kez daha baktım, sayfa boştu.

"Sanırım sadece bir taslak kâğıttı." Ceres hareketsiz kaldı. "Bekle Alexis, üzerinde bir şey görebiliyor musun?"

Boş sayfaya baktım, midem bulanıyordu.

"Hayır, a-artık göremiyorum... Yemin ederim resmen bir şey var gibi gelmişti..." Başımı salladım. "Boş ver. Yorgun olmalıyım. Bazen çok bitkin olduğumda, bir adamın beni uyurken izlediğini hayal ediyorum. Aklım dağılıyor..."

"Dur, Alexis." Ceres bana baktı. "Biz sadece algıladığımız şeyiz. Doğru ya da yanlış, gerçek ya da değil. Kader, kimsenin gerçekten anlamadığı bir dilde konuşur." Elini kalbine bastırdı. "Bu bir his ve eğer bunu hissettiysen, kendine inanmalısın."

Geri çekildim ve kâğıdı düşürdüm.

"Sadece y-yorgunum," dedim.

Ceres ciddi bir ifadeyle baktı. "Kendine güvenmelisin. Sana hayatım pahasına güveniyorum. Sen de aynısını yapmalısın. Kendine, yeteneklerine inan."

Diğer yatak odasına geri çekildim.

"Sadece dinlenmem gerekiyor," dedim, cevap vermeden önce kapıyı kapattım.

Helen'in pembe yatağına uzanıp, örtüyü başımın üzerine çektim ve cebimdeki grafik hesap makinesini aldım.

Parmaklarımı parlak tuşların üzerinde gezdirirken, üzerinde çalıştığım doğrusal denklemi hayranlıkla inceledim.

"Sevgili Günlük," diye fısıldadım mikrofona. "Ceres tuhaf davranıyor ve son grafiğim, Riemann zeta fonksiyonunun sıfırlarının yalnızca negatif çift tam sayılarda değil, yarısı reel sayı olan karmaşık sayılarda da bulunduğunu destekliyor."

Duraksadım.

"Ayrıca sanırım delirmeye başlıyorum. Bir şeyler görüyorum. Garip bir sembol. Ölüm meleği. Üstelik kocalarımı her düşündüğümde *ölüyormuş* gibi hissediyorum." Kaydı kapattım.

Tak.

Tak.

"Hades Hanedanı'nın vârisinin yemek salonunda hazır bulunması rica ediliyor," dedi bir hizmetkâr kapalı kapının ardından. "Aciliyet arz ediyor."

İnledim.

Bir gün bile dinlenmek istemek çok mu?

Bir dakikadan kısa süre sonra hayvanlar ayaklarımın dibinde toplanmış hâldeyken yemek salonunun kapısını temkinle iterek açtım.

İçeri baktım.

Ürkütücü.

Gün ortasıydı fakat perdeler çekilmişti ve yemek salonu karanlıktı. Tek ışık, yavaş yavaş yanan şömineden geliyordu; alevler sönük yanıyor, keskin bir duman kokusu havayı dolduruyordu.

Dışarıda rüzgâr uluyor, sağanak yağmur uzun pencerelere şiddetle çarpıyordu.

Fırtına şiddetleniyordu.

Dikkatlice, hayvanları da peşimde sürükleyerek içeri girdim.

"Şey... b-beni çağırmışsınız... Burada kimse var mı?"

Şimşek çaktı.

Kapı arkamdan gürültüyle kapandı.

"Hoş geldin... *karıcığım*," dedi Kharon sessizce.

Uzun masanın ortasında duruyordu, tehlikeli bir av bıçağını parmaklarının arasında çeviriyordu. "Seni bekliyorduk."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Hiç de dramatik değil.

Augustus, Kharon'un yanında, kalçasını masaya yaslamış, sanki bir şeyi engelliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuştu; yüz ifadesi taş gibiydi.

"Şey," dedim, deli adamlarla başa çıkmanın en iyi yöntemlerinin ne olduğundan emin değildim.

Bir şey yüksek sesle patladı.

Kharon ve Augustus masadan uzaklaştı.

Şimşek çaktı. Patro bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı. Akhilleus ise yanındaki bir sandalyeye bağlanmıştı.

Mentorlarım başlarını bana çevirdi.

Patro, ağzındaki bezin arkasından boğuk bir sesle bağırarak tekmeledi ve çırpındı.

Akhilleus, gözleri öfkeyle kısılmış, gümüş zincirlerle bağlanmış hâlde yanında hareketsiz oturuyordu. Bunlar, Titanları bağlamak için kullanılan türden zincirlerdi.

Kharon bıçağını masanın diğer tarafındaki tek bir sandalyeye doğrulttu. Geri kalan sandalyeler odadan çıkarılmıştı.

"Lütfen otur, *karıcığım*," dedi Kharon sakince. "Bize katıl."

Nyx, belimden kayarak koluma sıkıca dolandı ve saldırmaya hazırlandı. Fluffy Jr. yere çömeldi ve cehennem tazıları ile Poco sessizce adamlara baktı.

Omuzlarımı dikleştirdim ve Kharon'un sert bakışlarına karşılık verdim.

"Ya da... ne?" Bana zarar vermesinin imkânı yoktu.

Daha iyisini biliyordum.

Öyle mi?

Kharon bıçağı Akhilleus'in yüzüne doğrulttu sonra bıçağı sol kulağının üzerinde tuttu. "Eğer yapmazsan sana yapılan haksızlığın *intikamını* alacağım."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Yapmazsın," dedim.

Kharon'un gülümsemesi saf günahtı. "Beni sınamak mı istiyorsun?" Bıçağı Akhilleus'un kulağının üzerindeki deriye bastırdı, yüz hatları çılgınlıkla buruşuyordu.

Patro çığlık attı ve bağlı ayaklarıyla yanındaki masa ayağına tekmeler savurdu.

Akhilleus ise tamamen hareketsiz kaldı.

Göğsümdeki şaşkınlık, yerini tehlikeli ve içten içe kaynayan bir öfkeye bıraktı.

Kharon'un yüzü sertleşti. "Lütfen, otur. Konuşmamız gereken... önemli meseleler var."

Augustus sessizce ayakta duruyordu.

Dikkatli, ölçülü adımlarla ilerleyip bedenimi onları gözümün önünden ayırmayacak şekilde konumlandırarak masanın etrafından ters yönde dolaştım ve sandalyeye yöneldim.

Onlara karşıdan baktım.

Kharon tanıdık, alaycı bir sesle sertçe güldü. "Akıllıca bir seçim."

"Otur," diye emretti Augustus.

Mideme bir öfke dalgası yayıldı.

Ayakta kaldım.

Gece karası gözleri ince birer çizgiye dönüştü. "Otur," dedi Augustus bu kez daha sert bir tonla.

Kharon dişlerini gösterdi. "Sayısal olarak üstün durumdayız ve senin silahın yok. Pişman olacağın bir şey yapma, *carissima.* Başka seçeneğin yok."

Buna nasıl cüret eder?

Sağ kolumu kocalarıma doğru kaldırdım; parmağımı doğrulttum, başparmağımı tetik gibi kurdum.

Kharon başını geriye atıp alaycı bir şekilde güldü.

Siyah pullar parıldayarak ortaya çıktı ve Nyx görünür hâle geldi. Başı işaretparmağımın üzerinde süzülüyordu, ağzı sonuna kadar açık, dişleri görünür hâldeydi. Koluma daha sıkı dolandı, saldırmaya hazırdı. Canlı mor yılan gözleri Kharon'u izliyordu.

Gök gürledi.

Odada bulunan herkes donakaldı.

Kharon ağzını açıp kapadı fakat hiçbir ses çıkmadı.

"Alexis," dedi Augustus tehditkâr bir yumuşaklıkla, bakışları Nyx'e kilitlenmişti. "Lütfen bana o yılanın mor gözleri olmadığını söyle... çünkü eğer öyleyse, bu, zehirli bir *echidna'yı* bize silah gibi doğrulttuğun anlamına gelir."

22

SENİN İÇİN DİZ ÇÖKEN DÜŞMANLAR

ALEXIS

Nyx daha yükseğe çıktı, opal renkli dişleri şişmiş, zehirle parlayıp ışıldıyordu.

"Bu... sizin için *yeterince* silah sayılır mı?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Kocalarım."

Augustus'un gözünün kenarından tek bir kan damlası süzüldü, yara izleriyle kaplı yanağından aşağı doğru aktı. "Zehirli yaratığı indir," dedi yavaşça. "Ve geri çekil."

Nyx'i dudaklarıma götürüp başını öptüm.

"Hayır."

Kharon, masanın üzerinden atlayacakmış gibi ileri atıldı fakat Augustus yakasından tutup onu geri çekti.

"Onu kurtarmamız gerekiyor!" dedi Kharon.

Augustus, durumu nasıl değerlendireceğini bilemezmiş gibi bana sert sert baktı. "Ne zamandır... evcil bir *echidna* besliyorsun?" Son kelimeyi söylerken boğuldu, sanki bunu sesli söylemek ona fiziksel olarak acı veriyordu.

Omuz silktim. "Her zaman."

Augustus derin bir nefes aldı. "Tabii ki öyledir."

Kharon, Augustus'tan uzaklaştı; pelerinini ve tacını düzeltti, elinde hâlâ tırtıklı av bıçağı vardı. Kulağının olduğu yerde yükselmiş bir yara izi göze çarpıyordu.

"Bu *yedinci* sınıf tehlikeli bir canavar." Kharon'un sesi o kadar derindi ki neredeyse hayvansı bir hırıltıdan ibaretti. "*Titanlar* kadar tehlikeli."

Bıçağını havada savurdu.

Yüzümde ne gördüyse gözleri kısıldı. Kharon her kelimeyi abartarak telaffuz etti: "Yedinci sınıfın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Hayır anlamında başımı salladım; Nyx'i bana nasıl bilmişlik taslayarak açıklayacağını merakla bekliyordum.

Kharon, Nyx'e saf bir tiksintiyle baktı. "Yedinci sınıf canavarlar görüldüğü yerde *öldürülmek* üzere işaretlenmiştir; Sparta'da bir tanesini bile barındırmak suçtur. Tüm bilinçli varlıkların güvenliğine ve huzuruna yönelik bir tehdit sayılan bu suçun cezası, Ölüler Diyarı'nda ömür boyu hapistir."

Augustus'un kaş çatması derinleşti.

"*Echidna*lar kontrol edilemez derecede tehlikelidir," diye devam etti Kharon acımasızca. "Zehirleri erginliğe ulaşmış Spartalı gençleri öldürebilir ve yetişkinleri sonsuz komaya sokabilir."

Spartalı gençler benden uzaklaşırken çığlık atarak bir gladyatör arenasının kumunda ölmüşlerdi.

Nyx başını eğdi, gözlerini benden kaçırdı ve kolumu nazikçe sıktı; siyah pullar gözden kaybolarak yok oldu.

"Çok üzgünüm evlat," diye tısladı Nyx sessizce. "Sana söylemeliydim. Sadece... Benimle konuşabiliyordun ve benim türüm neredeyse yok oldu. Ben... yalnızdım."

Bağlı olmakla ilgili söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Birinin koruyucusu olduğunu kastettiğini varsaymıştım. Peki ya başka bir şeyse? Bir Sparta yeminine mi bağlıydı? Yoksa daha uğursuz bir şey mi vardı?

"*Echidna*'yı bırak," dedi Kharon. "Öylece bırak, biz halledeririz. Hiç soru sormayacağız."

Nyx yaralı bir ses çıkardı.

Başım dönüyordu; sandalyeye oturdum ve titrek bir nefes vererek arkama yaslandım.

"İşte bu," dedi Kharon. "Şimdi *echidna*'yı kolundan çıkarıp masanın üzerine koy. Çok iyi gidiyorsun."

"Hiç soru sorulmayacak mı?" diye fısıldadım.

Kharon başını iki yana salladı. "Hiç soru sorulmayacak."

Elimi Nyx'in pullarının üzerinde gezdirerek ön kolumu göğsüme çektim; sol kolumu onu koruyacak şekilde önüne yerleştirdim.

"Hiç soru sorulmayacak," dedim. Kelimelerimi dikkatle seçtim. "O zaman iyi ki..." Masadaki tüm adamlara sert bir bakış attım. "Hiçbiriniz hiçbir şey görmediniz."

Kharon elini masaya vurdu. "Alexis, o canavarı bana ver."

Kollarımla Nyx'i sararak "Asla," dedim. "Bırakın. Yoksa..."

"Beni mi tehdit ediyorsun?" dedi Kharon, şaşkınlıktan âdeta afallamıştı.

Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Belli değil mi, *Karen?*"

Çenesini sıktı; yüzünde hem etkilenmiş hem de öfkeli bir ifade vardı.

Nyx burnunu çekti.

Augustus bakışlarımla buluştu, yüzü taş gibiydi. "İstediğin bu mu? Emin misin, Alexis?"

Başımı salladım.

Şimşek çaktı.

Augustus derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Peki, karar verildi." Bilerek duraksadı. "Onun isteğine saygı duyacağız. Hiçbirimiz hiçbir şey görmedik. Kim aksini söylemeye cüret ederse..." Patro ve Akhilleus'a doğru baktı. "... onu kendi ellerimle deşerim."

"Fakat bu *güvenli* değil," diye itiraz etti Kharon.

Augustus ona sert bir bakış attı. "Hiçbir şey görmedik."

Göğsümü sıcaklık kapladı.

Sözler değil, eylemler.

Kharon başını geriye atıp gözlerini kapadı. "Peki."

"Bu toplantının asıl *amacına* geçelim," dedi Augustus doğrularak ve cebinden tanıdık bir kan şişesi çıkararak. "Senden bizi *öldürmeni* mi istiyorlar karıcığım?"

Şimşek tekrar çaktı ve karanlık yemek odasında gölgeler titredi. Patro ve Akhilleus sandalyelerinde çırpınıyordu.

Augustus şişeyi yukarı kaldırdı, kan ileri geri çalkalandı. *Benim kanım.*

Kharon bıçağını bana doğrulttu, ihanete uğramış gibi baktı.

"Demek iş buraya kadar geldi," dedi Augustus, mentorlarıma bakarken sözleri kesik kesikti. "Senin gücünü kullanarak evlilik bağından... *bizden* kurtulmanı istiyorlar."

Bunu reddetmek, asla yapmayacağımı açıklamak için ağzımı açtım, sonra çenemi kapattım. *Bana suçluymuşum gibi davranmaya nasıl cüret ederler?* Bu Patro ve Akhilleus'un planıydı, benim değil.

Artık erkeklerden özür dilemekten bıkmıştım.

Benden af dileyebilirlerdi ya da defolup gidebilirlerdi.

Kharon acımasızca gülümsedi ve masadan geri çekildi. Cehennem ve Tazı yanımdan ayrılarak Kharon'un yanına yürüdü, onu koruyacak şekilde konumlandı; parlayan gözlerine kızıl bir ton yayıldı.

Koruyucularının turkuaz bakışları da değişti, ateş gözleri canlı bir kırmızıya dönüştü.

Kharon dikleşti, yüzü doğal olmayan bir gevşeklikteydi; ağzını açtı, canavarları da onu taklit etti.

"*Ben,* cehennem tazılarımın ta kendisiyim." Sözleri üçünün de aynı anda hırıltılı bir tonda konuşmasıyla odanın etrafında garip bir şekilde yankılandı. "Onların gördüğünü ben de görürüm."

Sol kulağımda çınlama arttı.

Beni adım adım takip etmesi, sandığımdan çok daha vahim bir boyuttaydı.

Kharon dişlerini gösterdi ve başını salladı, tazıları da öyle; bir kukla ustası ve kuklaları.

"Patro ile yaptığın konuşmayı duydum," diyen Kharon'un boğuk derin sesi, ürkütücü bir şekilde odada yankılandı. "Onların sana sundukları şeye duyduğun *özlemi* gördüm karıcığım."

Fluffy Jr. yanımda hırladı.

Kanın yavaş yavaş Kharon'un gözlerinden çekildiğini gördüm. Cehennem tazıları, kime hizmet edeceklerini bilemez gibi aramızda bakındı; uzun bir ânın ardından sinsice uzaklaşıp odanın köşesine kıvrıldılar.

Kharon, av bıçağını tembelce çevirerek tepkimi bekliyordu.

Karanlık duygular midemi bulandırıp duruyordu ancak korktuğumu belli ederek ona bu hazzı yaşatmaya niyetim yoktu.

"Yani... beni *öldürecek* misin?" diye sordum usulca.

Augustus'un gülümsemesi uğursuzdu. "Hayır, karıcığım. Her şeyi yanlış anladın." Döndü ve ortaya bir içki arabası çıkardı. İki boş viski bardağını aldı ve nazikçe masaya koydu.

Kharon gözlerime baktı ve dilini çıkardı.

Bir dakika.

Av bıçağının keskin ucunu açık ağzına götürdü.

Yanaklarına, dudaklarına ve diline şiddetle vurduğunda bağırdım. Çenesinden kıpkırmızı kan aktı.

Augustus şişenin kapağını bir patlama sesiyle açtı ve kanımı iki kristal bardağa döktü.

Öldürmeyeceklerdi.

Augustus gece yarısı gözlerinde yırtıcı bir ifadeyle ve ipeksi bir sesle "Endişelenme," dedi. "*Tam olarak* istediğini sana vereceğiz, benim *carus*'um."

Kharon bıçağı uzattı ve benim kanımın olduğu bardağı aldı. "Şerefe, Alexis."

Kharon kanımı bir çırpıda içti ve yuttu. Augustus dilini çıkardı, bıçakla kendini kesti, sonra ikinci bardaktan içti. İkisi de gülümsedi, kanımın onlarınkiyle karıştığını, dişlerini kapladığını gösterdi.

Bunu yaptılar.

"Cehenneme gidin," diye fısıldadım dehşet içinde, sandalyemin kollarını kavrayarak. Gücüm tepki verirken göğüskemiğim acıyordu.

"Pekâlâ, karıcığım." Kharon kaşını kaldırdı, yaralı dudaklarını şeytanca yaladı. "Hadi bakalım. Bağı kır, kendini bizden özgür bırak. Sana *meydan* okuyorum."

Başımı salladım ve dişlerimi sıktım, göğsüm kabarıyordu, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Patro irkildi ve panik dolu bakışlarıyla karşılaştım. Gözleriyle bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Gladyatör kumlarında bana ne demişti? Nefesini sakinleştir mi demişti?

Havayı solumak için ağzımı açtım.

Göğsümün içinde dayanılmaz bir acı yanıyordu. Haftalardır duşta gücüme erişmeye çalışıyordum ve şimdi o güç dışarı çıkmak istiyordu.

Kharon ve Augustus masanın etrafında ağır adımlarla dolaşıyordu.

Onları görüş alanımdan çıkarmamak için sandalyemi döndürürken, ahşabın mermere sürtünme sesi odada yankılandı.

Görüşüm bulanıklaştı.

Şöminenin önünde durdular ve arkalarındaki turuncu pus, cehennemin kapılarının önünde duruyorlarmış gibi bir yanılsama yarattı.

Yanakları kızarmış, gözleri odaklanmamış ve acıyla donuklaşmışlardı. *Benim acımı hissediyorlar.*

Aramızda beş metrelik açık bir mesafe vardı.

Dokunmak için çok uzak, öldürmek için yeterince yakın.

Üçümüz de boğuluyormuş gibi nefes nefese kaldık.

Görünmez bir savaş veriyorlarmış gibi hafifçe sallanıyorlardı.

Patro, ağzındaki tıkaç yüzünden boğuk fakat daha yüksek bir şeyler haykırdı ve masayı tekmelemesiyle bütün yüzey sarsıldı.

Hiçbirimiz dönüp bakmadık.

"*Yap* şunu, *carissima*." Kharon'un sesi bir oktav alçaldı, gözleri kapalıyken yere kan tükürdü. "*İntikamını al.* Biliyorum, istiyorsun. Yüzünü gördüm. Hadi yap... Dik dur, tatlım ve tetiği çek. Bir kerecik olsun, lanet olası hedefini *vur*."

Sözleri ateşti ve ben oksijendim.

Göğsümde acı patladı.

Sandalyemde geriye doğru savrulurken şimşek çaktı.

"Sonuçta..." Augustus koyu renk kaşını kaldırdı; yüzündeki yara izi öfkeli bir kesik gibiydi. "İstediğin şey tam olarak bu değil miydi? Sakın şimdi vazgeçtiğini söyleme. Tam da sana istediğin şeyi verirken. Teklifi kabul et. Boşanmayı sağla... BİZİ ÖLDÜR!"

"Yoksa bunu o *adamların* yapmasını mı bekliyordun?" Kharon masanın karşısından mentorlarımı işaret etti. "Şimdi bunu kendi başına yapamayacak kadar korkuyor musun?"

Yağmurun altında yanımda diz çöken adamdan eser kalmamıştı.

Kalpsizdi. *Acımasızdı.*

"Sanırım," diye alay etti Kharon, kötücül bir gülümsemeyle "Gerçekten de hayatında hiçbir şeyi kendi başına yapmak zorunda kalmamış, *zavallı* bir kızdan ibaretsin. Yazık gerçekten: Hades Hanedanı'nın soyu senin gibiler için harcanmış." Dudaklarını büzdü ve sahte gözyaşlarını siler gibi yaptı. "Zavallı küçük Alexis, kendisi yapamadığı için Patro'ya ve Akhilleus'a; o iri yarı, korkunç Spartalı adamlara muhtaç ve..."

Boğazımdan bir çığlık koptu.

Kharon ve Augustus dizlerinin üzerine çöktü; omuzları titriyordu, aralanmış dudaklarından köpükler sızıyordu.

Kasılmalarına rağmen bana bakmaya devam ettiler, gülümsemeleri hüzünlüydü.

Görüş alanım tünel gibi daralırken beyaz yıldızlar dans etti; onların acısı benimkine karıştı ve her şeyi hissettim.

Onları öldürüyordum.

Kendimi de.

"İşte benim kadınım," dedi Augustus yumuşak bir sesle, öne doğru sürünürken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Biz çok..." İnledi. "Çok özür dileriz seni bu evliliğe hapsettiğimiz için... İntikamını al," diye soludu. "Lütfen."

Hayır.

Kharon teslim olmuş bir ifadeyle bana baktı. "Çok üzgünüm, yeterince iyi değildim," dedi yere düşerken; boynundaki tendonlar belirginleşti, öksürdü ve devam etti: "Senin için... yeterince güçlü değildim ya da... istediğin şey değildim. Sen... daha iyisini hak ediyorsun."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Şeytanlar diz çökmüşlerdi, doğrudan bana geliyorlardı.

Ayaklarımın dibinde yalvarıyorlardı.

Titreyen dudaklarından köpükler damlarken "Seni hak etmiyorum," diye fısıldadı Kharon.

"Onlarla birlikte olabilirsin." Augustus'un sesi çatladı, yüzüstü yere yığıldı. "Şimdi."

Acı dindi.

Kharon, Augustus'un yanına yüzüstü kapaklandı ve cenin pozisyonuna kıvrıldı, dudaklarından boğuk hırıltılı sesler ve inlemeler dökülüyordu.

Daha rahat bir nefes aldım.

Aylar sonra ilk kez başımın ağrısı tamamen kayboldu ve dizimdeki zonklama geçti.

Bağımız kopuyordu.

Ölüyorlardı.

Benim yüzümden.

Augustus beni göğsüne bastırarak Roma sokaklarında taşırken, Kharon üzerime titriyordu; sol kulağı yoktu.

Boğazımdan parçalanmış bir hıçkırık koptu.

Hayır.

Bunu istemiyordum. Hissetmek istiyordum.

Kharon'un kendini ne zaman haddinden fazla zorladığını bilmek istiyordum; Augustus'un o paramparça zihnine sızmaya, orada yaşamaya ihtiyacım vardı. Benimle konuşmalarını istiyordum, üçümüzün nereye sürüklendiğini öğrenmek tek dileğimdi.

"Nefes al, Alexis," diye fısıldadı Nyx boynuma dolanırken. "Bunu kontrol edebilirsin, direksiyon sende. O seni kontrol etmiyor."

Kharon ve Augustus titrek bir şekilde nefes aldı ve hareketsiz kaldı.

Nefesimi tuttum.

"Kendinle savaşmayı bırak." Nyx gerildi. "Bazılarımız ölümcüldür ve bu da kabul edilebilir."

Tıpkı Patro'nun Theros'la bana koçluk yaptığı zamanki gibi göğsümdeki acı kendimi sakinleştirdikçe azaldı, kontrolü ele geçirdim ve zehirlenme durdu.

Artık onları incitmek istemiyorum, zaten yeterince incindiler.

Parmaklarımdan avuçlarıma doğru karıncalanmalar tırmandı.

Gücümün kontrolü bendeydi.

Garip bir beyaz ışık parmaklarımdan yayıldı, ellerim parlamaya başladı, derim içten aydınlanıyordu.

Onları öldürmek istemiyorum. Üçümüzün bunu birlikte çözmesini istiyorum.

Yüksek bir hırıltı yankılandı.

"Alexis," dedi Kharon boğuk bir sesle; doğrulup dizlerinin üzerine yükseldi ve yüzündeki kesiği sildi.

Sağ dizim spazm geçirdi.

Gözleri hâlâ acının kalıntılarıyla cam gibi parlakken, yerde yavaşça ilerleyerek bana doğru geldi.

Taçlı başını eğdi –sandalyemi sıkıca kavradım– ayaklarımın üstünü öptü. "Melek," diye fısıldadı.

Parlayan ellerimle ona uzandım, başına nazikçe dokundum.

Bana, kurtuluşuymuşum gibi bakıyordu.

Parlak ışık gözlerimi acıtana kadar yoğunlaştı ve garip bir his üzerime çöktü.

Nyx bir şey tısladı fakat onu duyamıyordum.

Sıcaklık daha da alevlendi, ışık acıya dönüştü.

Canlı canlı kaynıyordum.

Kharon bir şey bağırdı ve geri çekildi; aramızdaki bağı kopardı.

Karıncalanan parmaklarımın altındaki ışık söndü, görüşümdeki yıldızlar geri çekildi.

Kharon topuklarının üzerine oturdu, hâlâ hayranlıkla bana bakıyordu.

Augustus, çenesini hafifçe yukarı kaldırıp, dermanı kesilmiş bir hâlde yerde yatıyordu. Bana doğru, "Sen... iyi misin?" diye fısıldadı.

Emin değildim. Olan biteni anlamaya çalışırken uzun saniyeler geçti.

"Bunu... gördünüz mü?"

İki adam da başıyla onayladı.

Lisede, 2000'lerin başlarından kalma, derin deniz fener balığı hakkında tarihi bir belgesel izlemiştik. *Çirkin bir yaratıktı; avını, parlayan biyolüminesan anten ışığıyla kendine çekiyor sonra da onları yiyordu.*

Aynı zamanda aşırı derecede cinsel dimorfizm taşıyordu.

Dehşet, pençelerini göğsüme geçirdi.

Kanım zehirliydi. Belki de bu düzen böyle işliyordu. İnsanları ışığımla kendime çekiyor sonra onları vahşice katlediyordum.

Cinsel dimorfizmin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat hayatım boyunca her şeyin ne kadar garip olduğu düşünülürse muhtemelen bende de vardı. Titreyen ellerime baktım (antenler mi?).

"Nefes al, *carissima*," dedi Kharon boğuk bir sesle. "Panikleme. Bunun ne anlama geldiğini çözeceksin."

Ben çoktan çözmüştüm, *ben çirkin bir balıktım.*

Şok içinde yere bakarken, az önce olan bitenin tüm ağırlığı üzerime çöktü.

Tuhaf, tehlikeli parıltı bir yana, Kharon'u ya da Augustus'u *öldürmemiştim.*

Başarmıştım.

Hayatımda ikinci kez gücümü kontrol etmiştim.

Hâlâ birbirimize bağlıydık.

Yorgunluktan sandalyeye yaslanırken gözyaşlarım kahkahalarımla karıştı.

"Bir dakika? Hâlâ hissedebiliyorum..." Kharon'un gözleri büyüdü.

Ayağa kalkmaya çalıştı fakat tekrar dizlerinin üzerine çöktü.

Augustus hâlâ yerde yatarken soluyordu. "Neden?" diye sordu. "Hiç mantıklı değil... Sana bir çıkış vermiştik."

"*İstediğin* boşanmayı sana verdik," dedi Kharon kaşlarını çatarak. "Fakat durdun. Neden?"

Yorgunlukla yüzümü ovuştururken gözlerimi onlardan kaçırdım.

"Alexis," dedi Augustus, sesi gergindi. *"Neden?"*

"Bize... bir şans vermek istiyorum," diye fısıldadım, başım dönerken. "Şu an sadece fiziksel bir ilişki fakat... belki bir gün daha fazlası olabiliriz?"

Boğuk bir bağırış yankılandı ve masa sallandı.

Augustus doğrulurken yanını tuttu, Kharon ayaklarımın dibinde kıpırdandı.

Hava gerilimle çatırdıyordu.

Bir dakika... ne oluyor?

"*Carissima*," diye mırıldandı Kharon, gözleri yarı kapalı ve buğuluydu. Kanlı yüzünü sildiğinde altında pürüzsüz, lekesiz bir ten ortaya çıktı. Masaya tutundu. Ağırlığıyla masa gıcırdadı, ayağa kalktı. "Seni incittiğim her şey için *çok* üzgünüm, benden daha iyisini hak ediyorsun."

Sanki hayatım ona bağlıymışçasına sandalyeme sımsıkı tutundum.

Kharon üzerime doğru eğildi, odanın geri kalanını kapatacak kadar yaklaştı. Nefesi sağ kulağımın kıvrımına çarpıyordu.

"Eğer aramızdaki şey sadece fiziksel olsaydı," dedi alçak bir sesle, "Seni bu masaya yatırır ve dudaklarını öperdim. Sonra Augustus da aynısını yaparken kendime dokunurdum."

Tırnaklarım sandalyenin kollarına gömüldü.

Kharon ağır ağır nefes aldı. "Augustus dudaklarınla meşgulken, ben de ağzını öperdim."

Ne demek istediğini fark edince irkildim, yüzüm kızardı.

"*Sonra*... Augustus ve ben karşılıklı iki sandalyeye otururr, sırayla saatlerce seni kucağımızda becerirdik."

Kharon duraksadı ve tepeden bakarak alaycı bir tavırla gülümsedi. "Yürüyemeyecek hâle gelene dek seni beceririz; öyle ki onlar gözlerinin içine her baktıklarında bizim senin en derinlerine girdiğimizi hayal etmekten kendilerini alamazlar."

Ürperdim.

Kharon aniden geri çekildi.

Parmaklarını gerdi, sonra yumruk yaptı ve boğazını temizledi.

"Eğer bu sadece fiziksel olsaydı işte bunu yapardım fakat bu... öyle değil. Bu, benim özür dileme şeklim."

Augustus ayağa kalktı; sanki tek kurtuluşu benmişim gibi, yüzündeki derin huşuyla bana doğru yürüdü. Dili hâlâ kanıyordu; ağzının kenarından kıpkırmızı damlalar süzülüyordu.

Yüzüme uzandı, yanağımı avuçladı.

"Benim *carus*'um." Sıcak dudakları dudaklarımın üzerinde duracak kadar yaklaştı.

Öpücük tüy kadar hafifti, ruhumda hissettim.

Geri çekildi.

Karıncalanan dudaklarıma dokundum.

Boğuk bir haykırış yankılandı, zincirler şangırdadı. Patro'nun zümrüt yeşili gözleri kocaman büyümüştü, kurtulmak için daha da hırçınlaşırken ifadesi perişandı.

Akhilleus hareketsiz oturmuş, bizi izliyordu.

"Sana *adanmışız*," dedi Augustus ciddi bir sesle.

Kharon elini omzuma koydu sanki bir kutsama veriyordu. "Dünyada senin için yapmayacağımız *hiçbir şey* yok, Alexis."

Sözleri havada ağır ağır asılı kaldı, tutkularının yoğunluğu rahatsız ediciydi.

Söyledikleri her şeyi gerçekten kastediyorlardı.

Sorun da buydu.

23

AVCI

Kharon: Kabul Toreni
Katliamının Öncesindeki Gece

Dayanılmaz bir baş ağrısı kafamda zonkluyordu. Sertçe nefes alırken, Augustus'un acısına değil, Alexis'in uyuyan siluetine odaklandım.

Ay ışığı, onun narin yüz hatlarını nazikçe okşuyordu.

Yatak odasında sessizlik hâkimdi. Bahar fırtınası saatler önce dinmiş, yağmur sonunda durmuştu.

Villadaki herkes uyuyordu.

Ben hariç.

Ağzımdaki artık izi kalmayan yeri ovuşturdum. Evlilik bağımız bizi daha güçlü kılıyordu, daha önce hiç bu kadar hızlı iyileşmemiştim.

Eskiden bu bağın, artan Yeraltı gücünün, istediğim her şey olduğunu düşünürdüm.

Şimdi ondan nefret ediyordum.

Alexis'in bana güvenmemesinin, onun ilgi uyandıran gözlerinin yanımdayken temkinli bir hâl almasının nedeni buydu.

Spartalıların arasında bile Alexis özeldi.

Birkaç saat önce, özgür olabilsin diye ölmeye tamamen hazır hâlde ona doğru sürünmüştüm.

Fakat bunu yapmamıştı.

Bunun yerine Alexis beni kurtarmıştı. Parmakları saf, parlak bir ışıkla parlamıştı; sanki güneşin kendisiydi. Hayatımda böyle bir şey görmemiştim.

Bize bir şans daha veriyordu. Bu ancak hayal edebileceğim bir şey olabilirdi. Gergin bir enerji mideme oturdu, üzerimdeki baskı çok büyüktü.

Bunu berbat etmeye hakkım yoktu. Bir daha asla.

İşte bu yüzden buradaydım; başında durmuş, uyurken onu izliyordum. Gözlerini hatırlattığı için bahçeden kendi ellerimle kestiğim siyah beyaz bir gül tutuyordum.

Bahçıvan beni öldürecekti.

Onu gizlice takip etmeyi bırakman gerekiyor.

Bir şeyin teknik olarak yanlış olduğunu bilmek başka bir şeydi fakat davranışı *gerçekten* durdurmak bambaşkaydı.

Alexis her gece yastığının üzerine bıraktığım gülleri kenara atıyordu fakat sonra onları yerden alıyordu. Onlara dokunuyordu. Onlara bakıyordu. Onlara dikkat ediyordu ve bunun bir anlamı olmak zorundaydı.

Hâlâ bir şansım vardı.

Eğer hiç umursamasaydı, onlara bakmak için zahmet etmezdi. Sadece görmezden gelirdi.

Onu hâlâ kendime âşık edebilirim.

O benim. Benim kadınım. Benim.

Beynimdeki ilkel taraf Alexis Hert'e kilitlenmişti ve onu bırakamıyordu. Onu uyurken izlemeye, nefes almaya ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyuyordum.

Augustus bu takıntıyı anlıyordu.

İkimiz de o çekimi hissediyorduk.

Özellikle geceleri onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Koruyucu içgüdülerim, günün en tehlikeli zamanının bu olduğunu haykırıyordu. Savunmasızdı. Herkes gizlice yaklaşabilir ve ona saldırabilirdi, zamanında karşılık vermenin hiçbir yolu olmazdı.

Fakat ben onu izlerken kimse ona zarar veremezdi çünkü önce beni ve tazılarımı aşmaları gerekirdi.

Ben onun gölgesiydim. Arkasında duran *canavar.*

Augustus, Helen'in ona, birbirini seven insanların ihtiyaç duyduklarında birbirlerine alan tanıdığını söylediğini anlatmıştı.

O insanlar tam anlamıyla aptal gibi geliyordu.

Alexis'in derisinin altına girmek ve onunla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum. Sahip olduğu her düşünceyi duymayı arzuluyordum. Neden grafik hesap makinesini yastığının üzerinde, başının yanında uyuduğunu ve bir *echidna*'yı nasıl evcil hayvan seçtiğini sormam gerekiyordu.

Ondan ayrı kalmak, fiziksel olarak canımı yakıyordu.

O benim. Benim. Benim, diye kafamın içinde bir ses tekrar ediyordu.

Belki ormanda av peşinde çok fazla saat geçirmiştim, belki doğuştan sorunluydum, belki ailemin sevgisizliği içimde bir şeyi kırmıştı, belki de ben sadece böyleydim.

Alexis'e alan tanımak, verebileceğim bir şey değildi. *Asla.*

Pembe çarşaflar hışırdadı, tüm arzularımın odağı olan kadın uykusunda derin bir iç çekti, başıboş bir saç buklesi dudaklarının üzerinden savruldu.

Korkak olmayı bırak. Yap şunu.

Gölgelerden çıktım ve Alexis'in üzerine eğildim.

Yüzü, uykusunda inlerken kasıldı.

Keşke acını alabilseydim.

Bu kez güllerden başka bir hediyem daha vardı. Demek ki onlar onun için yeterince gösterişli değildi, benim için ne ifade ettiğini anlatmaya yetmiyordu.

Daha fazlasını yapmanın zamanı gelmişti.

Uzun, ışıltılı zinciri cebimden çıkardım ve dikkatlice boynuna yerleştirdim. Değer biçilemez mavi elmaslardan oluşan o zincir ay ışığında dans ediyordu. Nazikçe kilit tokasını kapattım.

Alexis başını yana çevirerek mırıldandı; nefesimi tuttum, dudaklarını büzdü ve acı dolu bir ses çıkardı fakat uyanmadı.

Titanlarla savaştığından beri bu kadar kötü bir kâbus görmemişti.

Ne oldu carissima?

Parmaklarımı nazikçe parıldayan mücevherlerin üzerinde gezdirdim.

Göğsümü karanlık bir sahiplenme duygusu doldurdu.

Benim kadınım.

Nadir mavi elmas, Artemis Hanedanı'nın resmi taşıydı.

Kasalarımız onlarla dolup taşıyordu ve mücevher gözlerimle uyumlu olduğu için taktığım tek parçaydı.

Taşlarımı Alexis'in boynunda görmek, içimde her zamankinden daha fazla ilkel ve sağlıksız bir şeyin yükselmesine neden oldu.

Augustus ona hesap makineleri ve kitaplar verebilirdi. Onun akademik hayata olan sevgisini, benim asla anlayamayacağım bir şekilde anlıyordu.

Ben daha basit bir adamdım.

Elmaslar, güller, silahlar ve kan, benim aşk dilimdi.

Amor gignit amorem.

Aşkın aşkı doğurduğu gerçeğini umarak siyah-beyaz gülü yastığının yanına koydum.

Augustus'un baş ağrısı, gölgelere geri adım attığım anda aniden durdu.

Acının yokluğunu neredeyse fark etmedim çünkü hayatta *hiçbir şey* Alexis'e duyduğum karşılıksız aşkın ıstırabıyla kıyaslanamazdı.

24

EN BÜYÜK VÂRİS

AUGUSTUS: AYNI GECE

Lavaboya sımsıkı tutunurken parmaklarımın altında mermer çatladı, banyo dönüyordu.

Şıp.

Şıp.

Şıp.

Kirpiklerimden düşerken beyaz lavabonun üzerine vahşice sıçrayan kızıl lekeler oluştu.

Ares Hanedanı'nın deliliği zincirlerinden kurtuluyordu ve istediği tek şey vardı: Alexis.

Pişmanlık, arzu ve göğsümün içinde köz gibi yanan duygularla karıma doğru yerde sürünerek ilerlerken, baş ağrım aniden keskinleşmişti.

Şimdi ise gözlerimin arkasında bir hançerin ağzı gibi asılı duruyordu. Ucu, serbest bırakılmayı talep edercesine kafatasımın ön kısmını yavaşça kazıyordu.

Soluk soluğa, başımı kaldırdım.

Aynadaki adamı tanıyamadım.

Yüzümdeki yara izi koyu bir bordo tengindeydi, siyah gözlerimin etrafını koyu halkalar çevreliyordu ve saçlarını darmadağınıktı.

Baskı giderek artıyor, görünmez hançer alnımdan içeri itiliyor ve kemiği çatlatıyormuş gibi hissediliyordu.

Kusursuz tenim benimle alay ediyordu.

Evlilik bağı göğsümün içinde yakıcı bir şekilde çarpıyordu ve bu, her şey için fazlaydı.

Bir haykırışla yumruğumu indirdim.

Çat!

Ayna parçaları dışa doğru patladı. Yavaş çekimde, bana doğru uçuyorlardı. Yüzlerce kırık versiyonum parıldayan gümüşte yansıyordu; her biri bir öncekinden daha yıkıktı.

Birdenbire başımdaki acı yok oldu; sanki hiç var olmamış gibiydi.

Parçalar gürültüyle yere düştü.

Yıkıntıların ortasında, göğsüm inip kalkarken, başımdaki zonklamanın yeniden başlamasını bekledim.

Fakat başlamadı.

Hem rahatlamış hem de dehşete düşmüş hâlde zihinsel yetilerimi devreye soktum.

Aynı hissediyordum fakat içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Gücüm geri dönülmez biçimde değişmişti.

Yavaşça döndüm, kırık camlar botlarımın altında çıtırdıyordu.

Banyodan çıkan adam, içeri giren adamla aynı değildi.

25

BİR GÜÇ KATLİAMI

ALEXIS

Karanlık çimenliğe doğru koştum.

Dikenli tel çit, ay ışığında tehditkâr bir şekilde parıldıyordu.

Köşeyi döndüm ve doğrudan sıcak bir bedene çarptım.

Kharon, çarpmanın şaşkınlığıyla homurdandı. Ben ondan sekip doğruca Augustus'a çarptım, o da beni dengelemek için kollarımı tuttu.

"Üzgünüm," dedim, kendimi toparlamaya çalışırken. "Seni görmedim..."

Kharon, beni ve Augustus'u villanın kenarına doğru yaslayarak birbirimize yakın durmamızı sağladı.

Karanlık gökyüzündeki yıldız bulutu Samanyolu, onun yakışıklı yüzünün arkasında parlıyordu.

"Alexis," dedi Kharon yumuşak bir sesle, öne doğru eğilerek, kolları başımın iki yanında duruyordu. "Gerçekten sensin." Titrek bir şekilde nefes aldı.

Augustus'un sıcaklığı sırtımı sardı, ben de ona kendimi bıraktım.

Gece esintisi soğuktu fakat ikisi de yoğun bir sıcaklık yayıyordu.

Kulaklarımda bir uğultu, yanaklarımda bir kızarıklık oluştu.

Ağır nefes alışlarından, yakınlıktan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı anladım.

Yavaş çekimde, Kharon öne uzandı ve parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi, dokunuşu ateşten bir iz bırakıyordu. Başparmağı dudaklarımın üzerinde oyalandığında nefesim kesildi. Dudaklarını yaladı, bakışları yırtıcıydı.

"Kharon?" diye fısıldadım.

Gözlerini kapattı, göğsü inip kalkıyordu. "*Carissima*," dedi, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Seni içime çekmek istiyorum..."

"Lütfen yap," diye fısıldadım.

Kharon elini yüzümden çekti ve kendini benden zorla uzaklaştırdı. Dövmeli parmağını ağzına bastırdı ve ısırdı, gözleri yarı kapalı bir şekilde bana bakıyordu.

İfadesi vahşiydi.

Augustus'un parmakları kolumda sıkıca kenetlendi, kalçalarını bana doğru bastırdı ve sert bir şey sırtımın alt kıvrımına değdi.

"Sana yapmak istediğimiz günahkâr şeyleri biliyorsun," diye fısıldadı Augustus ipeksi bir sesle kulağıma. "Öyle değil mi?"

Yutkundum. "E, e-evet."

"Hazır mısın... ikimizi de almaya?" Augustus'un sakalı yüzümün yan tarafına değdi.

Kharon bana aç gözlerle bakarken, Augustus beni büyük bedeniyle sardı.

"Evet," diye nefes verdim, içimdeki sıcaklık yükseliyordu.

Augustus derin bir nefes aldı. "Aferin kızım," diye hırladı kulağıma.

Acı verici bir şekilde sertleşince irkildim. Bakışlarım Kharon'un kulağının eskiden olduğu yerdeki yara dokusuna takıldı.

İçimde kafa karıştırıcı duygular yükseldi. Onları tanımlayamadan önce Kharon biraz daha geri çekildi ve Augustus beni serbest bıraktı.

"Bize hazır değilsin," dedi Kharon acımasızca, yüzü bir iskelete dönüşmüştü.

Augustus kaşlarını çattı, her iki gözünden kan akıyordu. "İkimizle *asla* baş edemezsin."

Kharon elini yüzüme doğrulttu, parmakları bir tabanca şeklindeydi.

Tetiği çekti.

Keskin bir acı kafamın içinde patladı.

Uykum dağılıp giderken alnımı tutarak yatakta doğruldum.

Kafamdaki o keskin ıstırap yok oluverdi, baş ağrısı bile kalmadı, sadece huzur veren bir sessizlik vardı.

Bu sadece bir rüyaydı.

Bir kâbus.

Sabah ışığı yüzümü ısıttı ve Helen'in fırfırlı yatağına geri uzandım.

Fluffy Jr. yatağın yanında duruyordu, göz göze geldik sonra zıplayıp kocaman patilerini (toynaklarını?) mideme sapladı.

Öksürdüm; koruyucumun sevgisinden (şiddetli bir suikast girişiminden) zar zor sağ çıkmıştım.

Nefes almaya çalışırken başımı çevirdim, taptaze kesilmiş bir gül bana bakıyordu.

Nazikçe parmaklarımı dikenlerin üzerinde gezdirdim.

Geceleri seni ziyaret ediyor. Bunun ölüm meleği olmadığını biliyorsun. O senin...

Başımı salladım, bunu düşünmeyi reddettim.

Bu noktada hayatım daha kötü olamazdı.

Tak. Tak.

Drex "Birkaç dakika içinde kabul töreni katliamına gitmemiz gerekiyor," diye bağırdı koridordan. "Herkes kahvaltısını yaptı ve avluda seni bekliyor."

Boş ver, daha kötüymüş.

Nyx örtünün arasından Drex'e "Kes sesini ve beni rahat bırak, uyuyorum," diye tısladı.

Sabah insanı değildi.

Korkunç bir düşünce içime düştü. "Masada Patro ve Akhilleus var mıydı?" diye sordum, içimde büyüyen bir endişeyle.

"Evet," diye seslendi Drex.

"Onlar... sandalyelerine zincirlenmiş miydi?"

"Şey, hayır. Bir dakika, neden zincirli olsunlar ki? Alexis, boş zamanlarında *ne yapıyorsun?*"

"Hiçbir şey."

İnanmadığını gösteren bir ses çıkardı.

Drex'in yargılayıcı havasını görmezden gelerek, gülleri toplamaya başladığım vazoya yeni gülü yerleştirmekle meşgul oldum.

Ben telaşla hazırlanırken Fluffy Jr. kuyruğunu sallayıp etrafımda daireler çiziyordu. Hayata duyduğu coşku sevimliydi; aynı zamanda son derece sinir bozucuydu.

"Sakin ol," dedim ona işaret ederek. "Hepimiz öleceğiz."

Fluffy Jr. heyecanla zıpladı ve arka bacaklarını havaya savurdu.

Denedim.

Helen'in benim için bıraktığı kıyafeti giydikten sonra Nyx'i boynuma doladım.

"Dikkat et," diye tısladı. "Elmaslar soğuk."

Aynaya doğru ilerledim. "Ne diyorsun? Burada hiç..."

Ağzım açık kaldı.

Parıltılı mavi elmaslardan oluşan bir kolye, boynumu bir gerdanlık gibi sarıyordu.

Aman.

Tanrım.

"Kharon mu?" diye fısıldadım, elmasların ne kadar parladığına hayran kalarak ve parmaklarımla onları okşarken. Derin bir iç çekerek, kilidini aradım. "Bunları takamam."

"Neden?" diye sordu Nyx, kolumdan aşağı süzülürken.

"Çünkü *çok* fazla ve ben..."

"Daha dün Kharon'a bir şans vermeyi kabul etmemiş miydin?" diye sözümü kesti Nyx.

"Yani... onu öldürmedim?"

"Aynen öyle," diye tısladı Nyx. "Güzel takıları kabul et. Nankörlük etme, bu çok yakışıksız olur."

Parmaklarım durdu.

Haklıydı.

Ellerimi indirdim, içimi bir kararlılık kapladı. *Kocalarımı affedebilir ve Sparta'ya kendimi kanıtlayabilirim.*

Ya yeni bir sayfa açıyordum ya da tamamen kendimi kandırıyordum. Hangisi olduğunu zaman gösterecekti (kesinlikle ikincisiydi).

Kapıdan çıktığımda Drex rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Kolumdan tutup beni yaldızlı villanın içinden sürükledi. Fluffy Jr. havlayarak yanımızda koştu. Toucey ise başımızın üzerinde uçuyor, metalik tüyleri yüksek tavana sürtüyordu.

Kalabalık avluda durduk.

Herkes bana döndü.

Helen ve Charlie de dâhil olmak üzere tüm liderler ve vârisler oradaydı. Eksik olan tek kişi Ceres'ti. En azından Olimposluların koruması altında villada güvende olacaktı.

Persephone ve Hades bana gururla gülümsedi, ben de onlara karşılık verdim.

Ancak yüzümün bir yanı, Akhilleus ve Patro'nun ölümcül bakışlarının ağırlığı altında ürperdi. İfadelerinden, benden hiç *memnun* olmadıkları belliydi.

Odanın diğer tarafında, Kharon boynumdaki takılara bakarken saf erkekçe bir memnuniyetle gülümsedi.

"Hepiniz kime bakıyorsunuz?" diye tısladı Nyx. "Ne tuhaflar."

"Gidelim," diye emretti Hades.

Augustus'un sağ elinin parmak eklemleri neden sarılı?

Herkes ellerini ortaya uzattı.

"Domus," diye bağırdı Afrodit.

Çatırt.

Duman yükseldi, koruyucular beklentiyle ayaklarımızın dibinde çömelmişlerdi. Dolomites Kolezyumu'nun tüneli çevremizde yükseliyordu.

Buraya daha önce gelmiştim.

Tepemizde tepinen kalabalığın etkisiyle taşlar titredi, tavandan tozlar döküldü. Bugün Sparta halkının neredeyse tamamı orada olacaktı.

"Amor fati, memento mori... Amor fati, memento mori!" sözleri havada yankılanıyordu.

Ölümü hatırla, kaderini sev.

Toga'mın kat kat dökülen geniş kıvrımlarının arasına uzandım ve duygusal destek sağlayan hesap makinemin o soğuk metalini kavradım.

Nyx koluma daha sıkı dolandı.

Fluffy Jr. ağzıyla bir taş aldı ve çıtırdatarak kırdı. *Evet, bu bir at.*

Ares, Afrodit, Artemis ve Hades öne geçerek kayanın içine oyulmuş dar, spiral taş merdivenlerden yukarı çıktılar, biz de arkalarından ilerledik.

Augustus merdivenleri çıkarken omzunun üzerinden bana baktı. Poco sırtına yapışmış saçlarını yiyordu.

Gözleri her zamankinden daha keskin, daha parlak görünüyordu.

Kharon arkamda yürüyordu, eli belimin alt kısmında oyalanıyor, beni ileri doğru yönlendiriyordu. Parmakları omurgam boyunca yukarı kaydı ve mavi elmas kolyeyi takip etti. *Onu yemek salonunda mı takmıştı yoksa gece yarısı beni ziyaret mi etmişti?*

Sormak istiyordum ancak sinirden midem düğüm düğüm olmuştu; üçümüzün arasındaki gerginlik ise giderek tırmanıyordu.

Dar merdivenlerden stadyuma çıktık. Gri bulutlar alçakta asılıydı, sert bir esinti sekiz renkli Olimpos Hanedanı bayrağını ileri geri savuruyordu; her bölüm, aynı kıyafetler içinde birkaç düzine hanedan üyesiyle doluydu.

Augustus ve Kharon, her birinin eli belimin alt kısmında olacak şekilde iki yanıma geçti. Dokunuşları son derece hafifti fakat başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum.

Dün, yalvararak yanıma gelmişlerdi.

Baş döndürücü kokuları –şimşek ve yağmur– burnumu doldurdu.

Kalabalığı tararken başımı fark ettirmeden yana çevirip derin bir nefes aldım ve Zeus Hanedanı'nın aslanını fark ettim.

Hanedanlar arasında, ilk gelişimde fark etmediğim farklı yaratıklardan oluşan kümeler vardı. Sirenlerle dolu kalabalık bir bölümü tanıdım. Erebus ise benzer pelerinler giymiş onlarca adamla birlikte oturuyordu. Tanımadığım başka yaratıklar da vardı.

Tüm bunların ortasında, arena kumu bomboştu.

Yarışmacılar henüz gelmemişti.

"Amor fati, memento mori..." Spartalıların sesleri kesildi ve herkesin başı grubumuza bakmak için döndü.

Toga'mın siyah ipeği bacaklarıma dolanıyordu, parmağımdaki evlilik yüzüğü ise tenime basılmış kızgın bir mühür hissi veriyordu.

Yeraltı dünyasının liderleri bize bakmak için döndüler; ifadeleri soğuk ve asildi. Parıltılı bir sis ve duman içinde, güçleri etraflarında elle tutulur biçimde titreşiyordu.

Ares başını salladı; siyah irisin etrafında ürkütücü bir şekilde parlayan yakut bir hale vardı.

Yer sarsıldı.

Alkış.

Yer sarsıldı.

Olimposlular beklentiyle ayaklarını taşa vurdukça stadyum ayaklarımın altında titreşiyordu.

Hades beni bu âna hazırlamıştı.

Katliamdaki bayrak töreni, görünüşe göre yüzyıllardır süregelen bir gelenekti. Büyük bir Sparta onuruydu.

Augustus, yanımda durduğu yerden ayrıldı ve öne doğru yürüdü; geniş sırtını saran özel dikim siyah takım elbisesiyle Ares Hanedanı'nın hücum eden Minotor bayrağını kaldırdı.

Kalabalık tek kelime etmeden izliyordu, tüm gözler onun üzerindeydi.

Augustus'un uzun bacakları, basamakları ikişer ikişer çıkarken âdeta uçuyordu. Ares Hanedanı bayrağını gururla başının üzerinde tutuyordu.

Stadyumdaki ayak sesleri daha da arttı.

Sırada Kharon vardı, öne çıktı.

Sert bir ifadeyle Artemis Hanedanı'nın öfkeli at bayrağını kaldırdı, yüzü keskin hatlara büründü.

Artemis'in yanından geçerken, anne ve oğul göz göze geldiler. Artemis onu gizlice reddetmişti fakat kamuoyu önünde hâlâ hanedanın vârisiydi. Ne de olsa geriye başka çocuk kalmamıştı.

Artemis, onun kayıp kulağına baktı ve sonra gözlerini görünür koruyucularına çevirdi. Bakışındaki şaşkınlığa benzeyen bir parıltı, sisin içinde ışıldıyordu.

Kharon ilk olarak gözlerini kaçırdı; yüzü duygusuzdu ve bayrağıyla basamakları hızla çıktı.

Cehennem ve Tazı, dişlerini kalabalığa göstererek onun yanında koştu. Olimposlular onun koruyucularını işaret ederek nefeslerini tutup geri çekildiler.

Canavarlar ve eksik bir kulak hakkındaki fısıltılar, stadyumun etrafında yankılandı.

Tepkilerden, çoğu Spartalının bir cehennem tazısını canlı olarak hiç görmediği anlaşılıyordu çünkü genellikle görünmez olurlardı.

Fısıltılar, Patro öne çıktığında sustu.

Bir eli Afrodit Hanedanı'nın siyah kuğu bayrağına sarılıydı fakat Akhilleus bayrağı yukarı kaldırdı, ağırlığın büyük kısmını o taşıyordu.

Yanımdan geçerken ikisi de bana baktı.

Çenemi kaldırdım. *Yakalanmanız benim suçum değil, bu sizin planınızdı, benim değil...* Sessizce rahatsızlığımı görmelerine izin verdim.

Patro'nun çenesi kilitlendi.

Akhilleus dikleşti.

Birbirlerine döndüler ve bayrağı daha da yukarı kaldırarak basamakları yan yana mükemmel bir uyumla koşarak çıktılar, Nero ve Poppae arkalarından geliyordu.

Sıra bendeydi.

Hades başını bana doğru salladı. Yanında duran Persephone'nin gözlerinde yaşlar parlıyordu. Elini göğsüne koyarak dudaklarından uzaktan okunacak şekilde "Bunu yapabilirsin, kızım," dedi.

Stadyum ayak sesleriyle sallandı.

Omuzlarımı geriye attım.

Annemi gururlandıracağım.

Nyx ön koluma görünmez bir şekilde dolanmıştı. Sağ kolumu kaldırarak, uzun siyah asayı başımın üzerinde tuttum.

"Önümüzde eğilin!" diye tısladı Nyx, dramatik bir etki yaratmak için.

Başımı dik tutarak, titreşen basamaklarda koşarak yukarı çıktım. Sparta etrafımda bulanıklaştı.

Hades Hanedanı'nın iskelet cehennem tazısı bayrağı yukarıda dalgalanıyordu.

Benim Hanedanım.

Benim soyum.

Tüylerim diken diken oldu.

Benim gücüm.

Parmaklarımdaki karıncalanmanın ve parlayan ışığın ne anlama geldiğini çözecektim, kim olduğumu anlayacaktım.

Fluffy Jr. peşimdeydi, eski bir savaş çığlığı zihnimde yankılandı. Atalarım benimle koşuyordu. Ayaklarının vuruşlarını ve kalplerinin hızla attığını hissedebiliyordum. Umutları ve hayalleri damarlarımda titreşiyordu.

Güçleri benim içimde yaşıyordu.

Akciğerlerim genişledi.

Soyumu gururlandıracağım.

Ölsem bile.

Ben yanlarından geçerken Olimposlular "Hades Hanedanı'nın kayıp vârisi," diye fısıldaştı. Onları koruyan kuşlar, büyük bir huzursuzlukla kanat çırparak çığlıklar attı; benden korkuyorlardı. Hayvanlar, Spartalılar... hepsi çekiniyordu. Hızla koşarken duruşumu dikleştirdim.

Koşarken dikleştim.

Korkmaları gerekirdi.

Başımın üzerindeki siyah bayrağı, kollarım gerilmiş olarak tüm gücümle ileri geri salladım.

"Angelus Romae!" birisi stadyumun tepesine yakın bir yerde bağırdı ve bunun üzerine endişeli fısıltılar dalgası yayıldı. *Roma'nın meleği.*

Tökezledim, neredeyse bir basamağa takılıp düşüyordum.

Ben bir melek değildim.

Adrenalin ve gurur, Yeraltı bölümünde belirlenen yerde durup oturduğumda azaldı.

Beklemekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı.

Katliam çok geçmeden başladı.

Yüz erkek çocuk arenanın kumlarına atladı, sonra ölümüne dövüştüler.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde, inleyerek yatıyordu. Helen ve Charlie, hazır Drex onlara bakmıyorken birbirlerine sokulmuştu, kocalarım ise iki yanımda dimdik oturuyordu.

Taşınması gereken korkunç bir miras.

İlk beden düştüğünde tezahüratlar sustu, şimdi aşağıdan yükselen çığlıklar sessiz stadyumda yankılanıyordu.

Hades ve Zeus bir kürsüde birlikte durup ölüm maçını izliyorlardı.

Kharon ve Augustus iki yanımda oturuyordu.

Aşağıya boş boş baktım, zihnim uğultuyla doluydu.

Geçen yıl, o çamurun ve zifiri sisin içinde sürünen bedenlerden biri bendim. Yumruklar savuruyor, adrenalinle dolup taşıyordum, kana susamış bir sersemlik içindeydim.

Kharon düşüncelerimi okuyormuş gibi bana doğru eğildi. "Nasıl... hayatta kaldın?"

Elim, koluma dolanmış sıcak pullara doğru kaydı. "Nyx. O olmasaydı, asla başaramazdım. O... beni kurtardı."

Çatallı bir dil, tenime dokundu.

"O zaman buna... sevindim," dedi Kharon yumuşak bir sesle. "Onun yanında olduğun için."

"Ben de."

Nyx kolumdan kayıp ona doğru ilerledi, Kharon irkildi, takım elbisesinin kolunun içe göçtüğü yere bakarken gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Onun iyi bir eş olacağını hep biliyordum," diye tısladı Nyx, koluna dolanırken. "Kan ve ölüm kokuyor."

Eğer bu hayatımı özetlemiyorsa, hiçbir şey özetlemez.

Kharon daha dik oturdu ve Augustus'a gülümsedi. "Katil yılan beni senden daha çok seviyor."

"Yanlış." Nyx kucağımın üzerinden Augustus'a doğru süzüldü ve o da şaşkınlıkla homurdandı.

"En çok ağızlığı olanı seviyorum," dedi Nyx. "İkinci sırada rakun annesi var. Konuşmayan erkekleri tercih ederim. Erkekler katlederken ve korurken görülmeli; duyulmamalı. Bunu hep söylemişimdir."

Eğer gözlerimin önünde bir katliam yaşanmıyor olsaydı, Augustus için kullandığı o saçma isme gülerdim.

Fakat yaşanıyordu.

Charlie ve Helen, gözleri sımsıkı kapalı, elleri kulaklarını kapatmış hâlde önümde sinmişti. Drex'in yüzü bembeyazdı, yeşile dönüyordu.

Hades'in sisi çekilirken kendimi izlemeye zorladım; on çocuk ayakta kalmıştı ve seksen üç kırık beden etraflarına saçılmıştı.

Beyaz saçlı, mor gözlü, tanıdık yaşlı bir kadın elinde bir not defteriyle ortaya çıktı. Gökkuşağı desenli yağmur çizmeleri ve saçma bir sarı şapka giyiyordu.

Ona *Kader* diyorlardı.

On Olimposlu adam stadyumdan aşağı atladı ve Zeus onlara atanan mentorları açıkladı.

Patro bana doğru baktı; yüz ifadesi yalvarışla küçümseme arasında bir yerde asılı kalmıştı.

Başımı çevirdim.

Zeus, teninde elektrik dans ederken, karanlığın karşısında birlik hakkında uzun uzun konuştu.

"Merak etmeyin, Medusa *yakalanacak.*" Zeus'un sesi tribünlerde yankılanarak patladı. "Fakat o zamana kadar, herkesin güvenliği için federasyon geleneği bozma kararı aldı."

Augustus ve Kharon yanımda kaskatı kesildi.

Stadyum nefesini tuttu.

"Buna göre SGY yarın başlayacak. Tüm Yeraltı dünyası sakinleri on iki günlük gösteri boyunca Dolomites stadyumunda kalacak. Ayrıca Medusa'nın kayboluşuyla hiçbir bağlantıları olup olmadığından emin olmak için federasyon tarafından kapsamlı şekilde sorgulanacaklar."

Kalbim durdu.

Haziran ayıydı.

SGY'nin Ağustos'a kadar başlamaması planlanmıştı. Hazırlanmak için iki ayımızın daha olması gerekiyordu.

Etrafımdaki Yeraltı dünyası üyeleri ayağa fırlarken kulaklarım uğuldadı. İnsanlar bağırıyordu. Olimposlular onursuzluk ve savaştan söz ederek çığlık atıyordu.

"Medusa'yı öldür, Medusa'yı öldür, Medusa'yı öldür" şeklindeki tezahürat stadyumun her yanına yayıldı.

Kendimi kusmaktan alıkoymak için ağzımı kapattım.

Zeus devam etti: "Uzaklaşan veya Medusa hakkında soruları cevaplamayı reddeden herhangi bir Yeraltı dünyası üyesi, Sparta devletinin düşmanı ilan edilecek. Ölüler Diyarı'nda hapse atılarak ya da ölüme mahkûm edilerek cezalandırılacak..."

Bağrışmalar arttı.

İnsanlar itişip kakışıyor, yumruklar havaya kalkıyordu.

Birileri ağlıyordu.

Ayağa kalktım, dizim neredeyse kilitleniyordu, doğrulmaya çalışırken zorlandım. Charlie ve Helen döndü, beni tutuyorlardı. "Bu konuda ne yapacaksın?" diye fısıldadı Helen.

"Merak etme," dedim sözünü keserek. "Ben... ben... bir çözüm bulacağım."

Helen rahatlamış görünmüyordu, gözleri doldu. Charlie bayılacak gibi sendeledi. Akhilleus omzunu tutarak işaret diliyle "Her şey yoluna girecek," dedi.

Kardeşim başını salladı.

Kharon yanıma yanaştı. "Yanımızda kal. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bir arada olmalıyız."

Onu duyduğumu göstermek için başımı sallamaya çalıştım fakat boynum kıpırdamadı.

Zamanımız tükenmişti.

26

BİÇİM DEĞİŞTİREN YARATIKLAR

ALEXIS

Olimposlu muhafızlar, ellerindeki kıvılcımlar saçan coplarla Yeraltı liderleri hariç kıvrımlı merdivenlerden aşağıya doğru bölümümüze eşlik ediyordu. Muhafızların bir kısmının başındaki altın defne çelenkleri, onların birer vâris olduğuna işaret ediyordu; göğüs zırhlarına ise farklı Olimpos Hanedanlarının armaları kazınmıştı.

Hades ile konuşmam gerekiyordu fakat diğer hükümdarlarla birlikte ortadan kaybolmuştu. Duyuru yapılır yapılmaz hepsi uzaklaşmıştı ve en son gördüğümde Hades, Zeus ile tartışıyordu.

Kolezyumun derinliklerinde aşağıya indik.

Cehennemin başka bir katmanına.

İnce örümcek ağlarıyla dolu ve toz tabakalarıyla kaplı karanlık tünellerden geçtik, korumalarımız yanımızda dolaşıyordu.

Hava belirgin şekilde soğuyunca titredim, botlarım tozlu zeminde sürtünüyordu.

Burası, bir meclisi andıran, iç içe geçmiş odalardan oluşan koca bir labirentti.

Demir parmaklıklarla kapatılmış odaların içine; yaratıklara, canavarlara ve Spartalılara ait her boyuttan iskelet yığılmıştı. Alçak tavanlı tüneller, labirentin derinliklerine doğru ilerledikçe, taş duvarlara monte edilmiş bakır meşalelerden yayılan

kırmızımsı bir ışıkla aydınlanıyordu. Başımızı çarpmamak için tünelleri ayıran kemerlerin altından eğilmek zorundaydık.

"Dur!" diye bağırdı bir Olimposlu muhafız.

Pas tutmuş bir dizi demir kapının önünde durduk. Kapı çerçevelerinin bir yanında yere kadar uzanan kalın gümüş zincirler sarkıyordu; diğer yanda ise kancalar doluydu.

"Medusa hâlâ serbest olduğu için SGY boyunca hepiniz burada kalacaksınız, on kişi burada kalacak," dedi bir muhafız. "Zeus'un açıkladığı gibi kaçma girişimleri Sparta'ya karşı bir başkaldırı olarak değerlendirilecek... İhanet."

Tavandan toprak süzüldü, toz zerreler havayı bulandırdı.

"Önce siz ikiniz." Muhafız, Charlie ve Helen'i işaret etti.

Charlie kolumu bıraktı, sarı gözleri meşale ışığında tuhaf bir şekilde parlıyordu. Olimposlu bir muhafız onları odaya doğru yönlendirirken, Charlie Helen'in önünde koruyucu bir şekilde yön değiştirdi.

"Onlar burada tutulmamalı. Yarışmıyorlar," dedim kapı arkalarından çarparak kapanırken.

"Biz emirleri yerine getiriyoruz." Muhafız, büyük bir demir anahtarı kilide takarken bana endişeli bir şekilde baktı; ardından kapının dışından zincirleri çekti ve kancalardan geçirdi.

Bir dakika, biz tutsak mıyız?

"Buna nasıl cüret edersiniz?" dedi Augustus. "Bunun bedelini ödeyeceksiniz."

"İhanet," diye tekrarladı muhafız fakat Augustus öne doğru adım atıp ellerini teslim olma işaretiyle kaldırınca yüzü soldu. "Sadece emirleri yerine getiriyorum."

Augustus'un gözleri kanla doldu.

"Charlie ve Helen iyi olacaklar mı?" diye sordum, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Augustus derin bir nefes aldı ve başını salladı, gözlerindeki kan çekildi. "Bu sadece siyaset. Olimposlular bir mesaj vermeye çalışıyor ve bunu yapmak için Medusa ile federasyonu kullanıyor fakat bize gerçekten zarar vermeye cesaret edemezler... Bu, savaş anlamına gelir."

Etrafımızda kaos hüküm sürüyordu.

Solumuzda, Agatha ve Hermos odaya giriyordu; Agatha üç muhafıza öpücük gönderirken, Hermos ise onun bu hâllerine alışmış gibi gözlerini devirdi.

Drex, omzunda ciyaklayan Toucey ile birlikte kendi odasına itilirken bana endişeli bir bakış fırlattı. *Bir hükümet piyonu bile bunu hak etmez.*

Akhilleus ve Patro bana döndü.

"Alexis," dedi Patro, ismimi doğru telaffuz ettiğinden emin olmak için kelimeleri özenle vurguladı. "Yarışma süresince bizimle kalabilirsin."

Muhafızlar homurdandı fakat Akhilleus onlara sert bir bakış atınca sustular.

Patro tutmam için elini uzattı. "Odamızda kal; her şeyi enine boyuna konuşalım. Her şey çok..." doğru kelimeyi arıyormuşçasına duraksadı "...düşmancaydı."

Canlı yeşil gözleri yoğun duygularla doluydu.

"*Lütfen*," diye fısıldadı.

Sesindeki saf samimiyet göğsümü acıttı çünkü o, kalpten özür dileme tarzı olan biri değildi.

O kadar kaybolmuş, öylesine yalvarır görünüyordu ki.

Patro'nun bu hâlini nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Bir yanım ona yardım etmek, elini tutmak ve aramızdaki her şeyi düzeltmek istiyordu. Theros'u öldürmememem için beni sakinleştiren kişi oydu. Kısa bir süreliğine, benim arkadaşım olmuştu.

Akhilleus ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Seni ölüme terk ettiler.

Patro ile işleri düzeltmek istiyordum fakat böyle değil.

Patro yüzümde bir şey gördü eli yanına düştü, yumruklarını sıktı.

"T-teşekkür ederim," dedim, Kharon ile Augustus arasında bakışlarımı gezdirirken. İkisi de Patro'ya dik dik bakıyordu. "Fakat benim için... onlarla kalmakta sorun yok."

Patro'nun yüzü buruştu. "Klasik," diye alay etti.

Augustus öne çıktı. "Karımla nasıl konuştuğuna *dikkat et*."

"Neyse fark etmez... *Zaten* umurumda değildi," Patro küçümsercesine dalga geçmeye çalıştı fakat gözleri acıyla doluydu.

"Sen bizim *öğrencimiz* olduğun için ben sadece iyi niyetimi sunuyordum."

Akhilleus endişeyle önce Patro'ya sonra bana sert bir bakış attı. *Onu incitmeye nasıl cüret edersin?* sorusu tüm yüzüne yazılmıştı ve ağızlığı bile bunu gizleyemiyordu.

Ben de gözlerine baktım.

"Hadi gidelim," dedi Patro, Akhilleus'a. "Bu salon ihanet kokuyor." Odaya sessizce girdi, sonra da muhafızlar kapatmadan önce kapıyı ikisinin arkasından sertçe çarparak kapattı.

Çıkışını nasıl yapacağını biliyor.

Muhafızlar bize yol gösterirken ellerinde elektrikli coplar kıvılcımlar saçıyordu, başında defne tacı olan muhafızlardan birini Poseidon Hanedanı'ndan Vorex olarak tanıdım. O, Alessander'ın zindanda mentoruydu. Gri gözleri ve omzundaki pembe gelincik onu hemen tanınabilir kılıyordu.

Vorex, beni onaylarcasına başını hafifçe eğdi. "Lütfen odanızda bekleyin," dedi sakince. "Açılış töreni için sizi yakında alacağız."

Kharon daha dik duruyordu, iskelet dövmeleri loş ışıkta belirgindi. "Karıma ne yapacağını *söyleme*."

Vorex yutkundu. "Elbette efendim... Biz sadece emirleri yerine getiriyoruz." Elindeki cop titriyordu.

Sınav sırasında ne kadar sert ve korkutucu olduğunu hatırlamıştım.

Augustus, önümüzde sinmiş hâlde bekleyen adamlara bakarak karar veriyor gibiydi. "Pekâlâ," dedi soğuk bir sesle; beni ve Kharon'u odaya doğru yönlendirirken yüz ifadesi savaşçı ve kararlıydı.

Demir kapı arkamızda yüksek bir gürültüyle kapandı, zincirler kancalara kayarken tıkırtılar çıkardı.

Penceresiz, küçük taş oda meşale ışığında uğursuz bir kızıl renge bürünmüştü. Ahşap bir kapı, sade bir banyoya açılıyordu ve diğer tek alan buydu.

Nyx boynumu daha da sıktı.

Gerçeklik gün yüzüne çıktı.

Tanrım, lütfen bunu bana yapma.

Kharon ve Augustus, benimle aynı sonuca vardıklarında keskin bir nefes aldı.

Mutlak sonumu getirecek olan nesne zararsız görünüyordu; yine de şimdiye kadar karşılaştığım her türlü silahtan veya canavardan çok daha sinsiceydi. Bir silahın namlusuna bakmaktan *çok daha* kötüydü.

Augustus, keskin çenesini eliyle ovuştururken "Unum cubile," diye mırıldandı.

Tek yatak.

Üçümüz, başka hiçbir mobilyası olmayan ve hayvanlarımız için bile zar zor yeterli zemin alanı bulunan bir odada kapana kısılmıştık. Patro'nun teklifini kabul etmediğim için bir rahatlama dalgası içimi sardı. Onlarla tek bir yatağı paylaşmak *fazlasıyla* tuhaf olurdu.

Fakat bu rahatlama, kiminle birlikte kapana kısıldığımı hatırladığım anda hızla yok oldu, zihnimdeki tek yatak büyüdü, gözümün önünde her şeyi kapladı.

Kocalarım sabır dolu uzun bir bakış paylaştılar. Kharon, Augustus'a onay verircesine başını salladı ve ikisi de sessiz bir karara varmışçasına omuzlarını dikleştirdi.

Bu karara varan sadece onlar değildi.

Boğazımı temizleyip cesaretimi topladım. "Bence biz..."

Fluffy Jr. acı dolu yüksek bir inilti çıkardı, sonra yatağın ayakucunda yere yığıldı. Gözleri geriye doğru kaydı, bedeni seğiriyordu.

Yanına diz çöktüm, neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Fluffy Jr. kasılmayı bıraktı fakat soluk soluğaydı; boynu, kaldıracak gücü yokmuş gibi gevşek bir şekilde sarkıyordu.

Cehennem tazıları, Fluffy Jr.'ı kokladı sonra temkinli bir şekilde geri çekildi. Poco ise başını nazikçe okşadı.

"Onun nesi var?" diye sordum; koruyucumun üzerinde ellerimi gezdirerek, yaralanma olup olmadığını kontrol ettim. Kharon ve Augustus yanımda diz çöktü. "Tüm bu heyecan yüzünden olmalı..."

Fluffy Jr.'ın omurgasının ortasındaki şişlik, dokunuşumun altında, sanki derisinin altında bir şey hareket ediyor gibi titredi.

Onu işaret ettim.

Augustus yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen... bir tümör."

Kalbim burkularak göğsümün içinde paramparça oldu. "Hayır, başka bir açıklaması olmalı. Buna başka ne sebep olabilir?"

Augustus başını salladı, yüzünde acıma ifadesi vardı. "Alexis, büyük ihtimalle bu..."

"Başka ne olabilir?" diye hırladım.

Augustus sessiz kaldı.

Onun omuzunu sarstım. "Söyle bana, çok şey okuduğunu biliyorum. Başka ne olabilir? Başka hangi seçenekler var?"

"Sana umut vermek istemiyorum." Augustus gözlerini kapattı, kırmızı ışıkta yüz hatları sertleşmişti. "Başka bir ihtimal var fakat çok düşük bir olasılık ve büyük ihtimalle bununla ilgili değil ..."

"Söyle bana."

"Deri değiştirme," dedi Augustus, sanki kendiliğinden anlaşılır bir şeymiş gibi ve Kharon bu kelime karşısında gözle görülür şekilde irkildi.

Augustus sakalını ovuşturdu. "Sadece bazı nadir yaratıklarda olur... Hiç mantıklı gelmiyor."

Bir şeye tutunmak istercesine koluna vurdum. "Açıkla."

"Bazı yaratıklar genellikle daha büyük, daha güçlü ırklar ilave organlara sahiptir."

İkimiz de yatağın ucundaki dar alana zar zor sığan, duvara yarı yaslanmış koruyucuma baktık.

"İri yapılı," diye fısıldadım.

Augustus yüzünü buruşturdu. "Yenilenen uzuvlar çok fazla enerji gerektirir, bu yüzden yaratıkların tam olarak gelişmeleri ergenlikten sonrasını bulur. Fakat bu sadece bazı canavarlarda görülür." Kaşlarını çattı, yara izi gerildi. "Sadece griffinlerde, sfenkslerde, üç başlı köpeklerde, tek boynuzlu atlarda ve pegasuslarda ortaya çıkar."

Fluffy Jr. korkunç, acı dolu bir inilti çıkardı.

Eğilip burnuna bir öpücük kondurdum. "Sence o hangisi?"

"Alexis, belli ki bu saydıklarımın hiçbiri değil."

"Hayır." Başımı salladım. "Olabilir, biliyorum."

"Ona bak." Augustus tüylü başını işaret etti. "Köpek mi at mı, ben bile ayırt edemiyorum."

"Muhtemelen ikisinin karışımıdır."

Kharon bana anlayışla baktı.

"Melez yaratıklar son derece nadirdir," dedi Augustus "ve doğumdan sağ çıkabildiklerinde bile neredeyse... vahşidirler... son derece düşük zekâ ve saldırgan eğilimlerle tanımlanırlar."

"Çubuk yemeyi seviyor," diye belirttim. "Onlarla boğuluyor. Hiç zeki olmadı, aslında bunu bir süredir fark ediyorum ve ..."

"Bu öyle bir şey değil," dedi Kharon sessizce. Ses tonundan, benim hayal kurduğumu düşündüğü belliydi.

"Bunu *bilemezsin*," dedim, öfkem yükselerek. "O *benim* koruyucum, onu ikinizden de iyi anlıyorum. Sana söylüyorum, bir şey oluyor. Değişiyor. Deri değiştiriyor olmalı."

Kharon dişlerini sıktı. "Bunun büyük ihtimalle bir tümör olduğunu kabul etmelisin. Bu tür şeyler yaratıklarda her zaman olur."

"Hiçbir şeyi kabullenmek zorunda değilim." İçime bir sakinlik dalgası yayıldı. "İyi olacak. Biliyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu fakat onları sildim. Ağlamayacaktım çünkü iyileşecekti. Başka bir ihtimal yoktu.

Fluffy Jr. derin bir iç çekti, gözleri kapalı hâlde uykuya daldı.

Huzurlu görünüyordu.

Poco kulaklarını okşadı, Nyx ise kolumdan kaydı, onun Fluffy Jr.'ın boynunun etrafında süzülürken sürünüşü tüylerini iki yana ayıran bir iz bıraktı. Bunu asla itiraf etmezdi fakat ona karşı bir zaafı olduğunu biliyordum.

Göğsümün içinde, koruyucu bağım hâlâ titreşiyordu. Biraz acıyla gölgelenmişti fakat büyük ölçüde güçlüydü.

Fluffy Jr. iyi olacak.

Zehirli korku içimden akıp gitti, geriye sadece yorgunluk kaldı. Umutla dolu bir hâlde ayağa kalktım.

Her şey yoluna girecek.

Bunu sağlayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve son derece dar olan uyku alanımıza bakarken kendimi toparladım. *Bu böyle olmaz.*

Döndüm ve kocalarımın yüzüne baktım. "Hepimiz burada mahsur kaldığımıza göre ben küvette uyuyacağım."

İkisi de donakaldı.

"Affedersin... ne?" diye sordu Kharon alaycı bir tonla. Augustus koyu kaşını kaldırdı, Yeraltı dünyasına ait gözleri parlıyordu.

"Küvette uyuyacağım," diye tekrarladım kararlılıkla.

"Hayır," dedi Kharon. "Uyumayacaksın."

@ayisigikitap

27

CİNSEL GERİLİM VE DİĞER UYUŞTURUCULAR

ALEXIS

"Bunu bir daha söyle." Kharon'un sesi odanın içinde çatlayarak yankılandı. Meşale ışığında şeytani görünüyordu.

Aslında tekrar düşününce... belki de mentorlarımla mı gitmeliydim?

"Küvette uyuyacağım," dedim sakince. "Yatakta uyumayacağım..."

Kharon dövmeli elini havada sertçe savurdu ve "Sus," dedi.

Makyavelci diktatör geri dönmüştü.

"Hayır, *sen* sus," dedim. "Kendi kararlarımı kendim veririm."

Kharon zalimce gülümsedi. "*Carissima*..." Mavi gözleri ışığı tuhaf bir şekilde yansıtıyordu. "Karımız küvette bir hayvan gibi değil yatakta uyuyacak... Konu *kapanmıştır*."

Augustus arkasında doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu ve bana bakışında bir gariplik vardı.

Başı artık ağrımıyordu.

Bir şeyler değişmişti.

"Alexis." Augustus ismimi sessizce, kadifemsi bir yumuşaklıkla söyledi.

Bakışlarıyla beni baştan ayağa süzdü.

Övgüde bulunmayı severim. Ona... acımasız bile denebilir. Augustus'un onların kendi cinsel eğilimlerine dair yaptığı betimleme zihnimden çıkmıyordu.

Güçlü ol.

Benden korkması gereken erkeklerden kaçmaktan bıkmıştım.

Çenemi yukarı kaldırıp Kharon'un bakışlarıyla karşılaştım. "Ya reddedersem? Bana zarar mı vereceksin? Beni kıracak mısın? Beni tuzağa mı düşüreceksin? Yerde sürünürken... "

"KAPA ÇENENİ!" Kharon başını yana eğdi, boynu soluk tendonlarla gerilmişti, kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken boynunda ve çenesinde mavi damarlar görünüyordu.

"Hayır."

Kharon bir anda ileri atıldı, sırtım sert duvara çarpana dek beni sıkıştırdı, dirseklerini yüzümün her iki yanındaki taşa dayadı.

Kımıldayamıyordum.

Augustus bizi yarı kapalı gözlerle izlerken duruşunu düzeltti.

"Siktir git Karen," diye fısıldadım, bayılacak gibi hissediyordum.

Kharon eğildi, üzerinden bir yağmur fırtınasının kokusu yükseliyordu. "Hayır," diye mırıldandı. "Senden vazgeçmeyeceğim, Alexis."

Yüzümü çevirdim; dudakları dudaklarıma bir nefes mesafesindeydi. "Benden *af* dilemen gerekmiyor mu?"

Alnını alnıma dayadı. "Ah, sevgilim... yine dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun? İkimiz de orada ne kadar rahat olduğumu biliyoruz."

Augustus öne çıktı. Kharon yana çekilip ona yer açtı, ikisi birden beni sıkıştırdı. Augustus'un kalçaları bedenimin sağ tarafına, Kharon'unkiler sol tarafıma bastırıyordu.

Güm-Güm-Güm.

Kharon'un nasırlı parmakları köprücükkemiğime doğru yükseldi ve elmas kolyenin üzerinde hafifçe gezindi, tırnaklarını çeneme kadar sürükledi, ardında bir ateş izi bıraktı, sonra elini boynuma doladı.

Teninin sıcaklığı yakıcıydı.

Çaykovski orkestra şefinin batonunu salladı ve çello sesi duyulmaya başladı.

Kharon'un bana dokunduğu yerde, boynumdaki hassas deri karıncalandı.

"Aferin kızım," diye fısıldadı Augustus boğuk bir sesle.

Bir ter damlası yavaşça memelerimin arasından süzüldü.

Kharon'un parmakları boynumu hafifçe sıktı.

Kendimi durduramayıp elimi kaldırdım ve parmaklarımı göğsündeki sert çıkıntılar boyunca gezdirdim.

Kharon inledi; parmakları gevşedi ve elini göğüskemiğime doğru indirirken dudakları boynumun yanından, varlığı zar zor hissedilen öpücüklerle geçti.

Her şey sıcak, haz dolu, uçuruma karşı çığlık atıp sarmallar çizerken saçını başını yolduğun o cehennemvari cinsten bir bulanıklık içindeydi.

Augustus dolgun altdudağını ıslattı.

Boşta kalan elimle onun uzun saçlarına uzanıp parmaklarımı aralarına doladım. Şaşırtıcı derecede ipeksiydi.

Augustus öne atıldı, ağzımı öptü, dili derinlemesine ilerledi. Saçlarını çektim ve boğazından acılı bir homurtu koptu.

Tadı yıldırım gibi.

Kharon dişlerini boynumun yanından aşağı doğru sürükledi, ardından sızlayan tenimi diliyle yokladı. Elim daha aşağı kaydı, gövdesi boyunca iz bıraktı.

Augustus beni daha sert öptü, saçlarını ani bir hareketle çektim. Dişleri altdudağımı ısırırken hırladı.

Kharon boynumun yanını ısırınca ürperdim; parmaklarım karnının alt kısmına kaydı, bıraktığı izi öperken nefes nefese kaldı.

Sanki kavga ediyormuşuz gibi hissediyorum.

"Yeter." Augustus'un sesi, Kharon'u da beraberinde geri çekerek sertçe yankılandı. "Alexis yatakta uyuyacak, biz de diğer düzenlemelerimizle daha sonra ilgileneceğiz. Dikkatimizin dağılmasına izin *veremeyiz.* Şu anda dinlenmemiz ve açılış töreni için zihinsel olarak hazırlanmamız gerekiyor."

Kendimi toparlamakta zorlandım.

Kharon başını geriye atıp taş tavana baktı. Başını indirdiğinde gözbebekleri aşırı derecede büyümüştü; siyah, buz mavisi irislerini neredeyse tamamen yutmuştu.

Dünya dışı bir güneş tutulması gibi.

Augustus tacını yatağın üzerine fırlattı ve her iki elini de saçlarının arasından geçirerek bir küfür savurdu, vücudu gergindi.

Sakin ve soğukkanlı adam gitmişti; onun yerinde Savaş Hanedanı'nın vahşi vârisi, önümde öfkesinden köpürüyordu.

Kharon kaşlarını çattı, Augustus'un mücadelesini izlerken gözlerini kıstı. Her zamanki rollerinin tersine, Augustus'u omuzlarından yakaladı ve onu banyoya doğru itti.

Kapı arkalarından sertçe kapandı. *Güm.* Duvarlar sallandı, tavandan bulut gibi toz döküldü.

Homurtular ve küfürler yankılandı.

Kharon duvarı sarsan bir başka çarpma sesiyle birlikte "Sakin ol ve paniklemeyi bırak!" diye bağırdı

"Hiç... *yardımcı* olmuyor." Augustus'un boğuk sesi titriyordu, sanki nefes nefese kalmış gibiydi.

Sallanan duvara yaslanıp çöktüm. Başım dönüyordu, düşüncelerim darmadağındı. Uyuyan koruyucumun yanına kayarak oturdum ve başını okşadım.

Poco neşeyle mırıldandı, küçük siyah parmakları nazikçe koluma dokundu. Ona hafifçe gülümsedim. Sanki kendimi toparlamaya çalıştığımı anlıyormuş gibi tüylü başını salladı, sonra tırmanıp kucağımda topaklı gri bir top hâlinde kıvrıldı, mırıldanarak uyumaya başladı.

Cehennem tazıları, Fluffy Jr.'ın poposunun arkasında, duvara yaslanmış, zar zor sığmışlardı.

"O... büyük köpek," dedi Cehennem, garip ve hırıltılı sesiyle, başını Fluffy Jr.'a doğru eğerek. "O... iyi."

Tazı da onaylar şekilde başını salladı. "Biz... birlikte... her şey yolunda."

"Elbette," diye fısıldadım onlara, sesime güven katarak. "Her şey yoluna girecek."

Gücün, hapisin, korkunun ve ardından şehvetin şoku tek bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Sparta beni yıkamayacak.

Böyle bir durumda yapılacak tek bir şey vardı. Grafik hesap makinemi çıkardım ve kayıt düğmesine bastım.

"Sevgili Günlük," diye fısıldadım.

"Fluffy Jr.'ın hasta olmasından korkuyorum. Kharon ve Augustus beni korkutmuyor... fakat esas onların yanında hissettiklerimden korkuyorum. Gladyatör yarışması erken başlıyor ve gücümü nasıl kullanacağımı henüz çözemedim. Dün ellerim parlak bir ışıkla parladı. Bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum."

Titrek bir nefes vererek kayıt cihazını dudaklarımdan uzaklaştırdım.

Ayarlar arasında gezinip kaydettiğim çalışmaları buldum ve kendimi sayılara kaptırdım. Boynum ağrıyana, parmaklarım uyuşana kadar grafik çizdim.

Zaman tüm anlamını yitirdi.

Dışarıda muhafızların sesleri yankılandı. Kharon ve Augustus banyodan çıktı, yüz ifadeleri son derece sakindi.

Az önce kavga etmiş olduklarını asla anlayamazdınız.

Tak. Hücre kapısı sertçe açıldı ve Nyx tısladı.

Hızla grafik hesap makinemi sakladım ve Poco'yu kucağımdan kaldırdım. Muhafızlar kapı eşiğinde sıralanmış dururken, coplar loş ışıkta parlak kıvılcımlar saçıyordu.

"Açılış töreni vakti geldi," dedi Vorex, başının üzerindeki çelenk ışıldarken. "Bizimle gelin."

28

USULCA BAŞLAR

ALEXIS

Augustus beni ayağa kaldırdı ve Kharon, tacımı düzeltirken parmaklarıyla saçlarımdaki tozu temizledi. Nyx sürünerek yaklaştı, bacağıma dolandı.

Vorex, hayvanlar bizimle birlikte ileri yürürken "Tören sırasında koruyuculara izin yok," dedi.

Bakışlarımı Fluffy Jr.'ın uyuyan bedenine indirdim.

"İyi olacak," dedi Kharon alçak sesle.

Dikleştim ve başımı gururla kaldırdım. "Biliyorum." Augustus'a sert bir bakış attım, itiraz etmeye cesaret etmesini ister gibi. Etmedi.

Göğsümün derinliklerinde, koruyucu bağım sıcak ve canlı bir şekilde titreşti. Herkes Fluffy Jr.'ı hafife alabilirdi fakat ben almazdım.

Augustus beni odadan çıkarırken elini belimin alt kısmına koydu. Kharon ise arkamızdan geldi, parmakları omurgamın üst kısmında sahiplenici bir şekilde duruyordu.

Dokundukları yerlerde tenimde karıncalanma hissettim.

Loş ışıklı tünelde Kharon diğer tarafıma geçti ve başparmağıyla paha biçilmez kolyeyi okşadı.

Dört muhafız önümüzde yürüyordu, ellerindeki elektrikli coplar cızırdıyordu.

Arkama baktım. *Bir, iki, üç...* Sekiz Olimposlu arkamızdan ilerliyordu.

Bu adil bir mücadele değildi, daha fazla muhafız getirmeleri gerekirdi.

Tanıdığım tek kişi Vorex değildi. Titus'un sınavdaki dalkavuğu Alessander da üzerinde Poseidon Hanedanı'nın sembolü işlenmiş uyumlu mavi bir takım elbiseyle hemen yanında yürüyordu.

Alessander'ın bakışları benimkine kaydı. Bana bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açarken silahı aşağı indi. Vorex ona sert bir bakış fırlattı ve Alessander dudaklarını büzüp sustu.

Alessander, hatırladığımdan daha kısaydı. *Ondan nasıl korkmuştum ki?*

Augustus'un parmakları gerilirken, tırnakları belimin alt kısmına battı. Bakışlarımı takip etti ve kulağıma "İyi misin?" diye sordu. Gözleri tanıma ifadesiyle parladı.

Kelimenin doğruluğunu kemiklerimde hissederek "İyiyim," dedim.

Alessander benim için bir tehdit değildi.

Kharon'un nasırlı başparmağı, boynumun arkasını yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Tünellerden oluşan labirentin içinden, meşale ışığından çıkıp batan güneşin turuncu ışınlarına doğru yukarı çıkarken, kocalarım bana daha da yaklaştı.

Bu kez basamakları tırmanmadık, bizi doğrudan kuma çıkardılar.

Arenanın tam ortasına dikilmiş dört Yeraltı dünyası bayrağı rüzgârda dalgalanıyordu. Her birinin lideri, başlarındaki sivri taçlar parıldarken bayrakların önünde duruyordu.

Bayrakların solunda uzun, beyaz mermerden bir sunak vardı. Göze batmadan duran bu taş blok, bulunduğu yere ait değilmiş gibi görünüyordu.

İnsanlar bize doğru çığlıklar atıyordu; kolezyum, katliam sırasındakinden çok daha gürültülüydü. Siren bölümü artık yüzlerce kişiyle doluydu, diğer yaratık bölümleri de öyleydi. Bireyler ayırt etmek için fazla uzaktaydılar.

Kalabalığın muazzam büyüklüğü insanı sersemletiyordu.

Yeraltı dünyası üyeleri ve Olimposlular arasındaki bitmek bilmeyen siyasi çekişmeler yüzünden, Sparta'nın binlerce yaratıktan oluştuğunu unutmak kolaydı.

Sol kulağımda keskin bir yankı çınladı ve yüzümü buruşturdum.

Augustus başının yanını tuttu ve beni anlayan bir bakışla aşağıya baktı.

Acımı hissetmişti.

Onun her şeyi anlar gibi bakan gözlerinden bakışlarımı kaçırdım ve rüzgârda dalgalanan, parlak renklerle titreşen sekiz Olimpos Hanedanı bayrağının bulunduğu tıklım tıklım stadyumu inceledim.

"Non desistas, non exieris... non desistas, non exieris..." tezahüratları yüksek sesle yankılandı.

Asla vazgeçme, asla teslim olma.

Alacakaranlık her şeyi soluk bir ışıltıyla boyamıştı ve antik uygarlık gerçek gibi görünmüyordu.

Güneş yavaşça dağ zirvelerinin arkasına batıyordu.

Cesetler kaldırılmıştı fakat kum hâlâ kanla kaplıydı, havada bakır kokusu hissediliyordu.

Yeraltı dünyası üyeleri bayraklara yaklaştıkça nefesim kesildi.

Hades'in gözleri kan kırmızısıydı, yüzünde tehditkâr bir somurtma vardı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez, kontrolünü kaybetmeye saniyeler varmış gibi görünüyordu. Mürekkep gibi siyah bir sis, etrafında şiddetle titreşiyordu.

Kumu taradı ve bakışları bana takıldığında sırtı dikleşti.

Ona küçük, güven verici bir şekilde gülümsedim.

Sis titreşmeyi bıraktı, uzantılar yavaşça ayaklarının etrafına dolanırken gözle görülür biçimde rahatladı.

Persephone ise stadyumda, onun arkasında, ön sırada Charlie ve Helen'in yanında oturuyordu. Bana el salladı ve bir şeyler bağırdı fakat duyamadım.

"Asla vazgeçme, asla teslim olma." Tezahürat sesleri, arenanın merkezine doğru götürülürken giderek daha da yükseldi.

Augustus ve Kharon bana daha da yaklaştı.

Sağımızda, Patro ve Akhilleus üç muhafızla birlikte ilerliyordu, muhafızlar sanki çok yaklaşmaktan korkuyorlarmış gibi uzakta duruyorlardı.

Akhilleus bana baktı, sonra yüzünü çevirdi.

Patro yüzünü buruşturdu.

Sol tarafta Agatha muhafızlara öpücükler gönderiyordu. Arkalarında ise Drex, yine hasta görünüyordu, sendeleyerek ilerliyordu.

"Sıra oluşturun!" diye bağırdı Vorex, gürültünün üzerine sesini yükselterek. Kıvılcımlar saçan copuyla sunağa ve stadyumun yarısına bakan, boş bir kum şeridini işaret etti.

Kharon ve Augustus yürümeyi bıraktı; tenime dayanan parmakları kasıldı ve ona sert bir bakış attılar.

"Şey... lütfen," diye düzeltti Vorex, yüzünü buruşturup gözlerini indirerek, bakışlarıyla onlara karşılık veremiyordu.

Kharon beni kendi tarafına daha da çekerken, Vorex'i "Kendine dikkat et," diye uyardı.

Üçümüz, diğerlerinin yanına geçip sıraya girdik.

Hades, Artemis, Ares ve Afrodit bayraklardan ayrılıp sıranın sonuna katıldı.

Sparta her yandan tezahürat yapıyordu.

Kalabalığın içinden pelerinli bir figür tribünlerin kenarından atladı, arenaya indiğinde tok bir ses duyuldu.

Erebus, heybetli boyuyla doğruldu, uğursuz beyaz kemik maskesi yüz hatlarını gizliyordu. Yırtık pelerinini düzeltti, gölgeler kumda yürürken ona yapışıyordu.

Helen'in odasında asılı duran poster, onun *dehşet verici* aurasını yansıtmaya yetmemişti.

Erebus sıramızın sonunda durdu. Afrodit kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Maskeli yüzü aniden ona döndü; duruşu keskinleşti.

Korku omurgama saplandı.

Eğer liderler bile tedirgin olmuşlarsa benim önceden önlem alıp sessizce sahneden çekilmem gerekirdi (sanırım bittim ben).

Hades sırada öne doğru eğildi. Bana bakarken sessizce dudaklarını oynattı. "İyi olacak," dedi sessizce. "Korkma, kızım. Sen ikimizin de en iyisisin."

Bundan o kadar emin değildim.

"Hoş geldiniz, Yeraltı dünyası sakinleri." Zeus'un sesi yankılandı. Kumun üzerine doğru yürürken elektrik, teni boyunca sıçrıyordu.

Kalabalık çılgına döndü.

Kader, elinde bir not defteriyle yanında yürüyordu. Öfke içimi doldurdu. *Charlie'yi neden o zehirli karavana teslim ettin?*

Bana doğru baktı ve dudaklarında küçük, anlamlı bir gülümseme belirdi.

Nefretimi görmesine izin verdim. *Bir gün bunun bedelini ödeyeceksin.*

Gülümsemesi daha da genişledi.

Zeus'un arkasından diğer yedi Olimpos lideri, başlarında ağır ve büyük defne taçlarıyla çıktıkça kalabalığın kükremeleri on kat arttı.

"Asla vazgeçme, pes etme!" diye bağırdı kalabalık artan bir heyecanla. "Asla teslim olma!"

Güm.

Alkış.

Güm.

Kum titredi ve Olimposlu liderler yaklaştıkça, armaları kim olduklarını belli etti.

Hera, parlak gümüş bir *toga* içinde Zeus'un arkasından yürüyordu. Uzun ve ince yapılıydı; ensesindeki sert topuz ona arı gibi bir görünüm veriyordu.

Hermes onun yanında hemen fark ediliyordu; kısa ve zayıftı, limon yeşili takımı elmaslarla kaplıydı.

Athena onların arkasından, parıltılı mor bir *toga* içinde geldi. Hera'dan daha kısaydı fakat çok daha kaslıydı. Koyu bronz teni, sanki parıldayan bir yağ sürmüş gibi ışıldıyordu; dalgalı kahverengi saçları muhteşem kıvrımlar hâlinde sırtından aşağı dökülüyordu.

İki adam onun iki yanında yürüyordu.

Poseidon, son derece uzun ve kaslı bir şekilde, lacivert bir takım elbise içinde solunda yürüyordu. Uzun beyaz saçları ve aynı renkte sakalı, berrak yeşil gözleri ve bronz teni vardı. Sert bakışları ve iri cüssesiyle Olimpos tanrısından çok Yeraltı Tanrısına benziyordu.

Solunda sarı takım elbise giymiş bir adam vardı: Apollo.

Onun çekiciliği hakkındaki söylentiler ona hakkını vermeye yetmiyordu.

Apollo'ya bakmak zordu, bronz teni ve uzun sarı saçları o kadar parlaktı ki âdeta ışıldıyordu. Yaklaştıkça gözleri daha önce hiç görmediğim açık altın kahverengine döndü.

Bakışlarımız buluştuğunda alaycı bir şekilde sırıttı. *Kaba.*

Alayın arkasında Demeter ve Dionysos birlikte yürüyordu.

Demeter, kısa boylu, kıvırcık sarı saçlı ve buz grisi gözleri olan bir kadındı. Soluk teni, kahverengi *toga*'sını süsleyen taşlarla uyumlu çillerle kaplıydı. Tanıdık, uhrevi bir güzelliğe sahipti. *Persephone'nin annesi.* Kız kardeşine daha çok benziyordu.

Başını çevirdi ve bana sert bir bakış attı; ifadesi ciddiydi.

Büyükanne mi?

İçimden bir ses, ona büyükanne ya da nene dememden *hoşlanmayacağını* söylüyordu.

Demeter'in bakışları Yeraltı üyelerinin üzerinden geçti ve Hades'e indi. Ona fırlattığı ölümcül bakış, öldürecek kadar keskindi.

Yavaşça, tehditkâr bir şekilde parmağını boynunun üzerinden geçirdi.

Meraklandım.

Her zaman aile dramalarının içinde olmak istemiştim ve bu *son derece* umut verici görünüyordu.

Dionysos, büyükannemin yanında yürüyordu. Takım elbisesiyle uyumlu, uzun dalgalı mor saçları olan siyahi bir adamdı.

Başını çevirip bize baktı; gözleri şaşırtıcı şekilde beyaz tondaydı.

Nefesimi tuttum.

Acaba o da kör mü?

Olimpos Hanedanı liderleri uzun sunağın diğer tarafında, karşımızda bir sıra hâlinde dizildi.

Bizden on üç kişi.

Onlardan sekiz kişi.

Her iki taraftaki liderlerin etrafında ağır bir aura vardı.

Dilimde bir güç karıncalanması hissettim.

Hiçbiri fiziksel olarak yaşlı görünmüyordu fakat hepsi kadim hissi veriyordu; tam olarak anlayamadığım bir şeydi. Altıncı hisim hayatımı kurtarmak için kaçmam gerektiğini haykırıyordu. Bu doğuştan gelen bir korkuydu.

Bunlar, bu karanlık çağın devleriydi.

Olimpos liderleri Kharon'a odaklandı, kaşlarını kaldırdılar. Athena Poseidon'a doğru eğildi ve dudaklarını okudum: "Gerçekten de ona kulağını verdi. Ne... romantik."

Poseidon ona sert bir bakış attı. "Bu delilik."

Yanılmıyor, yanlış değil.

Athena başını olumsuz anlamda salladı.

Kharon elini bir kez daha boynumun arkasına koydu, başparmağı kolyemi kaydırdı, mavi elmaslar ışığı yakaladı.

Sahiplenici ve fazlasıyla korumacı bir hareketti; başka bir erkekten gelse aşağılayıcı olabilirdi fakat Kharon'da bir şey vardı, cehennem tazılarıyla uyumlu hayvansı bir enerjiydi; bu onun varlığının özüydü.

Onun dokunuşuna kendimi kaptırmaktan kendimi alamadım.

Demeter'in kaş çatışı derinleşti.

Büyükanne mutlu değil. Ona el sallama isteğime karşı koydum.

İki grup arasında düşmanlık yayıldı.

Aniden Sparta'nın büyük savaşının gerçekten bitip bitmediğinden emin olamadım. Sanki bir ateşkesin ortasında duruyorduk, iki taraf birbirinin ilk hamlesini bekliyordu.

Hiçbir sevgi kalmamıştı, empati yoktu, *hiçbir...* şey yoktu.

Sadece açık nefret ve zar zor saklanan şiddet vardı.

Gerilim tırmandı, enerji yükseldi; Yeraltı ve Olimpos Hanedanı liderleri birbirlerini tartıyor, ilk hamleyi yapacak olanı bekliyordu, böylece birbirlerini özgürce yok edebileceklerdi.

"Asla vazgeçme, asla teslim olma." Stadyumdakiler alkışladı ve ayaklarını yere vurdu; kurumuş, kanlı kum parçaları titredi.

Zeus sunağa doğru yürüdü. Ellerini havaya kaldırdı, derisinde elektrikler çatırdadı, stadyum derin bir sessizliğe büründü.

Kimse hareket etmedi.

"Başlayalım." Zeus bana gözlerini dikti, bakışlarından kıvılcımlar sıçradı.

Göğsümdeki yara sızladı.

Kader gülümsedi.

İşlerin benim için *son derece* tatsız bir hâl alacağını bilmek için önsezi gücüne gerek yoktu.

29

AÇILIŞ TÖRENLERİ VE KANLI SAHNELER

ALEXIS

"Tarihi Sparta Gladyatör Yarışması, Yeraltı dünyasının gücünü sergiliyor." Zeus'un sesi yankılandı; dudaklarından kıvılcımlar saçılıyordu ve kollarını kaldırarak sunağın önünde duruyordu.

Stadyum çılgınca tezahürat yaptı.

Olimposlu liderler, arkasındaki sıraya dikilmiş hâlde ona dik dik baktılar.

Solumda duran Kharon alaycı bir şekilde güldü. "Bu bir aşağılama ritüeli," diye mırıldandı, hâlâ başparmağıyla boynuma dokunuyordu.

Augustus, parmaklarını esnetirken tırnaklarını belime sapladı. Sakin görünümünü yeniden kurmaya çalışmıştı fakat eskisi kadar inandırıcı değildi, çatlaklar görünüyordu. Gözleri biraz fazla parlıyordu, ifadesi biraz fazla keskinleşmişti.

Sanki baş ağrıları onu boğmuştu ve şimdi acıdan kurtulduğuna göre gerçek doğası serbest kalıyor ve ortaya çıkıyordu.

"Bu yıl Ölüm Meclisi'nde on üç yarışmacı var," dedi Zeus, her birimize bakarak. "Gelenek gereği, yarın başlayacak on üç günlük bir yarışmamız olacak. Her gün bir Yeraltı üyesi yarışmacı için..." Bakışları Drex'e takıldı ve onu unutmuş gibi yüzünü buruşturdu.

Drex çenesini yukarı kaldırdı, etkilenmemiş gibi duruyordu fakat yüzü solgundu.

"On üç gün boyunca ateşli silahların yasak olduğu bir Sparta gösterisi," diye devam etti Zeus altın rengi bir gülümsemeyle. "Sadece Spartalılar, bıçaklar ve koruyucular... Tıpkı atalarımızın bu kutsal kumlarda savaştığı gibi. Bu, onlara adanmış modern övgümüzdür."

Ürperdim.

Sadece on üç gün mü?

Herkesin yarışma hakkında konuşma şeklinden ve Sparta Yaşam Tarzı Sayfasında gördüğüm aşırı kanlı sahnelerden, bunun bir aylık bir etkinlik olacağını sanmıştım.

Bir gün.

Sadece bir günü atlatmam gerekiyordu.

Kolay, yapabilirsin.

Zeus onur, şiddet ve Sparta gücünü sergilemenin gururundan bahsetmeye devam etti.

Kharon ve Augustus bana baktı; yüzleri endişeyle buruşmuştu. Bilinçsizce her ikisinin kolunu da tutup kendime çekmiştim. Derin bir nefesle parmaklarımı gevşetmeye zorladım.

"Durma," diye fısıldadı Kharon. "Bana dokunmayı bırakma... lütfen."

Ellerimi tekrar sıktım.

Çenesi ileri geri hareket ediyordu ve aç bir adam gibi bana bakıyordu, gözleri alev alev yanıyordu.

Kalbim hızlandı.

Dünyayı yöneten güçlü Sparta liderlerinin önünde duruyorduk, söylentilere göre dünyanın en tehlikeli yarışmasına hazırlanıyorduk ve kocalarım gözlerini benden alamıyordu.

Yüzüm kızardı.

Sapıklar için destek grupları var mı acaba?

Augustus'un koyu kirpikleri bronz teninin üzerine gölge gibi düşüyordu. "İyi misin, *carus*'um?"

Başımı salladım.

Nyx, bacağımın üzerinde uyuduğu yerden kayarak kalktı ve kolumu sıkıca kavradı. "Onlarla artık sonuna kadar gitmelisin, işler garipleşiyor."

Hayır, zaten garipti.

Kendimi savunmasız ve erkeklerle sorunu olan bir sapkın gibi (her ikisi de doğruydu) hissederek kocalarımı görmezden gelmeye çalıştım ancak ensemdeki ve belimin altındaki elleri birer damga gibiydi.

Güneş dağların arkasında tamamen battı.

Zeus "Şimdi, kazananların ilanı ve görevlerin okunmasıyla törene başlıyoruz..." dedi ve durakladı. Ardından arenanın her yerinde hışırtılı bir sesle meşaleler yandı.

Her yerden gök gürültüsü gibi alkışlar yankılanınca sıçradım.

"*Görevler mi?*" diye fısıldadım.

Augustus eğildi. "Görev sayısı, dövüşümüz sırasında karşılaşmak zorunda kalacağımız rakip sayısını gösterir, hepimiz bir kez dövüşürüz fakat ne kadar çok görev alırsan... hayatta kalman gereken tur sayısı o kadar artar. Turlar ilerledikçe hem fiziksel hem zihinsel olarak zorlaşır."

Ah, ne kadar harika.

Bütün bu deneyim (hayatım) giderek daha da talihsiz bir hâl alıyordu.

Belki de sadece kaçıp gitmeliyim. İhanet ve hapis cezası gerçekten ne kadar kötü olabilir ki? Suçluluk duygusu beni vurdu. Ceres buna katılmazdı, aksini iddia ederdi.

Zeus, ceketinin cebinden küçük bir kadife kese çıkardı ve sunağın üzerine iki altın zar bıraktı.

"Bu yılın onurlu infazcısı, seçkin Hermes Hanedanı'ndan Ajax'ı selamlıyoruz." Zeus, başında küçük bir defne tacı olan bir muhafızı işaret etti.

Ajax öne çıktı, sunağın yanına geldiğinde siyah takım elbisesinin yakasında gökkuşağı tavus kuşu arması parıldıyordu.

Neden bir infazcıya ihtiyaçları var?

Kader, mor okuma gözlüklerini taktı ve elindeki not defterini uzattı.

"Yeraltı liderleri lütfen öne çıksın?" dedi. Sesi stadyumun tamamında yankılandı; tonu, Zeus'unkinden bile daha buyurgandı.

Kalabalık sessizliğe büründü.

Hades, Artemis, Erebus, Afrodit ve Ares öne çıktı ve bir grup hâlinde, ağır ağır sunağın diğer tarafına doğru yürüdüler.

Zeus elinde bir zarı havaya kaldırırken, beş noktayı göstererek "Geleneklerimize göre," dedi. "Beş kişi olduğunuz için her biriniz görevlerinizi kabul ediyor musunuz, her biriniz beş yetişkin Kiklop'a karşı savaşacak mısınız?"

"Evet," dedi Hades sakin bir şekilde, ayaklarının etrafında sisler dönüp duruyordu.

Augustus yeniden eğilip kulağıma fısıldadı: "Liderler yarışmaya başlamak için her zaman beş Kiklopla dövüşür. O kadar güçlüler ki bu daha çok sembolik bir şeydir."

Ona doğru başımı salladım, bana biraz bağlam sunduğu için minnettardım. Hades, yarışmadan önceki hafta SGY hakkında bana bir değerlendirme yapmayı planlamıştı fakat bu hızlandırılmış takvimden önceydi.

"Şimdi onların açıklamaları!" Zeus kollarını iki yana genişçe açtı, yüzü gökyüzüne dönüktü.

Bir açıklama bekleyerek Augustus'a baktım fakat o Kharon'a gergin ve endişeli bir ifadeyle bakıyordu.

Kader, not defterine vururken mor gözleri parladı, "Artemis."

Artemis sırıttı. *Toga*'sının V yakasını kavradı, stadyumdaki herkes görebilsin diye kendi etrafında döndü ve ardından kumaşı çekip yırttı; göğüskemiğinin pürüzsüz, çıplak teni ortaya çıktı.

Kızıl bir sis, tehlikeli bir parıltıyla etrafında ışıldıyordu.

"Açıklama," diye ilan etti Zeus. "Sıfır yenilgi."

Artemis, *toga*'sının yırtılmış üst kısmını göğsünü kapatacak şekilde bağlarken kendinden memnun görünüyordu; yüzünde küçümseyici bir ifadeyle bizim sıraya geri dönüp yerini aldı.

"Ares," diye seslendi Kader.

Savaş Hanedanı'nın kötü nam salmış lideri öne çıktı ve takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açtı. Ceketini düzgünce katlayarak sunağın üzerine bıraktı, ardından beyaz gömleğinin düğmelerini ustalıkla çözüp omuzlarından sıyırdı. Başının ortası tıraşlıydı ve irislerinin etrafındaki kızıl halkalar alevlenir gibi parladı. Yavaşça kendi etrafında dönerken bronz teninin katmanları dalgalandı.

Sırtının alt kısmında ve karnının kalın çıkıntılarında uzun, girintili çıkıntılı yaralar vardı, dudaklarının üzerinden geçen yara iziyle birebir örtüşüyorlardı.

"Açıklama, sıfır yenilgi!" diye bağırdı Zeus.

Hades öne çağrıldı ve o da ceketini çıkardı. Hayat boyu aklımdan çıkmayacak görüntülerle karşılaşmamak için başımı çevirdim ve Zeus, onun da sıfır yenilgisi olduğunu ilan etti.

"Erebus!" diye bağırdı Kader.

Kharon irkildi; boynumun etrafındaki kavrayışı sıkılaştı.

Erebus sunağa doğru ilerledi, alacakaranlığın altın rengi ışığında maskesi tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Pelerininin önünü araladı; altından savaş pantolonu ve sade, siyah bir tişört ortaya çıktı. Muhtemelen stadyumda törensel kıyafetler giymemiş tek kişiydi.

Erebus, tişörtünün yakasını kavradı ve aşağı doğru yırttı.

Stadyumdan bir soluk alma sesi yükseldi.

Erebus'un solgun ve çevik gövdesinin her bir santimi, eski ve yeni kabarık pençe izleriyle kaplıydı. Defalarca, yüzlerce kez kurt tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyordu.

"Açıklama." Zeus, Erebus'a temkinli bir bakış atarken kendini toparlamaya çalışır gibi boğazını temizledi. "Sıfır... yenilgi."

Erebus hızla döndü; pelerini aralanmış, yırtık tişörtü harap olmuş gövdesinden savrulurken ağır adımlarla sıraya geri döndü.

Pençe izleri ve kemik maskesi arasında, Helen'in duvarındaki posterinde neden "Dikkat: Bu yaratık, insandan çok canavardır" yazdığını anladım.

"Buraya bana bak Erebus!" diye tıslադı Nyx yüksek sesle; kolum boyunca görünmez bir şekilde süzülürken. "Seni *canavar* seksi olmaya devam et." Baştan çıkarıcı bir *klik* sesi çıkardı; bu sesin kâbuslarımda bile peşimi bırakmayacağından emindim. Ağzımdan bir inilti çıktı.

Kharon bana doğru baktı, ben de omuz silktim; sonuçta biraz erkek tacizi kimseye zarar vermezdi. Kadın olmak karmaşıktı. Erkekler bu yaşam tarzını asla anlayamazdı.

Kader "Afrodit," diye seslendi.

Stadyum, herkesin aynı anda nefesini tutup büyülenmiş bir dikkatle ona bakmasıyla tuhaf bir sessizliğe gömüldü. Olimposlular ve yaratıklar dâhil herkes.

Afrodit'in kıvrımlı bedeni, elmaslarla kaplı ipek bir *toga* içindeydi.

Augustus sağ eliyle gözlerini kapattı. *Onun annesi.* Bunu unutmak kolay oluyordu.

Artemis'in aksine, Afrodit *toga*'sının yakasını yırtmadı. Uzun, yakutlarla süslü örgülerini kaldırdı, taşlar birbirine çarparken hafifçe tıngırdadı ve zarif boynunu ortaya çıkardı.

Poseidon dudaklarını yaladı, Athena'nın gözleri büyüdü. Zeus, sanki büyülenmiş gibi sunağın öbür tarafından ona bakakaldı. Hera'nın yüzü kötücül bir ifadeyle gerildi.

Tüm gözler üzerindeyken Afrodit ağır ağır kendi etrafında döndü. Uzun kirpikleri titredi, elektrik yeşili gözleri âdeta parlıyordu. *Toga*'sının ipek kuşaklarından birini omzundan kaydırdı, kumaş kolu boyunca süzüldü.

Her nasılsa sessizlik daha da derinleşti.

Bir başka ipek kuşak daha çıkardı.

Toga'sının üst kısmı aşağı süzülürken pürüzsüz koyu tenini ve şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici dekoltenin arasına yerleşmiş bir düzine pırıl pırıl elmas kolyeyi ortaya çıkardı.

Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda Afrodit yeniden örtünmüştü; *toga*'sının kuşakları bir kez daha göğsünü gizliyordu.

Kalabalığa bir öpücük gönderdi, tribünlerde bir kargaşa koptu; erkekler ve kadınlar, yaratıklar ve Spartalılar kendilerinden geçti, bayılanlar oldu.

"Şey..." Zeus öksürdü, son derece gergin görünüyordu. "Hiç... yenilgi yok... yani sıfır... ee... açıklama."

Hera, Afrodit'e kaşlarını çatarak baktı; Zeus'a sert bir bakış attıktan sonra, ipeklerin altındaki kalçaları salınarak tekrar sıramıza doğru süzüldü.

Sekiz Olimpos lideri de onu açgözlü bir şekilde izledi.

"İşte, *bu* gerçek bir kadın," diye hayranlıkla iç çekti Nyx. "Peki, sen gerçekten çocuk olmadığına emin misin?"

"Herkes kendi biçiminde güzeldir," diye mırıldandım.

Nyx'in pulları, kolumun etrafında dolanırken tenime pürüzsüzce kaydı. "Geceleri uyuyabilmek için kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle."

Homurdandım.

Nyx iç çekti. "Çirkin insanlar çok hassas oluyor."

Herkes kendi biçiminde güzeldir, diye içimden tekrar ettim.

Zeus yeniden ellerini kaldırdı ve ilan etti: "Genç, *daha zayıf* Yeraltı dünyası yarışmacıları şimdi yara izlerini açıklayacak ve kendilerine verilecek görev sayılarını alacaklar." *Daha zayıf* kelimesini bir tehdit savurur gibi söyledi.

"Agatha!" diye seslendi Kader.

Agatha, ellerini arkasında kenetleyerek dimdik durdu. Sanki darağacına yürüyormuş gibi sunağa doğru ilerledi.

"*Empusa pisliği*!" diye bağırdı biri ve kalabalık güldü.

Zeus ona beklentiyle baktı.

Ajax tehditkâr bir adım attı, ellerini kaldırdı. "Göğüskemiğini göster," diye emretti.

Agatha *toga*'sını yırttı ve soluk göğsünün üst kısmını ortaya çıkardı, vücudunda iki detaylı dairesel yara izi vardı.

Tanıdık geliyorlardı.

Kharon'un boynumdaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı.

"Açıklama..." diye bağırdı Zeus, dudaklarından kıvılcımlar sıçrıyordu. "*İki* görevi sırasında onuru zedelenmiştir."

Kalabalıktan birkaç yuhalama yükseldi. Soyu hakkında nefret dolu sözler haykırıldı.

Augustus eğilip yaklaştı ve "Seni bir Vulkan damgasıyla mühürlüyorlar. O metal, herhangi bir ölümsüzde iz bırakmak için özel olarak tasarlandı," diye fısıldadı.

Kharon'un ifadesiz yüzüne bakarken midem bulandı.

Agatha *toga*'yı yeniden üstüne çekti, yırtılan kısımları elleriyle kapatırken başını dimdik tuttu.

Zeus iki zarı eline aldı. "Bu SGY, Agatha'nın yüzleşeceği kişi..." Zarları sunağın üzerine attı. Agatha aşağıya baktı, yüzü soldu.

"BEŞ GÖREV!" diye haykırdı Zeus ve stadyum alkışlarla, bağırışlarla yankılandı.

"Arena'da İKİ TUR."

Augustus belimi okşadı. "Eğer dört ya da daha az rakip atarsan," diye kulağımın kıvrımına fısıldadı, "arenada bir tur hayatta kalman gerekir. Dörtten fazla atarsan iki tur. Sekizden fazla atarsan..." Yüzünü buruşturdu. "Üç tur."

Agatha sessizce geri dönüp sıraya geçti.

"Liderlerin aksine, rakiplerimiz sürpriz olacak," diye fısıltıyla devam etti Augustus.

"Onların görevleri gösteri için bizimkilerse ceza... ve aşağılanma."

"Bir t-tur ne kadar sürüyor?" diye sordum.

Kharon yaklaştı. "Görevlerini yenene kadar," dedi karanlık bir sesle.

"Ya da onlar *seni* yenene kadar."

"Yani yenilirsen... her şey orada mı bitiyor?" diye sordum.

Kharon boynumu daha da sıkıca kavradı, gözleri sertleşti. "Arenadan kırılmış bedenini sürüyerek çıkarana kadar *bitmez* ve..."

"Ve sonra seni damgalarlar," dedi Augustus sessizce.

"Peki ya eğer... arenadan çıkamazsan?"

Kharon ve Augustus doğruldu ve bakışlarıma karşılık vermeyi reddetti.

Bu barbarlık.

"Hermos."

Hermos sakin adımlarla ileri yürüdü. Başından saç gibi sarkan tek bir yılan vardı; hışırdayarak ilerliyor, o ise gömleğini yırtıp açarak vücudundaki çok sayıdaki damgayı sergiliyordu.

"Açıklama... altı görevden dolayı onuru zedelenmiştir," diye bağırdı Zeus, iki zarı yuvarlarken.

Kalabalık nefesini tuttu.

"Bir tur," diye ilan etti Zeus. "Üç görev."

Kalabalık hayal kırıklığıyla yuhaladı. "Yılan pisliği!" diye bağırdı biri. "Bir ucube. Senin türün Sparta'da istenmiyor!"

Hermos sıraya geri dönerken gülümsedi, Agatha da ona gülümseyerek karşılık verdi.

İki zarla üç gelme ihtimali on sekizde birdi.

Şanslı.

"Patro," dedi Kader.

Mentorum, kumların üzerinde gevşek adımlarla yürüdü.

Sunakta gömleğini yavaşça açtı ve herkes büyülenmiş gibi baktı. Olimpos liderleri, daha iyi görebilmek istercesine öne eğildi.

Gerçekten de annesinin oğluydu.

Patro, bronzdan yontulmuş gibi duran, Davut heykelinin canlı hâlini andıran etkileyici ve kaslı bedenini umursamazca sergiledi; göğsünün tam ortasında, sadece kalbinin üzerinde yer alan dairesel bir iz gösterdi.

Zarlar mermerin üzerinde takırdadı.

"Açıklama... bir görevinden dolayı onuru zedelenmiştir." Zeus'un dudakları bir hoşnutsuzlukla seğirdi. "Bir tur, iki görev!"

Kalabalık alkışladı.

Bir başka şanslı atış.

Islıklar ve yuhalamalar yankılandı, insanlar bağırıp çağırarak onun kendilerine bakmasını istiyordu.

Akhilleus, gözle görülür bir rahatlamayla gevşedi.

Patro, duyabileceğim mesafeye geldiğinde bana gülümseyerek şımarık bir bakış attı.

"*Kocalarınla* geçireceğin zamanın tadını çıkar," diye alay etti. "Umarım seçimini *pişmanlıkla* anmazsın."

Karşılık olarak başımı salladım; konuşamayacak kadar gergindim. Patro şaşkın bir ifadeyle baktı.

Akhilleus gömleğini hışımla açarken bana sert bir bakış fırlattı, düğmeler kopup kuma düştü. Ardından mermer sunağa doğru tehditkâr adımlarla yürüdü.

"Açıklama..." diye ilan etti Zeus. "Sıfır yenilgi."

Stadyum coşkuyla ayağa fırladı. Her yandan "*Akhilleus... Akhilleus... Akhilleus...*" tezahüratları yükseldi.

Halkın kahramanı.

Akhilleus dimdik durup Zeus'a öfkeyle bakıyor, kaderini bekliyordu. Hera ise açıkça kendini yelpazeliyordu; Apollo da onun açıkta kalan göğsünü hayranlıkla izliyordu.

Sparta'daki herkes sapkın mı?

Bir örüntü olduğunu sezmeye başlamıştım.

Zeus zarları masaya fırlattı, parmaklarından masaya doğru elektrik kıvılcımları sıçradı.

Kötücül bir gülümseme dudaklarında belirdi. "SEKİZ GÖREV!" diye haykırdı Zeus ve tribünler patladı. "Arena'da İKİ TUR... ağızlığı *olmadan*." Alkışlar gök gürültüsü gibiydi.

Sol kulağımda keskin bir geri bildirim sesi çınladı.

Akhilleus sıraya dönmek için arkasını döndü. Açık gömleği dalgalanırken karnındaki derin hatlar üzerinde uzanan ince, koyu renkli tüy çizgisi görünüyordu.

Nyx hiç yardımcı olmayacak bir şekilde "Evet, tam benim tipim," diye tısladı.

Akhilleus'un gözleri benimkilerle buluştu, kötücül bir ifadeyle kısıldılar.

Üzerinden yayılan küçümsemeden belliydi: Kocalarımla kalmayı seçmemden hoşnut değildi ve bunu kısa sürede kabullenecek gibi de durmuyordu.

Kharon'un koluna doğru yaslandım.

Kader not defterine vurdu. "Drex!" diye seslendi.

Seyrek bir alkış ve konuşma uğultusu duyuldu. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla Sparta, SGY'de yarışan Olimposlu bir melez hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu.

Sakar parmaklarla Drex gömleğinin düğmelerini çözdü ve göğsündeki izsiz deriyi sergiledi, yüzü kızarmıştı.

Zeus zarları atarken yüzünü buruşturdu. "Bir tur, iki görev!" Sesinde bir rahatlama vardı.

Şükürler olsun. Son derece şanslı bir atış.

Derin bir nefes verdim, Drex de verdi.

"Kharon."

O ortadan kaybolunca ve eli üzerimden çekilince sol yanım buz kesti.

Sunağa doğru sessizce ilerlerken kalabalık sustu.

Kharon gömleğini yırtıp çıkardı. Dövme kaplı, hırpalanmış göğsünü ortaya çıkardı.

Ellerini iki yana açarak kendi etrafında döndü, yüzü kayıtsızdı.

Stadyum ölü bir sessizliğe büründü.

Zeus boğazını temizledi, her an saldırabilecek vahşi bir hayvana bakar gibi Kharon'u süzdü. "Açıklama... on bir görevinden dolayı onuru zedelenmiştir."

Kharon dişlerini gösterdi.

Augustus'un sakalı yüzümün yanına sürtündü. "Kharon'un ilk oyunlarında oldu bu," diye fısıldadı, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Henüz on sekizindeydi ve tüm gücüne kavuşmamıştı... On bir görev çekti... birinin şimdiye kadar karşılaştığı en fazla sayı, hepsi Minotor'du."

Şaşkınlıkla irkildim.

Ne?

Kharon gülümsedi, Olimposluların yargılarına tamamen kayıtsız görünüyordu fakat bacağından yukarı doğru sıcak dalgalar hâlinde yayılan acıyı hissedebiliyordum.

Yenilmiş hâlde, canavarlardan uzaklaşmak için kumların üzerinde sürünen daha genç bir hâlinin görüntüsü zihnimde belirdi.

Çok daha iyisini hak ediyordu.

Zarlar yuvarlandı. "Bir tur... üç görev," dedi Zeus, hayal kırıklığı sesinden belliydi.

Gergin, seyrek bir alkış duyuldu.

Kharon, bacağından yukarı doğru keskin bir acı yükselirken ve yırtık gömleği dalgalanırken bana doğru ağır adımlarla ilerledi.

Yanıma ulaştığında, titreyen eliyle başımı okşadı, parmakları buklelerime sertçe dolanırken kendini toparlamak için derin derin nefes aldı.

"Olimposluların canı cehenneme," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Hepsi *defolsun.*"

Ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Augustus'un adı çağrıldı. Hoş ve sakin bir ifadeyle ilerlerken gömleğini umursamazca pantolonundan çıkardı, düğmelerini çözdü.

Duruşu rahattı.

Dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi görünüyordu.

"Açıklama..." diye bağırdı Zeus. "Sıfır yenilgi."

Sparta yüksek sesle tezahürat yaptı.

İnsanlar ayağa kalkıp alkışladı, adını haykırdı.

Augustus ağır ağır kendi etrafında dönerken, Olimpos liderleri ona gülümsedi; âdeta mermerden yontulmuş göğsündeki kusursuz, bronz teni sergiliyordu.

O sadece Yeraltı dünyasının gözdesi değildi, *herkes* onu seviyordu.

Augustus dönerken siyah ve ruhu yutan gözleri benimkilerle kilitlendi, bakışlarından tehlike yayılıyordu.

Herkesi, onun bu hâlinin gerçek olduğuna nasıl inandırmıştı? Gözlerindeki düşmanca, şehvetli parıltı inkâr edilemezdi.

Bunun sadece bir rol olduğunu göremiyorlar mıydı?

Zeus sunağa baktı. "İki tur, altı görev!" Kalabalık daha da yüksek sesle tezahürat yaptı.

Midem düğümlendi.

Augustus yanımıza doğru ağır adımlarla geri geldi, yüzünde cana yakın bir ifade vardı. Açıkta kalan gömleği, Adonis kemerinin derin hatlarını ortaya koyuyordu ve bu, dikkat dağıtacak kadar etkileyiciydi.

Yüzü kızardı, eli belimin altına yerleşirken parmakları sahiplenircesine açıldı.

Zeus, gülerek "Son yarışmacımız," dedi.

"Herakles!" diye seslendi Kader.

Bir kez daha, kalabalık sustu.

Hatırlamam birkaç saniyemi aldı, bu bendim.

Sunağa doğru hızla yürüdüm. Zeus'un gri gözleri üzerimdeydi. Ceres'in uyarısı zihnimde çaktı.

Sunağın kenarına çarptım ve geri sendeledim.

Herkesin bakışlarının ağırlığı boğucuydu, sessizlik baskılayıcıydı.

Zeus boğazını temizledi.

"Göğüskemiğini açığa çıkar." Solumdan bir ses kükredi ve Ajax kör noktamda belirdiğinde irkildim.

Bir erkekten biraz daha uzun olması garip geldi çünkü Yeraltı dünyası üyelerine yukarıdan bakmaya alışkındım; uzun bir kadın olduğumu unutmuştum.

Güzel bir hatırlatma oldu.

Ajax'tan uzaklaşırken *toga*'mın yüksek yakasını çektim. Doğru. Sadece köprücükkemiğimi göstermem gerekiyordu. *Kolay.*

Kumaş kıpırdamadı.

"Siktir." Kendi kendime söylenerek çekiştirdim fakat nemli ellerim ipeksi kumaş üzerinde kaydı, kumaş şaşırtıcı şekilde dayanıklıydı.

Elbette *toga*'mı en ince işçilikle yaptırmıştım.

Tanrım, neden bana sürekli bunu yapıyorsun?

"Yapabilirsin," diye tısladı Nyx, cesaret vererek. "Sadece karın kaslarını sık ve çek."

Yüzüm kızararak daha sert çektim ve hiçbir şey olmadı. Göğüskemiğimin içinde panik ve utanç bir cehennem gibiydi.

Bu cehennemdi.

Toga'mın kat kat kumaşlarına bakıp kolumu yeninden çıkarmaya başladım. Sadece farklı bir açıdan denemem gerekiyordu.

CIIIIRT.

Toga'mın üst kısmının eller tarafından sertçe açık tutulduğunu idrak etmem bir saniyemi aldı.

Hava karnımın üzerinden esti.

Ajax yırtılmış kumaşı tuttu, Helen'den ödünç aldığım dantel pembe sutyeni, iç çamaşırımın üstündeki fiyonk kısmına kadar açığa çıkarmıştı.

Parmak boğumları açıkta kalan mememe bastırılmıştı.

"Bırak beni," dedim.

Ajax yüzüme bir şeyler hırladı fakat kulaklarımdaki uğultudan duyamadım, ipeği yakalayıp sertçe ellerinden çektim.

Zarlar sunağın üzerinde takırdadı. *Bekle, neden elektrik kıvılcımları saçıyorlar?*

"ÜÇ TUR—ON İKİ GÖREV!"

Zeus'un sesi, sessiz olan kolezyumda bir silah sesi gibi yankılandı.

Ne?

Ajax bir şey söyledi ve bana doğru adım attı fakat kulaklarımdaki uğultudan duyamadım.

Bana uzandı.

Güç almak için kalçalarımı döndürerek yumruğumu salladım ve —

Ajax'ın boynu yana doğru kırıldı.

Yumruğum havada asılı kaldı.

Kharon, Ajax'ın bükülmüş kafasını tutuyordu, cansız bedenini yere fırlattı, Ajax'ın kafası sunağın kenarına yüksek bir çatırtıyla çarptı. Augustus koruyucu bir şekilde önüme geçti.

"Tüh," dedi Kharon. "Benim hatam. Kaydım."

Kalabalık çığlık attı.

"Ben hep bu *Karen* adamı sevmişimdir," diye tısladı Nyx alaycı bir şekilde omuzlarımın etrafında kayarken.

Hermes, Kharon'a saldırdı fakat Hera onu geri tuttu.

"Ah lütfen," dedi Kharon, Ajax'ın buruşmuş bedenini işaret ederek. "*İyi* olacak... Karımı küçük düşürdü, kesmediğim için şanslı."

Ajax'ı tekmeledi.

Bir şey kırıldı.

"Yine kaydım," diye mırıldandı Kharon ağır ağır.

Ellerimi dizlerime koyarak öne eğildim ve Augustus nazikçe çenemi tuttu, başımı yukarı kaldırdı.

"Alexis, *nefes al.* Her şey yoluna girecek, tatlım biz bunu sağlayacağız. Her şey yolunda."

"Bu istatistiksel olarak *alışılmadık* bir olaydı," dedim nefes nefese, Augustus'un anlamasını istiyordum. Matematiksel olasılıklar gerçekten yıkıcıydı. On iki gelme olasılığı otuz altıda birdi, yani yüzde 0.05'in altında bir ihtimal demekti.

Ceres, Zeus konusunda haklıydı. Zarların kıvılcım saçtığını gördüm.

Ayrıca Kharon daha yeni bir adamın boynunu kırmıştı.

Hiçbir şey yolunda değildi.

"BU KABUL EDİLEMEZ!" diye bağırdı Hades, kumaşın üzerinden Zeus'a doğru ağır adımlarla ilerlerken. Yeraltı dünyası gözleri kan içindeydi ve etrafında öfkeli bir sis dalgalanıyordu. "Benim kızım o *on iki sikik görevle yüzleşemez.*"

Onu daha önce küfrederken hiç duymamıştım.

Persephone stadyumun kenarından atladı ve zarif bir şekilde indi. Sunağa doğru koştu, elini kaldırdı ve parmağıyla Zeus'a işaret etti.

"Bunu düzelt!" diye bağırdı.

Zeus ellerini teslimiyet işareti olarak havaya kaldırdı. "Kabul ediyorum! Bu yanlış, yeğenimin bunu yaşamak zorunda kalmasını asla istemezdim."

Ne kadar da yalancı.

"Tekrar at," dedi Persephone, Hades'in yanına gelip, artık dalgalanan mürekkep gibi bir sisle tamamen kaplanmış olan onun yanında durdu. "Şimdi."

"Yapmak isterdim." Zeus, ikisi arasında bakarken yalvaran bir ifade takınmıştı. "Fakat bu Sparta kanunlarında yazılı, ikiniz de biliyorsunuz ki yapamam. Yemin ederim yapmak istiyorum. Olasılıklar... Bu *korkunç*."

Ailem stadyumun ortasında Zeus'la tartışırken yaşadığım *deja vu* hissi beni sarstı.

Ceres en iyi planların basit olduğunu söylemişti, bizimki bir aldatmaca planıydı; güç kullanımı değil.

Zeus'u yalnız yakalamam ve onu konuşmaya ikna etmem gerekiyordu. Bu, onun ne yaptığını *bildiğimden* şüphelenmemesi anlamına geliyordu. Ayrıntılardan tam olarak emin değildim fakat giderek artan bir şüphe duyuyordum.

Ancak tuzağa düşürmek söylendiği kadar kolay değildi.

On iki görev.

Kumların üzerinde öleceğim.

Ceres villada beni bekliyordu ve bana inanıyordu.

İçimde yoğun bir korku dolaşırken dik durdum. "Zeus haklı!" Sesim güçlü ve net yankılandı.

Zeus yavaşça döndü. "Ben... haklı mıyım?"

Herkes bana baktı.

Son bir kez, saf ve aptal rolünü oynamam gerekiyordu.

"İyi olacağım." Hades ve Persephone'ye baktım, zihnimde onlardan bana bir kez daha güvenmeleri için yalvarıyordum. "Eğitim alıyorum, on iki görevin hepsini üstleneceğim."

"Emin misin?" dedi Zeus, gri gözleri kaygı gibi görünen bir ifade ile büyümüştü.

Kendimi rahatmış gibi göstermeye, rahat davranmaya zorladım. "Onunla başa çıkabilirim... yani *onlarla*."

Zeus'un ifadesi değişmedi fakat ağzının kenarı aşağı doğru kıvrıldı, kafası karışmış gibiydi. İlk defa emin görünmüyordu.

Persephone yüzümü incelerken başını salladı, beni sadece bir annenin anlayabileceği şekilde anlıyordu. Hades'in kolunu tuttu ve kulağına fısıldadı.

Stadyumda mırıldanmalar yükseldi.

Omuzlarımı genişlettim.

Nyx tısladı: "Ah, şimdi bu eğlenceli olacak."

Kimse zayıflardan korkmaz.

Kendi oyunumu oynamam gereken zamana kadar, Zeus'un oyununu oynayacaktım.

@ayisigikitap

30

EN BÜYÜK VÂRİS

AUGUSTUS

Poco başımın etrafına dolanmış, huzur verici bir şekilde mırıldanıyordu. Ona yaslandım. Onu o kadar özlemiştim ki ayrı kaldığımız zamanı düşünmek bile acı veriyordu.

Duvar meşaleleri loş bir ışıkla yanıyor, gölgeler antik kolezyum taşlarında kıvrılarak ilerliyordu.

Saatlerdir odada kilitli kalmıştık, hepimiz tek yatakta yatıyorduk.

Alexis sırtıma sert bir şekilde yaslanmıştı, nefesi sığ ve sertti. Tuşlar *tık tık* ses çıkarırken ekran hafif yeşil ışıkla aydınlanıyordu, grafik hesap makinesine basıyor ve istatistiksel olarak düşük ihtimalle gerçekleşen olaylardan bahsediyordu.

Kharon homurdandı ve yer değiştirdi.

İkimiz de onun iki yanında, daracık yatağın ucundan sarkar hâlde yatıyorduk.

Bütün bunlar cennet gibi olmalıydı fakat işkence gibiydi.

Alexis'i kollarımın arasına alıp onu kendime çekme isteği beni deli ediyordu.

Ona dokunmak, öpmek, *okşamak* istiyordum.

Fakat ona saygı da göstermek istiyordum. O, aramızda olanın sadece fiziksel olduğunu sanıyordu, bunun öyle olmadığını ona kanıtlamam gerekiyordu. Aramızdaki bağı kendi kanıyla

koparabilirdi, Patro ve Akhilleus'le birlikte aynı odada kalmayı seçebilirdi fakat her seferinde *bizi* seçmişti.

Aramızda büyümekte olan güveni, cinsel bir yaklaşım sergileyerek mahvedemezdim.

Daha fiziksel olan doğamı kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Şimdilik.

Kharon yastığına yumruk atarken dişlerinin arasından küfür etti, Alexis ise grafik hesap makinesine daha hızlı basmaya başladı.

Üç turu ve on iki son derece zor görevi atlatmak zorundaydı. Bu Kharon'un yaşadıklarının aynısıydı fakat bir şekilde daha da *beteriydi*.

Hiçbirimiz uyuyamıyorduk.

Fluffy Jr. uykusunda acı dolu bir ses çıkardı ve yatağı tekmeledi –başımı sarstı– ve çelik yatak çerçevesi taş duvara çarptı. Saatlerdir bunu yapıyordu.

Alexis gerildi, dikkatini hesap makinesine verdi.

Koruyucusunda ciddi bir sorun olduğu belliydi fakat bu noktada ona yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. En azından dinleniyordu.

Poco saçımı kemirirken mırıldandı.

Karımın karşı karşıya olduğu yakın tehlike bir yana, Sparta'nın tamamının önünde istemeden de olsa teşhir edilmişti. Olimposlu liderlerin ona aç gözlerle nasıl baktıklarını fark etmiştim; üstelik yalnız onlar değildi.

Stadyumda ıslıklar ve yuhalamalar yankılanmıştı.

Ön sıradan "Yüzümün üstüne bin, Angelus Romae," diye bağıran bir erkek sirenin yüzünü aklıma kazımıştım.

Onu kendi elimle öldürecektim. Yakında. Acımasızca.

Kendimi sakinleştirmek için zihnimde bir hedef listesi oluşturdum.

Ajax bir numaraydı.

Karıma benim önümde dokunmaya cüret etmişti.

Kharon onun boynunu kırmamış olsaydı, ben çok daha beterini yapardım.

Derin bir nefes aldım.

Federasyonun oyununu oynamak zorundaydık.

Büyük Savaş bir "barış anlaşması" sayesinde sona ermişti fakat herkes savaşın gerçekte bitmediğini biliyordu. Olimposlular ve Yeraltı dünyası üyeleri, Sparta'nın kurulduğu günden bu yana olduğu gibi hâlâ savaşmaya devam ediyordu.

Güç mücadelesi asla bitmemişti.

Tek yapmamız gereken Olimposluları alt etmekti. Sparta, dev bir savaş satrancı oyunu gibiydi. Üstelik ateş altında kalırken strateji geliştirmeniz ve uzun vadeli oynamanız gerekiyordu.

Poco'nun bıyıkları yanağımı gıdıkladı.

Alexis boğazını temizledi. "Bir şey yaptım..." diye mırıldandı. Sesi sessizlikte sönüp gitti.

Kharon kendi kendine küfretmeyi bıraktı.

Sesindeki acıyı duyunca kalbim durdu.

Ona dönüp bakmak, ona sarılmak istedim fakat o aptal yatakta yer yoktu.

Yumuşak, sakin sesi kanın vücudumun başka bölgelerine hücum etmesine engel oluyordu. Bana itaat ettiğini, diz çöktüğünü, önümde eğildiğini hayal etmek nefes almamı zorlaştırıyordu. O, inanılmaz derecede uysaldı.

Onun yanında olduğum her saniye bir işkenceydi.

Fluffy Jr. sızlandı ve yatak bir kez daha duvara çarptı.

"Bir süre önce..." Alexis aramızda kıpırdandı. "Bir seçim yaptım, tehlikeli bir seçim... İkiniz de bana... kızacaksınız."

Uzun bir sessizlik oldu.

Duyulabilir bir şekilde yutkundu.

"Seni affediyorum," dedik Kharon'la aynı anda.

"Hayır... *anlamıyorsunuz*," dedi Alexis huzursuzca. "Bu kötü... *gerçekten* çok kötü. Tüm Sparta için ve..."

"Hayır, prenses," diye sözünü kesti Kharon. "Anlamıyorsun. Bir katliama girişmiş olsan bile umurumuzda olmazdı, seni affediyoruz... sen bizim karımızsın."

"Biz *her zaman* senin tarafındayız," dedim.

Alexis kıpırdanırken sırtıma yaslandı. "Yalan söylemeyin lütfen... ikiniz de benden nefret edeceksiniz," dedi.

"Asla," dedim büyük bir kararlılıkla.

"*Carissima*," diye sertçe güldü Kharon. "Sana fazlasıyla *takıntılıyız*. Hatta şu anda sana karşı tüm sınırları unutmak, seni kontrolsüzce sahiplenmemek için tüm irademi kullanıyorum. Saçmalamayı bırak ve uyu. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Alexis afalladı. "Gerçekten... aklınız orada mı? Hiç mi gergin değilsiniz? SGY için en iyi durumda olmamız gerekiyor ve..."

"Ah ben her zaman üstte olurum," dedi Kharon.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Tuhafsın," dedi Alexis ve hesap makinesiyle ona vurdu.

"Senin için birçok şeyim. Ne istersen öyle adlandırabilirsin, *carissima*."

"Lütfen yapmamız gerektiği gibi ölümüne dövüşe odaklanabilir miyiz?" diye sordu Alexis.

Kharon'la ben aynı anda donup kaldık.

"Bunu söyleme..." diye yumuşakça uyardım, içimdeki yıkımı kelimelere dökemeden.

"Kimse *ölmeyecek*," diye hırladı Kharon. "Beni anlıyor musun, Alexis? Seni öldürmelerine izin vermeden önce Olimposlulara savaş açarız."

Alexis inanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Hadi ama lütfen."

"Şaka yapmıyoruz," dedim.

Üçümüz karanlıkta ağır ağır soluk alıyorduk, kimse konuşmuyordu.

Kharon, artan gerginliği bozarak "Senin hayatından daha önemli *hiçbir şey* yok," dedi. "Bizim için tek umurumuzda olan bu. O yüzden diğer meselelerden bahsetmeyi BIRAK artık... Umursadığımız tek mesele senin güvenliğin."

"Kesinlikle," dedim.

Alexis boğuluyormuş gibi nefes nefese kaldı.

İşte asıl sorunumuz buydu; nazikçe sevmeyi bilmiyorduk. Alexis kontrolünü kaybederken, ben zihnimde bir ölüm listesi oluşturmaktan ve Ajax'ın nasıl acı içinde öleceğine dair tüm yolları zihnimde hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Kharon. "Dinlenmen ve odaklanman gerekiyor. Yarışma yarın başlıyor. Bütün bir köyü öldürsen bile, her zaman senin yanında olurduk. Her seferinde."

"Gerçekten delirmişsiniz," diye fısıldadı.

Kharon diliyle bir ses çıkardı. "Bunu ancak şimdi mi fark ediyorsun?"

"Şahsen... köylüleri *hiçbir zaman* sevmedim," dedim.

Alexis yatağa doğru yaslandı, dönüp durarak yastığıyla oyalanmaya başladı.

"Uyu," diye emretti Kharon.

"Sen uyu."

"Uyuyamıyorum," dedi Kharon dişlerini sıkarak. "Uykusuzluk çekiyorum."

"Pekâlâ *Karen*, ben de uyuyamıyorum," diye onunla dalga geçti Alexis. "Sanırım ikimiz de boktan durumdayız."

Dar yatak, Kharon kıpırdanınca sallandı.

"Bu yeni küfürlü konuşma alışkanlığını fark ettim. Hoşuma gitti fakat... neden?" dedi, sesi düşünceli bir tona büründü.

Alexis kaskatı kesildi. "Yeni şeyler deniyorum... eski şeytanları alt ediyorum."

"Bir dakika..." Kharon gerildi. "Sen eskiden kekeliyordun değil mi? Bu ne zaman geçti?"

"Vay canına," dedi Alexis. "Ne kadar da ince düşüncelisin."

"Ne zaman geçti?" diye üsteledi Kharon. Ben de cevabı merak ederek biraz daha yaklaştım.

"Siz ikinizi bir tehdit olarak görmeyi bıraktığımda."

"Peki... ne zaman oldu bu?" diye yumuşakça sordum.

"Bağımızı koparmak için kanımı içtiğinizde... Kharon kulağını kesip bana verdiğinde."

Uzun ve sessiz bir duraksama oldu.

"Ah, prenses," diye mırıldandı Kharon şeytanca. "Sana verebileceğim tek şey bu değil."

Güm.

Yüksek sesle bir çığlık duyuldu.

"Tuhaf herif," diye homurdandı Alexis.

Yatakta döndüm; bir anda büyük bir boşluk oluştu. Kharon'un yerden inleme sesi geldi.

Alexis onu aşağı itmişti.

Bana baktı, dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Nefesim kesildi. Vahşiydi, zekiydi, *görkemliydi.*

İki renkli gözleri yüzümü süzdü. "Biliyor musun," dedi sessizce, "Bir ölüm listesi yapmana gerçekten gerek yok. Ajax zaten cezalandırıldı."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır, cezalandırılmadı."

Sanki ben umutsuz bir vakaymışım gibi başını salladı.

Kharon yerden homurdanarak kalktı ve Alexis'in arkasında yeniden yerini aldı.

Alexis, onun yatağa girmesine izin vermek için yer değiştirdi; Olimposluların odada bıraktığı, ona küçük gelen pijama tişörtünün solmuş kenarı yukarı kalkarak kaburgalarını ortaya çıkardı. Bronz teninde kusursuz, yuvarlak beyaz bir iz beliriyordu.

Ne gördüğümü anlamam birkaç saniyemi aldı. Fark ettiğim anda kulaklarımda bir uğultu başladı ve her şey daraldı; görebildiğim tek şey o dairesel izdi, karımın bedenindeki *sigara yanığı.*

Bunun kazara olmasının hiçbir yolu yoktu. Sanki suyun altındaymışım gibi hissederek ona uzandım.

"Alexis." Ardındaki geçmişi yok edebilmeyi dileyerek başparmağımla yara izini takip ettim. "Sana... *ne* oldu?"

Kharon doğruldu ve dokunduğum yere baktı.

Bakışları sertleşti; benim vardığım sonuca o da ulaşmıştı. Titreyen parmaklarıyla saç buklelerini nazikçe alnından geriye itti.

Alexis'in kasılmasından, ona tam olarak ne sorduğumu anladığı belliydi.

Dikkatli bir yavaşlıkla tişörtünü aşağı çekti; göbeğini ve o korkunç yara izini örttü fakat ikimizden de uzaklaşmadı.

Uzun saniyeler geçti ve sonunda fısıldadı: "Bunun hakkında konuşamam... *henüz.*"

Sesindeki acı kalbimi sızlattı.

Bir anda, onu büyüten adamı *henüz* öldürmemiş olduğuma sevindim; şu anda villamızın zindanında çürümekte olan o

adamı. Eğer bundan *o* sorumluysa, daha önce hiçbir insanın tatmadığı bir işkenceyi tadacaktı.

Konuşamıyordum; ondan tam olarak ne olduğunu ve ne zaman yaşandığını anlatmasını talep etmemek için kendimi tuttum. Bunun yerine, kendimi sakin bir şekilde başımı sallamaya zorladım. Avazım çıktığı kadar bağırmak yerine, kollarımı açtım.

Alexis kucağıma doğru ilerledi ve onu çenemin altına aldım.

Derin bir iç çekti ve henüz yüksek sesle itiraf etmeye hazır olmadığım kelimeleri bedenimle ileterek onu art arda üç kez sıktım.

Kharon yastığa yaslanarak oturmaya devam etti, yüzünde donmuş bir öfke ifadesi vardı. Dişlerini sıktıkça boynundaki mavi damarlar belirginleşti fakat yanında kontrolünü kaybettiğini ona belli etmemek için Alexis'in saç tutamlarını nazikçe ve şefkatle okşuyordu.

Gözleri benimkilere döndü, bakışlarımız kilitlendi.

Alexis bir kez daha iç çekti, kucağımda rahatlamak için kıpırdanıp bana sokuldu; ben de Kharon'a başımla onay verdim.

Kharon'la aynı düşüncedeydik.

Kan dökülecek ve karımıza yapılan haksızlıkların intikamı bir gün alınacaktı. Şimdilik onu sadece kollarımızda tutmak yeterliydi.

Sonunda uyuyabilecek kadar sakinleştiğimde, karanlık beni hızla içine çekti. Gözlerim kapanırken tek bir başıboş düşünceye takıldım: *Zihnimde bir ölüm listesi oluşturduğumu nereden biliyordu?*

31

OYUNLAR BAŞLIYOR

ALEXIS: SGY I. GON

Parmaklarıma baktım ve uçlarından ışık çıktığını hayal ettim. Hiçbir şey olmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kharon, gözlerini kısarak. "Neden sürekli parmaklarına bakıyorsun?"

"Sebebi yok," dedim aceleyle.

Dudakları şüpheyle büzüldü.

Yüksek sesle alkışladım.

Hiçbir şey olmadı.

Kahretsin, alkışla ışık çıkarma teorisi de yattı. Denemeye değerdi.

"Az önce ne yaptın?" diye sordu Kharon.

Cevap vermek yerine omzuna yaslandım. Kolu çelik bir mengene gibi beni sardı, kavrayışı biraz fazla sıkıydı.

Beni rehinesiymişim gibi tutuyordu.

Ne kadar dramatik.

Her ne sebeptense kabul etmeyi reddettiğim bir nedenle geri çekilmedim.

Hava rüzgârlı ve soğuktu.

Haziran olmasına rağmen dağdan gelen rüzgâr Dolomites Kolezyumu'nda keskin bir esinti yaratıyordu ve fazlasıyla parlak güneş ışığı arenanın taş duvarlarından yansıyordu.

Bir kez daha kendimi kolezyumun Yeraltı dünyası üyeleri bölümünde, kocalarımın arasında oturmuş hâlde buldum ancak stadyum değişmişti.

Korku, omurgamın dibine kök saldı.

Güneş enerjili jeneratörler, arenanın duvarlarının üst kenarı boyunca uğulduyordu. Kubbeli bir elektrik hattı ağı, tüm stadyumun üzerinde kemer gibi yükseliyordu. Yukarıda neon yeşili ağ, güneş ışığında soluk bir şekilde parıldıyor ve kumlara kadar iniyordu.

"Bu... ağ nedir?" diye sordum, elektrik tenimde karıncalanırken.

"Bir kuvvet alanı," dedi Augustus. "Zeus Hanedanı'nın icatlarından biri. Hiç kimse içine ya da dışına sıçrayamaz, sıçrayanlar aşırı elektrik şokuna maruz kalır."

"Kimsenin... müdahale etmemesini sağlamak için," dedi Kharon soğuk bir sesle.

Koltuğumda kıpırdandım.

Fluffy Jr., Poco ve cehennem tazıları ayaklarımızın dibinde; kemiklerden, siyah ve gri kürkten ve çıkıntılı şişliklerden oluşan bir yığın hâlinde uyuyorlardı. Her birkaç saniyede bir Fluffy Jr. spazmla seğiriyor, Poco da elini onun alnında gezdirerek sakinleştiriyordu.

Lütfen Tanrım, iyi olsun.

Huzursuz edici bir savaş çığlığı duamı böldü.

Parıldayan kuvvet alanının altında, Arthritis (Artemis) kaslı siyah aygırının üzerinde, kızıl bir sisle çevriliyken kumlara girdi.

Stadyum hep bir ağızdan haykırıyordu: *"Vivere est militare... vivere est militare... vivere est militare!"*

Yaşamak, savaşmaktır.

Aygır arka ayakları üzerine şaha kalktı ve kalabalık çılgına döndü.

Artemis, atının üzerinde gülümsedi ve siyah göğüs zırhını elleriyle çerçeveleyerek üzerindeki ambleme dikkat çekti.

Yakutlar güneşte parlıyordu. Artemis Hanedanı'nın şahlanmış at armasını oluşturuyorlardı.

Uzun kahverengi saçları sırtından aşağı karmaşık bir örgü hâlinde uzanıyordu. Aristokrat burnu gururla yukarı kalkıktı ve sivri tacı

başında dimdik, asil bir şekilde duruyordu. Omzuna gevşekçe asılmış bir yay vardı, yanında ise oklarla dolu bir sadak bulunuyordu.

Sparta silahları tamamen yasaklanmıştı ama anlaşılan Olimposlular bıçaklı silahlardan oluşan bir cephanelikten seçim yapmaya izin veriyordu ki bunların neredeyse hiçbirini doğru düzgün kullanamıyordum.

Montana eğitim sistemi beni yüzüstü bırakmıştı.

Gerçekten nükleer radyasyona maruz kalmış Kanada kazlarının çiftleşme ritüelleriyle ilgili o cinsel eğitim dersine ihtiyacımız var mıydı? İçgüdüsel tepkim, *evet.*

O dersten paha biçilmez bir şey öğrendiğimi inkâr edemezdim: Kazları okşamaya çalışmayın, özellikle üçten fazla gözleri varsa (sizi mahvederler).

Augustus biraz daha yaklaştı, kolunu benimle Kharon'un arkasına doladı ve böylece ikisinin arasında kalmış oldum.

Şimşek ve yağmur kokuları, sanki derimin altına girmeye çalışıyorlarmış gibi üzerime bastırırken beni boğuyordu.

Fırtınanın ortasındaydım.

Nyx boynuma dolanmıştı ve pulları Augustus'un koluna sürtünürken Augustus irkildi.

Drex omzunun üzerinden geriye baktı, yüzünde endişe vardı. Ona küçük, güven verici bir şekilde gülümsemeye çalıştım ama bu daha çok bir yüz buruşturmaya dönüştü.

O da aynı fikirdeymiş gibi yüzünü ekşitti sonra tekrar gösteriyi izlemek için döndü. Helen ve Charlie, onun yanında olan biteni temkinli bir ilgiyle izliyordu.

Onların önünde Yeraltı dünyası liderleri ve Persephone oturuyordu; ağır taçları, hepimize giydirilen sade, kolsuz, kısa siyah antrenman *toga*'larıyla tuhaf bir uyumsuzluk içindeydi.

"*Vivere est militare*!" Bu tezahürat tribünlerin her yanında gök gürültüsü gibi yankılanıyordu, Spartalı kalabalık kana susamış bir coşkuyla çığlık atıyordu.

Görüş alanımın kenarında bir el belirdi.

Charlie, sıranın biraz ilerisinde oturan Akhilleus'a işaret diliyle bir şeyler anlatıyordu. En şaşırtıcı olanıysa Akhilleus'un da karşılık veriyor olmasıydı.

Charlie tutkuyla başını salladı ve Akhilleus'un omuzları, sessizce gülüyormuş gibi sallandı.

Onun daha önce güldüğünü hiç görmemiştim.

Sanki çok yakın arkadaşlarmış gibi hızla birbirleriyle işaret diliyle konuşuyorlardı.

Patro bana baktı; gözleri Augustus'un çıplak kollarımı ovuşturduğu, beni ısıtmaya çalıştığı yere odaklanmıştı.

Eğer beni korkutmaya çalışıyorsa, işe yaramıyordu.

Ona surat astım ve Patro da bana sırtını döndü.

Augustus kollarımı daha hızlı okşamaya başladı ve Kharon, iskelet dövmeli parmaklarını açıkta kalan baldırımın alt kısmında yavaşça gezdirdi. Tenime dokunduklarında tüylerim ürperdi.

Kharon ve Augustus bana sanki bu onlar için dünyanın en doğal şeyiymiş gibi son derece rahat dokunuyorlardı fakat bu yakınlık yüzümün kızarmasına ve midemin kasılmasına neden oldu.

Aşağıda Artemis tembelce kendi etrafında dönüyor, çevresini saran beş devasa yaratıktan gözlerini ayırmıyordu.

Anlaşılan kocalarımın bana dokunmasıyla o kadar dikkatim dağılmıştı ki *on metre* boyundaki Kiklopların gelişini tamamen kaçırmıştım.

Başları, arenayı çevreleyen duvarın tepesine kadar ulaşıyordu.

Üstlerinde, tribünlerin üzerinde dalgalanan bayraklardan bile büyük, yıpranmış şallar vardı. Kirle kaplı, kısa ve tıknaz bedenlerinin üzerinde sallanıyordu.

Kiklopların yüzleri dehşet verici derecede biçimsizdi; keskin sarı dişleri ağızlarından düzensiz açılarla dışarı fırlamıştı ve alınlarındaki deri, orantısız derecede büyük, tek gözlerine yer açmak için grotesk biçimde buruşmuştu.

Beş yaratık, Artemis'in etrafında daire çizerek yürüdü, adımlarıyla stadyum titreşti, devasa yumrukları saldırmaya hazırmış gibi havaya kalkmıştı.

"Endişelenme." Kharon yaklaştı. "Lider dövüşleri sadece gösteri amaçlı... Yarışmaya uygun değiller, çok güçlüler."

Kiklopar kükredi.

"Buna razı mı oluyorlar?" diye fısıldadım.

Kharon'un nefesi yüzümün yan tarafına değdi. "Ne?"

Karnımdaki çırpıntıyı görmezden geldim. "Kikloplar gerçekten dövüşmek mi *istiyor*?"

Kharon bana bakarken kaşlarını çattı.

Augustus beni daha sıkı bir şekilde yanına çekerken başını salladı. "Onlar kelimenin tam anlamıyla şiddeti arzuluyor. Etçil yaratıklar, tam anlamıyla taş kafalılar, bunu sana anlatmıştım."

Beni azarlıyormuş gibi homurdandı ve bir sebepten midemdeki sıcaklık arttı.

"Onlar neredeyse yaratık olarak sınıflandırılıyorlar," diye devam etti Augustus. "Eğer yapabilselerdi, hepimizi öldürür ve kemiklerimizi kürdan gibi kullanırlardı."

Kharon göz kırptı.

Kumların üzerinde, Artemis başını geriye attı ve Kikloplar ona vurup ıskalayınca güldü.

Bir düşünce aklıma gelince kaşlarımı çattım. "Bu yarış... nasıl kaybediliyor?"

Hayati derecede önemli gibiydi ama kimse bana söyleme gereği duymamıştı.

Kharon'un gülümsemesi kayboldu. Başını çevirdi.

Artemis, bir Kiklop'un iri yumruğunu yere indirip vücudunu kıl payı ıskalamasıyla kaşlarını çattı.

Augustus derin bir iç çekti. "Üç yol var: Kan kaybından bayılırsın, komaya girersin ya da..."

"Ölürsün," diye tamamladı Kharon.

Augustus kısa bir baş salladı.

"Ona diğer yolu söyle," diye bağırdı Kharon; sesi yüksek ve sertti.

Drex ve Helen bize baktı; Kharon'un yüz ifadesini görünce bembeyaz oldular.

Kharon yaklaştı, sesi alçaldı. "Kaybetmenin dördüncü bir yolu var."

Gözlerindeki parıltı pek hoşuma gitmedi.

"Tüm görevlerini başarıyla tamamlayabilirsin ama eğer her iki bacağın kırılırsa, diz kapaklarının kemikleri derinin dışına çıkmışsa... kumda sürünebilirsin..."

Hafifçe durdu, sanki anılarına dalmış gibi burun delikleri genişledi.

"Kanlı, harap, güçsüz bedenini arenadan sürükleyerek çıkarabilirsin... ve kaybeden olarak damgalanırsın." Gözleri keskinleşti. "Kazananlar arenadan iki ayakları üzerinde çıkar. Sürünerek çıkanlar... damgalanır."

Onun harap olmuş dizi ve göğsündeki yaralarla...

Bu, Kharon'un hikâyesiydi.

"Ama bu adil değil, onları yendin," dedim öfkeyle. "On bir görevin hepsini kazandın, bunu nasıl kayıp olarak sayabilirler ki?"

Kharon bana bakarken dudakları kıvrıldı. "Çünkü Olimposlular Yeraltı dünyası üyelerinden *nefret ederler*. Bizi aşağılamak için yaşarlar... damgalamak için. Bizi işaretlemek için. Her şey güçle ilgili... ve onu başkaları üzerinde kullanmak için... onları yıkmalısın."

İskelet parmakları baldırımı sıktı.

"Bunu sana yapmalarına izin vermeyeceğim," dedi Kharon, tırnaklarını daha sert bastırdı. "İzin vermeyeceğim..."

Bum.

Hepimiz döndük.

Kumlar, sanki bir bomba patlamış gibi ışıltılı kırmızıyla kaplanmıştı. Artemis, kollarını kaldırmış bir şekilde ortada atının üzerinde oturuyordu.

Parlak güneş ışığında, dumanı stadyum boyunca yükselirken boğazımı saf bir korku kapladı; parlayan ve ölümcül bir hava yayıyordu. Elektriksel kuvvet alanı, ince damlacıklar içinden geçerken tıslad.

Beş Kiklop da aynı anda korkunç, keskin bir çığlık attı.

Artemis'in siyah atı şaha kalktı, ön ayakları havada güçlü bir şekilde tekme atarken kişnedi ve Artemis yayını gerdi.

Aynı anda farklı yönlere iki ok attı. *Bu nasıl mümkün olabiliyor?*

İki Kiklop yere yığıldı; devrilmelerinin şiddetiyle stadyumdan dışarı fırlayan uzun metal direkler altımızda sarsıldı.

"*EVET*," diye bağırdı Nyx boynumun etrafında. "Onları katlet!"

Artemis bir anda oklarını fırlattı.

Kikloplar düştü ve stadyum öyle sert sallandı ki taşlar çatladı.

Sevgili Tanrım, lütfen stadyum çöksün ve hepimizi öldürsün. Teşekkür ederim.

Sarsıntı durdu ve kolezyumun yapısal bütünlüğü sağlam kaldı.

Hayal kırıklığı.

Artemis'in sisi dağıldı. Beş Kiklop kumun üzerinde yatıyordu, gözlerine saplanan oklar kan akıtıyordu. Kirli uzuvları birbiriyle karışmıştı.

Kuvvet alanı uğuldadı.

"Onlar..." kelimeyi söyleyemeden kalın bir şekilde yuttum.

Augustus başını salladı.

Olimpos seyircisi çılgına döndü; var gücüyle bağırıp çağırarak tezahürat yaptı. *"Avın Canavarı... Avın Canavarı... Avın Canavarı!"*

Soğuk parmaklarımı birbirine kenetledim.

Artemis, deli atının üzerinde doğruldu ve yayını gökyüzüne doğru kaldırdı, hafifçe gülümsüyordu.

Atı, düşen Kiklopların üzerinden atlayarak dengede durdu; arenadan dörtnala çıkarken arkasında kum saçıyordu.

Kalabalık alkışladı ve daha yüksek sesle bağırdı.

Arthritis'in (Artemis) bir tarzı olmadığını kimse söyleyemezdi.

Augustus başımın üstüne nazikçe bir öpücük kondurdu. "Şimdi sempozyum var. Kolezyumda olacak."

Şaşkınlıkla ona döndüm.

"Senin katıldığın sempozyum değil," dedi Augustus. "Aynı odada ama tüm yarışmacıların, liderlerin, hanedan vârislerinin ve en önemli Spartalı yaratıkların ve ileri gelenlerin yarışma sırasında bir araya gelip yemek yediği yer burası."

"Ama hâlâ bazı... *açık* etkinlikler var," diye mırıldandı Kharon, çenesindeki bir kas seğiriyordu.

İçimde bir rahatlama hissi oluştu.

Eğer Olimposlular bizi ölümüne dövüştüreceklerse, *en azından* bir gösteri yapabilirlerdi. Bir aletini göstersinler, bir meme göstersinler.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Kharon, şüpheyle.

"Gülmüyorum."

"Bak işte!" Kharon ağzımı işaret etti.

Daha az tuhaf ve uygunsuz görünmek için altdudağımı ısırdım.

Kharon buz mavisi gözlerini kıstı. "Kronos şahit olsun, Alexis, eğer o küçük striptiz gösterisini bir daha denersen, ben..."

"Hiçbir şey yapmayı düşünmüyorum, *Karen*." Gözlerimi devirdim (aslında düşünüyordum).

Sanki kriz geçiriyormuş gibi burnundan hırıldayarak nefes aldı.

"Her şey yolunda olacak." Augustus bana gülümsedi. "Biz onu koruyacağız. Artık biz yanındayız, değil mi sevgilim?"

Boynumun etrafında pullar kaydı. "Ah tabii, onun sana..." Nyx dramatik bir duraklama yaptı. "zonklayan, şişmiş aletiyle bakacağına eminim."

Boğazım düğümlendi. "Bir daha *asla* bunu söyleme."

"Ne demememem gerekiyor?" Nyx dişlerini gıcırdattı. "Şişmiş alet demeyeyim mi?"

Kharon kaşlarını çattı. "O *echidna* ne diyor? Neden böyle tıslıyorsun ve o yüz ifadesini yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim hızlıca. "Sadece tuhaf biri olduğumu söylüyor."

Şaka mı yaptığımı yoksa yardım mı istediğimi anlayamamış gibi gözlerini kıstılar.

Aslında ikisi de doğruydu.

32

ELEKTRİK ENERJİSİ

ALEXIS

Sempozyum enerjiyle doluydu.

Kameraların flaşları patlıyordu.

Spartalı gazeteciler, Olimpos liderlerinin süslü yaratıklarla gülümseyip sohbet ederken fotoğraflarını çekiyordu.

Hemen hemen normal bir etkinlik gibi görünüyordu. "Hemen hemen" çünkü muhafızlar etrafta dolaşıyor, bize bakıyor ve parlayan coplarını uyarı için havaya kaldırıyorlardı.

Kaşlarımı çattım, Nyx ise muhafızların her biri çok yaklaştığında tıslayarak omuzlarımın üzerinden kaydı.

Yanımda Augustus ve Kharon, partiyi sanki plan yapıyormuş gibi izliyordu. Helen ve Charlie geri odalarına gönderilmişti, yiyecekleri oraya teslim edilecekti çünkü görünüşe göre etkinlik sadece yetişkinler içindi.

Tamamen entelektüel olarak işkence gören, on sekizinci yüzyıl şairlerinin cinsellikleriyle başa çıkma tarzında çıplaklığın ve tutkulu sevişmenin başlamasını bekliyordum.

Maalesef başlamamıştı.

Eğlendirin beni, köylüler!

Aslında zihinsel bir çöküş yaşadığım ve acilen tıbbi yardım almam gerektiği gerçeğinden dolayı, bir sütuna yaslandım.

Kharon ve Augustus yanımda duruyordu, koruyucularımız ise ayaklarımızın dibinde uyuyordu.

Tepsiden bir kadeh ambrosia aldım ve tek dikişte içtim.

Bu içecek içimi yaktı.

Boğazımdan aşağı yayılan sıcaklıkla kutlamayı izledim.

Genç Yeraltı dünyası üyelerini bir yerlerde bir çardakta görmüştüm. Patro ve Akhilleus ile hâlâ gergin olduğumuz için (çünkü kocalarım onları şiddetle bağlayıp ağızlarını kapatmıştı) ayrı durduk.

Artemis ilgi odağıydı.

Odanın ortasındaki bir masada, bacaklarını genişçe açmış oturuyordu. Gözleri kalabalığın üzerinde tembelce dolaşıyordu. Zırhı hâlâ Kiklop kanıyla kaplıydı. Ares, Afrodit, Erebus, Hades ve Persephone etrafında oturuyordu.

Artemis, ona fısıldayan ve işaret eden davetlileri açıkça küçümseyerek izliyordu.

Bir siren, hafifçe eğilerek şişeden kadehlere ambrosia doldurdu, sonra hayatı tehlikedeymiş gibi geri çekildi. Bir sonraki masadaki Olimpos liderlerine servis yaparken, omuzları rahatlamayla düştü.

Apollo'ya içki doldururken Apollo ona gülümsedi ve siren kızardı.

Apollo baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırptı, ağzına bir üzüm attı.

Siren neredeyse bayılacak gibi sendeledi.

Spartalılar ve yaratıklar sürekli olarak Olimpos masasının yanına geliyor, alçakgönüllülükle eğiliyor ve liderlerin ellerinin üstünü öpüyorlardı.

Zeus onlara hiç dikkat etmiyordu.

Bakışları Yeraltı üyeleri masasına kilitlenmişti; gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu. Aslanı, ayaklarının dibinde kuyruğunu tedirgin bir şekilde ileri geri sallıyordu.

Zeus'un yüzünde flaşlar patladı, kameralar deklanşör sesleri çıkardı.

Neden hâlâ kimse çıplak değil?

Sıkılmıştım.

Biraz da sarhoştum.

Büyükannem (Demeter) nerede? Onu bulamayınca surat astım çünkü ona gerçekten kocaman sarılmak istiyordum.

En kötü ihtimalle büyükannem beni öldürürdü, en iyi ihtimalle de büyükannem beni öldürürdü.

Her iki durumda da kazan-kazan sayılırdı.

Ortam açıkça hazcılar için cazip değildi fakat loş duvar meşaleleri, şık giyinmiş onlarca insanın üzerine gölgeler düşürüyor ve odada tuhaf bir alt gerilim dolaşıyordu.

Kapüşonların altından süzülen bakışlar.

Isırılan dudaklar.

Uzun süre kalan dokunuşlar.

İkinci kez düşününce, burası bir büyükannenin karşısına çıkmak için *oldukça* garip bir yerdi. Yollarımızın kesişmemesi için dua ettim. Karşılaşmamayı diledim.

Bir Olimpos vârisi üçümüze birden yaklaştı, yaklaşırken gömleğinin düğmelerini açıyordu.

"Sakın deneme bile," diye uyardı Kharon, koruyucu bir şekilde önüme geçerek.

Sırf Kharon'u kızdırmak için "Onu reddetmeden önce neyle karşı karşıya olduğumuza bakalım," dedim.

Kharon'un bana attığı ölümcül bakışından bunu komik bulmadığı anlaşılıyordu. *Erkekler mizah zamanlamasını hiç anlamıyor.*

Olimposlu adam aldırmadan sırıtıp devam etti. "Sorun değil... Dörtlüye varım. Paylaşmayı severim." Göz kırptı.

"Açığız biz," dedim (kesinlikle değildik).

Kharon bana nazikçe tekme attı.

"Pantolonunu indir de bakalım," diye tısladı Nyx.

Kharon'u geri tekmeledim, hem de hiç hafif olmayacak şekilde.

"Biz açık falan değiliz." Augustus'un sesi, uzuvların koparılması gibi ciddi sonuçlar vaat ediyordu.

"Yatak odasında kendini nasıl tanımlarsın, içe dönük mü yoksa dışa dönük mü?" diye sordum adama, sanki bir anket yapıyordum.

"Kendini şöyle tanımlardı... vahşice katledilmiş," dedi Kharon umursamazca. Kharon güldü; Olimposlu arkasını dönüp, hayatı buna bağlıymış gibi insan kalabalığının içine karışıp gitti (üçümüzle birden kesinlikle baş edemezdi).

"Muhtemelen küçük bir aleti vardı," diye tısladı Nyx, boynumun etrafında yavaşça dolanırken. "Bu bizim için yeterli değil."

"Bu senaryoda 'biz' diye bir şey yok," diye tısladım karşılık olarak.

"Eğer erkek olsaydık," dedi Nyx, "Benimki seninkinden daha büyük olurdu."

(Arkadaşı öldürmek gibi) daha uygun bir cevap düşünemeden hemen önce, pembe bir *toga* ve küçük bir defne tacı takmış bir kadın, cilveli bir gülümsemeyle Kharon'un yanına doğru cilveli edayla yürüdü. Omzuna tünemiş, onunla uyumlu pembe kuş bana doğru tedirgin bir şekilde mırıldandı.

"Git buradan," diye emretti Kharon.

"Ne hoş bir hükümet drone'u," dedim.

Kadın bana, aklımı kaçırmışım gibi baktı sonra başını salladı ve kendini toparladı.

"Merhaba," diye mırıldandı Kharon ve Augustus'a, öne doğru eğilirken *toga*'sının üstünden taşan etkileyici memeleri açıkça görünüyordu.

"Defol buradan!" Nyx dişlerini şaklattı. "Pis kaltak."

Aynı anda yemeye çalıştığım iki kuzu şiş boğazıma takıldı (onları tepsiden ne zaman aldığımı hatırlamıyordum).

"İnsanlara böyle şeyler *söyleyemezsin*," diye Nyx'e doğru fısıldadım. "Kadın düşmanısın." Ağzımdan bir parça et düştü.

Kadın bana yine, deli olduğumdan şüpheleniyormuş gibi baktı. Çok zekiydi.

Nyx iç çekti ve belime doğru süzüldü. "Lütfen, kadınlar *kaltak* kelimesini çoktan geri sahiplendi. Kaba değil. Bir gerçek."

Gözlerimi kıstım. "Bir dakika... biz onu ne zaman sahiplendik?"

Nyx, dünyanın en büyük aptalıymışım gibi bir ses çıkardı. "Şey, *kıyamet* sırasında. Neredeydin sen, Alexis?"

Cehennem esneyerek yerden kalktı. "Karnımı... ovmak ister misin?" diye sordu bana.

"Kharon yapar," dedim.

"Git buradan, yoksa cehennem tazım seni ısırır," diye tehdit etti Kharon, gözleri soğuk bir bakışla. "Ben tek eşli bir adamım... ve o da yanımda duruyor."

"Okşamak... şimdi mi?" Cehennem heyecanla havladı, bu düşünceyle coşarak sırtüstü yattı.

Kadın korkarak geriye doğru sendeledi.

Kharon eğilip Cehennem'in göğüskafesini okşadı. "Aferin oğlum, kötü kadını korkutmak için iyi bir yol."

Etrafım aptallarla çevriliydi.

"Onları tekrar öldürmeyi deneyeceğim," dedi Nyx omuzlarımdan kayarken. "Bana şans dile."

Dilemedim.

Kharon hayvanlarımız şiddetle boğuşurken (benimki boğazlanırken, onunkiler kuyruklarını salıyordu) yavaşça bana döndü.

"Neden... o kadına kızmadın?" diye sordu Kharon.

Omuz silktim. "Şey... neden kızayım ki?"

Kharon döndü, böylece ben sütuna yaslandım, vücudu benimkini kapladı. "Ben *sadece* tek eşliliği kabul ederim... Annem bir zalim olabilir fakat Artemis Hanedanı üyeleri ilişkilerinde sadakatsiz değildir. Ya tamamen sadık oluruz ya da *hiçbir* şeyiz."

Konuşmakta zorlandım, onun yakınlığı yüzünden beynim bulanıklaşmıştı. "Teknik olarak tek eşlilik bire bir oran değil mi..."

Kharon dudaklarını benimkilere bastırdı.

"Sessiz ol, Alexis." Tartışmak için ağzımı açtım ve o dilini içime soktu.

Tadı ambrosia'dan daha baş döndürücüydü ve etkisi daha belirgindi.

"Yeter... Bunu sonra yapın," dedi Augustus sert bir sesle. "Olay çıkarıyorsunuz."

Kharon kalçasını belime bastırdı ve beni çevirdi, böylece sırtım tamamen Augustus'a yaslanırken yan tarafım ise sütuna yaslandı, boğuk bir ses çıkardı ve arkamdan kalçalarımı kavradı.

Kharon saçlarımı avuçladı ve başımı sertçe geriye doğru eğdi.

Augustus kalçasını kıçıma sertçe bastırdı.

Eridim (içimdeki küçük bir ses büyükannemin izleyip izlemediğini ve Sparta'nın tanık koruma programı olup olmadığını merak ediyordu).

Augustus eğildi ve kulağımın altındaki hassas deriye öpücükler kondurdu.

Sesi bir oktav alçaldı. "Eğer onu benim karşımda böyle öpmeye devam edersen, kontrolümü kaybedeceğim ve izleyen herkesi bu odada katledeceğim. Sonra da onu yerde becereceğim."

Kharon durdu, dudaklarını benimkilerden ayırırken nefesi kesik kesik düzensizdi.

Geri adım atarken kendi kendine küfretti, buz gibi gözleri ateşle doluydu.

Augustus kalçalarını son bir kez esnetti, sonra beni bıraktı.

Üçümüz de nefes almakta zorlanıyorduk.

Augustus, ellerini saçlarının arasından geçirirken uzun, iki renkli buklelerini dağıttı ve sert bir ses daha çıkardı.

"Bu komik bir şaka değildi," dedim, Kharon'un ihtiraslı öpücüğünden ağzım şişmişti, Augustus'un dudaklarını bastırdığı yerde boynum karıncalanıyordu.

Augustus'un gece mavisi gözleri sertleşti. "Neden bahsediyorsun?" Sesi boğuktu.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Herkesi öldürmekten ve sonra..." Sözleri söyleyemeden sustum. Bacaklarımı gizlice birbirine sıkıştırdım.

"Seni *becermekten*," diye mırıldandı Kharon, başparmağını dudaklarının üzerinden geçirirken, âdemelması bana aç gözlerle bakarak yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Evet, bu."

Augustus kaşlarını çattı. "Şaka yaptığımı kim söyledi?" Şakaklarındaki damar atıyordu ve ellerini arkasında birleştirirken titriyordu.

Perişan görünüyordu.

Zorla gülümsedim. "Ha ha, çok komik."

"Şaka değildi," dedi Augustus yumuşak bir sesle, onun sakin tonu bağırmasından daha rahatsız ediciydi.

"Söylediklerimde ciddiydim."

Bana doğru bir adım attı.

Burnuma ozon kokusu doldu.

Biri omzuma dokundu ve bakışlarımı kocalarımdan ona doğru çevirdim. Başım dönüyordu ve bunun ambrosia ile hiçbir ilgisi yoktu.

Flaşlar yüzümde kamaştırıcı bir şekilde yanıp sönmeye başladı.

Klik. Klik. Klik.

İki muhabire dik dik baktım. Fluffy Jr. acı içinde inledi ve içgüdüsel olarak hareket ettim, yere diz çöktüm ve yüzünü kapattım.

"Herakles koruyucunun nesi var?" diye bağırdı biri.

Kulağımdaki yüksek sesli yankıdan irkildim.

Ona tiksintiyle bakmalarından savunmacı bir tavırla nefret ederek "O iyi," dedim. *Nasıl olur da yargılarlar?*

Kharon ve Augustus bedenleriyle bize paravan oldu.

"Karımızla konuşmayın," diye emretti Augustus, sesi tehlikeliydi. "Gidin hemen."

"Yoksa sizi zorla göndeririz." Kharon pelerininin kapüşonunu yukarı çekti.

Muhabirler geri çekilirken flaşlar arka arkaya çaktı. "Kulağını kesip Herakles'e verdiğin videonun, insanlar arasında viral olduğunu biliyor musun?" diye sordu biri, kışkırtıcı bir şekilde. "İnsanların senin bu *aşırı* eylemin yüzünden bizi barbar olarak görmesinden endişelenmiyor musun?"

Kharon çenesini sıktı. "Hayır. Ne düşündükleri umurumda değil. Karım için *çok daha* kötüsünü yaparım... Hiçbir sınır yok."

Muhabirler geri çekildi. Flaşlar yanıp söndü.

"Bir açıklama yapmak ister misin?" diye sordu diğeri.

"Evet," dedi Kharon buz gibi bir sesle. "Eğer ihtiyacı varsa kendi kafamı kesip Alexis'e veririm. İstediği takdirde seninkini de keserim." Karanlık bir şekilde güldü.

Muhabirlerin yüzleri solgunlaştı ancak kameralarını yüksekte tutmaya devam ettiler.

"Medusa'nın kaçışıyla bir ilginiz var mı? O senin kız kardeşin," diye alay etti kadın muhabir, korkutulmayı reddederek.

"Yeraltı dünyasının onu Ölüler Diyarı'ndan kaçırdığına dair bir söylenti duyduk ve sizin onu sakladığınızı duyduk..."

"Bu yanlış." Augustus omuzlarını geriye attı. "Söylentilerin ne kadar *tehlikeli* olabileceğini bilmelisiniz."

Kharon parmaklarını çıtlattı.

"İhtiyacımız olan her şeyi aldık," dedi muhabirlerden biri sert bir bakışla.

Kameralarını Olimposluların masasına çevirdiler.

Koruyucumun yanında diz çökerken rahatlayarak gevşedim.

Sparta çok yorucuydu. Herkes çok düşmancaydı.

Augustus bana elini uzattı.

Parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim ve göğüskafesimde evlilik bağımız kıvılcımlandı.

Üçümüz de nefes nefese kaldık.

Nasırlar derime sürtündü ve bir an için bana bakarken, çok daha sıcak olan elini benimkinin etrafında esnetmekten başka bir şey yapmadı.

Augustus beni ayağa kaldırdı.

"Şey... vay canına," dedim etkileyici bir şekilde.

Yüzlerindeki ifade değişmedi.

Eğer garip bir durumu daha da rahatsız edici hâle getirmek isterseniz ben tam size göreyim.

Kharon'un üzerinden uzanıp tepsiden bir kadeh daha aldım, elini belimin alt kısmına koydu ve tenim bir farkındalıkla karıncalandı, ambrosia'yı bir çırpıda içtim.

Bir kez daha, sıvı boğazımı nefis bir şekilde yaktı ve zevkle inledim.

Augustus kendi kendine küfretti ve şaşkınlıkla ona baktım; gözleri alev alev yanıyordu, çenesi gerilmişti.

Neden bu kadar sinirli?

Kharon sırtıma yaslandı ve beni bir kabine götürdü, üçümüz de içeri girdik, ikisi de yanıma oturdu.

Masa altında, elleri kalçalarıma yerleşti.

Gölgeler bizi gizliyordu.

Kharon'un parmakları yavaşça *toga*'mın kumaşını geri çekip bacağımın iç kısmında hassas noktalarda daireler çizerken

nefesim hızlandı. Augustus ise sol bacağımın üst kısmını avuçladı, tırnakları derime derinlemesine batıyordu.

O kadar sıcaklardı ki düşüncelerim bulanıklaştı.

Ambrosia düşünmeyi zorlaştırıyordu.

Hoş bir duyguydu.

Augustus tırnaklarını bacağımdan yukarı doğru sürükledi, ta ki parmakları bacaklarımın birleşme noktasındaki kumaşa tehlikeli derecede yakın durana kadar. İkisinin de elleri, sanki bir enstrüman çalıyorlarmış gibi beni okşarken birbirine değdi.

Augustus şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra sanki onu yakmışım gibi inleyerek geri çekildi.

İskelet dövmeli parmaklar çenemi sertçe kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti. "Ateşle oynuyorsun, *carissima*," diye fısıldadı Kharon, sesi sert ve boğuktu.

Ambrosia mideme yerleşti ve sıcaklığı doruk noktasına çıkardı.

Bu turnuvada öleceksem, en azından bunu yaşamış olayım.

Müzik çalıyordu.

Oda enerjiyle doluydu.

Kimsenin bizi göremeyeceği gölgelerin içinde saklanıyorduk.

Korkunç, parlak, felaket bir fikir aklıma geldi.

"İkinizin de beni becermesini istiyorum," diye patladım etkileyici bir şekilde.

Kharon'un uzun kirpikleri titredi, elmacıkkemikleri keskinleşti, parmakları çenemi sıktı.

"Anlamadım?" Augustus dikleşti; yüzümde cevaplar ararken gözbebekleri büyüdü. "Sen az önce ne dedin?"

Sadece bir sarhoşun cesaret edebileceği kadar yüksek sesle "Becerin beni," diye tekrarladım. Kharon'un tutuşu acı verici hâle geldi. "Neden?"

Tehlike yaklaşıyor ve ben azmış durumdayım.

Gerçeği söylemek muhtemelen iyi sonuçlanmayacağından "Madem öyle, neden olmasın?" diyerek geçiştirdim.

Kharon yüzümü inceledi, gözlerinde hayal kırıklığı belirdi.

"Hayır." Çenemi bıraktı.

Neredeyse yere düşüyordum.

Augustus'un elleri beni inceliyordu.

Vay canına. Her şey dönüyordu.

"Neden olmasın?" İki adam da bana öfkeyle bakarken avucumla ağzımı kapatarak güldüm.

"Sen bizim için hazır değilsin," dedi Kharon sertçe ve sadece seks hakkında konuşmuyor gibiydi.

Augustus yaklaşırken sakalları yüzümün yan tarafını sıyırdı. "Seninle sevişirken ayık olacaksın."

"Ah, ben *becermek* dedim." Göz kırptım.

İkisi de şakaya gülmedi.

Espriyi kimse beğenmedi.

Augustus'un eli bacağımın üst kısmında kalmıştı, parmakları merkezime yaklaşıyordu. Karışık mesajlar gönderiyordu.

Kharon eğildi. "Ayıldığında seni o kadar karşı koyamayacak hâle getireceğiz ki... kendi adını bile hatırlamayacaksın."

"Çok konuşuyorsunuz." Dilimi şıklattım. "Eylem yok."

Kharon dişlerini göstererek gülümsedi. "Merak etme, hayatım. Seni *cezalandıracağım.* Saatlerce."

Oda dönmeye başlayınca masanın kenarını tuttum. "Hikâye bunlar. *Karen*'ın tek yaptığı tutamayacağı sözler vermek."

Sadomazoşizm ve bağımlı olmak hakkında bir şeyler mırıldandı.

Sıkıcı.

Cebime uzanıp grafik hesap makinemi çıkardım ve yan tarafına bastım.

"Sevgili Günlük," diye fısıldadım. "Karen tuhaf, sapıkça şeyler söylüyor fakat benimle sevişmeyi reddediyor. Bence o iğrenç bir adam. Bunu yapmaya istekli Spartalı bir erkek bulmam gerekiyor..."

Kharon elimden hesap makinesini kaptı. "Sevgili Günlük, Alexis başka bir erkeğe dokunursa, onu onun önünde deşip..."

Makineyi geri aldım. "Sevgili Günlük, peki o zaman. Sevişebileceğim Spartalı bir kadın bulacağım. Ayrıca bence..."

"Sevgili Günlük," diye bağırdı Kharon, hesap makinesini elimden almaya çalışırken. "Alexis, ben veya Augustus dışında birine dokunursa onu öldüreceğim..."

"Sevgili Günlük, o pislik herife kulak asma! Bu onun günlüğü değil..."

"Sevgili Günlük, artık öyle. Alexis, tanıdığım en sinir bozucu, en inatçı kadın olduğu için onu ele geçiriyorum..."

Augustus grafik hesap makinesini kaptı. "İkiniz de kesin."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım fakat bir erkek siren, tepsiyle gelip kadehleri masaya gürültüyle koydu.

"Teşekkürler, bebeğim," dedim ona, sonra bir shot daha ambrosia içtim.

Siren rahatsız olmuş gibi aceleyle uzaklaştı.

"Dikkatli ol. Çok fazla içmek istemezsin," diye uyardı Augustus.

Parmaklarımı havada salladım. "Bunlar *antenler*."

Augustus, ateşimin olup olmadığını kontrol eder gibi elinin tersini alnıma bastırdı.

"Ben bir *fener balığıyım*." Elini geri ittim. "Parıltımla ikinizi de tuzağıma düşürdüm. Kanım sizi zehirlemeye *can atıyor* ve... Ben dehşet vericiyim."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Kharon.

Augustus koluna vurdu fakat başını eğip bana baktı. "Senin bir tür... su takıntın mı var? Sınav sırasında... bir... balinadan ya da benzeri saçma bir şeyden bahsetmiyor muydun?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bir dahaki sefere *kişisel* bir farkındalığa ulaştığımda bunu sana anlatmayacağım."

"Kronos'a şükür," diye mırıldandı Kharon.

"Sus artık, *Karen*," dedim.

Bana korkutucu bir yoğunlukla baktı, kaymak taşı gibi yüz hatları buzdan yontulmuş gibiydi. "Bu masayı sana fırlatırım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Elbette fırlatırsın... *Karen*."

Gözü sanki anevrizma geçiriyormuş gibi seğirdi; sözünü tutmasını bekledim.

Sırıttım. "Bunu yapmayacağını biliyordum."

Masanın kenarını tuttu ve yavaşça kaldırdı.

Augustus bana uzandı ve ona şaplak attı. "Kendine hâkim ol. Ne halt ediyorsun?"

Kharon onu itmeye çalıştı ve ikisi benim üzerimde boğuşmaya başladı.

Onlara ellerimle vurdum (yaşasın, kavga ediyoruz).

"Teorik olarak," dedim kaosun ortasında. "Eğer böbreğimi satıyor olsaydım, bana ne kadar verirdiniz?"

Kavgayı bırakıp bana döndüler.

Onlara vurmaya devam ettim (çok eğlenceliydi).

"Son kez söylüyorum, organlarını para için satmayacaksın!" Kharon yumruğunu masaya vurdu ve boş shot bardakları devrildi. "Alexis, senin sorunun ne?"

Onun küstahlığı karşısında ağzım açık kaldı. "*Vay canına*, ben sadece kıyametin ortasında biraz finansal bağımsızlık kazanmaya çalışıyorum."

"Üç yüz milyon dolarlık bir kolye takıyorsun." Kharon boynumu işaret etti. "Sen finansal olarak *bağımsızsın*."

"Pekâlâ," dedim sakince. "Sana kolyeyi ve ayak parmağımı satacağım. Ne kadar istiyorsun? Tek seferlik teklif."

Kaşlarımı çatarak beklerken Kharon'un yüzü kızardı.

"Anlaşma yok," diye tükürdü, sonra da kendi kendine mırıldandı, "Tabii ki."

"Ah sen bir işletme mi *yönetiyorsun*?" dedim. "Daha çok batırıyorsun."

Augustus güldü sonra Kharon ona ölümcül bir bakış fırlatınca ifadesini eliyle gizledi.

Gecenin geri kalanında ikimizle de konuşmayı reddetti.

Nyx haklıydı.

Erkekler görülmeli ama duyulmamalı.

Sessizliğinden keyif aldım.

@ayisigikitap

33

BİR SİRENİN SÖZÜ

ALEXIS: SGY 2. GÜN

Son kalan Kiklop'un çığlığı Dolomites Kolezyumu'nda yankılanırken hâlâ sarhoş olmayı umutsuzca diliyordum.

Stadyum sessizce ve dehşet içinde kumları izliyordu. Tüm tezahüratlar saatler önce kesilmişti.

Kharon ve Augustus, kanla kaplı kumların üzerindeki kubbede elektrik uğultusu eşliğinde, iki yanımda dimdik oturuyordu.

Kimse konuşmuyordu.

Artık *rahatsız edici* bir şekilde açık olan bir şey vardı: Ares'in Savaş Tanrısı olarak anılmasının bir nedeni vardı.

Yaklaşık beş saattir arenadaydı. Beş *uzun*, acı verici, iğrenç saat.

Parlak güneş ışığı, etrafına dağılmış dört ölü Kiklop'u aydınlatıyordu. Her biri, onun dokunuşuyla işkence edilerek öldürülmüştü.

Onun turunun hâlâ devam etmesinin bir nedeni yoktu, isteseydi beş dakika içinde bitirebilirdi. Sorun şu ki, o *istemiyordu*.

Nyx omuzlarımın etrafına sıkıca dolanırken parmaklarım karıncalandı, pulları sıcaktı.

Bu iğrenç gösteriyi izlerken boğazımda bayat ambrosia tadı ekşidi.

Ares'in başında kırmızı sivri uçlu siyah bir Sparta miğferi parlıyordu ve giydiği tek zırh buydu.

Geniş kaslı sırtına süslü altın bir kılıç bağlanmıştı ancak onu kınından çıkarmamıştı.

Bir kez bile.

Ares, *çıplak elleriyle* dört Kiklop'u öldürmüştü.

Şimdi beşinci üzerinde çalışıyordu.

Tek bir parmak dokunuşuyla insanları deliliğe sürükleyebileceği söylentisi doğruydu. Ayrıca bir koruyucusu da yok gibi görünüyordu. *Onun devasa, görünmez bir Kolkhis ejderine sahip olduğu söylentileri doğru muydu?*

Güçlerini kullanırken gözlerinden gözyaşı gibi kan damlıyordu. Eli, hayatta kalan son Kiklop'un koluna rahatça dayanmıştı.

Yaratık kumda kıvranarak acı içinde çığlık attı.

Augustus sırtımı okşayarak beni rahatlattı.

Profilini inceledim.

Ares onun babasıydı.

Gözleri derin obsidyen havuzları gibiydi.

"İyi misin, *carus*'um?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Yara izi burnunun köprüsünde ve yanağında belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Nasıl olmuştu bu yara izi?

Başımı omzuna yasladım.

"İşte benim kızım." Alnımı nazikçe öptü.

Karnım kasıldı.

Aşağıda, Savaş Tanrısı bir savaş çığlığı attı.

Augustus onun tıpatıp aynısıydı.

Aynı bronz tenleri, sert yüz hatları ve vücut yapıları vardı. İkisi de dik duruyor, mükemmel bir duruş sergiliyordu ve geniş omuzlara sahipti.

Yüzlerinde kesik kesik yaralar vardı.

Fakat biri sınırsız zulümden zevk alırken, diğerinin omzunda bütün gün oturup saçlarıyla oynayan bir rakun koruyucusu vardı.

Augustus'un, kötü şöhretli Ares Hanedanı'nın vârisi olmasının ne anlama geldiğini unutmuştum. Genç Yeraltı dünyası üyelerinin *lideri.*

Augustus sadece eğlence için işkence eden psikopatın oğlu değildi; onun *dahi öğrencisiydi.*

Yine de eski mitlerden tutkuyla bahsetmiş, bana bir grafik hesap makinesi hediye etmiş ve geceleri beni nazikçe yatağıma yatırmıştı.

Augustus bana bakıyordu, bakışları sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi yoğundu.

"Korkma," diye fısıldadı.

Korkmuyorum.

Sorun da buydu.

Kiklop *sonunda* sustuğunda ölüm hırıltısı durdu ve bakmak için döndüm. Tek gözü sonuna kadar açık ve göremez hâldeydi.

Ares umursamaz bir tavırla ağır ağır arenadan çıktı.

Hafif bir alkış sesi duyuldu fakat stadyum hâlâ çoğunlukla sessizdi, havada uyuşmuş bir şok havası vardı. Dövüş korkunç derecede soğukkanlı fakat aynı zamanda derinden sapkındı.

Yeraltı dünyasının liderleri ayağa kalkınca ani bir tezahürat patlaması oldu.

Ölü Kikloplardan gözlerimi alamıyordum.

Ölürken korkmuşlar mıydı?

Kharon eğilip Augustus'a bir şeyler söyledi fakat ben kulağımdaki çınlamadan dolayı onu duyamadım.

Yoğun bir melankoli dalgası beni sardı.

Bu kadar çok insanın izlemesine rağmen kimsenin yardım etmemesine şaşırmışlar mıydı?

Gözlerim bulanıklaştı.

Zaman garip bir hızla ilerliyordu.

Muhafızlar bizi çok daha kalabalık bir sempozyuma götürdü.

Canlı arp müziği çalarken bedenler etrafımızda dönüyordu. Masalarda yüzlerce mum titriyor, odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Altın rengi kutlama süsleri odanın sütunlarına ve tavanına asılmıştı. Sirenler, yiyeceklerle dolu tepsileri sallayarak etrafta dönüyorlardı.

Bir masa bulmak için kalabalığın içinden geçmeye çalıştım, bir beden denizinde boğuşarak, işkence gibi duygularla boğuluyordum.

Tanıdık pastel renkli gözler benimkilere baktı. "Alexis?" diye fısıldadı o siren, dudakları titriyordu.

Gözlerimi sildim, gözyaşlarımı sakladım.

"Lena?" dedim, göğsümün içinde bir sıcaklık hissettim. İçimdeki kızgın hüzün geri çekildi.

Gözlerimi kırptım ve dans pistinin ortasında birbirimize sıkıca sarıldık.

Nefesi kesildi. "Artık bir Yeraltı dünyası üyesisin."

"Öyleyim."

"Herkes Roma'daki dövüşünden bahsediyor, insanları nasıl koruduğundan, ne kadar *güçlü* olduğundan."

"Gerçekten mi?" Garip bir şekilde güldüm. "Yanılıyorlar."

Gözleri benimkileri inceledi. "Hayır, yanılmıyorlar," dedi yumuşak bir sesle, sesi samimiyetle doluydu.

Zayıf hissederek ona sarıldım.

"Nasıl... nasılsın?" diye fısıldadım.

Başını salladı, uzun saçları parıldadı. "Senden daha iyi... Çoğu yaratık bu operasyonun tamamen bir aldatmaca olduğunu düşünüyor. Olimposlular bir şeyler peşinde."

Yan tarafta biri gürültü yaptı.

Zeus bizi işaret ediyordu.

Ona üzgün bir şekilde gülümsedim. "Bence haklılar."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Beni daha sıkı kucakladı, sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi sıktı.

Ceres'in Zeus ve Vyco hakkındaki eleştirilerini unutamıyordum. Bir plan üzerinde çalışıyordum. Aptalca bir plandı, *kötü* bir plandı, gerçek hayatta işe yaramayacağı için asla kimseye yüksek sesle anlatmayacağınız türden bir plandı.

Bilinçaltımda Kiklop çığlık attı ve kendimi hazırladım.

Sadece korkaklar adaletsizliğe ortak olur. En azından bir fark yaratmaya çalışmalısınız.

"Hoparlörlere ihtiyacım var," dedim hızla Lena'ya. "Şık, güneş enerjili olanlardan. Onlara bir cihaz takmam gerekiyor."

Ellerimle fiş yuvasının nasıl göründüğünü gösterdim.

Başını salladı, pastel renkli gözleri duyguyla büyümüştü. "Dikkatli ol, onların zarar vermek istediklerini duydum."

"Sirenlerle konuşmak yok!" diye bağırdı Zeus, bize işaret ederek.

Başka bir siren belirdi. Lena dans eden kalabalığın içine çekildi fakat bakışları benimkine kilitlendi.

"Hoparlörler," diye fısıldadım sessizce.

Başını salladı.

"Teşekkür ederim." Gözlerimden yaşlar tekrar akarken, elimi kalbime götürdüm, görüşüm bulanıklaştı.

Bir erkek siren, ambrosia shotları dolu bir tepsiyle durdu. Titreyen ellerime bir kadeh tutuşturdu ve ortadan kayboldu.

Onu bir çırpıda içtim.

Hiçbir etkisi olmadı.

Başka bir garsonu çağırdım.

İkinci kadeh yaktı, biraz da olsa bir etkisi oldu.

Birinin masasından içki çaldım.

Üçüncü kadeh *her şeyi* uyuşturdu.

Biri bana bir sandalye çekti.

Kendimi sandalyeye bıraktım. Gözlerimi kırpıştırdım, Augustus ve Kharon, odanın ortasına Spartalılar için kurulmuş uzun ahşap masalardan birinde yanıma oturdular. İkisi de bana yaklaştı.

Oradaki Yeraltı halkı etrafımızda oturuyordu.

Patro ve Akhilleus birkaç sandalye ötedeydi, ikisi de bana dik dik bakıyordu.

İlki, bir şey söylemek istiyormuş gibi ağzını açıp kapattı fakat ne söyleyeceğini bilmiyordu; ikincisi sigara içiyordu, elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde sıkılmıştı sanki öfkeyle yumruk atmaktan kendini alıkoyuyor gibiydi.

Başımı onlara doğru eğdim.

Patro, yüzümdeki ifadeye bakarak kaşlarını çattı.

Akhilleus hareketsiz kaldı, dumanlar ağızlığının etrafında tembelce yükseliyordu.

Bu günlerde hepimiz tutsaklardık.

Hades "dayanışmanın önemi ve birlik görünümü" hakkında bir şeyler söyledi.

Ben de onaylayarak başımı salladım.

Kharon önümdeki boş tabağa bir dilim et koydu ve hiçbir şeyin tadını almadan ağzıma attım. Bedava yemeği asla geri çevirmem. *Asla.*

Kharon bana endişeli bir bakış attı. Tepsisinden bana yemek ikram etmeden yanımızdan geçen birine ters ters baktı. Elini kolyemin arkasında tuttu.

Bir eliyle bana bir pasta uzattı, diğer eliyle boynumun arkasını okşadı.

Bana sunduğu her lokmayı yedim.

Augustus, gözünü kırparsa kaybolacağımdan korkar gibi bana bakıyordu.

İkisi de Lena'yı sormadı.

Ben de bahsetmedim.

Üçümüzü garip bir enerji sarmıştı. Aynı yatakta uyuyarak, aynı masada yemek yiyerek, taş bir bankı paylaşarak geçirdiğimiz her saniye bu enerji artıyor gibiydi.

Kalçaları her iki yanımda benimkilere değiyordu.

Küçük bir dokunuş.

Sinir uçlarım *cızırdadı*.

Bir siren o günkü Şahin Günlükleri parşömenini yemeğin yanındaki masaya koyarken bir tıkırtı duyuldu. Agatha, Kharon'un yanına eğildi ve parşömeni açarak manşeti gösterdi.

Masadaki herkes bakmak için eğildi.

Okuryazarlık bir lanetti.

"Herakles'in koruyucusu ciddi bir şekilde hasta ve Hades Hanedanı'nın vârisi olmaya uygun değil. Nasıl bu kadar kötü bir seçim yapıldı?" Haberin altında, Fluffy Jr.'ın yanında diz çökmüş hâlimin bir fotoğrafı vardı. Augustus ve Kharon, önümde durmak için hareket ederken bulanık bir görüntü oluşturmuşlardı.

Kharon yumruklarını masaya vurdu ve şiddetle küfretti.

Augustus hâlâ gözlerini kırpmıyordu.

Elimi masanın altına, tüm koruyucularımızın yattığı yere uzattım ve Fluffy Jr.'ın uyuyan başını okşadım.

Poco koruyucumdan inip kucağıma tırmandı. Cıvıldadı ve bir top gibi kıvrılıp mırıldandı.

Agatha parşömeni daha da açtı ve endişeli bir ifadeyle etrafına bakındı.

Sonraki haber daha da kötüydü.

Görüşüm titriyordu, endişem o kadar artmıştı ki ambrosia bile bunu gizleyemiyordu.

Manşet şöyleydi: "Zeus ve Federasyon, genç Yeraltı dünyası üyelerini turlarının ardından sorguya çekme planlarını açıkladı." Fotoğraftaki ise Medusa'ydı.

Hades parşömeni kaptı ve sertçe kapattı.

Endişeli bakışları benimkilerle buluştu.

Persephone öfkeyle nefes alıp sandalyesini geri itti. "İzninizle," dedi. "Tehdit etmem gereken bir muhabir var." Bana gülümsedi, ifadesi sakindi. "Merak etme, ben hallederim."

Ben de gülümsemeye çalıştım fakat yüzüm iş birliği yapmadı.

Nasıl bu kadar sakin olabilir?

Keşke onun sakinliğinin onda biri bende olsaydı.

Masanın etrafından bana doğru yürüdü ve eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek kızım. Sakin kal, Olimpos tanrılarının seni terlerken görmesine asla izin verme."

Başımı istemsizce salladım.

"Bu işte *birlikteyiz*," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerim karardı.

Çocukluğumdaki benliğimin hayal ettiği her şeydi.

Persephone dikleşti. "Kharon, Augustus." Onlara keskin bir bakış attı. "Kızıma iyi davranın." Bu bir soru değildi.

Augustus saygıyla başını eğdi. "Elbette."

"Alexis için ölürüm," dedi Kharon sakince ve Hades ona kadehini kaldırdı, rahatlamış görünüyordu. Babamın en sevdiği asker olduğunu unutmuştum.

Persephone etkilenmiş görünmüyordu.

Annem kalabalığın içinde kaybolurken, düşüncelerim hızla akıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu hepimizden daha büyüktü. İkimiz de bunu biliyorduk.

Tehlike kritik bir noktaya gelmişti.

Sonuçlar ortaya çıkmıştı.

34

VERDİĞİMİZ SAVAŞLAR

Alexis: SGY 3. Gün

Sparta gürültüyle alkışladı.

Kharon ve Augustus'un arasında oturmuş, titrek ellerimi bacaklarımın arasında sıkıca tutarken, muhtemelen benden nefret eden bir tanrıya dua ediyordum.

Aşağıda, arena mürekkep gibi koyu bir sisle kaplıydı; o kadar kalın ve yoğundu ki sanki kumun üzerine siyah katran dökülmüş gibi görünüyordu.

Babam Hades, ortada dik duruyordu, solgun elleri başının üzerinde yukarıdaydı, gözlerinde kan parlıyordu.

Hades'ten akan şeyde hayatta kalmanın hiçbir yolu yoktu. Kalın, acımasız bir ölüm seliydi.

Görünüşe göre kabul töreni katliamında bize karşı yumuşak davranmıştı.

Kiklopların çığlıkları yankılanıyordu fakat karanlık siste zar zor görülebiliyorlardı. Sadece deriyi yırtan eller, kumun üzerine düşen et parçaları, tek gözleri açık ve dehşete kapılmış yüzler görünüyordu.

Kan sıçrıyordu.

Genetik materyalimin yarısını oluşturan Hades, beşinin de birbirlerini parçalara ayırması sırasında parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmadı.

Her şey on dakikadan az sürdü.

Sis, bir hışırtı ile Hades'e geri çekilirken Nyx boynuma dolandı. "Etkileyiciydi," diye tısladı.

Titredim çünkü haklıydı, onun gücü muhteşem derecede korkunçtu.

Bu, benim bir Yeraltı vârisi olduğumun ne anlama geldiğini şaşırtıcı ve çarpıcı bir şekilde hatırlattı. Beni kendi suretinde yaratmasının ne anlama geldiğini.

Aynı ölümcül enerji içimde saklıydı, uyanmayı bekliyordu.

SGY 4. Gon

Dünkü sempozyum bulanık bir şekilde geçmişti. Gece nasıl uyuduğumu hatırlamıyordum. Bir saniye önce uyuyordum, bir sonraki saniye uyanıktım; dehşetle doluydu.

Dişlerim takırdadı, sırtımdan ter damlıyordu.

Yine kolezyumdaki koltuğumdaydım.

Kharon ve Augustus yine yanımda duruyordu. Kalçaları benimkilere değiyordu ve her seferinde irkilmemeye çalışıyordum.

Davullar çalıyor ve arena üzerinde elektrik uğultusu duyuluyordu.

"Bugünün yarışmacısı..." Zeus durakladı, sesi stadyumda yankılanırken, kaldırdığı kollarından kıvılcımlar sıçrıyordu. Arenanın üzerine çıkıntı yapan yürüyüş yolunda duruyordu; bir gözetmen, bir *imparator*, yıkımı emrediyordu. "EREBUS!"

Kalabalık çılgına döndü.

Her yerde tezahüratlar yankılanıyordu. *"Karanlığın kadim tanrısı... gölge avcısı... kâbusların barınağı... onun gölgeli düzlüğünün önünde eğilin, yoksa ÖLDÜRÜLECEKSİNİZ!"*

Erebus kumların üzerine çıktı; kemik beyazı maskesi parıldıyordu ve yırtık siyah pelerini uzun boylu figürünün arkasında dalgalanıyordu.

Silahı yoktu, görünür bir koruyucusu yoktu, zırhı yoktu. Figürünün kenarları bulanıklaştı, sanki şeffaftı ve etten kemikten bir varlık değildi.

Söylentilere göre kurtlarla birlikte yaşayan bir adamdı.

"O çok çekici," dedi Helen önümdeki koltukta, ağzını eliyle kapatarak. Charlie yanındaki koltukta onaylayarak başını salladı.

Başımı yana eğdim.

Onu görebiliyordum.

"Ah, onu yenebilirim," diye tısladı Nyx hayranlıkla, yavaşça belime dolanarak. "Ve kavgadan *bahsetmiyorum.*"

Şiddetli bir öksürük krizi geçirdim (görünüşe göre bu günlerde herkes cinsel açıdan daha ihtiraslı hâle geliyordu).

Augustus sırtıma vurdu.

Arenanın diğer tarafındaki ağır kapı yavaşça yükselirken çelik takırdadı. Beş Kiklop dışarı fırladı, etli yumruklarını kaldırarak homurdanıyordu.

Erebus kaygısızca elini kaldırdı ve parmağını onlara doğrulttu.

Her bir Kiklop'un arkasında devasa gölgeler genişledi ve şekil değiştirdi. Saf mürekkep gibi karanlık kumdan yükseldi; beş somut, vahşi görünümlü bıçağa dönüştü.

Siyah bıçaklar bir saniye havada asılı kaldı.

Erebus, sanki bir ipi çekiyormuş gibi kaldırdığı kolunu geri çekti.

Gölgeler her bir Kiklop'u sırtlarından, kalplerinden delip geçti.

Kikloplar ölü olarak gürültülü bir patlamayla kaya gibi yere düşerken kan fışkırdı.

Korkunç bir düşünce aklıma geldi ve göz ucuyla Kharon'a baktım.

Yüz hatları sertleşmişti, gözleri ürkekti.

Bu onun babası.

SGY 5. Gün

Augustus ve Kharon yanıma oturdu. Sıra Afrodit'teydi. Kalçalarımız birbirine değiyordu.

Üçümüz, dün Erebus'un kumlarda gölgelerini kullanmasından beri konuşmamıştık.

Şimdi daha fazlası için geri dönmüştük.

Afrodit arenaya doğru yavaşça yürüdü.

Sparta miğferi takıyordu. Uzun örgülü saçları kristallerle kaplıydı ve eğilip ev kedisi büyüklüğündeki sfenks koruyucusunu kumlu ringin kenarına bıraktığında kristaller parıldadı.

Sanki savaştan uzak durmasını sağlıyormuş gibi başını okşadı.

Sonra ayağa kalktı ve omzuna gelişigüzel astığı altın baltasıyla kumun ortasına doğru ilerledi.

"Beni becer, seksi kaltak!" diye bağırdı yakındaki bir adam ve tüm bölüm kahkahalarla patladı. Cinsel imalar ve diğer müstehcen teklifler giderek artan bir sıklıkta haykırılıyordu.

Afrodit, çelik kapının açılmasını ve Kiklopların serbest bırakılmasını beklerken hiç rahatsız görünmüyordu.

Gökyüzü çoğunlukla bulutluydu, fakat nem nedeniyle *toga*'m cildime rahatsız edici bir şekilde yapışıyordu.

Beklenti, elektrikle karışmıştı.

Arenadaki herkes koltuklarında öne doğru eğilmiş, dünyada yaşayan en güzel kadın olan Afrodit'in ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Ona Seks Tanrıçası lakabı verilmişti çünkü yeraltı dünyasının gücü tükürüğündeydi. Tek bir öpücükle bir insan onun kölesi olur, acı verici cinsel arzuyla aklı başından giderdi.

Stadyumda yankılanan tezahüratlardan anlaşıldığı kadarıyla birçok erkek seve seve onun kurbanı olmaya gönüllü olabilirdi.

Helen önümde dimdik oturuyor, bacaklarını sallıyordu.

Endişeyle Augustus'a omzunun üzerinden baktı.

"İyi olacak," dedi Augustus yumuşak bir sesle fakat gözleri kırıştı. "Endişelenme."

Birkaç koltuk ileride, Patro onaylayarak başını salladı fakat gözleri endişeyle doluydu. Akhilleus onun sırtını okşadı.

O, onların annesi.

Helen onun genç hâli gibi görünüyordu ve Patro da erkek versiyonu gibiydi. İkisi de onun nefes kesici, neredeyse heykel gibi güzelliğine sahipti.

Buna karşılık Augustus renk ve görünüş olarak daha çok Ares'e benziyordu. Yüz hatları daha sert, daha keskindi.

Augustus ve Patro'nun teknik olarak üvey kardeş olduklarını fark edince koltuğumda irkildim. Davranışlarından bunu asla anlayamazdınız.

Buna karşılık, Augustus ve Akhilleus arasında bir tür kardeşlik bağı var gibi görünüyordu. Paylaştıkları kısa bilgilerden, ikisinin de Ares Hanedanı'nda birlikte büyüdüğü anlaşılıyordu.

Patro ise neredeyse *dışlanmış* gibi görünüyordu.

Sparta'daki herkesin, o da dâhil, bana en ağır hakaretmiş gibi "terk edilmiş köpek yavrusu" demesi kalbimi sızlattı. İnsan soyundan geldiği için onu daha aşağı gören bir medeniyette büyümek onun için zor olmalıydı.

Sparta'nın bu kadar küçük olması beni her zaman şaşırtıyordu. Birçok yönden insan dünyasına hiç benzemiyordu.

Örneğin şimdi olduğu gibi kapı açıldı ve beş Kiklop dışarı fırladı.

Afrodit onlara doğru koştu, kasları dalgalandı ve büyük baltayı başının üzerine kaldırdı.

Kalabalık heyecanla "ooo" diye bağırdı.

Afrodit havaya sıçradı ve etkileyici Sparta gücüyle baltasını savurdu.

Kan fışkırdı.

Kafası kesilmiş bir Kiklop'un yanına çömelerek indi, baştan ayağa kırmızıya bulanmıştı.

Tezahüratlar durdu.

Diğer canavarlar tepki veremeden, gözümün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde üzerlerine atıldı ve baltasını âdeta vücudunun bir uzantısı gibi kullandı.

Kiklopların yemek borusundan kopan parçalar etrafa sıçradı.

Afrodit güçlerini kullanmamış sadece kaba kuvvet uygulamıştı.

Uzun dakikalar süren saldırgan kesme işleminden sonra, kumlar kesik vücut parçalarıyla doluydu. Afrodit, kaya büyüklüğünde bir kafayı tekmelediğinde memnuniyetle bir savaş çığlığı attı ve kafa kumların üzerinde yuvarlandı.

Öldürecek kimse kalmamıştı.

Kimse alkışlamadı.

Sfenksi arenanın kenarında oturmuş, sıkıntıdan pençesini yalıyordu.

Helen gözle görülür bir şekilde rahat bir nefes aldı ve Charlie'ye yaslandı.

Aşağıda, baştan aşağı kanla kaplı Afrodit, tüm ihtişamıyla ayağa kalktı ve gülümsedi, elmas örgülü saçları sırtından aşağı parıldıyordu.

Sessiz kalabalığa bir öpücük gönderdi.

Adamları susturmuştu.

Hades ayağa kalktı ve hepimiz onun izinden gittik. Bizim bölümümüz alkışladı ve yüksek sesle tezahürat yaptı; stadyumun geri kalanı ise şok içinde kuma bakıyordu.

Afrodit sfenksini kucakladı, başını öptü ve gözden kayboldu.

Gülümsedim. İçimde bir tatmin duygusu yayıldı.

Bu, keyif aldığım ilk dövüştü.

Muhafızlar bizim bölüme geldi ve bizi sempozyuma götürdü.

Kapıdan içeri girdiğimizde, harp müziğinin yerini elektronik gitarlar ve az giyinmiş bir erkek şarkıcı almıştı. Onu popüler bir insan rock sanatçısı olarak tanıdım. Spartalılar dans pistine zıplarken o mikrofona doğru bağırıyordu.

Bu beklenmedik bir durum.

Odaya her zamankinden daha fazla insan akın etti. Spartalılar ve her türden yaratık katılmaya karar vermişti.

Mekân zaten neredeyse doluydu.

Bu beklenmedik kalabalıkta, Augustus ve Kharon'dan ayrı düştüm.

Döndüm, parmak uçlarımda yükseldim ve etrafıma bakarak aramaya başladım.

Sert bir şeye çarptım.

Eller beni sabitledi ve tanıdık bir ses "Alexis, seni görmeyi umuyordum" dedi.

Alev kırmızısı saçlı, uzun ve zayıf bir çocuğun gözlerine baktım. Aynı boydaydık; muhafız üniformasının cebinde Dionysos Hanedanı'nın keçisi işliydi.

Ah, ne güzel. Hayır.

Zorlu sınav sırasında hayatımı cehenneme çeviren zorba Titus, kişisel alanımda durmuş, bana dokunuyordu.

"Eğer bir şey yaparsa, onu ısırırım," diye fısıldadı Nyx kulağıma, sanki saldırmaya hazırlanıyormuş gibi boynuma sıkıca sarıldı.

"Hayır," dedim çabucak. "Onunla ben ilgilenirim."

Titus garip bir şekilde kıpırdandı, gözleri muhtemelen ağzımdan çıkan karışık sesler nedeniyle şaşkınlıkla kısılmıştı fakat ellerini omuzlarımda tutmaya devam etti.

Geri çekilmek yerine, daha da yaklaştı. Rock müziğin ve konuşmaların uğultusu arasında "Seninle konuşmak için bir fırsat yakalamak istedim!" diye bağırdı.

"Ellerini çek!" diye bağırdım. "Hemen şimdi."

Titus ellerini indirdi fakat geri adım atmadı.

Hâlâ birbirimize yakın duruyorduk, sempozyuma akın eden kalabalık etrafımızda dönüyordu.

"Özür dilemek istedim!" diye daha yüksek sesle bağırdı Titus, mahcup bir gülümsemeyle. "Seni hedef almam yanlıştı ve..." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Artık bir muhafız olduğum için çok düşündüm. Bu..."

Konuşmaya devam etti fakat dinlemeyi bıraktığım için sesi giderek kayboldu. Ne söyleyeceği umurumda değildi.

Dudaklarının hareketlerini izledim, beynimde empati aradım ya da onu affetme konusunda derinlerde yatan bir dürtü. Kendime kapandım; iyiliği, affetme ve iyileşme yeteneğini aradım.

Bu, daha olgun ve daha yetişkin biri olmak için mükemmel bir fırsattı.

Parmak uçlarımda yükseldim, böylece bana yukarıdan bakmak zorunda kaldı.

"Benimle k-konuşma. Bir daha *asla*," dedim soğuk bir gülümsemeyle.

İçimde hiçbir şey bulamamıştım, sadece öfke vardı.

Titus'un çenesi kenetlendi, gözleri kısıldı, içinde öfke parladı.

Dişlerini sıkarak "Daha iyi olmaya çalışıyorum," dedi. "Yaptığım şey için üzgünüm. Sen asla terk edilmiş bir köpek değildin

ve... Gerçekten üzgünüm ve özrümü kabul edersen çok sevinirim ve..."

Ona alaycı bir üzgün yüz ifadesi yaptım. "Özrün kabul edilmedi."

Demek bu benim yeni keşfedilen mirasımla ilgili. Pislik.

"Hayır." Titus heyecanla başını salladı, göğsü benimkine çarptığında boynu lekelerle kaplı kırmızıya döndü. "Anlamıyorsun... Ben samimiyim. Bir terapistle çalışıyorum. Sanki bu..."

Sertçe güldüm. "Bir kürek dene, daha ucuzdur."

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. Belli ki biri eski usul kafaya vurma yöntemini hiç duymamıştı.

Devam etti. "Her neyse hislerime göre..."

"Senin duygularınla ilgilenmek benim işim değil."

Titus dişlerini gösterdi. "Sözümü kesme. Bu..."

"Birinin senin hislerini hiç *siklememesi*," dedim. "Sinir bozucu, değil mi?"

Titus başını salladı, etrafımızda daha fazla insan odaya girmeye çalışırken bedenler daha hızlı koşuşturuyordu.

"Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum!" Tacımı işaret etti. "Dionysos Hanedanı için Hades Hanedanı ile iyi ilişkiler kurmak önemlidir ve..."

"Yani *hanedanınız* seni bunu yapmaya mı zorluyor?" Gülümsemem kayboldu ve kaşlarım (sahte) bir endişeyle çatıldı. "Ne kadar acınası."

Yüzü kızardı. "Neden böyle davranıyorsun? Eskiden bu kadar konuşkan değildin. Sessizdin ve hiç..."

"Sakın yapma." Elini itip parmağımı onun burnuna götürdüm. "Benim hakkımda *bir şey* bildiğini sanma. Sadece yüksek sesle söylemedim diye düşünmediğim anlamına gelmez."

Dağınık kızıl saçlarını sertçe eliyle düzeltti. "Sadece benim söylemeye çalıştıklarımı dinlemiyorsun... Bir dakika, o zamanlar ne düşünüyordun?"

Ona yaklaştım. "Keşke *ölmüş* olsaydın diye düşünürdüm."

"*Anlamadım*?" Gözlerime bakarken geri çekildi, gözlerim kanla dolmuş olmalıydı. "Az önce ne dedin?" diye sordu. "Sen Hades Hanedanı'nın vârisisin! Böyle konuşamazsın. Onurun ve..."

"Kendini daha fazla rezil etmeden git buradan. Seni asla affetmeyeceğim çünkü..." Parmağımı göğsüne bastırdım. "Çünkü lanet olsun, affetmek *istemiyorum.*"

Etrafımızda rock müziği yüksek sesle çalıyordu.

Mozart bundan nefret ederdi.

Gülümsememem daha da genişledi.

Titus öfkeyle homurdandı. "Siz Yeraltı üyeleri gerçekten de hepiniz lanet olasıca *delisiniz.*" Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen Medusa'yı kurtarmalarına yardım ettiniz, hepiniz *katil* psikopatlarsınız."

Başımı geriye attım ve güldüm.

Dehşete kapılmış ifadesine göre konuşmamızın bu şekilde ilerleyeceğini düşünmemişti.

Üç Olimposlu yer açmak için fiziksel olarak kenara itilirken etrafımızda bir kargaşa oldu.

"İşte buradasın," dedi Augustus. "Seni arıyorduk."

Kharon, kiminle konuştuğumu fark edince gerildi. "Seni taciz mi ediyor?" diye sordu. Sesi katliam vaatleriyle doluydu. "Onunla... ilgilenmemi ister misin?"

Titus tekrar geri çekildi, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. *Acınası.*

"Hayır." Kharon ve Augustus'u kalabalığın içine doğru götürdüm. "Esas ben onu taciz ediyordum."

Augustus başını salladı fakat dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Kharon gururla bana sırıttı. "Harika iş çıkardın."

Günlerdir ilk kez gülümsedim ve bu sefer gerçekten içten bir gülümsemeydi.

Zeus birkaç metre öteden "Kadeh kaldıralım!" diye bağırdı. Müzik metalik bir gıcırtıyla durdu ve odadaki herkes sessizliğe büründü.

Zeus tepsiden bir içki aldı ve havaya kaldırdı.

"Yarın görevlerine başlayacak genç Yeraltı üyelerine." Elindeki ambrosia kadehi parladı. "Umarım etkileyici ev sahibi liderleriniz kadar yetenekli olduğunuzu kanıtlayabilirsiniz."

Bakışları odanın üzerinde dolaştı ve bana takıldı.

Hâlâ gülümsüyordum, bakışlarımı kaçırmadım.

Gri gözleri, beni nasıl değerlendireceğini bilemiyormuş gibi şaşkınlıkla kısıldı.

Unutma kızım, kimse aklı başında olanlardan korkmaz.

Psikolojik savaşı iki kişi oynar.

Göz kırptım.

35

GERÇEK OYUNLAR BAŞLIYOR

ALEXIS: SGY 6. GÜN

Drex sağımda homurdandı, Charlie ise sol tarafıma yaslandı, diğer kolu Helen'in etrafına sarılıydı.

Dolomites Kolezyumu'nda fırtınalı bir gündü. Kumlar bomboştu, havada beklenti kıvılcımları uçuşuyordu ve yoğun, yüksek bulutlar o kadar alçakta asılıydı ki neredeyse kubbenin elektrik hatlarına değecek gibiydi.

Uzakta şimşek çaktı, bembeyaz kollar gibi dallanıp yere uzandı.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra gök gürledi. "Kendimi kötü hissediyorum," dedi Drex inleyerek.

"Ben de." Başımı salladım. "Hazır değilim."

"Şahsen ben çok heyecanlıyım," diye tısladı Nyx belime dolanırken. "Arena'ya girip insanları ısırmak için *sabırsızlanıyorum.*"

Anlaşılabilir değil.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde inledi. Sırtında hafif mavi bir renge dönmüş kabarık şişliğe bakmamaya çalıştım. *Onu dövüşmeye çıkarmamın imkânı yok.* Hastaydı ve iyileşmesi gerekiyordu. Nedenini bilmiyordum.

Drex sinirli bir şekilde kıpırdanırken dizleri benimkilere çarptı. "Öldük biz," diye inledi. Toucey, Poco onu dürtmeye çalışırken bacaklarının arkasına oturmuş ciyaklıyordu.

Kendimi boğuyormuş gibi yaptım ve Drex güldü (çılgın bir coşkuyla inledi).

Kharon arkamda yüksek ve sert bir ses çıkardı.

Omzumun üzerinden baktım ve baktığıma hemen pişman oldum. Kharon'un gözleri kısılmıştı, burun delikleri genişlemişti ve Drex'in dizinin benimkine çarptığı yere bakıyordu. Augustus yanında kaşlarını çattı.

Gök gürültüsü daha yakından duyuldu.

"Kaybın için üzgünüm," dedi Augustus sert bir sesle.

"Ah, ne... kaybı?" diye sordum.

Augustus Drex'e anlamlı bir şekilde baktı.

Drex'in yüzü soldu ve bayılacakmış gibi koltuğunda sallandı.

Bekle, az önce Drex'i öldürmekle mi tehdit etti?

Birkaç dakika önce, Charlie yanına oturmamı istediğinde, kocalarım kardeşimin yanında olmam gerektiğini anladıklarını söylemişti.

Hayatımda hiç bu kadar anlayışsız iki insan görmemiştim.

Görünüşe göre yetişkin erkekler ve genç kızların ortak bir noktası vardı: Oturma düzenini çok ciddiye alıyorlardı.

Charlie kolunu koluma doladı, ben de ona sarıldım. Sıkışmaktan kurtulmak için kayarken Nyx'in pullarını hissetmiş olsa da bunu belli etmedi.

"Söylentiler duydum," diye fısıldadı Helen. "Zeus, turlarınız bittikten sonra her birinizi kişisel olarak sorgulayacak... Gergin misin?"

"Hayır. İyi olacağım." Omuzlarımı silkmek için kendimi zorladım.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü... işkence görmekten hoşlanıyorum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Şaka yapıp yapmadığımı anlayamıyormuş gibi gözlerini kıstı. Charlie gülümsedi fakat kolunu benimkine daha sıkı sardı.

Altı gün sonra Drex yarışacaktı.

Yedi gün sonra sıra bana gelecekti (ölmek için).

Kalabalık sessizleşti.

Zeus, stadyumun altından uzanan platforma çıktı. Beyaz ipek *toga*'sı rüzgârda dalgalanıyor, uzun kuyruğu arkasında sürükleniyordu. Elinde, tepesinde altın bir kartal bulunan ince, beyaz bir asa tutuyordu.

Hades koltuğunda daha dik oturdu, Zeus'a bakarken, etrafında sis titreşiyordu. Diğer liderler onun yanında gerildiler.

Neden hayalet görmüş gibi bakıyor?

Zeus boş elini stadyuma doğru uzattı ve avucundan her zamankinden çok daha parlak bir elektrik akımı sıçradı. "BUGÜN GERÇEK OYUNLAR BAŞLIYOR!" diye bağırdı gökyüzüne doğru.

Sparta ayağa fırladı; yaratıklar ve Spartalılar gürültüyle bağırmaya başladı.

Bizim bölümümüz oturmaya devam etti.

Charlie yanımda "Harika bir iş çıkaracaksın," diye fısıldadı.

Drex inledi. "Öldük, bu hiç komik değil."

Onaylayarak başımı salladım. "Ölümden de *öte*."

"Bekle." Şok içinde kardeşime döndüm. "Az önce... sen mi *konuştun?*" Bu, ormanda adımı çağıran sesin aynısıydı.

Charlie'nin yüzünde gölgeler belirdi ve ifadesi anlaşılmaz bir şeye dönüştü. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Hayır. Neden?" Charlie hızlıca işaret dilinde sordu. "Bir şey duydun mu?"

"Ah, hayır?" Nyx'in şimdi kucağımda kıvrıldığı yere tutundum.

Harika, sürekli aklımı kaybediyorum.

Ufukta art arda üç kez şimşek çaktı.

Aşağıda, Zeus hâlâ elini kaldırmış duruyor, defne tacı parıldıyor, kıvılcımlar saçıyordu. "Genç Yeraltı üyelerine vereceğim tek bir tavsiyem var!" Gür sesi yankılandı.

"Nequit homo se reformat..."

Zeus durakladı.

"Absque cruciatu!"

Bir insan acı çekmeden kendini yeniden yaratamaz.

Kalabalık coşkuyla bağırdı, ayaklarını yere vurup birlikte alkışladı.

Bulutlar kararadı, dünyayı griye bürüdü.

"Güzel mesaj," dedim gürültünün üstüne. "Çok ilham verici."

Poco metalik bir tüy koparıp bana ödül gibi uzattığında, Toucey Drex'in ayaklarının dibinde çığlık attı.

"Üzgünüm," dedim Drex'e yüzümü buruşturarak ve tüyü aldım. Çalınan tüyü parmaklarımın arasında yuvarlarken, yanlışlıkla ikiye ayrıldı.

"O benim omurgam olacak," dedi Drex.

Gülmemi saklamak için ağzımı kapattım. Komik değildi fakat gerçek anlamda çok komikti.

Zeus asasını yere vurdu ve taş podyum kıvılcımlar saçtı.

"İlk yarışmacımızı karşılıyoruz... Agatha. Kronos, değerini kanıtlaması için ona iki tur ve beş görev verdi!"

"Sana hizmet ediyoruz, Kronos!" diye karşılık verdi stadyum korosu.

Peder John "Montana kâfirleri sonsuza kadar cehennem ateşinde yanacaklar," diye bağırdığında, biz de "Cehennemde yanın, günahkârlar!" diye cevap verirdik.

Bu da aynı enerjiyi yansıtıyordu.

"Kronos... Kronos... Kronos!" Zeus, tüm Sparta halkı onun adını haykırırken kalabalığa katıldı.

Agatha dışarı çıktı.

Herkes ayaklarını yere vurarak kuvvet alanını titretti.

Agatha'nın uzun, yakut kırmızısı saçları sırtından aşağı doğru dümdüz dökülüyordu, soluk yaratık derisi neredeyse yarı saydamdı. Üzerinde zırh yoktu fakat uzun kılıcının ucu, dönüp yukarı kaldırdığında parıldadı.

Tek başınaydı.

Şimdi düşününce, onu hiç bir koruyucuyla görmemiştim. *Acaba Empusa soyundan geldiği için mi?*

Kapı açılırken çelik gıcırdadı.

Dört Olimposlu muhafız tam savaş zırhıyla dışarı çıktı, altın miğferler yüzlerini gizliyordu, her biri iki kılıç tutuyordu.

Olimposlularla mı savaşıyor?

Gök gürültüsü, öncekinden daha yakın bir şekilde patladı.

Stadyumda, kendi içlerinden bazılarının orada olduğunu fark ettiklerinde şaşkınlıktan kaynaklanan bir mırıltı yükseldi.

Giderek artan öfke seslerinden, bunun normal bir olay olmadığı anlaşılıyordu.

Muhafızlar iki kılıcı da ustaca çevirerek yaklaşırken, midem düğümlendi.

Agatha başını geriye doğru eğip neşeyle gülerken kılıcını kuma fırlattı. *Ne oluyor böyle?*

Yüz hatları değişirken gülüşü çığlık atar gibi bir kahkahaya dönüştü. Soluk teni soyuldu ve iskelet gibi korkunç bir yüz ortaya çıktı. Çenesi göğsüne kadar indi.

Keskin, sivri dişleri dışarı çıktı.

Agatha'nın şişmiş çenesinden rahatsız edici bir tıklama sesi geldi. Sesin şiddeti sinsi bir metronom gibi arttı.

Olimpos muhafızları ilerlemeyi kesti.

Sanki ele geçirilmiş gibi dik durdular, silahlarını düşürdüler ve kıpırdamadılar. *Felç mi oldular?*

Arkasında havada uçuşan yakut kırmızısı saçlarıyla Agatha, Olimposlu erkeklere doğru yavaşça yürürken tıklama seslerini çıkarmaya devam etti.

"Muhteşem," diye iç çekti Drex, sanki ona âşık olmuş gibi hayranlıkla. *Ne güzel, ikimiz de delilere ilgi duyuyoruz.*

Charlie ve Helen başka yöne döndüler.

Bekle, onlar ne biliyor? Empusa'nın avlarına ne yaptığını hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım.

On dakika sonra gözlerimi şok içinde kırpıştırdım, ağzım açık kalmıştı ve arenaya bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Gözlerimi başka yere çevirmeliydim.

Sadece Drex etkilenmemiş gibiydi, hâlâ aptalca, aşk acısı çeken bir ifadeyle gülümsüyordu.

Son on dakika, hayatımın geri kalanında (altı gün daha) beni rahatsız edecekti. Uyuşmuş bir korku boynumdan aşağı süzüldü. Nyx bile gördüklerini sindiremiyor gibi doğal olmayan bir şekilde kucağımda hareketsiz duruyordu.

Empusa'nın ne yaptığı artık çok açıktı.

Erkekleri yiyorlardı.

Agatha kan parçalarıyla kaplıydı. Dört muhafızın kalan parçaları onun etrafında, kumların üzerine dağılmıştı; çoğu kanlı

zırh ve giysilerdi. Görünüşe göre Empusa kurbanlarının mideleri hariç her şeyi yiyordu.

Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Nyx tısladı. "Neden onun gibi olamıyorsun?"

"Çünkü... benim akıl sağlığım... var... gibi... bir nevi," diye fısıldadım (bu bir yalandı).

"İKİNCİ TUR BAŞLIYOR!" Zeus bağırdı.

Kimse tezahürat yapmadı.

Kapı bir kez daha açıldı, bir adam çıktı, elleri önünde bağlıydı, ağır zincirler kumda arkasında sürükleniyordu.

Kısa siyah bir egzersiz *toga*'sı giymişti ve kel kafasından kırmızı bir yılan dışarı uzanmıştı.

Toplu bir inleme yankılandı ve midem düğümlendi.

Yeraltı dünyasının liderlerinin hepsi ayağa fırladı.

"Kronos'un kutsal kumlarını kirletiyorsunuz!" diye kükredi Hades, sakin bir şekilde kürsüsünde asasını tutan Zeus'a işaret ederek.

Hermos'un bizim bölümümüzde olmadığını fark etmemiştim.

Bağlıydı, kumların üzerinde Agatha'ya doğru yürüyordu.

Agatha onun partneriydi.

Onun... sevgilisi miydi?

İlişkilerinin ne olduğundan tam olarak emin değildim fakat partnerlerdi ve bu bariz belliydi.

Bir an için Agatha'nın korkunç yüzü kayboldu ve yeniden güzel bir kadın oldu. Hermos'a yıkım dolu bir bakış attı.

Artemis, Zeus'a bunu çok ileri götürdüğü için küfürler savurdu ve Ares de onaylayarak başını salladı. Hades'in sisi çığlık atan uzantılar hâlinde tribünlere yayılıyordu. Olimposlular her yerde inliyordu.

"Bu... ne anlama geliyor?" diye sordum.

Drex de emin değilmiş gibi omuz silkti.

Augustus öne eğildi. "Onu, hareket edemez hâle gelene kadar mümkün olduğunca incitmesi gerekiyor," dedi ciddi bir şekilde. "Bu da onu, yenilgi nedeniyle damgalanmanın utancını yaşamaya zorlayacak, arenada *herhangi* bir Yeraltı yenilgisi damgalanmayla sonuçlanır. İstisna yoktur."

Drex'in nefesi kesildi.

Charlie yanımda titriyordu.

Kumların üzerinde, Agatha'nın derisi bir kez daha soyuldu ve çenesi yerinden çıktı.

Tık.

Tık.

Tık...

Agatha'nın derisi bir kadının yüz hatlarına dönüşürken bu uğursuz ses kesildi. Sanki bunu yapamayacakmış gibi başını hayır anlamında salladı ve Hermos'a geniş, acı dolu gözlerle baktı.

Hermos ona bir şey söyledi.

Agatha onaylayarak başını salladı.

İkisi de dönüp Zeus'a isyankâr ifadelerle baktı. *Birbirleriyle savaşmayı reddediyorlar.*

Cesaretleri şok ediciydi.

Hades, onları destekleyerek "SAVAŞ İSTİYORSANIZ SİZE VERECEĞİZ," diye bağırdı. Korkunç sisi şimdi stadyumun dörtte üçünü kaplıyordu.

Zeus'un yüzü, isyan eden iki Yeraltı dünyası üyesine bakarken rahatsız edici derecede duygusuzdu.

Asasını kaldırdı, kartal kanatlarını genişçe açarak yükseldi.

Elektrik cildinde parladı.

ÇAT.

Dünya beyaz bir ışıkla parladı ve kavurucu bir sıcaklık havayı kavurdu. Dişlerim sızladı, çenem ağrıdı, burnumu ozon doldurdu.

Görüşüm netleşti.

Etrafımda, insanların saçları statik elektrikle dikleşmiş, yerçekimine meydan okuyarak, etraflarını sis sarmıştı.

Zeus dumanı tüten asasını arenaya doğru yöneltmişti.

Kum, Agatha'nın durduğu yerden sadece birkaç santim ötede, girintili çıkıntılı, yabancı bir heykel gibi yükseliyordu.

Hızla gözlerimi kırptım; beynim olan biteni anlamakta zorlanıyordu, yıldırım Zeus'un asasına çarpmış ve o da onu kolezyuma yönlendirmişti.

BOOM.

Gök gürültüsü, tam üstümüzde, sağır edici bir şekilde çaktı.

Elektrikli kubbe cızırdadı.

Agatha ve Hermos, dudakları aralık, korkudan felç olmuş ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyorlardı.

Zeus kürsüsünde döndü ve Hades'e baktı. "Savaş istemiyorum eski dostum," diye bağırdı. "Federasyonun oyunlar koalisyonu, her görevi yarışmacıların yeteneklerine ve gücüne göre atadı. Bu bir ONUR sınavı!"

Hades ona kaşlarını çatarak bakarken, rüzgâr siyah *toga*'sını savurdu.

Arena ölüm sessizliğine büründü.

Karşılıklı garantili yok oluş, Helen'in uyarısı yankılandı.

"Kimsenin ölmesine gerek yok," diye bağırdı Zeus, beyaz *toga*'sından kıvılcımlar çıkıyordu. "Savaş istemiyorum." Taşlaşmış kumu işaret etti. "Onları bağışladım."

Hades, kontrolü ele geçirmek için çabalıyor gibi gergin bir şekilde başını yana eğdi. Yavaşça elini indirdi, sis ona doğru çekildi, tribünlerden çekilerek ayaklarının etrafında kıvrıldı.

Uzakta şimşek çaktı ve kalabalık irkildi, ben de dâhil.

Hades keskin bir şekilde başını salladı. "Onurun üzerine söz ver, kimse ölmeyecek!"

Zeus onaylayarak başını eğdi.

"Ne... ne... ne..." diye mırıldandım, sesim kesildi. "*Nasıl?*" diye fısıldadım.

"Zeus, gücünü saldırı amaçlı kullanabilen tek Olimposlu," dedi Helen sert bir şekilde. "Tek bir darbe, yaşlı olmayan herkesi komaya sokar ve çoğu uyanmaz... Bu yüzden... Büyük Savaş'tan sadece Yeraltı dünyası liderleri sağ kurtuldu."

Charlie kolumu morartacak kadar sıkı tuttu.

"Bu mutlak bir şey değil," dedi Helen, sanki kendini ikna etmeye çalışır gibi fısıldayarak. "Onu kullanabilmesi için fırtınalı bir günde dışarıda olması gerekiyor."

Kendimi daha iyi hissetmedim.

"SAVAŞA DEVAM EDİN!" diye bağırdı Zeus.

Hermos şok edici bir hızla hareket etti ve Agatha tepki veremeden zincirini boğazına sıkıca doladı, tüm gücüyle onu boğarken pazu kasları gerildi, yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Agatha onun ön kollarını tırmaladı.

Uzun, korkunç saniyeler geçti ve onu boğdu.

Sonunda, örselenen boynu kırmızı renge bürünmüş hâlde kumların üzerine yığıldı.

O ölümsüz, diye kendime hatırlattım. *Zeus onun hayatını kurtardı.*

Öyle hissetmiyordum.

Hermos, Agatha'nın hareketsiz bedenine baktı, yüzündeki ifade mahvolmuştu, zinciri yavaşça boynundan çözdü.

Elleri hâlâ bir mahkûm gibi kelepçeliyken arkasını döndü ve çıkışa doğru yürüdü.

Zeus'a baktı sonra hızla bakışlarını kaçırdı.

Zeus asasını kaldırdı, kalabalık geri çekildi. "Agatha kaybetti," diye sakince duyurdu. "Beş damga alacak. Beş görevini de başaramadı."

Stadyum sessiz kaldı.

Zeus platformdan, kızgın kuvvet alanının içinden atladı ve kuma indi. *Güm.*

Elektrik onu güçlendirmiş gibi ışık cildinde parladı ve bir elinde Vulcan metal asası, diğer elinde asasıyla Agatha'ya yaklaştı.

Asayı kuma saplayan Zeus "BEŞ GÖREV KAYBETTİ!" diye bağırdı. Agatha'nın baygın bedenine uzandı ve *toga*'sını yırttı, göğüskemiğini ortaya çıkardı.

Vulcan asasını ona doğrulttu. Kolunda elektrik parladı ve metal ucunu göğsüne bastırırken ucundaki damga parlak sarıya döndü.

Agatha'nın baygın bedeni, kalıcı olarak beş kez damgalanırken seğirdi.

Zeus'un asasından kıvılcımlar yayıldı, Olimpos kartalı parlıyordu.

Sanki ele geçirilmiş gibiydi.

36

UYKU DÜZENLEMELERİ

Alexis: SGY 6. Gün

Sersemlemiş bir hâlde, Yeraltı üyeleriyle birlikte sempozyuma doğru ağır adımlarla yürüdüm, zihnimde hâlâ ölümcül şimşekler çakıyordu.

Rock müziğin yerini tınlayan arpler almıştı ve kalabalık her zamankinden daha seyrek görünüyordu. Gürültülü gitarları özledim.

Katılan Spartalı ve yaratıkların sayısına rağmen oda garip bir şekilde sessizdi.

Drex, Akhilleus ve Patro ile oturduğu yere bizi çağırdı, üçünün de perişan göründüğünü fark ettim.

Drex'in yanındaki sandalyeye oturdum, Kharon elini belime koydu ve beni masanın karşısındaki başka bir koltuğa yönlendirdi.

Augustus o kadar yakındaydı ki hareket ederken omzu omzuma değiyordu.

Farkındalık içimi kapladı.

Büyük tehlike altındasın.

Yeni yakınlığımız tehlikeli bir durumdu çünkü öfkenin keskin kenarları yavaş yavaş eriyip gidiyordu.

Yemek tepsileri dolaştı ve Kharon garsonları çağırdı, tabağımı tıka basa doldurdu. Her parçayı yedim. Kharon'un gözlerinin

etrafındaki endişe çizgileri her lokmada gevşedi. Sempozyum duvarındaki levhada asılı olan eski Sparta atasözü doğruydu; *aç bir adam yemeğini seçmez.*

Masada ağır bir sessizlik içinde yemek yedik.

Kimse Zeus'un felaket getiren gücünden bahsetmedi fakat hepimiz bunu düşünüyorduk.

Etrafımızda, Olimposlular Latince konuşarak ölçülü bir neşeyle sohbet ediyorlardı, dans pistinde dönerken abartılı *toga*'ları parıldıyordu. Dudaklarında utangaç gülümsemeler vardı; uzun kuyruklu, canlı renkli kuşlar omuzlarına konmuştu.

Işıklar yanıp sönerken gergin kahkahalar yankılandı, muhabirler bir vâris grubunun fotoğrafını çekti.

Korkularını çabucak atlatmışlardı.

Zeus onların yanındaydı. Kendilerini güvende hissediyorlardı.

Drex masanın karşısındaki koltuğuna daha da çöktü, çatalını tabağında sürtüyordu.

"En sevdiğin yemek nedir?" diye sordu Kharon aniden.

Ona döndüm. "Soruyu... anlamadım."

Kharon yüzümü inceledi. "En çok ne tür yemekler yemeyi seversin? Tatlı, tuzlu, baharatlı? Augustus'un en sevdiği yemek biftek. Benimki ise baklava gibi tatlılar." Sesi kesildi.

Neden dudaklarıma bakıyor?

Augustus cevaba ilgi duymuş gibi eğildi.

"Benim yok." Tırnaklarımı avucumun üstüne batırdım, göğsümü tuhaf bir utanç duygusu kapladı.

İki adam da kaşlarını çattı.

Kasten zorluk çıkardığımı mı düşünüyorlar?

"Sanırım... Her gün yenen her türlü yemeği seviyorum," dedim zoraki bir gülümsemeyle, sonra konuyu değiştirdim. "En sevdiğiniz renkler neler?"

İkisi de cevap vermedi.

Kharon, Augustus'la anlamlı bir şekilde bakıştı. Uzun saniyeler geçti ve Augustus, sanki ona vazgeçmesini söylemek istercesine başını salladı.

"Altın," dedi Kharon yumuşak bir sesle, uzanıp işaretparmağını benim buklelerimden birine dolayarak onu çekti.

Başım elektriklendi.

Bana daha da yaklaştı. "Bana sor... senden önce en sevdiğim renk neydi?"

"En sevdiğin renk neydi?" diye fısıldadım.

"Hiçbiri." Bana soğuk bir yoğunlukla baktı. "Sen gelmeden önce renkleri fark etmiyordum."

Zorla güldüm.

Kharon bana katılmadı.

"Alexis." Augustus'un gözleri ay ışığı olmayan bir gece kadar karanlıktı.

"En sevdiğim rengin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Ne... ne?"

"Sadece bir yerde gördüğüm saf süt beyazı bir ton."

Elini yüzüme kaldırdı, başparmağıyla sol elmacıkkemiğimi nazikçe okşadı.

Onun dokunuşuna yaslandım.

Kimse yaralı gözüm için bana iltifat etmemişti. İki gözüm arasındaki zıtlığın hoş olduğunu söylemişlerdi fakat hiç kimse sadece harap olmuş gözüme bakıp da güzel olduğunu düşünmemişti.

Gerçeği bilse de aynı şeyi düşünür müydü?

Kör olduğunu bilse de?

"Ben de senin gözlerini seviyorum," dedim, büyülenmiş bir şekilde onun bakışlarına kilitlenerek. "Bana yıldızlar arasındaki boşluğu hatırlatıyorlar."

Augustus yıkılmış görünüyordu.

Başka bir şey söylemek için ağzımı açtım fakat kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Augustus başparmağını aşağıya doğru kaydırdı ve dudaklarımı okşadı.

"*Kahretsin.*" Hermos kendini Drex'in yanındaki boş koltuğa attı ve Augustus elini indirdi; o ânın büyüsü bozuldu. "Hâlâ Agatha'yı Medusa hakkında sorguluyorlar sanki zaten yeterince şey yaşamamış gibi. Belli ki hiçbir şey bilmiyor."

Hermos bir kadeh ambrosia aldı ve bir dikişte içti, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha aldı ve gözleri donuklaşırken ahşabın dokusuna baktı.

Drex nazikçe sırtına dokundu fakat Hermos dokunuşunu hissettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

Patro ve Akhilleus kaskatı oturmuştu, ifadeleri boştu. *Travmatize olmuşlardı.*

Ben de sandalyeme yığıldım, uyuşukluk geri döndü.

Sempozyum, kolezyum veya kilitli yatak odası, sonuç aynıydı; hapsedilmiştik.

Kısa bir süre sonra grup hâlinde odalarımıza çekildik. Drex, kendi başına yürüyemeyecek kadar sarhoş olan Hermos'u taşıyarak götürüyordu.

Muhafızlar hücrelerimizin kapılarını açık tutarken hiçbirimiz bir şey söylemedik, gönüllü olarak içeri girdik.

Kendi kaderini tayin etmek tuhaf bir şeydi ve hayatımda ilk kez buna gerçekten sahip olup olmadığımdan emin değildim.

Yatak odamızın loş kızıl ışığında, Kharon ve Augustus daha büyük, daha baskın görünüyordu.

Taçlarını dikkatlice çıkarıp benimkinin yanına yere bıraktılar. Bu sabah geri takmaya zahmet etmemiştim.

Tek kişilik yatağa baktık.

Sonra birbirimize.

Duygular ve şehvet aramızda kıvılcımlar saçıyordu.

"Ben emin d-değilim..." dedim, sonra boğazımı temizleyip tekrar denedim. "Daha fazlası için hazır olduğumdan emin değilim..."

"Sus prenses," dedi Kharon yumuşak bir sesle. "Biliyoruz, açıklamana gerek yok. Sadece uyuyacağız."

Başımı salladım, boğazımdaki düğüm gevşedi.

"Sarılabilir miyiz?" diye sordu Augustus alçak bir sesle, bana bakarken. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı, sağ yanağında bir gamze vardı.

Çok küçük bir gözlemdi fakat içimde sarsıcı bir değişim yarattı.

"Alexis?" Augustus'un gülümsemesi söndü. Gamzesi yok oldu ve birdenbire hayatımda onu tekrar görmekten başka hiçbir şey istemedim. "Neyin var, *carus*'um?" Kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Parmaklarımı uzattım ve yanağının kenarına hafifçe dokundum.

Gözlerini kapattı, başını yana eğdiğinde kirpikleri titredi.

"Senin bir... gamzen var."

"Öyle mi?" Küçük çukuru göstererek genişçe gülümsedi. "Hiç haberim yoktu, kimse hiçbir şey söylemedi."

Bu itirafından utanmış gibi bakışlarını kaçırdı.

Ondan nasıl korkmuş olabilirdim?

Az önce neyi itiraf ettiğini fark edince kalbim sızladı. *Ares sana ne yaptı?*

Augustus gözlerini benden başka her yere çevirdi. "Peki, sarılabilir miyiz?" diye tekrarladı.

Parmaklarımı yüzünden çektim. "Tabii ki," dedim.

Önce Kharon yatağa girdi ve örtüleri geri çekerek kollarını bana açtı. Tereddütle uzandım, aramızda biraz boşluk bırakırım fakat beni kendine çekti, böylece birbirimize sıkıca sarıldık.

Augustus da bize katıldı.

Sırtını dönerek uzanmasını bekliyordum fakat öne doğru sürünerek geldi, yüzü bana dönüktü. Kollarını hem bana hem Kharon'a doladı, aralarında kalmıştım.

"İyi misin?" diye fısıldadı Augustus, çenesini başımın üzerine yerleştirip bacağını benimkinin üstüne atarken.

"İyiyim."

İkisinin arasında sıkışmışken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Augustus derin bir memnuniyet sesi çıkardı; göğsü kalbime karşı titreşiyordu. Âdemelması yüzüme yakın, bronz teni öpülecek kadar yakındı; usulca boynuna sokuldum.

Sanki uygunsuz bir şey yapmışım gibi Augustus boğuk bir inilti çıkardı ve beni daha sıkı sardı.

Kharon memnuniyetle iç çekti, yüzünü buklelerime gömdü, karnı sırtıma yaslanarak gerildi.

Poco neşeyle mırıldandı; küçük patileriyle üçümüzün üzerinden tırmanırken örtüler kıpırdadı. Augustus'un ve benim yüzümü koklamak için durdu, sonra poposunu kıpırdatıp kalplerimizin arasındaki boşluğa yerleşti.

Hemen mırlamaya başladı.

"İyi geceler, *carissima*," dedi Kharon. "Bunun... gerçek olduğuna inanamıyorum."

Ne demek istediğini biliyordum.

"İyi geceler." Augustus esnedi ve biraz daha yaklaştı.

"Tatlı rüyalar," dedim, Charlie ve Helen'e her zaman dediğim gibi.

Augustus alnıma bir öpücük kondurdu.

Kharon'un göğsünün titrediğini sırtımda hissettim. "Ben uyumam, prenses. Ama seni güvende tutacağım... seni koruyacağım. Söz veriyorum."

Evlilik bağımızdan hafif bir elektrik dalgası geçti ve bu his... şefkatliydi.

Karanlık usulca beni içine çekti.

İlk defa kâbuslar yoktu; sadece sıcaklık ve kırılgan bir huzur duygusu vardı.

SGY 7. Gün

Güm.
Güm.
Güm.

"Uyanma vakti!"

Muhafızlar kapıya vurup bağırırken, uykudan çapak bağlayan gözlerimi araladım.

Etrafımı sıcaklık sarıyordu.

Hâlâ kocalarımın arasında yatarken hareket etmeye çalıştım fakat arkamdan kollar sıkıca etrafıma dolandı. Kharon sırtıma yaslanmış hâlde horluyor, dışarıdaki kargaşadan hiç etkilenmeden huzur içinde uyuyordu.

Augustus ona hayranlıkla baktı sonra bana döndü ve küçük gamzesini göstererek sırıttı.

Muhafızlar daha yüksek sesle kapıyı çalınca yüz ifadesi düştü.

"Kharon, kalkmalıyız." Augustus uzanıp ona dokundu.

Kharon kıpırdandı ve Poco, örtünün altına iyice gömüldüğü yerden başını kaldırdı.

Yataktan çıktım.

Kharon birden doğruldu, dövmeli parmaklarıyla gözlerini ovaladı; siyah saçları her yöne dağılmıştı.

Uyurken yakalanmaktan utanmış gibi kızardı ve bakışlarımızdan kaçındı, bunun yerine Poco'nun kabarık başını okşadı.

Kalbim bir an durdu. Çok büyük bir tehlikedeyim.

Uykulu Kharon sabahları çok sevimliydi ve bu yıkıcı bir gerçekti.

Kapı titredi. "Şimdi gidiyoruz!" diye bağırdı bir Olimposlu.

Hızla hazırlandık.

Muhafızlar bizi odadan çıkarırken kocalarım iki yanımda yürüdü. Bu sefer, Charlie'nin yanına oturduğumda ikisi de şikâyet etmedi. Hatta omuzlarıma masaj yaptılar ve sırtımı ovdular.

Güzeldi.

Haziran günü sıcak ve güneşliydi.

Zeus asasını kullanamaz. Rahat bir nefes aldım.

Dolomites Dağları, kolezyumun etrafında görkemli bir şekilde yükseliyordu. Yemyeşil bitki örtüsüyle kaplıydılar ve Moretti'nin çan çiçekleriyle bezenmişlerdi.

Aşağıda, Hermos, sivri uca doğru incelen beş metre uzunluğunda bir mızrakla arenaya girdi.

Yuhalamalar yükseldi.

Bizim bölümümüz tezahürat yaptı.

Kapı kaldırıldı ve dört erkek Gorgon dışarı çıktı. Her birinin kel kafataslarından saç gibi uzanan tek bir yılan çıkıyordu ancak Hermos'unki açık ara en büyüğüydü, ellerinde kılıçlar vardı.

Yılanların sayısı ve uzunluğu, bir Gorgon'un ne kadar güçlü olduğunu simgeliyordu. Augustus'un Gorgonlar hakkındaki zorlu sınavı aklıma geldi. *Birden fazla yılana sahip olmak son derece nadirdir. Felç edici ısırıkları kendi türlerinde işe yaramaz.*

Dört Gorgon kılıçlarını savurarak hızla hücum ederken Hermos boynunu ileri geri çıtlattı.

Stadyumda "Yılan pisliği!" diye koro hâlinde bağırışlar yükseldi.

Çığlıklar yankılandı.

Sonsuza dek sürmüş gibi gelen ama muhtemelen yalnızca birkaç dakika süren bir anın ardından Hermos başını geriye attı ve zaferle kükredi.

Kana bulanmış solgun kasları gerilen Hermos, mızrağını kumlu arenanın ortasına sapladı: Dört Gorgon karınlarından şişlenmiş, mızrağında cansız bir şekilde asılı kalmıştı.

Nyx boynuma dolandı. Yılanlara karşı duyduğu üzüntüyle "Tamam, artık bu çok ileri gitti," diye tısladı. Görmek zorunda kalmasın diye başını kapattım.

Charlie dirseğiyle beni dürttü, dikkatimi katliamdan uzaklaştırdı. "Yanımda oturduğuna sevindim," dedi işaret diliyle.

"Ben de."

Birbirimize biraz daha yaklaştık.

Agatha önümüzdeki sırada ayağa kalkıp alkışladı, bizim bölüm gerildi, iki gözü de morarmıştı. Kollarının ve bacaklarının her bir santimini kalın siyah ve yeşil morluklar kaplıyordu. Boynundaki mor zincir izleri Hermos'tandı fakat diğer yaraların hepsi yeniydi.

Üstelik Agatha, kimse ona tek bir parmak dahi değdirmeden kendi enerjisini acımasızca kendi lehine kullanmıştı.

Morluklar sorgulama sırasında oluşmuştu.

Olimpos tanrıları ona *işkence etmişti* ve bunların hepsi Medusa yüzündendi.

Başım dönüyordu, kusma isteğimi bastırmaya çalıştım. Her şey bulanıklaştı, kâbus gibiydi.

Zaman benden uzaklaştı.

Sempozyumda oturduğumu hatırladım.

Gerisi bulanıktı.

Sonrasında kocalarımın yanında yatakta uzandım.

Kharon önce uykuya daldı.

Gece yarısı bir şeyin altımda hareket etmesiyle uyandım. Birkaç sersem saniye sonra artık yatakta yatmadığımı fark ettim.

Kharon beni bir battaniye gibi üzerine çekmişti.

Kolları ve bacakları beni sarmış, beni yerimde tutuyordu.

Göğsü inip kalkarak yüksek sesle horluyordu.

Augustus homurdandı ve daha da yaklaştı, kollarını sırtıma dolayarak ikimizi de kendine doğru çekti.

Poco sırtımda top gibi kıvrılmıştı. Saçlarımı çekiştirip çiğnerken kafa derimde karıncalanma hissettim.

Başımı çevirdim.

Augustus ikimizin de üzerinde, bükülmüş bir pozisyonda yatıyordu ve gamzesi görünüyordu, uyurken gülümsüyordu.

Ben de uykuya dalarken yüz ifadem onunkiyle aynıydı.

SGY 8. Gon

Ertesi gündü; güneşli ve aydınlıktı.

Bir mucize daha.

Aşağıda, kürsüsünde Zeus yine baştan aşağı beyaz giyinmişti ve şükürler olsun ki asası yoktu.

Zeus'un yıldırım darbesi gerçekdışı bir hissiyat veriyordu; sanki başka bir hayatta olmuş gibiydi.

Drex ve Charlie'nin arasında oturdum, küçük kardeşime sarılırken Nyx bacaklarım boyunca yukarı aşağı kayıyordu.

Kharon saçlarımın uçlarıyla oynuyordu.

Geriye bir bakış attım, Augustus bana bakıyordu. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Korku ciğerlerimi doldurdu. Fluffy Jr. bu sabah uyanmadığı için yatak odasındaydı, şişlik her zamankinden daha büyümüştü.

"Patro... Patro... Patro," diye tezahürat ediliyordu her yerden. Akhilleus, Drex'in yanında dimdik oturmuş, arenayı bir şahin gibi izliyordu.

Patro, güneş ışığında elektrikli bir ızgara gibi parlarken bir tırpan tutarak kumların üzerine çıktı.

Kalabalık bağırdı.

Patro kendinden emin bir şekilde gülümsedi, Poppae ise yanında jaguarın tüyleri diken diken olmuş bir şekilde yürüyordu.

Kapı açıldı, nefesler tutuldu, iki erkek Nemea jaguarı dışarı süzüldü.

Zaten normal bir jaguardan daha büyük olan Poppae'den üç kat daha büyüktüler.

Patro sakince tırpanını çevirdi. Korkuyorsa da bunu belli etmedi.

Akhilleus koltuğunda öne eğildi, elleri sıkılı, dizleri titriyordu.

Patro ileri koştu ve silahını kaldırdı, Poppae de yanından koşuyordu.

Karşıdaki jaguarlar ona doğru atıldı, ikisi de inanılmaz derecede yükseğe sıçradı.

Patro onlara doğru atladı, yirmi metre havaya yükseldi.

Havada çarpıştılar.

Her şey bir anda oldu, pençeler savruldu, bir tırpan sallandı, hayvanlar uludu, kan sıçradı.

Birkaç saniye sonra Patro ve Poppae, iki Nemea jaguarının parçaları etraflarına saçılmış hâlde duruyordu.

Bir anlık sessizlik oldu.

Stadyum coştu.

Patro tribünlere baktı, Akhilleus'a bir öpücük gönderdi sonra dramatik bir şekilde eğildi.

Akhilleus kaskatı oturuyordu.

"Sıradaki o," diye fısıldadı Drex endişeyle, Patro'nun partnerini işaret ederek. "Yarın Akhilleus'un ağzındaki ağızlık çıkarılacak."

İkimiz de yüzümüzü buruşturduk.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

37

İNSAN BEDENİNDEKİ ŞEYTANLAR

ALEXIS: SGY 9. GON

Kolezyumun içinden soğuk bir esinti geçti ve saçlarımdaki bukleler yüzümün etrafında karmakarışık bir hâlde uçuştu.

Karanlık bulutlar dağ zirvelerini gizliyordu.

Yine mi?

Artık bir gök gürültüsü fırtınasına asla aynı gözle bakamayacaktım.

Sis, kumların üzerinden kayıyordu ve elektrik, nemli havada her zamankinden daha yüksek bir uğultuyla çıtırtılar ve kıvılcımlar çıkarıyordu.

Stadyumu gözlerimle taradım fakat Zeus henüz orada değildi.

Gün uğursuz hissettiriyordu, arenayı fısıltılar dolduruyordu, garip bir beklenti kabarıyordu.

Dün gece Kharon, uyurken yine beni üzerine çekmişti. Utançtan kızararak uyanmıştı.

Kocalarıma bakmadım fakat boynumun karıncalanmasından ve içgüdülerimin *TEHLİKE* diye bağırmasından, bana baktıklarını anladım.

Üçümüz arasında bir şeyler değişiyordu.

Gerilim geri gelmişti, öncekinden daha tatlıydı fakat hâlâ – hatta belki daha da– değişken ve *tehlikeli bir kimya* barındırıyordu.

Bazen üçümüzün kavga mı ettiğini, yoksa flört mü ettiğini ayırt edemiyordum.

Öğrenmeye hazır değildim.

Charlie kolunu benimkine doladı ve sol tarafıma yaslandı; teni ateş gibi sıcaktı. Ona sokuldum. Montana kışlarının dondurucu derinliklerinde bile kanı sıcak akıyordu. Eskiden ona palto giymesi için yalvarmak zorunda kalırdım.

Poco kucağımda top gibi kıvrılmıştı, kabarık, şişman bir kedi gibi görünüyordu.

Çok tatlı.

Eğilip küçük gri başına bir öpücük kondurdum. Memnuniyetle cıvıldadı.

Nyx pullarını sağ kolumun etrafında sıktı ve doğruldu. "Ben de öpücük istiyorum," dedi, dili kulağımın yakınına doğru uzandı.

"Ciddi misin?"

"Evet." Nyx dişlerini birbirine vurdu. "Öp beni."

Hızla görünmez başına bir öpücük kondurdum.

"Çok güzel," diye tısladı.

Drex bana tuhaf bir bakış attı. "Biliyor musun? Aslında *çok* garip bir insansın."

Kaşımı kaldırdım. "*Sen de* matematikte berbatsın."

Uzun bir sessizlik çöktü; o zorlu anların hatıraları aramıza usulca yayıldı.

Sırıttık ve birbirimize dirsek attık.

"Hâlâ Thagorean'dan nasıl zevk aldığını anlamıyorum." Drex'in gülümsemesi, Charlie'nin yanındaki boş koltuklara bakarken kayboldu.

Poppae, koridorda umutsuz bir şekilde yatıyordu.

Patro nerede ve neden koruyucusu yanında değil?

Dün sempozyumda onu görmemiştim çünkü maçından hemen sonra sorguya alınmak üzere götürülmüştü.

"AKHILLEUS'UN SEKİZ GÖREVİ..." Zeus'un çatırdayan sesi, görkemli altın bir *toga –lütfen hayır–* elinde tanıdık bir asa ile kürsüye çıktığında arenanın her yerinde yankılandı. "ŞİMDİ BAŞLIYOR!" Aslanı kükredi.

Stadyum tezahüratlarla inledi.

Charlie beni daha sıkı tuttu ve Drex daha iyi görebilmek için öne eğildi.

Sparta "*Akhilleus... Akhilleus... Akhilleus... Akhilleus!*" diye tezahürat yaptı.

Erkekler ve kadınlar feryat etti, yarısı çığlık atıyor, diğer yarısı ağlıyordu.

Nyx onlara katıldı.

Akhilleus'e tapanlar sadece insanlar değildi. Görünüşe göre yeryüzündeki herkes ona takıntılıydı. O sadece bir kişiyi, Patro'yu, önemsiyordu ve insanlar sahip olamayacakları şeyi istiyorlardı.

Akhilleus, ayakta alkışlar eşliğinde sisle kaplı kuma çıktı.

Kısa antrenman *toga*'sı hareket ettikçe toplanıyor, elindeki küçük gümüş mutfak bıçağı ışıldıyordu. Hepsi buydu. Nero, sırtındaki tüyler kabarmış hâlde onun yanında ilerliyordu.

Savaşa neredeyse çıplak gidiyordu.

Akhilleus kalabalığa bakmak için döndü. İri bedeni kenara çekildi ve ortaya çıktı... Patro yanında yürüyordu.

Ne oluyor? Neden orada?

Drex beni dürttü. "Patro topallıyor mu? Bileği kanıyor mu?"

Patro'nun sağ bileğine beyaz bir bandaj sarılmıştı, arkasında bordo bir leke yayılıyordu.

"Neden?" diye sordum şaşkınlıkla. "Onu sorgularken bile neden böyle bir şeye ihtiyaç duysunlar ki..."

Patro'nun Aşil tendonu kopmuştu.

Akhilleus'un maçından bir gün önce koparmışlardı.

Tıpkı Agatha'da olduğu gibi Olimposlular bir mesaj veriyordu, bu düpedüz aşağılamaydı. Bir güç gösterisiydi.

Agatha'nın hâlâ Hermos'un yanında çökmüş hâlde durduğu yere baktım, korkunç morluklarla kaplıydı. *Zeus'un onu öldürmesine ramak kalmıştı.*

Dehşet hissi boğazımdan aşağı süzüldü.

Charlie başını omzuma yasladı; onu sıkıca kucakladım, temiz kokusunu içime çektim. Küçük kardeşim yanımda güvendeydi. Karnımız toktu. Duş almış ve giyinmiştik. İkimiz de bundan çok daha kötü şeylerden sağ kurtulmuştuk.

Her şey yoluna girecekti.

Akhilleus, Patro'nun kanayan bacağına baktığında gözleri şaşırtıcı derecede parlak bir kızıl tonla ışıldadı. Boynundaki damarlar belirginleşti.

Ares'in Oğlu, Kızıl İkili'nin Canavarı, Katil, hiç bu kadar vahşi görünmemişti.

Zeus parmağını onlara doğru uzattı, sanki bir silah doğrultuyormuş gibiydi ve şöyle ilan etti: "Spartalı yeminine uygun olarak, federasyon Patro'ya... AĞIZLIĞI ÇIKARMA izni veriyor!"

Kalabalık çılgına döndü.

Zeus asasını daha önce fark etmediğim bir kalabalık bölümüne doğrulttu. "KAMERALARI KAPATIN!"

İnsanlar korkuyla çığlık attılar fakat şimşek çakmadı.

Bekle, tüm bunlar kaydediliyor mu?

Sanki bir ömür önceydi; okul başlamadan önce sınıfta gladyatör dövüşlerinin kısa kesitlerini izlemiştim.

Geçmiş ve şimdiki zaman çarpıştı, insan dünyası izliyordu.

Başım dönüyordu.

Patro, gümüş bir anahtarı Akhilleus'un ağzının arkasına götürdü. Eli gözle görülür şekilde titriyordu. Anahtarı yerleştirdi, çevirdi ve kalın deri kayışların arkasındaki mekanizmayı açtı.

Stadyum nefesini tuttu.

Akhilleus döndü ve havada Patro'nun bileğini yakaladı, ağızlığı tamamen çıkarmasını engelledi.

İki can yoldaşı birbirinin gözlerine baktı.

Hiçbir söz söylemediler fakat Patro'nun ifadesi düştü, yakışıklı yüz hatları Akhilleus için duyduğu kederle doluydu.

Akhilleus başını salladı, geri çekildi.

Aralarına mesafe koydu, ağızlık hâlâ yüzüne yapışıktı.

Akhilleus'un duruşu farklıydı, normalden daha acımasızdı. Uzaktan bile yüz ifadesi sertti.

Patro başını çevirdi, Akhilleus'tan şiddetle uzaklaştı; sanki yanından ayrılmak ona fiziksel olarak acı veriyordu.

Kumda tökezleyerek ve yarasından kan fışkırırken yüzünü buruşturarak uzaklaşan Patro perişan görünüyordu.

Akhilleus ona yardım etmek için uzandı ama Patro onu savuşturdu ve kendini düzeltti.

Patro topallayarak uzaklaştı.

Akhilleus onun gidişini izledi, bakışları Patro'nun kopmuş tendonuna kilitlenmişti, gözleri parlıyordu.

Serin ıslaklık yüzüme sıçradı.

Tisssssss.

Arenanın üzerinde elektrik şebekesi cızırdıyordu.

Başımı geriye eğdim, damlacıklar tenime değdi, gri gökyüzü açıldı ve hepimizi sağanak yağmura boğdu. Havada kıvılcımlar çaktı fakat kuvvet alanı sağlam kaldı.

Kapı kalktı fakat Akhilleus hâlâ Patro'nun geri çekilmesini izliyordu.

Yağmur daha hızlı yağıyor, Akhilleus'un yüzünden gözyaşları gibi akıyordu. Ağızlık hâlâ takılıydı ve nedense onu çıkarmıyordu.

Arenanın uzak tarafında dört Nemea kurdu sinsice çıkarken tehditkâr hırıltılar yankılandı. Kürkleri parlak siyahtı ve her biri Nero'nun boyunda veya daha büyüktü.

Tıpkı Patro'nun turu gibiydi.

Nero döndü ve gelen tehdide hırladı, yağmurda yere çömelirken dişlerini gösterdi.

Akhilleus hâlâ arkasını dönmemişti.

Patro'nun kaybolduğu yere bakıyordu.

Kurtlar koştu, ayaklarının altındaki su birikintileri sıçradı ve doğruca Akhilleus'un savunmasız sırtına yöneldiler.

"Ne yapıyor?" diye bağırdı Drex.

Kalabalık uyarı çığlıkları attı.

Yağmur şiddetle yağıyordu.

Dört devasa kurt saldırdı, uzun sarı dişleri ortaya çıkmış, kulakları kafalarına yapışmıştı, yağmurun içinden süzülerek doğrudan Akhilleus'a doğru ilerlediler.

Ben de kalabalıkla birlikte çığlık attım.

Akhilleus döndü.

Bir anda kaçtı.

Kurtlardan ikisi onu geçti ve Nero üçüncüsüyle çarpıştı, ıslak kumda yuvarlandılar.

İki canavar dövüşürken ürpertici hırıltılar yankılandı.

Akhilleus izlemek için durmadı.

Şaşırtıcı bir hızla hareket ederek mutfak bıçağını dördüncü kurdun boynuna sapladı, ardından yaratığı diğer eliyle bir su birikintisine fırlattı.

Kan ve su, ağzına sıçradı.

Birkaç metre ötede, Nero altında savaşan kurdun boynunu kopardı.

Stadyum tezahürat yaptı ancak kutlamaya zaman yoktu.

Geriye kalan iki kurt çoktan ayağa kalkmış, Akhilleus'e doğru koşuyordu; biri diğerinin önünde yere çömelmiş, boynunu koruyordu.

Akhilleus, bıçak parmaklarının arasında dönerken onların yaklaşmasını izledi.

Nero, yenilmiş kurdun üzerinde dururken dişlerini gösterdi.

Ne adam ne de koruyucu hareket etti.

Beklediler.

İki canavar yine doğrudan onların üzerine atladı. Akhilleus havaya sıçradı, birini Nero'ya doğru tekmeledi, diğerini ise çıplak elleriyle yakaladı.

Çat! Akhilleus kuma düştüğünde kurt cansız bir şekilde yanına yığıldı. Boynu kırılmıştı.

Nero dişlerini şaklatarak kumların içinde bir kez daha yuvarlandı, sonuncusuyla dövüşüyordu.

Akhilleus onların yanına doğru ilerledi ve gözümün takip edemeyeceği bir hızla küçük bıçağını son kurdun kafatasına sapladı.

Nero ayağa kalktı ve uludu.

Akhilleus onun yanında soluk soluğa duruyordu, yüzü ağızlıkla gizlenmişti. Dövüş yalnızca birkaç dakika sürmüştü.

Stadyum ayağa kalkarken taşlar titredi. *"Ağızlığı çıkarın... ağızlığı çıkarın... ağızlığı çıkarın!"*

Nyx, karnımın etrafında sürünürken tısladı.

Drex de tezahürata katılınca ona inanmaz bir bakış attım

"Ne?" diye bağırdı çığlıkların üzerinden. "Merak ettim."

Yağmur daha da şiddetlenerek yağdı ve dünyayı karanlığa boyadı.

Ayak sesleri arttı. *"Ağızlığı çıkarın... ağızlığı çıkarın... ağızlığı çıkarın!"*

Tuzak kapısı yavaşça kalktı. İkinci tur başlamıştı.

Uzun boylu, soluk tenli dört sarışın adam dışarı çıktı, her biri ince bedenlerine çok büyük gelen kahverengi bir kıyafet giymişti.

Kanla kaplı kuma çıktılar.

Akhilleus'u anlaşılmaz ifadelerle izlerken sessizce ve sırılsıklam durdular. Onlarda bir gariplik vardı, *hiçbirinin elinde silah yoktu.*

Aralarında altı metre kumdan mesafe ve dört ölü kurt uzanıyordu.

Nero kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak geri çekildi. Akhilleus ise koruyucunun önüne geçti.

Stadyum, yayılan şaşkın mırıltılarla sessizliğe gömüldü.

Charlie yanımda kaskatı kesildi fakat yüzünü göremedim, başı hâlâ omzumdaydı.

Drex'e döndüm ve "Bunlar kim?" diye sordum. Dudaklarımdan yağmur damlaları döküldü.

"Hiçbir fikrim yok."

Kharon şiddetle küfretti.

Drex ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Kolezyumda tüyler ürpertici bir uğultu yankılandı.

Dört yüzün üzerine de gölgeler düştü; derileri dalgalandı, solgun göğüsleri genişledi, katman katman kaslar bedenlerine eklenirken boyları uzadı.

Yüzleri değişti, hatları biçim değiştirdi, uzayıp çarpıldı.

Gür tüylü başlarından kalın, kıvrımlı boynuzlar uzadı, başlarını geriye atıp kükrediler.

Sparta çığlık attı.

Yeraltı dünyasının liderlerinin hepsi ayağa fırladı. Persephone oturmaya devam eden tek kişiydi. Bana baktı, gözleri merhamet ve acıma doluydu.

Sormak için ağzımı açtım ama çoktan başını çevirmişti.

O bakış neydi?

"Bunlar... yoksa..." Drex şok içinde cümlesini yarım bıraktı.

Koridorda ileri geri dalgalanan yeraltı bayraklarına baktım. Ares Hanedanı'nın bayrağı diğerlerinden daha hızlı dalgalanıyordu.

Bu anlamlıydı. O, Ares Hanedanı'nın oğluydu.

"*Minotorlar*," dedi Drex.

Charlie'nin kolu titredi ve Kharon daha yüksek sesle küfrederken onu daha sıkı tuttum.

"Federasyonun aklından ne geçiyor?" diye tükürdü Augustus öfkeyle.

Zeus, arenanın kenarındaki platformda durmuş, sert bakışlarla kumları izliyordu. Su tenine değdiğinde cızırdıyordu, asası kıvılcımlar saçıyordu.

Dört Minotor arenanın ortasında duruyordu; neredeyse Kikloplar kadar uzundular ama çok daha kaslıydılar. Ölümcül boynuzlar hayvansı kafataslarından çıkıyordu ve bacaklarının üst kısmındaki kasları aşırı kabarıktı.

Ayaklarının yerinde toynaklar vardı.

Augustus'un söyledikleri aklıma geldi. *Minotorlar Spartalılardan daha güçlü ve daha hızlıdır. Tek bir tekmeyle tüm organlarını patlatabilirler. Yumrukları ise kafa koparabilir.*

Onlar kötü şöhretli yıkım yaratıklarıydı.

Dördü birden buradaydı.

Öldürmeye hazır.

Akhilleus kollarını başının arkasına kaldırdı. Minotorlar dizlerini büktü.

Akhilleus yavaşça ağızlığının deri kayışlarını ayırdı.

Sparta çığlık atmayı kesti; kolezyum o kadar sessizdi ki bir iğne düşse duyulabilirdi.

Minotorlar bile kükremeyi kesti; yaratıklar ve Spartalılar hepsi nefeslerini tuttu.

Akhilleus'un ağızlığı bir su birikintisine düştü.

Bu, hayal edebileceğimden daha kötüydü.

Pürüzsüz bronz teni, keskin çenesini gergin bir şekilde sarıyor; geniş, dolgun ve yakut renkli dudaklarını çerçeveliyordu. Akhilleus, en az Patro kadar dikkat çekici bir yakışıklılığa sahipti.

Kalın, beyaz yara dokusundan oluşan bir X dudaklarının üzerinden geçiyordu. Kabarmış ve büzülmüştü; elmacıkkemiklerine kadar uzanıyor ve çenesinin altında son buluyordu.

Drex de fark edince nefesi kesildi.

Birisi Akhilleus'un ağzını *dikmeye* çalışmıştı.

Onu susturmaya çalışmışlardı. *Acımasızca.*

Midem bulanarak ağzımı kapattım.

Dört Minotor da öne eğildi, keskin boynuzları doğrudan Akhilleus'a doğrulmuştu.

Gerilim doruk noktasına ulaştı, nükleer bir bombaya bağlı keskin bir tetikleyici varmış gibi herkes nefesini tutmuştu.

Akhilleus'un konuşmasını, rivayet edilen ses gücünü kullanıp Minotorlara emir vermesini bekledim.

Dudakları sert bir çizgi hâlinde kapalı kaldı ve yavaşça geri çekildi.

Rüzgâr havzadan uğulduyordu, yağmur sert perdeler hâlinde yağıyordu.

Minotorlar onun hareketini izliyordu; gergin ve hazırdılar.

Akhilleus geri adım atmayı sürdürdü, aralarına daha fazla mesafe koydu. Nero, arkasında arenanın kenarında bir top gibi kıvrıldı; sanki görünmez olmaya çalışıyordu.

Nyx bana doğru eğilirken pullar yanağımda kayıp geçti.

Akhilleus, sırtı taş duvara dönük şekilde Nero'nun önünde durdu.

HIRRRRRRRR.

Dört Minotor toynaklarını aynı anda yere vurunca stadyum sarsıldı, geri savurdukları ıslak kum arkalarına saçıldı.

Yaratıklar artık beklemiyordu.

Akhilleus başını eğip ıslak kuma baktı; su birikintilerinde kendi yansımasına odaklandı. Boynunu sağa sola çıtlattı.

Güm.

Güm.

Güm.

Güm.

Minotorlar etli yumruklarını eşzamanlı olarak göğüslerine vurdu ve çıkan ses kolezyumda yankılandı; keskin, korkutucu bir uyarıydı.

Akhilleus başını kaldırdı.

Keskin bir rüzgâr esti. Omuz hizasındaki kahverengi saçları arkasına savruldu, yüzünün kenarlarına yapıştı. Saç bağı son turda kopmuştu ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı.

Dudaklarının üzerindeki X şeklindeki yara izleri ona zalim bir ifade veriyordu.

Akhilleus yavaşça eğildi.

Bıçağını sağ topuğunun arkasından geçirdi, ardından tüm heybetiyle doğruldu ve kanlı bıçağı doğruca Zeus'a doğrulttu.

Onu sevse bile neden kendini sakatlasın ki...

Sol kulağıma dokundum.

Benim kulağım değil.

Kharon'un jestinin tüm anlamı o anda beni çarptı. Bu, mümkün olan en kötü şekilde romantikti. Taşıdığı duygu... eziciydi.

Zeus'un etrafında buhar yükseliyordu; kaşlarını çatarken kıvılcımlar saçılıyordu fakat asasını sallamadı.

Akhilleus, Olimposlulara bir mesaj gönderiyordu.

Bu dövüş Patro içindi.

Akhilleus topallayarak ilerledi; kanı sağanak yağmurla yıkanıp akıyordu ama yüzünde acı yoktu, sadece öfke vardı.

Minotorlar birlik hâlinde ileri atılınca stadyum sarsıldı, toynakları deprem gibi kumu dövüyordu.

Akhilleus topallamaya devam etti.

Dudakları aralandı.

Çenesi genişçe açıldı, başını yana eğdi, her yerde ateş patladı.

Drex, Charlie ve ben, havayı yakıp kavuran sıcaklık karşısında geriye doğru çekildik.

Öksürürken, gazyağı ve napalm kokusu burnumu yakıyordu; yaşaran gözlerimi ovuşturdum.

Aşağıda, Akhilleus'un ağzından parlak kızıl alevler fışkırıyor, arenayı boyuyordu.

Korkunç feryatlar yankılanıyordu.

Minotorlar, bir cehennem ateşiyle kaplı hâlde kıvranıyordu. Kumların üzerinde yuvarlanarak çığlık attılar, alevlerin içinde eriyerek öldüler.

"Aman Tanrım..." diye mırıldandı Nyx.

Kumun kendisi alev almıştı.

Her bir su birikintisi yanıyordu.

Alevler dikey şekilde yükseliyor, düşen yağmuru bile tutuşturuyordu.

Cehennemin kapıları ardına kadar açılmıştı.

Bu, suyu bile yakabildiği söylenen meşhur Yunan ateşiydi. Gerçekti ve Akhilleus'un ağzından çıkıyordu.

Minotorlar artık buharı tüten, erimiş yığınlardan ibaretti.

Haç işareti yaptım.

Akhilleus'un ağzından alevler fışkırıyordu, ateşi arenanın duvarına doğru yönlendiriyordu. Gözleri iki süpernova gibiydi.

Zeus, öfkeli bir ifadeyle tahta platformun üzerinde geri çekildi. Hâlâ asasını tutuyordu.

Alevler stadyuma doğru ilerliyordu; ıslak olan her şey alev alıyordu.

Yağmur hâlâ şiddetle yağmaya devam ediyordu.

Alevler kubbenin elektrik hatları boyunca yükseliyordu.

Akhilleus çenesini kapattı fakat hasar verilmişti.

Her şey yanıyordu.

Çat.

Zeus, bir karar veriyormuş gibi kaşlarını çattı. *Teknik olarak Akhilleus ona karşı gelmemişti, itaatsizlik etmemişti. Güçlerini kullandı ve emredildiği gibi işini yaptı.*

Zeus da benimle aynı sonuca varmış olmalı çünkü sıçrayıp uzaklaştı.

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Kalabalık çığlık attı, keskin sesler yankılanırken Olimposlular ve yaratıklar dumanı tüten arenadan fırladı.

Akhilleus ayaklarını yere vurdu, arkasında kırık parçalar bıraktı.

Kum, cam gibi parlamaya başladı.

Ares birkaç sıra aşağıda ayağa kalktı, yumruğunu havaya kaldırdı. Diğer Yeraltı liderleri etrafında toplanmıştı. Sparta'nın geri kalanı canlarını kurtarmak için kaçarken hepsi bağırıyor ve tezahürat yapıyordu.

Bizim bölümümüz, alevler içindeki stadyumda kalan tek bölümdü.

Charlie bana sarıldı ve ben de ona sarıldım.

Kıyamet günüydü.

Kharon arkamızdan ıslık çaldı, Augustus ise gülümsedi.

Bayrak töreni sırasında bunun sadece bir ânını görmüştüm fakat şimdi gerçekten kim olduğumun tüm ağırlığını anlamıştım.

Yeraltı dünyasından olmak, Tanrı'ya ayrılmış gücü elinde tutmak demekti.

Aşağıda, alevler daha da şiddetlenirken, Akhilleus alevli bir su birikintisine doğru öfkeyle yürüdü ve yere attığı maskesini aldı. Maskenin malzemesi tamamen sağlamdı.

"Büyü," diye fısıldadım.

Augustus arkamdan gülümsedi. "Hayır, bu bir ateş kertenkelesi derisi."

Charlie benden uzaklaştı, yüzünü koruyucu bir şekilde örttü, alevli yağmur hızla yaklaşıyordu.

Tüm bu katliama tek bir adam sebep olmuştu.

Zihnimin bir köşesindeki anı beni rahatsız ediyordu.

Haftalar önce, Akhilleus beni koridorda ağzında yanmamış bir sigarayla köşeye sıkıştırmıştı; dakikalar sonra Patro'ya sigarasını içerken çakmağı olmadığını söylemişti.

Sigarayı kendisi yakmıştı. İşte bu yüzden Patro ona gösteriş meraklısı demişti.

Kehribar ve ateş kokan, gözleri kömür gibi olan Akhilleus, Yunan ateşi *soluyabiliyordu.*

Peder John yine haklıydı, şeytan her zaman göz önünde saklanıyordu.

Akhilleus baştan beri bir ejderhaydı, bir insanın kılığına bürünmüştü.

Parmaklar aniden arkamdan boynuma dolandı; oturduğum yerde zıpladım, nasırlı bir başparmak omurgamın kıvrımları boyunca kaydı.

Panik boğazımı tırmaladı.

"Korkma," diye fısıldadı Kharon boğuk bir sesle sağ kulağıma, "Korkma, *carissima.*"

Uyarı için *çok* geçti.

38

CAZİP TEKLİFLER

Alexis: SGY 9. Gün

Drex ve ben, dans pistinin dışında, odanın kenarındaki mermer bir sütunun yanında duruyorduk.

Köşede, kullanılmamış bir elektro gitarın takılı olduğu hoparlör yığını vardı. Gözlerimi ona diktim.

Odanın içinden ahenkli bir piyano melodisi yankılanıyordu, müzisyen iyiydi fakat Kharon kadar yetenekli değildi.

Dans pistinde, pastel renkli gözler ve uzun, parıldayan saçlar görüyordum ancak Lena her odak noktasına geldiğinde, kalabalığın içinde kaybolup gidiyordu.

Olimposlular, sirenler ve her türlü yaratıklar, cenaze ilahileri eşliğinde ağır ağır dönüyordu. Sparta, kasvetli olmaktan başka bir şey değildi.

Agatha, birkaç adım ötede, Hermos ve Patro ile konuşurken "Drex, sana bazı ipuçlarım var!" diye seslendi.

Patro odaya göz attı, gözlerimiz buluştu sonra bakışlarını çevirdi.

Duygular boğazımda birikti.

Drex, Agatha'nın ilgisi karşısında utandı. "Hemen geri döneceğim," dedi ve bir yudumda ambrosia kadehini bitirip uzaklaştı.

Yarın arenada sıra ondaydı.

Sütuna yaslanarak ona acele etmesini söylemek için ağzımı açtım ve birden şiddetli bir öksürük krizine yakalandım.

Napalm ve gazyağı hâlâ boğazımın arkasını yakıyordu.

Gözlerim bulanıklaşırken, karıncalanan avuçlarımı *toga*'ma sürdüm. *Dans pisti yanıyordu, tavandan su damlıyordu, damlalar alevlerle karışıyordu. Sıcaklık yanaklarımı yakıyordu.*

Geriye doğru çekildim.

Oda normaldi. Spartalılar umursamazca gülüp dans ediyordu.

Her şey yolundaydı ama... değildi.

Her yerde küçük yangınlar vardı.

Savaş sürüyordu ve Yeraltı halkı yeniliyordu.

Drex, Kharon ve Augustus'un her biri dövüşmek zorundaydı ve sonra arenada sıra bana gelecekti. *On iki görev.*

Patro; Drex'in Agatha'ya söylediği bir şeyi dinlerken ileri geri sallanıyordu, ayaklarının dibinde koyu kırmızı bir birikinti toplanıyor, bağcıklarının deliklerinden sızıyor ve yürüdüğü yerlerde zeminde kanlı bot izleri kalıyordu.

Patro gözlerinde umutsuzlukla tekrar bana baktı.

Bileği şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı.

Parmaklarım karıncalandı, başımı eğip baktım ve neredeyse düşüyordum, onlardan hafif bir ışık yayılıyordu.

"Bunu görüyor musun?" diye fısıldadım.

Nyx koluma doğru kıvrılarak yukarı çıktı, başını avucuma yasladı. "*Sıcak*," diye tısladı hayranlıkla.

İkimiz de büyülenmiş gibi izledik.

Göz kırptım, ışık kayboldu.

"Bir daha yap," diye emretti Nyx.

Yüzümü buruşturup odaklanmaya çalıştım fakat hiçbir şey olmadı. *Derin denizlerin çirkin bir yaratığı* olan fener balığını hatırlayınca alnımda ter damlacıkları belirdi.

"Parlat, ışıldamasını sağla" diye emretti Nyx.

"Yapamıyorum." Ellerim (antenlerim) bana bakmaya devam etti; derim normal, zararsız bir renkteydi.

"Yanlış. Başarısızlık bir seçenek değildir, kendine *inan*," diye tısladı Nyx, pulları sardığı boğazımın etrafında kaydı.

Boynumdan Nyx'i çekip almaya çalışırken nefesim kesildi. "Bu... boğucu... nasıl... bir yardım?"

Nyx daha da sert sıktı. "Seni motive ediyorum," dedi sakin bir sesle.

Bu, resmen hayatımda aldığım en kötü moral konuşmasıydı (neden biraz ilham almış gibi hissediyordum ki?).

"Affedersiniz... hanımefendi?" Kısa boylu bir adam –kafatasında kıvrımlı boynuzlar olan bir yaratık– önümde durdu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yüzümün parlak mora döndüğünü anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu.

Adamın gözleri büyüdü, önünde nefessiz kalıp boğulurken ağzımdan hoş olmayan sesler çıkıyordu.

"Bekle bir dakika," dedi, kısa antrenman *toga*'ma sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı ve yüzü bembeyaz kesildi. "Sen o *psikopat* Yeraltı dünyası üyelerinden birisin."

Ona gülümsedim.

Adam beni ölüme terk ederek arkasını dönüp kaçtı, aceleyle bir sirene çarpıp tökezledi.

Nyx kahkahaya boğuldu ve sonunda gevşedi. "Onun senden ne kadar korktuğunu gördün mü?"

Boğulurken can havliyle sütuna tutundum. Bir süre sonra yaklaşan felaket hissi geçti ve ben de onunla birlikte güldüm. Biraz komikti.

"Boğazımızın etrafında az önce yoğun bir acı olmasının bir nedeni var mı?" Augustus üzerime eğildi, koyu gözleri parlıyordu.

"O neydi *lan*?" diye sordu Kharon soğuk bir sesle, bizim için almaya gittiği iki kadeh ambrosia'yı tutuyordu. "Biri sana saldırdı mı?"

Onun boğazımı az önce nasıl sıktığını hatırladıkça tüylerim diken diken oldu.

İki kadehi de kaptım ve çabucak kafaya diktim.

"*Neden* nefes nefese kaldın?" diye sordu Augustus, geri adım atmadan. "Az önce boynundaki o acı neydi? Onun sana ait olduğunu biliyoruz. *Anlat.*"

Rahat görünmeye çalışarak omuz silktim fakat bunu, ellerimi dizlerime koyarak bir öksürük krizine dönüştürerek mahvettim.

Sonunda nefes alabildim. "Sadece Nyx'le oynuyorduk."

Augustus büyük ihtimalle boynumun etrafındaki belirgin ize baktı. "Az önce seni... *boğdu* mu?" Sesi, tamamen kontrolünü kaybetmeden önce her zamanki o yanıltıcı sakinliği taşıyordu.

"Sakin ol," dedim.

"Ben son derece *sakinim*!" Augustus elini sertçe havaya savurdu.

"İkna edici," dedim.

"Nyx'ten seni korumamız gerekir mi?" diye sordu Kharon, sesi daha da kalınlaşmıştı. "Kendini güvende hissediyor musun?"

Bu kez şaşkınlıktan boğazım düğümlendi.

Bu adamlar şu an gerçekten ciddi mi?

"Sadece *oyun* oynuyorduk." Her kelimeyi özellikle abartılı vurguladım. "Komikti."

Nyx omuzlarımın etrafında tembelce dolandı. "İstesem onları hemen öldürebileceğimi biliyorlar değil mi?"

Kharon'un yüzü morarmaya başladı.

İç çektim; erkekler zehirli bir yılanla en iyi arkadaş olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazdı. Bu yaşam tarzını *kavrayamıyorlardı*.

Augustus gözlerini kapatıp Kronos'a Latince bir dua mırıldanırken birkaç uzun an geçti.

Sonunda Augustus gözlerini açtı, omuzları gevşedi. "Tamam," diye nefes verdi.

"Tamam mı?"

"Sana güveniyor ve kararınıza saygı duyuyorum." Yüzü kızardı.

Küt küt-Küt küt-Küt küt.

Kalbim hızla çarpıyordu ve bu korkudan değildi.

Kharon dişlerini sıkarak "Bizimle... dans etmek ister misin?" diye sordu; sonra siyaha boyalı tırnaklarını uzatarak bana doğru eğildi.

Augustus da elini uzattı.

Küt küt-Küt küt.

Şaşkınlıkla uzandım.

Ellerim onlarınkini kavradı. Bu uygunsuz hissettirdi.

Sempozyum bulanıklaştı, arka planda kaldı.

Başka kimse yoktu.

"Hadi dans edelim *sevgilim*," dedi Augustus, sesi ipek gibiydi. Beni öne çekti, göğüslerimiz birbirine değdi.

Kharon arkamda hareket etti.

Bir kez daha ikisinin arasında sıkışmıştım.

Dans pistinde döndük.

Augustus elimi tutarken, tırnaklarını belimin alt kısmına hafifçe bastırdı. Kharon arkamdan kalçalarımı kavradı.

Dört temas noktası.

Parmakları büküldü, dönerken tutunmak için sıkılaştı, gözlerimde yıldızlar parıldıyordu.

Nyx omuzlarımdan kayarak onun omuzlarına indiğinde Kharon arkamda derin bir kahkaha attı.

Bizimle dans ediyordu.

"Alexis." Kharon şakağıma doğru eğilirken nefesi tenime yayıldı, sesi pürüzlüydü. "Eğer istemiyorsan... yarışmak zorunda kalmamanı sağlarız."

Augustus gözlerimin içine baktı. "Arena kumlarında acı çekmeni izlemektense savaşa gitmeyi tercih ederim. Sadece söyle. Savaşı başlatırız."

Bu sözler başkasından gelse abartılı olurdu.

Ares Hanedanı'nın en büyük vârisi ve Avcı, söylediklerinin arkasındaydı.

Başım dönüyordu ve bu danstan değildi.

Küt küt-Küt küt-Küt küt.

Sadece beni Sparta dünyasının acımasızlığından kurtarmak istedikleri için dünyanın en tehlikeli hapishanesinde ömür boyu hapis cezası olan ihanetten bahsediyorlardı.

Tehlikeli derecede dengesiz hissederek öne eğildim ve başımı Augustus'un göğsüne yasladım. Dokunuşumla irkildi. Kalbi benimkiyle aynı ritimde hızla çarpıyordu.

Müzik çalıyordu, Beethoven'dı.

Hayalet bir acı sol kulağımı, *Kharon'un* kulağını yakıyordu.

Onların teklif ettiklerini kabul etmek çok kolay olurdu. Elbette dövüşmek istemiyordum. Büyük ihtimalle hiçbir pratik sonucu olmayan esoterik matematik denklemlerini çözdüğüm karanlık bir odada oturmayı isterdim.

Fakat Ceres bir villada, dönmemi bekliyordu. Bana inanıyordu.

Beni sağlam tutmak için kendilerini parçalayan kocalar istemiyordum.

"Hayır," dedim sakince dönerken. "Bunu kendim yapabilirim."

Korkmak, savaşmamak için yeterli bir sebep değildi.

Augustus'un göğsü kulağımın altında titredi. "Biz senin için buradayız. Lütfen unutma... biz *seniniz*, Alexis. Senin için her şeyi yaparız."

Kharon onaylayan bir ses çıkardı, kalçaları samimi bir şekilde bana sürtündü.

Kızararak, aklıma bir düşünce geldi; son derece *uygunsuz* bir düşünce.

Augustus'a gergin bir şekilde baktım. "Aslında... bir şey var."

Gece yarısı gözleri parıldadı. "Nedir tatlı *carus*'um?" diye sordu.

Kharon, parmaklarını belime daha sertçe bastı.

"Eğer savaşta öleceksem, sonuna kadar gitmek istiyorum," diye patladım cesaretimi kaybetmeden önce.

Dönmeyi bıraktık.

Yere baktım.

"*Ölmeyeceksin.*" Augustus'un parmakları çenemi yukarı kaldırdı, böylece bakışlarımız buluştu. "Bunu, savaşta ölme korkusuna kapıldığın için yapmanı istemiyoruz..."

"Öyle değil," dedim aceleyle. "*Hazırım.*"

"*Carissima,*" diye fısıldadı Kharon şakağıma. "Ateşle oynuyorsun."

Boğazımı temizledim, üzerime bir zayıflık çöktü.

"Aman Tanrım," diye tısladı Nyx omuzlarımın etrafına dolanırken. "Altı üstü çiftleşme; bu kadar önemli değil. Bunu izlemek çok utanç verici... Yarın tribünde görüşürüz."

Süzülerek uzaklaşırken bacaklarımın üzerinden pulları sürtündü.

"Bekle." Kaybolduğu boşluğa baktım. "Beni öylece bırakamazsın?"

"Şey, evet, yapabilirim," diye karşılık verdi Nyx. "Hoşça kal, sürtük."

Birkaç adım ötede bir kargaşa çıktı. Bir Olimposlu dönüş sırasında tökezledi ve erkek partnerini yere savurdu, iki adam dans pistine çakıldı.

İnsanlar onların üzerine düşerken çığlık attı.

Nyx, sempozyum boyunca görünmez bir şekilde süzülürken çılgınca güldü.

Bir siren tökezledi ve bir tepsi ambrosia'yı havaya fırlattı.

İç çektim ve adamlara döndüm. Augustus yarı kapalı gözleriyle ağzıma bakıyordu. Yüzünde saf bir arzu vardı.

O, baştan çıkarmanın vücut bulmuş hâliydi ve bir anda ben günahkâr olmuştum.

"Bunun istediğin şey olduğundan emin misin?" diye sordu Augustus yavaşça, bana doğru eğildiği yerde karnıma sert bir şekilde bastırıyordu.

Kharon kalçalarını belimin alt kısmına doğru kaydırdı, omurgamın kıvrımına doğru itti. "Ah, prenses," dedi acımasız bir ısırıkla. "Sana tanıtacağım *sapkın* şeyleri bir bilsen."

"Yap şunu," diye kışkırttım.

Augustus elimi tuttu, beni dans pistinden çekti; çıkışa doğru gidiyorduk.

Kharon ensemi sıkıca kavradı.

Ona baktım, gözleri keskin, çelik mavisiydi. Titanları avlamadan ve savaşa gitmeden öncekiyle aynı ifade vardı yüzünde.

Augustus, kapının yanında çökmüş duran bazı Olimposlu muhafızlara parmaklarını şıklattı.

"Odamıza geri dönüyoruz," dedi. "Bize eşlik edin."

Muhafızlar esas duruşa geçti. Biri kapıyı bizim için açtı ve açık tuttu, diğerleri de itaatkâr bir şekilde arkasından koştu.

Kocalarım, antik kolezyumun altında uzanan labirentte hızla ilerlerken beni bırakmadı.

Odamızın önünde durduk.

Bir muhafız anahtarla uğraşarak kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Acele et." Augustus'un derin sesi, dar tünelde uğursuz bir şekilde yankılandı.

Muhafız, anahtarı kilitte çaresizce oynatırken yüzü solgunlaştı.

"Bu günlerde her şeyi kendimiz yapmak zorundayız." Augustus öne çıktı, anahtarı aldı, kilide soktu ve kaba kuvvetle çevirdi.

Ağır kapıyı açarken menteşeler gıcırdadı.

Augustus, taş duvardaki zincire işaret ederek "Arkamızdan kilitleyin," diye emretti.

Muhafızlar hep bir ağızdan "Elbette efendim," diye yanıtladılar sonra iyice eğildiler.

Burada asıl tutsak kim?

Bir anda her şey bulanıklaştı.

Augustus kapıyı açık tutarak beni loş odaya götürdü; oda sadece uzak duvarda loş bir ışıkla yanan tek bir bakır meşaleyle aydınlatılıyordu.

Kharon'un eli, arkamda yürürken sırtımdan hiç ayrılmadı.

Ağır kapı gürültüyle kapandı.

Fluffy Jr., cehennem tazıları ve Poco, yatağın ucundaki dar alana sıkışmış, sevimli bir tüy ve kemik yığını şeklinde horluyordu.

Fluffy Jr.'ın sırtındaki şişlik hâlâ soluk hafif mavi bir tona sahipti fakat inlemiyordu, sadece derin bir şekilde uyuyordu. Birdenbire düşündüm ki son zamanlarda ikimiz de parlıyorduk. *Bu bağlantılı mı?*

Sessizlik uzadı.

Kocalarımın ikisi de başımda bekliyordu.

Üçümüz için zar zor yetecek büyüklükteki yatağı inceledim, cesaretim azalıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bir sayı seç," diye emretti Kharon, gölgeler yüzünün keskin hatlarına yerleşirken.

"Bir... ya da iki?"

Augustus ellerini yumruk yaptı. Odayı uğursuz bir hava doldurdu.

"İki?" diye temkinli bir şekilde teklif ettim.

Kharon banyo kapısını açtı ve benim için tuttu. gülümsemesi acımasızdı.

"O zaman duş."

39

GÜNAHIN KORUYUCU AZİZLERİ

ALEXIS

"İçimdekileri dökmem gerekiyor..." Titreyerek dizlerimi kendime çektim; kelimeler boğazımda düğümlendi, sözlerim yarım kaldı.

Özgüvenim tükenmişti.

Kapalı klozet kapağının üzerinde kıyafetlerimi çıkarmadan oturuyordum, *toga*'yı çıkarırsam etim de onunla birlikte sökülecekmiş gibi korkuyordum.

Saçlarım kabarmıştı, görüş alanım dardı ve sol kulağımda bir çınlama vardı. Fazla sessizdim, dokunmaktan çekiniyordum. Yumuşak olmam gerekirken sert, vahşi olmam gerekirken naziktim.

Arkamızda, boş duşta sıcak su püskürüyor, tek bir mum titrerken eski borulardan hırıltıyla akıyordu

Kharon ve Augustus küçük alanı tamamen dolduruyordu, zar zor sığıyorduk.

Zihnimde sirenler çalıyordu.

TEHLİKE. Avcılara dokunmayın.

"Konuş, *carissima*." Kharon üzerimde belirdi; gözleri keskin, ölümcül bir maviydi. Montana kışında titreyen dişlerin üzerinde gerilmiş donmuş dudakların rengi. Hipoterminin rengi. "Söyleyeceğini söyle."

Dilim tutulmuştu.

"Alexis." Augustus sanki okşuyormuş gibi adımı ağzında yuvarladı. "Sevgilim... *lütfen.*"

Buhar gölgelerle karıştı, ikisini de karanlığa gömdü.

Merhametsiz, kötücül tanrılar.

"Korkuyorum."

Kharon kaşlarını çatarak bana baktı. İskelet dövmeleri, saplkınlığının derinliğinin keskin bir hatırlatıcısıydı.

"Biz buyuz," dedi Kharon soğukça. "*Sen* de busun."

"İyi adamlar değilsiniz," diye fısıldadım.

Kharon'un dudakları kıvrıldı, köpek dişleri parladı. "Hayır değiliz... fakat bunu zaten biliyordun."

Augustus beni sessizce inceledi.

Ne boş sözler ne de nazik, sıradan âşıklar olacaklarına dair bir söz vermişlerdi.

Kharon başını yana eğdi, eskiden kulağının olduğu yerde buruşuk bir yara izi vardı.

Korku geri çekildi.

Augustus gözlerini kırpmadan gözlerimin içine baktı. "Kronos tarafından senin kocaların olmak üzere yaratıldık, tek bir ruhuz, üç parçaya ayrıldık. Aşkımızdan korkma."

Geri çekildim, porselen sırtıma batıyordu. "Siz... beni *seviyor* musunuz?"

Augustus sığ bir şekilde nefes aldı; gözleri hipnotize eden mürekkep havuzları gibiydi, akıl almaz bir günah tonu. "Bunu, bir Titan'la savaşırken seni izlediğimde anladım. Yüzünde kararlılık, huzur vardı, tanımadığın zavallı insanlara yardım etmek için kendini *feda* ediyordun."

Hava dudaklarımdan kesik kesik çıktı.

"Ben de biliyordum," dedi Kharon. "Düğünümüzden sonraki gün uyandığımda. Sen yoktun, dünya renksizdi ve kalbim yoktu, kanlı göğsümden sökülüp alınmıştı."

Kulaklarımda bir uğultu yankılandı.

Korkuyu hisset ve ona rağmen hareket et.

Dizlerimi gevşettim. "Hazırım." Sırtımı dikleştirdim; dile getirirsem gerçek olur diye umuyordum. "Becerilmeye hazırım."

Kharon daha dik durdu. "Arenadaki turlarını atlatana kadar *sevişmeyeceğiz*," dedi alçak sesle.

Augustus altdudağını ıslattı.

"Fakat," dedi Kharon, yüzümdeki umutsuzluğu görünce. "Görevlerini başarıyla tamamladıktan sonra sana neler olacağını *göstereceğiz*."

"Bize güveniyor musun?" diye sordu Augustus yumuşak bir sesle.

Güvenmemeliydim.

"Evet."

"Ayağa kalk," diye emretti Kharon. "Şimdi."

Hava ahlaksızlıkla doldu.

Ayaklarımı yere sabitledim ve dimdik durdum; çenemi yukarı kaldırarak ona meydan okudum.

Aramızda sadece birkaç santimetre varken, yavaşça antrenman *toga*'mın kayışlarını çıkardım. Çıplak sırtıma serin bir hava esti; tenim ürperdi, kumaş yere düştü.

Kharon hırıltılı, aç bir ses çıkardı.

Augustus bakışlarını indirerek *toga*'sını aşağı çekti, sert bronz teni ortaya çıktı. Aşağı baktım; kalın aleti alt karın bölgesine doğru sallanıyordu, ucunda metal parıldıyordu.

Augustus tutmam için elini uzattı.

Beni buharlı suyun içine yönlendirdi.

CIRTTT.

Kharon *toga*'sını yırttı ve peşimden geldi.

Uzun, ince parmakları mavi elmasların üzerinde gezinirken sırtımda sıcaklık yayıldı. Omurgamdan aşağı, sanki kemiklerimi boyuyormuş gibi her kaburganın üzerinden geçti.

Sinirlerim onun nazik dokunuşlarıyla çığlık attı.

Augustus, geniş omuzları ve zar zor dizginlenmiş gücüyle sıcak suyun altında bana doğru döndü; parmaklarımı kollarını kaplayan kabarık damarlar üzerinde tereddütle gezdirdim. Beklediğimden daha pürüzsüz, ipeksiydiler. Büyüleyici, *sarhoş ediciydi.*

Augustus bir ses çıkardı ve irkildi.

Cesaretlenerek, göğsünün sıkı hatlarını keşfettim, aşağı doğru karın kaslarına kadar ilerledim, dokunuşumla nasıl gerilip kasıldıklarını keyifle izledim.

Ellerim aşağıya doğru inerken, metal ve pürüzsüz, nemli başa baktım; aleti karnına sürtünüyordu.

Augustus memelerimi avuçlarken şiddetle inledi, nasırları hassas meme uçlarıma değiyordu, içimden sıcak bir zevk geçti.

Bacaklarımı birbirine bastırdım.

Kharon sırtım boyunca öpücükler bıraktı, nazikçe ısırdı ve ardından hassas tenimi yaladı.

Augustus göğsümü okşadı. Memelerimin arasındaki ince yara izinin üzerinden geçerken duraksadı. Başımı salladım, *şimdi olmaz.* İfadesi daha sonra buna geri döneceğimizi gösteriyordu.

Augustus karnımı okşadı, yanık izinin üzerinde durdu, sonra elleri kalçalarıma kadar indi.

Kharon avuçlarını kalçalarımın üzerinde gezdirdi ve sertçe sıktı, Augustus ise bacaklarımın arasındaki kıvırcık tüylerin etrafında gelişigüzel bir şekilde gezindi.

Şehvet her şeyi bulanıklaştırdı.

Aklıma korkutucu fakat heyecan verici bir fikir geldi.

Titreyen bir nefesle ellerimi Augustus'un sıcak, suyla kaplı göğsüne koydum ve cesaretimi topladım.

"Bana... bir erkeği nasıl memnun edeceğimi öğretebilir misiniz?" diye fısıldadım, merakım artıyordu.

Kharon arkamda donup kaldı; dişlerini boynumun omzuma değdiği noktadaki hassas cildime temas ettirdiği an durdu.

Augustus kalçalarımı kavradı, tırnaklarını derime hafifçe batırdı. "Emin misin... gerçekten bunu istiyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kharon ağzını boynumdan çekti ve geri adım attı.

Şikâyet etmek için ağzımı açtım.

Çenemi kavradı, kuvvetle başımı yana çevirdi ve dilini ağzıma daldırdı, beni susturdu. Öpmedi, resmen yuttu.

Sıcak dudakları sonunda geri çekildiğinde, eli çenemi daha sıkı kavradı, yüzü her bir kirpiği sayabileceğim kadar yakındı.

"Kendini tutma," dedim nefes nefese. "*Gerçek* seni istiyorum."

Kharon'un gözleri tamamen siyaha döndü, gözbebekleri kocaman açıldı. Dişlerini gösterdi.

"Daha vahşi bir yapısı var."

"*Carissima...*" dedi yumuşakça. "Dizlerinin üstüne çök."

Arthur Miller kulağıma fısıldadı, "Şeytan düşmeden bir saat öncesine kadar, Tanrı onu Cennette güzel buluyordu."

Augustus memelerimi nazikçe avuçladı, başparmakları meme uçlarımın üzerinde gezindi. "İyi bir kız ol, tatlı *carus*'um."

"İltifatı *severim.*"

"Bana itaat et," dedi Kharon karanlık bir sesle. "Yoksa duştan çıkarız ve bu iş biter."

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ne kadar itaatkâr," diye fısıldadı Augustus sıcak bir şekilde. "Ne kadar mükemmel."

Kharon etrafımda dolaştı, parmak uçlarıyla mavi elmasların üzerinde gezindi sonra Augustus'un yanına geldi.

Su üzerlerinden akıyor, buhar omuzlarından süzülüyordu; kötücül, ruhani varlıklardı.

Kharon bana acımasız bir tebessümle baktı, Augustus gülümsedi.

İkisi de önümde çıplaktı.

Augustus'un aleti kalınlaşmışken, Kharon'unki daha uzun ve damarlıydı. Biri bronz ve koyu uçlu; diğeri kızıl ve bordo renkteydi.

Solgun mum ışığında, ikisinin de sol kalçalarında kırmızı yazılar vardı.

Gözlerimi kısarak kelimelere baktım ve okumaya çalıştım. Haftalar önce bunların kan izi olduğunu düşünmüştüm. Birbirlerine benzeyen dövmeleri vardı.

Mum ışığı titreyerek suyla karışıyor, mürekkebin yazdıklarını gizliyordu.

"Ağzını aç." Kharon her kelimeyi abartılı bir şekilde telaffuz etti.

İtaat ettim.

Kharon aletini kavrayıp aşağı çekti ve aralanmış dudaklarımın üzerinde tuttu.

Öne eğildim ve kalçalarına yaslandım sağ bacağında yara izi vardı, solundaki cildi pürüzsüzdü.

Kharon ıslak buklelerimi sağ eliyle nazikçe toplayıp atkuyruğu yaptı. Saçımı yüzümden uzak tuttu, aletini iskelet dövmeli

parmaklarıyla sıkıca kavradı, öne eğildi ve sızan ucunu dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

Zar zor hissedilen bir dokunuştu ve ikimiz de zevkten inledik.

"Em. Yanaklarını içe doğru çek, dilini *kullan*. Diş yok."

Kharon'un soluk karnı kasıldıkça büzüldü.

Bu bir soru değildi.

Kharon kendini nazik bir şekilde ağzıma itti.

Bacaklarından tutarak onu daha derine aldım, itaat etmeye çalışırken büyüklüğünden boğuluyordum. Coşkulu ifadesinden, kabalığımı umursamadığını anladım.

Augustus, Kharon'un yanında durup beni izlerken "Harika iş çıkarıyorsun," diye övdü ve aletinin dibini kavrayıp kalınlığı boyunca yavaşça okşadı.

İçimden bir titreme geçti.

Kharon sabırla bekledi, keşfetmeme izin verirken kendini hareketsiz tuttu. Yalayarak, alt tarafındaki ipeksi damarı takip ettim. Dilimle ileri geri hareket ettirerek, kadifemsi yumuşak yüzeyin tadını çıkardım.

Yüzümden gözyaşları gibi sular aktı.

Onu derinden emmeye çalıştım fakat yine boğuldum.

Görünüşe göre öğürme refleksim ÇOK gelişmişti.

Kharon, hepsini emmeyi başaramadığım için karanlık bir şekilde güldü. "Kendine zarar verme."

Suyun içinden ona baktım, göz göze geldik.

Kalçaları seğirdi ve nefesinin altında sanki dua ediyormuş gibi "*Beni mahvediyorsun*," diye fısıldadı.

Geri çekilerek aletinin başının etrafındaki eğimi yaladım.

"Onu mükemmel bir şekilde alıyorsun," diye övdü Augustus, başını geriye doğru eğdiğinde ön kolundaki damarlar belirginleşmişti. Adonis kemerinin V'si gerilmişti.

Kharon'un gözleri kıpkırmızı oldu, yeraltı güçlerini devreye soktu.

Hayal edilemez bir zevk dalgası beni sardı.

Duyguları karmakarışıktı; kaba ve erotikti: ***benim kadınım, dizler, hükmetmek, kontrol etmek, birlikte olmak, damgalamak, sahip olmak, talep etmek, değer vermek.***

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti.

Sağ elimi sertliğinin dibine götürdüm, nazikçe avuçladım. Kharon'un kalçaları seğirdi ve boğuk bir inilti çıkardı.

En parlak yanan duygu şuydu; *onu sevmek.*

Zevk arttıkça onun sıcak sertliğinin etrafında inledim.

"Bizim için mükemmelsin." Augustus daha hızlı okşadı.

İkisi de önümde kendilerini kaybetmişti.

Günahın Koruyucu Azizleri.

Kharon saçlarımı bıraktı; ağzımdan yavaşça geri çekilirken işkence çeker gibi inledi.

"Öğrendiklerini Augustus'a göster, *carissima*," diye emretti fakat sesi boğuktu. Keskinliğini kaybetmişti. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu.

Kadınsı bir tatmin dalgası beni sardı.

Kharon'u kendinden geçirdim.

Augustus çok daha kalın aletini aşağı itti, ucundaki metal takılar meni öncesi sıvıyla parıldıyordu. "İnanılmazsın tatlım."

Bana saf bir hayranlıkla baktı ki bunu gerçekten takdir ettim çünkü aslında iyi yapmadığımdan oldukça emindim.

Dudaklarımı araladım.

Augustus inanılmaz bir şefkatle saçlarımı alnımdan geriye itti.

Bacaklarını kavradım, teni Kharon'unkinden çok daha sıcaktı, genişliğini almaya çalışırken ağzımı kadifemsi yumuşaklığına doladım.

Piercing'in soğuk metali dilime değdi.

Dudaklarım yanıyordu.

Sapıkça hissettiriyordu.

Augustus başını geriye eğdi ve küfretti, elleri saçlarımda kenetlendi, altımda titrerken, aleti ağzımda zonkluyordu.

"Dayanamayacağım," dedi boğuk bir nefesle. "Enfes, mükemmel."

Tırnaklarımı bacaklarına batırarak emdim, onun dağıldığını görmek istiyordum.

Ağzıma girdi, meni tuzluydu, hareketleri daha düzensiz hâle geliyordu.

Bir iniltiyle geri çekildi, dudaklarımdan kadifemsi sertlik fışkırdı.

Ani yokluğuyla şaşkına dönmüş bir şekilde nefes nefese kaldım.

"Kendine dokun," diye sertçe emretti Kharon fakat yüzündeki saplantılı ifade tüm etkiyi bozdu.

Parmaklarım ağrıyan bacaklarımın arasına girdi. Islak ve titreyen klitorisime sürtündüm, sıcak bir zevk yükseldi.

Kharon ve Augustus yaklaştı.

Memelerimi okşadılar, meme uçlarımı çekiştirdiler, her biri kendilerini daha hızlı okşarken tırnakları ateşli tenime sürtündü.

Onların bana ilgisi arttıkça ben de kendime daha güçlü dokundum.

Augustus bana aşağıdan baktı, ifadesi yumuşaktı. "Çok güzel yapıyorsun, kocalarını böyle memnun ediyorsun. Çok gurur duyuyorum."

Sona yaklaştıkça içimdeki titremeler arttı.

Sıcak suyun altında vücut temasının sesi rahatsız edici bir şekilde yankılandı.

Kharon boğuk bir ses çıkardı, dişlerini gösterdi, çenesi gerilmişti. Başını geriye attı ve hızlı, güçlü hareketlerle kendini sert ve hızlı bir şekilde okşadı.

"Seni mahvedeceğim," diye söz verdi.

Fakat çok geçti.

"Sen benimsin, sevgilim," dedi Kharon boğuk bir nefesle. "Sonsuza dek."

Zevk dalgaları üzerimi sardı, sırtım gerildi ve titreyerek içimdeki kaslarım sıkılıp gevşedi.

Kharon ve Augustus yüzüme yaklaştı, boşalırken birlikte inlediler.

Menileri karıştı, çenemden aşağı, göğsüme damladı.

Artçı şoklar vücudumu titretti.

Kharon başparmağını karışımın içinde gezdirdi, ağzıma itti. Dilime karşı tuzlu ve keskin bir tadı vardı.

Yüzümü buruşturup tükürdüm, tadı gerçekten iğrençti. *Bunu bir daha asla yapmayacağım.*

İki adam da güldü.

"Seni seviyorum." Augustus çenemden damlayan meniyi topladı, sıvıyı memelerimin üzerinden aşağı doğru sürükledi, tenime masaj yaptı.

Güçsüz ve bitkin bir hâlde öne eğildim.

Kalçaları yüzümden birkaç santim uzaktaydı, sol bacaklarına el yazısı fontuyla dövme yapılmış küçük kelimeler görünür hâle geldi.

"Alexis Hert." Düğün tarihimiz Roma rakamıyla yazılmıştı.

Gözlerimi onlara diktiğimde konuşmayı denedim ama başaramadım.

Augustus beni kaldırdı ve göğsüne yasladı. Kharon, beni kurularken yanında duruyordu. Augustus saçlarımın kıvrımlarına odaklandı, yüzüme narin öpücükler kondurdu ve saçlarımdaki suyu nazikçe aldı. Kararlı bir ifadeyle saçlarımı topuz yaptı.

Tamamen kuruduğumdan emin olunca Augustus beni odaya taşıdı ve nazikçe yatağa yatırdı. Kharon ıslak bir bezle beni temizledi ve sevgi dolu sözler fısıldadı. Bezi yüzüme ve göğsüme de sürdü, gözleri duygularla parlıyordu.

İşi bitince, Augustus bir süre örtüyü omuzlarımın, bacaklarımın ve ayaklarımın etrafına örttü.

Örtüyü yüzümün üzerine daha da çekmeye devam etti ve ne yaptığını anlamam birkaç saniye sürdü. *Poco sadece kulaklarının dışarıda olmasını seviyor.*

Korkutucu kocalarım titizlikle ilgilenirken kalbim eridi.

Sonunda ikisi de yatağa girdi, üzerime başka bir katman gibi dolanarak sarıldılar.

Kharon alnıma nazik bir öpücük kondurdu. Augustus boynumun yanına hafif bir öpücük bıraktı.

Gözlerimi kapatıp uykulu bir şekilde gülümsedim; hem içten hem dıştan sıcacık hissettim.

Neden bunu daha önce yapmamıştık?

O kadar mutluydum ki ismimi kalıcı olarak derilerine kazıdıkları zamanı sormayı unuttum.

Uyku beni içine çekti.

40

AVCI

Kharon

Gözlerim aralanırken, sarhoş edici bir sıcaklık beni sardı. Memnuniyetle esneyerek Alexis'i göğsüme bastırdım. Gece yarısı bir ara onu örtünün altından çekip üzerime örtmüştüm.

O, lezzetli ve ağırlıklı bir battaniyeydi.

İlahî.

Augustus'un bronz kalçası ikimizin de üzerine dolanmış, bizi yerimizde sabitliyordu. Üzerine onun adını dövme yaptırmıştı.

Düğünümüzden sonraki gün yani onun kaybolduğu gün dövme yaptırmıştık.

Bu, Alexis'i –*karımızı*– kan dökerek ya da şefkatle, *ne gerekiyorsa* geri kazanacağımıza dair bir sözdü. Söz konusu o olunca hiçbir bedel çok yüksek değildi.

Şimdi kollarımda yatıyordu, uyurken onu tutmam için bana güveniyordu.

Bütün gece başında durup nefeslerinin yükselişini ve inişini izlemenin ruhumun özlediği şey olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Onu sıkıca kucaklamak, kalplerimiz aynı ritimde atarken boynuma doğru hafifçe horlamasını dinlemek... İşte *bunun* için doğmuştum...

Buklelerine doğru gülümsedim.

Yarışmadan önce en son ne zaman uyuduğumu, hele ki saatler boyunca huzur içinde ne zaman dinlendiğimi hatırlamıyordum.

Tek gereken karımla birlikte geçirdiğimiz bir haftalık *tecrit* olmuştu. Bu ceza, çarenin ta kendisiydi.

Uykudan ısınmış teninin üzerinde ellerimle gezinerek, sırtına rasgele dağılmış izleri tek tek yokladım. Gövdesinin ön tarafını da kaplıyorlardı.

Cildi bir hayatta kalma mozaiğiydi: Sigara yanıkları, göğüskemiğinin üzerinde bir hançer yarası, dal uçlarını andıran sivri izler, sanki bir tezgâhın köşesine fırlatılmış gibi kusursuz kenarların bıraktığı çöküntüler.

Dudaklarım titredi, aşağı doğru kıvrıldı.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, gözlerim nemden bulanıklaşırken göğsüm düzensizce inip kalkıyordu.

Hayat karım için kolay olmamıştı fakat o dayanmıştı ve hâlâ bu kadar *iyi* kalabilmişti.

Ona âşık olmamıza şaşmamak gerekirdi. Alexis yeryüzündeki hiç kimseye benzemiyordu. *Angelus Romae*. Hiçbir yaratık, hiçbir Spartalı ya da insan onunla kıyaslanamazdı.

O ilahîydi.

O benim karımdı.

O benim diğer ruhumdu.

Seni yeniden buldum.

@ayisigikitap

41

EN BÜYÜK VÂRİS

AUGUSTUS: SGY 10. GÜN

Parlak bir yaz günüydü; dağ havası kır çiçeklerinin kokusuyla doluydu. Poco omzumda oturmuş, tacını gürültüyle kemirirken mırıldanıyordu.

Dünyayı görmüştüm fakat Dolomites güzellikleriyle bambaşkaydı, gerçeküstüydü.

Kutsal topraklar.

Elektrikli kubbe, ışığı yakaladıkça uğulduyordu.

Taşın üzerindeki siyah yanık izleri, bir gün önce cehennem ateşinin yandığına dair tek işaretti.

Önümde Alexis, Charlie'ye yaslanmıştı; arkadaşları için duydukları korkuyla parmak eklemleri bembeyaz olmuş hâlde el ele tutuşuyorlardı.

Kharon, ona hediye ettiği kolyeyi parmaklarıyla yokluyor, dövmeli başparmağıyla ensesinin arkasını okşuyordu.

Karıma bakmak bile göğsümü sızlatıyordu, bizim için fazla iyiydi fakat içten içe biliyordum ki *hiçbir şey* beni onun yanından ayıramazdı.

Kharon da aynı şekilde hissediyordu.

Buklelerinden birini parmağıma doladım, o da omzunun üzerinden bana gülümsedi.

Kara kalbim parça parça oldu.

Karıma inanılmaz derecede takıntılıydım.

Öyle takıntılıydım ki içimde keskin bir endişe vardı çünkü stadyumun kenarında Zeus, omuzlarından elektrik kıvılcımları saçarak kibirli bir şekilde bakıyordu.

Ne tür bir oyun oynuyor bu herif?

Akhilleus ve Patro'nun ya da herhangi birimizin, Medusa'ya yardım ettiğinden şüphelenmesi için hiçbir sebep yoktu.

Drex elinde geniş bir kılıçla kuma çıktığında stadyumda hafif bir alkış koptu.

Korkmuş görünüyordu.

Alexis ayağa kalktı ve tüm gücüyle bağırarak alkışladı.

Helen, Charlie ve Agatha da ona katılarak gergin genç adam için tezahürat yaptılar.

"Vay canına," diye alaycı bir şekilde mırıldandı Kharon.

Onu tekmeledim.

Pişman görünmüyordu.

Hâlâ onların dostluğuna duyduğu kıskançlığı atlatamamıştı (ben de atlatamamıştım).

Zeus "Bir tur, iki görev!" diye duyurdu. Ünlü şimşek asası belirgin bir şekilde yoktu. "Katılan ilk Olimposlu için." Kafası karışık bir alkış tufanı daha koptu. Sparta ne hissedeceğini bilemiyordu.

Drex omuzlarını geriye çekti, kılıcını girişe doğrulttu.

Kapı açıldı.

Kumun üzerine iki egzotik görünümlü yaratık çıktı: Kimeralar.

Kalabalık "Vov," dedi.

Kimeralar üç başlı yaratıklardı. Bir aslan gövdesi, sırtlarının ortasından çıkan bir keçi başı ve yılan başıyla biten bir kuyruğa sahiplerdi. Nadir yaratıklardı ve Kuzey Afrika'nın vahşi doğasında yaşarlardı.

Onlar kendisine doğru yaklaşırken Drex gözle görülür şekilde titredi. Olimposlular ona karşı nazik davranıyordu.

Bu onun için çabuk bitmeliydi.

Kimeralar, Nemea aslanlarının yarısı kadar büyüklükteydi ve tehlikeli olsalar da kısa boyları nedeniyle yalnızca beşinci sınıf yaratıklardı. Çok küçük miktarda ateş püskürtürlerdi.

Ona bir şey olmayacaktı.

İki yaratık da kumun üzerinde Drex'e doğru atıldı. Ağızlarını açtılar, alevler çenelerinden fışkırdı.

Drex arkasını dönüp onlardan kaçmaya başladı.

Ne yapıyor bu? Şaşkınlıkla Kharon'a baktım.

Alexis ağzını kapatarak çığlık attı, korkudan titriyordu.

Kharon gözlerini devirdi ve üşengeç bir şekilde ayağa kalktı.

"Bıçaklasana işte!" diye bağırdı bariz bir şeyi söyler gibi sıkılmış bir tonla (öyleydi).

Ne yazık ki Drex pek zeki değildi.

Otuz dakika sonra kapı açıldı. Zeus "Tur sonu," diye duyurdu bıkkınlıkla.

Hiç *bıçaklanmamış* iki Kimera, Drex'i kumun etrafında kovalarken yorgunluktan soluyordu. Hakkını vermeliyim, çocuk dayanıklıydı.

Son yarım saattir iki yaratıktan da kaçmayı başarmıştı. Ancak öldürme konusunda sıfır yeteneği vardı ve önemli olan diğer her konuda hayal kırıklığıydı.

Drex hızla sola kıvrıldı, yaratıklardan biri onu takip etmeye çalışırken sağa doğru yuvarlandı.

Kalabalıktan hafif bir kahkaha yükseldi.

Teknik olarak bir tur otuz dakika sonra bitiyordu ve bu sürede arenadan çıkabilirdin fakat kaybederdin.

Hiçbir yaralanmamış Yeraltı dünyası üyesi şimdiye kadar o yolu seçmemişti.

Çünkü gururumuz vardı ve acınası değildik.

"KOŞ, başarabilirsin!" diye bağırdı Alexis, Drex açık kapıya doğru var gücüyle koşarken.

Kesinlikle başaramaz.

Drex stadyumdan dışarı atladı ve bir alkış ve kahkaha tufanı koptu. Olimposlu muhafızlar silahlarıyla dışarı koştular. *Pat. Pat.* Her iki Kimera da gözlerinden vurularak öldü.

Cesetler sürüklenerek götürülürken kalabalık alkışladı.

Zeus başını salladı ve platformun üzerinden kuvvet alanının içinden atlayarak kuma indi.

Muhafızlar Drex'i tekrar arenaya götürdü.

Zeus elinde Vulcan metaliyle çocuğa doğru yürüdü.

İnsanlar bunun gereksiz olduğunu bağırırken, her yerden yuhalamalar yankılandı. Görünüşe göre Sparta, Olimposlu melez için üzülmüştü, bizim gibi acı çekmeyi hak etmiyordu.

"İki görev boşa gitti," diye iç çekti Zeus.

Çocuk *toga*'sının üstünü açarken sabırla bekledi.

Zeus geri çekildi ve yuvarlak metal aleti açıkta kalan göğsünün üzerine doğrulttu. Uzattığı kolu kıvılcımlarla parlıyor ve parmaklarında metal sararıyordu; damgaları hızla derisine yerleştirdi.

Drex acı içinde çığlık attı.

Kalabalık sempatiyle irkildi.

Zeus, çocuğun omzuna elini koydu ve sanki özür dilemeye çalışıyormuş gibi ona cesaret verici bir gülümsemeyle bir şeyler fısıldadı.

Drex ona alaycı bir şekilde baktı, ifadesi açıkça düşmancaydı.

Belki de onu sonunda bir Yeraltı Canavarı yaparız.

Zeus, Drex'e öne doğru yürümesini işaret etti, sonra da stadyumdan onun arkasından çıktı.

Herkes çıkmak için ayağa kalktı.

Bizim bölüm çıkarken Helen'e kocaman sarıldım.

Omuzunun üzerinden Charlie'ye sessizce "Yerde uyuyor olsan iyi olur," diye fısıldadım.

Ahlaksız bir şey ima ettiğim için dehşete düşmüş gibi başını evet anlamında şiddetle salladı.

Helen'i isteksizce serbest bırakırken içim rahatladı.

Bunu asla yüksek sesle söylemezdim fakat Charlie'ye sahip olduğu için minnettardım; onun Helen'e nasıl baktığını görmüştüm. İyi bir çocuktu.

Yetişme şekli suçtu.

Alexis, onu sempozyuma götürürken bana yaslandı.

Çok daha iyisini hak ediyorlardı.

Drex bizden birkaç dakika sonra geldi, çoğunlukla yara almamış gibi görünüyordu. *Toga*'sının altından bandajlar görünüyordu. Belli ki onu tedavi edip ardından salmışlardı.

"Drex!" diye seslendi Alexis onu görünce, kolumu bırakıp ona doğru koştu.

Çocuk onu görünce gülümsedi ve odanın kenarında sohbete daldılar.

Kharon peşinden gitmeye yeltendi fakat onu tuttum.

"O sadece arkadaşı," diye sakin bir şekilde hatırlattım (ve kendime de).

"Ondan hiç hoşlanmıyorum."

"Biliyorum."

O gece yatakta, Kharon ve ben Alexis'i aramızda tutarken üçümüz de hiçbir şey konuşmadık.

Söylenmemiş gerçek havada asılı kaldı.

Yarın sıra Kharon'daydı, savaşacaktı.

SGY 11. Gon

Kolezyumda yine parlak bir yaz günüydü.

Teşekkürler Kronos.

Zeus, Kharon'un dövüşü sırasında onu tehdit etmek için asasını kullanamayacaktı. Küçük bir teselli.

Alexis'i göğsüme sıkıca bastırarak deliksiz uyumuştum. Gecenin bir yarısında onu Kharon'un kollarından çekip kendi kollarıma almıştım.

Hayatımda yaptığım en iyi şeydi.

Onun uykulu yüzüne uyanmak, muhteşem bir günbatımına uyanmak gibiydi; parlak, *sıcak*, kusursuz.

Şimdi bile önümdeki sırada Charlie'ye doğru eğilirken altın sarısı bukleleri yüzünün etrafında bir hale oluşturuyordu.

Angelus Romae.

Sızlayan göğsüme elimi bastırdım.

Onu kollarımın arasına almak, nefes almak istemek kadar güçlü bir arzuydu.

Benim kadınım.

Ruhumun bekçisi.

Ona duyduğum aşk açgözlüydü, yeni türden bir delilikti.

Beni kavrayan o şiddetli duygular dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Birkaç sıra ötede Akhilleus rahatsız olurcasına kıpırdandı. Yüzünün üst yarısı morluklarla kaplıydı; derisi şişmiş, yeşile dönmeye başlamıştı.

Patro yanındaki koltukta dimdik oturuyordu, kopmuş tendonu hâlâ kalın sargılarla sarılıydı. Akhilleus'un de ayak bileğinde benzer bir sargı vardı.

İkisi de sakat bırakılmıştı.

Göğüskafesimin içinde karmaşık duygular kaynıyordu; şu an en sevdiğim insanlar değillerdi fakat benim sorumluluğum altındaydılar. Akhilleus, bizim eskiden *Korkular Hanedanı* dediğimiz yerin, Ares Hanedanı'nın bir başka kurbanıydı. Onlar benim sorumluluğumdaydı. Üvey kardeşlerimdi.

Suçluluk duygusu beni kemiriyordu.

Hermos ile Agatha biraz ileride oturuyordu, onlar da morluklar içindeydi.

Hepsini yüzüstü bırakmıştım.

Drex, Alexis'in dikkatini çekmeye çalışırken önümde bir ses çıkardı ve dirseğiyle Alexis'in yanına hafifçe dokundu. Alexis, Charlie'ye işaret diliyle bir şeyler anlatmaya ve fısıldamaya devam etti.

Drex onu tekrar dürttü.

Derin bir nefes aldım.

Dünkü turdan beri neredeyse sürekli karımın yanına sokuluyordu ve artık sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Kıskançlık sorunu olan tek kişi Kharon değildi.

Drex'in dirseği koluna değdi ve Alexis ona dönüp ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. Birlikte gülüştüler, aralarında özel bir şaka paylaşıyorlardı.

Aklımda olsun: Sol dirseğini kır.

Alexis arkasını dönüp bana, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bir bakış fırlattı.

Ben de ona gülümsedim.

Kaşlarını çattı. Drex'e bakarken "*Kes* şunu," dedi.

"Neyi keseyim?" diye sahte bir şaşkınlıkla mırıldandım.

Alexis gözlerini devirdi ve tekrar Drex'e döndü; konuşurken yüzü yumuşak ve ışıl ışıldı, ellerini sallayarak heyecanla bir şeyler anlatıyordu.

Derin bir iç çektim. Belli ki onun arkadaşlığından hoşlanıyordu ve ona kötü bir şey olursa üzülecekti.

Aklımda olsun: Parçalanmış dirsek kaza gibi görünsün.

Kalabalık tezahürata başlayınca zemin titredi.

Ayak vuruşu. Alkış.

"Avcı!"

Ayak vuruşu. Alkış.

"Avcı!"

Ayak vuruşu. Alkış.

"Avcı!"

Güneş ışığı kumdan yansıyarak sert bir parıltı oluşturdu.

Kharon, Cehennem ve Tazı'nın iki yanında, ışığa doğru ağır adımlarla dışarı çıktı.

Nefesler tutuldu, tezahürat bir an kesildi sonra yeniden devam etti.

Sparta, Kharon'un cehennem tazılarını görmeye alışkın değildi. Olimposlular onu her zaman zayıf bulmuş, çok vahşi olduğu için bir koruyucusu olamayacağını söyleyerek eleştirmişlerdi fakat onda sadece bir değil, iki tane vardı ve bunlar canavarvariydi.

Üçü yan yana, uyum içinde ilerledi, iskelet dövmeleri bambaşka bir anlam kazanmıştı.

Koluna asılı gümüş bir yay parladı. Artemis bunu fark edince oturduğu yerde kaskatı kesildi.

Kharon onun silahını bilerek seçmişti.

Artemis onu gizlice reddetmiş, bir utanç kaynağı demişti ama Sparta'nın geri kalanı onun hâlâ Artemis Hanedanı'nı temsil ettiğini düşünüyordu.

Kharon, onun temsil ettiği her şeyle alay ediyordu.

Gururlandım.

Çocukken bacaklarını sakatlamışlar ve kumun üzerinde çaresizce sürünürken izlemişlerdi. Sonra Olimposlular onu tekrar arenaya sürüklemiş, göğsünü acıdan bayılana kadar dağlamış ve ikinci kez sürünerek çıkması için orada bırakmışlardı.

Onu yıktıklarını sanmışlardı.

Fakat Kharon şimdi sırıtıyor, dünyanın derdini umursamadan yürüyor ve bunu yüzlerine vuruyordu. Attığı her adımda

dizimden yukarı keskin bir acı yükseliyordu fakat o en ufak bir şey belli etmiyordu.

Stadyum giderek artan bir coşkuyla "*Artemis Hanedanı!*" diye tezahürat yapıyordu. Hiçbiri onun katlandığı cehennemi kavrayamazdı bile.

Eğer Ares Hanedanı tamamen fiziksel işkenceyle ilgiliyse Artemis Hanedanı psikolojik oyunların bir ön çalışmasıydı.

Kharon ona selam verdiğinde Artemis'in etrafında kızıl bir sis genişledi.

Arenanın ortasında durdu, sırtındaki kılıftan gümüş bir ok çekti ve yayını gerdi.

"Artemis Hanedanı... Avcı... Artemis Hanedanı ..." Tezahüratın desibeli, tüm Sparta katıldıkça arttı.

Kapı yavaşça açıldı.

Gaaaak.

Deri gibi siyah ve yeşil pullar kumun üzerinde kayarak ilerledi.

Biri çığlık attı.

Arenanın etrafında çatırdamalar yankılandı, insanlar duman bulutları içinde kayboldu, korkak Olimposlular güvenli yerlere kaçtı.

Yine mi?

Hades öfkeyle ellerini yumruk yaptı ve bağırdı: "Kronos aşkına bu da ne?" Tüm liderler ayağa kalktı. Afrodit aşağı, Zeus'a doğru parmağını uzattı. "KENDİNİ AÇIKLA."

Zeus gözlerini Kharon'dan ayırmadı.

Üç Tifon kumun üzerinde kayarak ilerledi.

Altı metre uzunluğunda, kalın karınlı, yılanı andıran yaratıkların geniş, insansı yüzlerinde korkunç gagalar vardı. Şap. Şap. Şap. Kısa, deri gibi siyah kanatlar hareket ederken işlevsizce çırpınıyordu.

Yedinci sınıf yaratıklar.

Sınıflandırma: Görüldüğü yerde öldür.

Adriyatik Denizi'ndeki terk edilmiş adalarda yaşarlardı. Geceleri, sualtı mağaralarında yaşayan köpekbalıklarını avlamak için suya doğru sürünmeleriyle kötü bir üne sahiptiler. Son derece bölgesel ve tehlikeliydiler; tükürükleri eti *kaynatırdı.*

Sparta'nın en büyük canavarları.

Zeus, onların Kharon'a doğru ilerleyişini izlerken dişlerinin arasında elektrik çatırdadı ve gülümsedi.

Evet, bu savaştı.

Gaaaak.

Kharon bir ok fırlattı ve kusursuz bir isabetle ok, Tifonlardan birinin açık gagasının derinliklerine saplandı.

Yeşil kan fışkırdı.

Yaratık boğulurken öğürdü, kuyruğu altında çılgınca savruluyordu. Bir ok önce bir gözüne, sonra diğerine saplandı. Canavar kuma düştü, silahla boğulurken seğiriyordu.

Fakat diğer iki Tifon doğrudan Kharon'a yönelmişti.

Tifonlardan biri tükürdü, Kharon ve iki cehennem tazı aynı anda yuvarlandı. Az önce durduğu yerde kumu eriten ve cızırdayan yapışkan yığını kıl payı atlattılar.

Kalan iki Tifon'un etrafında dönerek koştular.

Gaaaak.

Kharon açık gagaya doğru bir ok daha fırlattı. İkinci canavar da boğuldu, çırpındı. Cehennem ve Tazı arkadan atladı, dişleri yaratığın yılan gibi boynuna derinlemesine saplandı, onu parçaladılar.

Ayakta kalan son Tifon kendi etrafında döndü, gözü Kharon'un üzerindeydi. Kharon yayı gerip etrafında dolaşıyor, bekliyordu.

Kuş bu kez gaklamadı.

Zaman uzadı fakat yaratık gagasını hiç tam açmadı.

Diğerlerinden daha zekiydi, öğrenmişti.

Bunun yerine, başını yana savurdu, gagasının çatlağından yakıcı tükürükler fışkırdı.

Kharon sıçradı, kalabalık çığlık attı, tehlikeyi kıl payı atlatmıştı.

Cehennem ve Tazı, ikinci Tifon'un üzerinden atlayıp indiler ve yere yakın bir şekilde çömelerek son yaratığın arkasında pozisyon aldılar. Kharon onun karşısında gerildi.

Üçü de bekliyordu, devasa canavarı köşeye sıkıştırmışlardı.

Kharon yavaşça arkasına uzanıp bir ok daha aldı.

Tifon yeniden tükürdü ve ileri doğru patlarcasına atıldı; Kharon da onu karşılamak için dümdüz yukarı sıçradı. Güçlü bir hamleyle oku yaratığın kafatasının tepesinden aşağı sapladı.

Göğsümde dayanılmaz bir acı patladı ve gözlerimin önünde yıldızlar çaktı.

Yakında biri nefes nefese kaldı.

Fakat acıdan oluşan bir sisin içinden zar zor görebiliyordum; kısılmış kirpiklerimin arasından baktım. *BAM.* Yaratık kuma yığıldı ve Kharon yuvarlanarak uzaklaştı. Tazıları leşin üzerine atladı, yeşil kan sıçrarken işini tamamen bitirdiler.

Her şey bulanıklaştı.

Kalabalık nefessiz kalmıştı. Nedenini göremiyordum.

Kumdaki görüntüye gözlerimi kısarak baktım, zonklayan acının içinden odaklanmaya çalıştım.

Kharon pembe göğsünün yanını tutarak sendeleyerek ayağa kalktı. *Toga*'sı yanmış ve kaynayan, kabaran derisini ortaya çıkarmıştı. Göğsünden tükürük damlıyordu.

Tıbbi yardıma ihtiyacı vardı.

Benim yaralanmamış göğsüm de aynı anda zonkluyordu.

Tıbbi yardıma ihtiyacımız vardı.

Kalabalık, düşüp düşmeyeceğini görmek için sessizleşti.

Kharon gümüş yayını sağlam koluyla kaldırdı ve Artemis'e doğrulttu.

Selam verdi.

Kavgayı izlemek için kalanlar tezahürat yapıp ayaklarını yere vurarak alkışladı, bütün bu gösterişi seviyorlardı.

Öne doğru eğildim ve bayılmamaya çalıştım.

Git ve yardım getir. Çabuk.

Derisi âdeta kemiklerine kadar eriyen Kharon arenadan yavaşça ve umursamazca çıktı.

Onu öldürecektim.

Derim kaynar gibi yanarken sendeleyerek ayağa kalktım. Yardım aldığından emin olmam gerekiyordu.

Görüş alanımda bir hareket oldu ve göğsümü tutarken kusmamaya çalıştım.

Drex ve Charlie çılgınca el kol hareketleri yapıyordu, eğilmişlerdi... Alexis'in üzerine mi?

Karım koltuğuna yığılmış göğsünü tutuyordu; yüzü solgundu, nefes almak için çabalarken ağzı ardına kadar açıktı.

Olamaz.

Dünyam altüst oldu.

Her şey ağır çekime girdi; sendeleyip sürünerek ona doğru ilerledim. Çocukları kenara itip *toga*'sını aşağı çektim, göğüskemiğinde yara var mı diye inceledim.

Hiçbir şey yoktu.

Hayır.

Gözleri donuklaşmış, yüzü dayanılmaz bir acıyla gerilmişti.

"Sen..." Sesim boğuk çıkıyordu; sanki çok, çok uzaktan, başka birinden gelmiş gibiydi. "Bu *mümkün* değil."

Gözlerimi kırptım, Alexis'in yanında yarı baygın bir hâlde yere yığılmıştım. Nasıl oraya geçtiğimi hatırlamıyordum.

Kirpikleri titredi, yüzü acıyla doluydu.

"Sen de... hissediyor musun?"

Ağır çekimde Alexis başını salladı, kendi içine doğru kıvrıldı. "*SİKTİR.*"

Biri beni ondan uzaklaştırmaya çalışınca körlemesine bir yumruk savurdum; acı bedenimde titriyor, ön tarafımdan aşağı kızgın lav gibi akıyordu.

Yanımda işkenceyle kıvranan Alexis'in beni anlamasını sağlamaya çalışarak "*KHARON... YARDIM ET!*" diye kükredim.

Hades yüzüme bir tokat attı.

Hiçbir şey hissetmedim.

Göğüskemiğim boyunca yayılan acı dayanılmayacak kadar şiddetliydi.

Beni kendine çekerken yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "Ona ne oluyor? Ne olduğunu açıkla..."

Bilincimi kaybetmeye başlarken sesi gidip geliyordu, sonra birdenbire yükseldi: "*Alexis'e yardım et, Alexis'e yardım et, Alexis'e yardım et.*" Tekrarlayan düşünce beni uyanık tutan tek şeydi.

"Augustus, ne olduğunu açıkla..." Hades beni ileri geri sarstı.

Poco sanki yardım etmeye çalışıyor gibi yukarı tırmanıp kalplerimizin olduğu yere sürtündü.

Hades, yüzüme doğru "*KIZIMIN NEDEN ACI ÇEKTİĞİNİ HEMEN AÇIKLA!*" diye haykırdı, sözleri sisin içinden geçip bana ulaştı.

"Kharon..." diye nefes nefese kaldım. "Bağımız... acısını... hissediyorum... o... *yardım et...*"

Hades'in gözleri panikle büyüdü ve silueti bulanıklaştı. *Çatırt...* Bir anda uzaklaştı.

Onu düzeltecek.

Benim de yapmam gereken şey buydu fakat neredeyse hiç hareket edemiyordum.

Yan tarafıma doğru güçlükle döndüm. Alexis'in yüzü benimkine çok yakındı.

İkimiz de hırıltılı sesler çıkartarak nefes alıyorduk.

Acı çekiyorduk.

Gözlerimden damlayan kan, alnına sıçradı.

"Seni seviyorum," diye dudaklarımı oynattım, konuşamıyordum, görüş alanımın kenarları zifiri karanlığa dönüyordu.

Acıyla inledi. "Ben de... seni... seviyorum."

Tırnaklarımı taşa saplayarak yüzüne uzandım.

Duramazdım, bunu düzeltmem gerekiyordu, ona yardım etmem gerekiyordu.

Alexis bana güveniyordu.

Ya karımı kurtaracaktım ya da denerken ölecektim.

Kronos ikimizi de kurtarsın.

42

AVCI

Kharon: SGY 11. Gün

İleriye atılan her adım, bir milyon mil gibiydi.

Cızırt.

Et kaynıyor, köpürüyor, kum ve taş etrafımı bulanıklaştırırken eriyordu.

Parlak güneş ışığı acıyı grotesk hâle getiriyordu.

Saklanacak yer yoktu.

Burnumdan nefes nefese soluyor, her adımda çürüyen etim sarsılıyordu. Dilimi ısırdım, bakır tadı alıyordum. Tifon'un tükürüğü göğsüme damlıyor, kaslarımı eritiyor, kemiklerimi yiyordu.

"*Avcı... Avcı... Avcı!*" Sparta benim için tezahürat yapıyordu, ses eksik kulağımda bozulup çarpıtılıyordu.

Yıllar önce bulunduğum yerde olmak için öldürürdüm fakat şimdi zaferin içi boştu.

Açık kapıya doğru ağır ağır yürürken, yüzüme hâlâ sakin bir ifade yapışmış hâlde, ağzım kapalı olarak çığlık attım. Arkamdaki arenada üç ölü Tifon parçalanmış şekilde yatıyordu.

Dizlerim titrerken, kaynayıp emülsiyon hâline gelen parçalarım patlıyor, damlıyordu.

Yeraltı dünyasının olduğu yöne doğru alaycı bir gülümsemeyle baktım; Artemis ve Erebus izliyordu.

Beni bir daha asla dizlerimin üzerinde yakalayamayacaklardı.

10 metre.

Zor nefes alarak, tüm gücümle odaklandım.

Beş.

İki.

Bir.

Arenadan fırladım, basamağı çıkıp kolezyuma ulaştım ve yere yığıldım.

Çatırt.

Hades beni yakaladı.

Acı içinde çığlık atıp seğirerek kollarında kıvrandım.

Hades, Alexis hakkında anlaşılmaz bir şeyler bağırdı.

Beyaz bir *toga* görüş alanıma girdi, kıvılcımlar saçıldı, bir el uzandı.

Bir kavga vardı. Bağırışlar. Dudaklarıma bir şişe bastırıldı. Zeus beni Hades'in kollarından çekip aldı.

Her şey karardı.

"Uyan!" Buz gibi su yüzüme sıçradı ve öksürerek kendime geldim. İlk fark ettiğim şey omzum ve göğsüm boyunca yayılan yakıcı acıydı.

Meşale ışığı alçak bir tavanı aydınlatıyordu.

Bir sandalyeye zincirlenmiştim, alçak metal bir masanın önünde oturuyordum, küçük bir... mahzende mi?

Kafatası yığınları duvarları boydan boya kaplayacak şekilde üst üste dizilmişti. Hava soğuk ve nemliydi. Dolomites Kolezyumu'nun altındaki labirent gibi odalardan birindeydim.

Zeus masanın karşısında oturuyordu, fırtına grisi gözleri bana tiksintiyle bakıyordu.

Küçük bir cam şişeyi metal masaya vurarak "Medusa nerede?" diye sordu. Tiz sesi sertçe yankılandı.

Ağzımı açtım. Göğsüme dayanılmaz bir acı yayıldı, hava ağzımdan ıslık çalar gibi geçti.

Zeus birine "Konuşabilmesi için daha fazla merhem lazım," dedi.

Her şey dönüyordu.

Bir muhafız, benim üzerime eğilip bir kavanoz macun uzattı. Sert eller mahvolmuş derime değiyordu; çığlık attım, hava kaburgalarımın boşluğundan ıslık çalar gibi geçti.

Karanlık beni içine çekti.

Buz gibi su yüzümü ıslattı. "Uyan!"

Öksürerek kendime geldim.

Acı hâlâ vardı fakat biraz hafiflemişti.

Zeus hâlâ loş masada karşımda oturuyordu. "Konuşabiliyor musun?" diye sordu, dilinin üzerinde elektrik ışığı parlıyordu.

Görüşüm ikiye katlandı, iki Zeus bana beklentiyle bakıyordu.

"KONUŞ!"

"Ne?"

"İyi," dedi Zeus sakin bir şekilde. Ağzına kadar dolu olan bir cam şişeyi havaya kaldırdı. "Dediğim gibi, *bu*..." meşale ışığında yeşil sıvıyı çevirdi. "Bu senin teşvik primin." Şişenin yan tarafında Asklepios'un Asası damgalanmıştı.

Başımı geri attım, nefes nefese kaldım.

"Ne olduğunu sormayacak mısın?"

Ağzımı açtım ve üzerime kustum.

Zeus "Pekâlâ, anlatacağım," dedi sakin bir şekilde. "Bundan küçük bir yudum aldın, bu sayede komada değilsin. Bu ileri düzey bir Olimpos şifa toniği; çok pahalı, laboratuvarımızın en yeni teknolojisi... Bunu içtiğinde neredeyse hiçbir acı hissetmeyeceksin. Dünyayı değiştirecek."

Görüşüm üç katına çıktı.

Üç Zeus bana bakıyordu, üç cam şişe dönüyordu.

Zeus yavaşça "Eğer Medusa'nın nerede olduğunu söylersen, toniği sana vereceğim," dedi.

Sıçmıştım.

"Bilmiyorum..." diye güçsüzce çöktüm. Bu doğruydu.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yalancı." Ayağa kalkarken metal taşa çarptı. "O *senin* kız kardeşin, bunu yapan sen olmalısın..." Masanın üzerinden eğildi. "O CANAVARI nerede sakladığını söyle!"

"B-ben... bilmiyorum..."

Zeus bana tokat atınca başım yana savruldu.

Muhafızlar kıvılcımlar saçan coplarla mekânı doldurdu.

Zaman, acının bulanıklığında büküldü.

Yüzümün önünde bir şişe sallanıyordu.

Metal gıcırdadı.

"B-ben... bilmiyorum... Medusa," diye fısıldadı birisi tekrar tekrar, belki de bendim.

Daha fazla darbe indi.

Zeus önümde sakin bir şekilde duruyordu. "Bilmem gerekiyor. O doğru mu söylüyor?"

Kim doğru mu söylüyor?

Patro'nun yüzü önce bulanıklaştı sonra netleşti.

"Unutma eğer bana yalan söylersen," dedi Zeus sessizce, "Akhilleus Ölüler Diyarı'na gönderilecek."

Patro bana doğru eğildi, ağzı hareket ediyordu. "Medusa'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Kimle konuşuyor?

"Kharon cevap ver!" diye Patro bağırdı.

"Hayır."

Patro yüzümü inceledi ve omuzları rahatlamış şekilde düştü. "Doğruyu söylüyor."

Zeus sessizdi.

Patro daha fazla soru sordu ve birisi cevap verdi; belki de bendim.

Dudaklarıma bir cam parçası bastırıldı.

Boğazımdan aşağıya pürüzsüz bir sıvı aktı.

Sanki bir düğmeye basıldı, acı kesildi, hiçbir şey hissetmedim.

Yüzümden sıcak kan damlarken bir sandalyeye zincirlenmiş oturuyordum. Gözlerim neredeyse tamamen şişmişti ve sadece küçük çatlaklardan görebiliyordum.

Patro ve Zeus tartışıyordu.

"Birinin Medusa'nın nerede olduğunu bilmesi gerekiyor." Zeus dişlerini sıktı. "Sparta'nın güvenliği tehlikede."

"Sana zaten söyledim... Bizim bir ilgimiz yok," dedi Patro sakin bir şekilde. "Belki Olimposluları sorgulamalısın."

Zeus bana işaret etti. "Onu buradan çıkarın... Hemen."

Birkaç dakika sonra, Patro'nun yanında topallayarak yürüyordum; destek almak için omzuna tutunuyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum fakat vücudum iş birliği yapmıyordu, balçık içinden yürüyormuş gibi ilerliyordum.

Beni yeraltı tünellerinden geçirirken "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bağırmaktan boğuklaşmış sesimle.

Sessizlik uzadı.

"Arkadaşlığımızı... özledim." Patro öylesine sessiz konuştu ki neredeyse duymuyordum.

Ona yaslandım. "Ben de."

"Beni affet," dedi, sesi titriyordu. "O önce bizimdi... ona mentorluk yapmak bizim görevimizdi. Çabalamıştık. Onu önemsiyoruz... Doğru olanı yapmaya çalışıyorduk..."

"Dur," dedim yumuşakça. "Yapma."

Patro durdu, ben de ona yaslandım.

Beni tutarak döndü, meşale ışığı yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. "Neden?" diye sordu. "Neden bırakıp gidemiyorsun ve..."

"Çünkü..." şiddetle öksürdüm. "Onu... *seviyorum.*"

Patro'nun yüzü hayal kırıklığıyla düştü.

"O da... seni önemsiyor," diye fısıldadım. "Seni affetmemi isterdi... Onu daha net görebilmek için gözlerimi daha fazla açmaya çalıştım fakat yapamadım. "Ben de seni önemsiyorum, çok fazla." Dilim ağır ve kuruydu, zorlayarak "Seni önemsiyorum. Seni özlüyorum... fakat bunu şu an yapamam," dedim.

Patro beni kucaklayıp daha sıkı sarıldı. Başımı omzuna yasladım, nefes nefese kalmıştım.

Sonunda ayrıldık ve mağaramsı geniş koridorda sendeleyerek yürümeye devam ettik.

Kan bağıyla değil, gönül bağıyla birbirine bağlı iki kardeştik.

Saatler geçmiş gibi gelen bir sürenin ardından, ayrı ayrı tahsis edilmiş hapishanelerimize geri döndük. Kapılarımızın önünde muhafızlar bekliyordu.

Patro alnını benimkine değdirdi.

Kendi yollarımıza gittik.

Kapılarımız gürültüyle kapandı.

"Sevgililerim..." Öksürdüm "...eve geldim."

Karanlıkta sendeledim, harap olmuş kıyafetlerimi çıkardım.

Olimposlu bir doktorun yaralarıma bandaj sardığını, bana bir iğne yaptığını ve uyuyup iyileşmemi söylediğini silik bir şekilde hatırlıyordum.

Kimse cevap vermedi.

Şişmiş gözlerimi ovuşturarak yatağa odaklanmam birkaç saniye sürdü: Augustus cenin pozisyonda yatıyordu, vücudu Alexis'in kıpırdamasını engelliyordu. Hava ter ve acı kokuyordu.

Siktir, her şeyi hissedebiliyordu.

Dikkatlice yatağın kenarına oturdum. Yatak sallandı ve Augustus doğruldu fakat Alexis hâlâ uyuyordu.

"Ne?" diye hırıltıyla sordum; yüzündeki ifade hoşuma gitmemişti.

"Alexis..." Augustus, acımın artçı şoklarıyla seğirerek elleriyle yüzünü sıvazladı.

"Ne?" diye tekrar ettim, yanında yatarken başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"O... o... o..." Augustus, ona bakarken cümlesini tamamlayamadı.

"O... ne?"

Bana döndü. "Alexis bizim acımızı hissedebiliyor."

Kafamda statik elektriklenme oluştu.

Bu demek olurdu ki...

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Ben daha yeni işkence görmüştüm ve o da işkence görmüştü.

Düşüyordum. Hızla düşüyordum.

"Nefes al!" Augustus'un sesi, görüş alanımı siyah noktalarla doldururken üzerimde yankılandı. "Nefes al, Kharon!"

Biri yere düşerken bir kargaşa çıktı, belki de bendim.

Gözlerimi kırptım.

Augustus beni dik tuttu.

Tekrar gözlerimi kırptım.

Augustus elleriyle çenemi açtı.

Hava, aç bir adam gibi ciğerlerime doldu. Nihayet nefes darlığı durduğunda, Augustus nazikçe beni yatağa geri yatırdı.

Alexis oturdu, bana doğru eğildi, iki renkli gözleri şok içinde genişlemişti.

"Üzgünüm." Sesim çatladı, acı ruhumu ezip geçiyordu. "Çok... üzgünüm. Neden... bize söylemedin?"

Yumuşak parmaklar yanağıma dokundu.

Alexis, yürek burkan bir içtenlikle "Çünkü endişelenmenizi istemedim," dedi. "Ben güçlüyüm... Benimle ilgilenmene gerek yok, yıllardır kendi başıma hayatta kalıyorum."

Görüşüm bulanıklaştı.

"Her şey benim suçum," diye fısıldadım.

Augustus, eli başımın üstünde dururken "Hayır," diye yanıtladı.

Alexis yanaklarımdaki nemi sildi, başparmakları titriyordu. "Hayır, Kharon bunu birlikte yaşıyoruz."

Elimi uzattım, parmaklarım altın sarısı bir bukleye dolandı.

"Sonsuza kadar birlikte... söz ver."

Başını salladı, kirpiklerinden bir gözyaşı süzüldü. "Lacrimosa," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Re Minör Requiem Ayininden."

Nefesi kesildi. "Bekle... Bunu biliyor musun?"

"Mozart? *Carissima*... Ben bir *piyanistim*." Öksürdüm. "Elbette biliyorum."

Alexis bana daha önce beni hiç görmemiş gibi bakıyordu. Ona ne kadar mükemmel olduğunu söylemeye çalıştım ama artık sesimi bulamıyordum.

"Şişşşt." Alexis alnımı öptü. "Uyu... iyileş."

Anladığımı göstermek için başımı salladım, "Seni seviyorum," diye fısıldadım fakat hiçbir ses çıkmadı. Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kapattım.

"*Familia*," diye fısıldadı Augustus. *Aile*.

"İkinizi de çok seviyorum," dedi Alexis, sonra kulağıma fısıldadı, "Sen benim Re minör 20 numaralı Piyano Konçertomsun."

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

Bu, Mozart'ın en romantik bestesiydi.

Döndüm, Alexis'i acıyan bedenime doğru çektim ve Augustus ikimizi de sararken ona sıkıca tutundum.

Sadece o kollarımda olduğunda uyuyabiliyordum.

SGY 12. Gün

Tak! Tak!

"Arena'ya gitme zamanı," diye bağırdı muhafızlar.

Şişmiş, kabuk bağlamış gözlerimi araladım ve etrafa baktım. Gece yarısı, Alexis'i bir kez daha üzerime tıpkı bir battaniye gibi örtmüştüm.

Kalp atışları göğsümde atıyordu.

"Augustus nerede?" Alexis üzerimden yuvarlanırken kıpırdandı ve onu tutup geri çekme isteğine karşı koydum.

Bekle, neden bizi uyandırmadı?

Boğuk bir ses bağırdı "Üç dakika!"

Küfür ederek, Alexis ve ben hızla giyindik.

Muhafızlar bizi taş labirentten geçirirken, kendimi sakinleştirmek için Alexis'in ensesine dokundum ve kolyesini okşadım.

Tribünlere çıktığımızda, parlak güneş gözümü kamaştırdı.

Hava sıcaktı. Çimen, taze çiçekler ve toprak kokusu burnumu doldurdu.

Alexis son birkaç gündür yaptığı gibi uzaklaşmadı.

Drex, Charlie ve Helen'in arkasında birlikte oturduk.

Gençler yüzümü görünce irkildiler. Morluklarım korkunç görünüyor olmalıydı.

Onlara hafif mahcup bir gülümsemeyle baktım. Üzgün olmak zordu.

Temiz sabun kokusunu içime çekerek Alexis'in varlığını hissederken, hassas duygular beni sardı. Elimi tutuyordu, bana dokunuyordu, beni seçiyordu, beni *seviyordu.*

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Augustus kılıcını tutarak ve zırh giymeden kumların üzerine yürüdüğünde kalabalık onu heyecanla alkışladı. Buna karşılık Poco, kabarık gri göbeği dışarı taşmış hâlde omzunda duruyordu. Dişleri açığa çıkmıştı, gümüş bir göğüs zırhı ve ona uygun bir Sparta miğferi takıyordu; tam savaş teçhizatı içindeydi.

Zeus, Augustus'un iki turu ve altı görevi olduğunu anons ederken statik bir cızırtı duyuldu.

Stadyum heyecandan çınladı.

Augustus gerildi, iki eliyle kılıcını kavradı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Soğuk görünüyordu.

Kapı açıldı, sırtımdan aşağı ter damlaları süzüldü. Tifonların olduğu anılar zihnime üşüştü. Alexis elimi sıkınca onun dokunuşuna odaklandım.

HIRRRRRRRR.

Dört Minotor, çoktan canavar biçimlerine bürünmüş hâlde dışarı hücum etmişti. Korkunç burunları, kıvrımlı boynuzları ve kalın, toynaklı bacakları vardı. Güçlü kollarında baltalar yukarı kalkmıştı.

Nefesler tutuldu, şaşkınlık sesleri yankılandı.

Bu *son derece* saldırgan bir ilk turdu ve görevler genelde tekrarlanmazdı. Akhilleus daha önce Minotorlarla karşılaşmıştı. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Liderler de benim değerlendirmeme katılmış olmalıydı çünkü hepsi ayağa kalktı.

Hades, Zeus'a bağırarak bir şeyler söyledi fakat ne dediğini duyamadım çünkü Alexis'in başparmağı yavaşça elimin üstünü okşuyordu.

Augustus hareket etmedi sadece yaratıklara baktı.

Gözleri yeraltı kanıyla doluydu, damlacıklar gözyaşı gibi dökülüyordu.

"DİZ ÇÖKÜN." Sesi, çarpık ve derindi, kendi sesi değildi, stadyumda patladı.

Güm.

Güm.

Güm.

Güm.

Dört Minotorun hepsi kuma yığıldı, kıllı bedenleri gevşek bir şekilde hareketsiz kaldı.

Vahşi gözleri donuklaştı.

Kalabalık gördüklerine inanamayarak ayağa fırladı. Herkes daha iyi görebilmek için öne doğru eğilip yer kapmaya çalıştı.

Augustus onlara doğru bir adım attı. "ÖLÜN!" Sesi acımasızdı.

Çat. Minotorların gözleri kafataslarından fırlayıp patladı. Beyinleri iri kulaklarından dışarı aktı.

Kısa bir ölüm sessizliği oldu, ardından stadyum tezahüratlarla yankılandı.

"İŞTE VÂRİS... İŞTE VÂRİS ... İŞTE VÂRİS!" Sparta, sergilenen saf güç karşısında aklını yitirmiş gibi çılgınca haykırdı.

Zeus kaşlarını çattı. "İkinci tur!" Dudaklarından kıvılcımlar döküldü, yanında aslanı hırlıyordu.

Kapı açıldı.

Daha fazlası mı vardı?

Karanlıkta iki korkunç Minotor belirdi. Diğerlerinden daha uzundular, kumların üzerinde yükseliyorlardı. İkisi de tam dönüşmüş hâlde birer Kiklop büyüklüğündeydi.

Ellerinde tuttukları baltalar Augustus'un bedeninden daha büyüktü.

İleri adım attıklarında toynakları kuma değdi ve Augustus, Poco'nun gözlerini nazikçe kapattı.

KÜT.

İki Minotor da ölü hâlde yerde yatıyordu.

Kalabalık yeniden şaşkınlıkla soludu fakat bu kez sessizliğe gömüldü ve öyle kaldı.

Ne yapıyor o?

Augustus her zaman gerçek gücünün tamamını dizginlerdi. Olimposlular onun ne kadar güçlü olduğunu bilseydi, bu sırtına bir hedef yüklerdi.

Tıpkı Akhilleus'a yaptıkları gibi onu da sınırlamaya çalışırlardı.

Az önce *her şeyi* riske atmıştı.

Zeus kürsüsünden Augustus'a sert bir bakış fırlattı.

Yeraltı dünyasının liderleri saygıyla alkışladı ancak yüzleri gerilmişti. Kartlarını göstermişti oysa ki diplomatik davranması gerekiyordu.

Kolezyumdaki tedirgin mırıltılardan, Sparta'da artık kimsenin ona eskisi gibi bakmayacağı anlaşılıyordu.

Poco güçlü bir çığlık attı, küçücük siyah ellerini göğüs zırhına vururken çıkan ses yankılandı.

Augustus onun bu hareketlerine gülümsedi.

Gerçekten ilginç bir görüntü oluşturuyorlardı; bir canavar ve süslü rakun.

Augustus durdu ve tribündeki bizim bölüme döndü. Kanlı gözlerini güneşten korumak için elini siper etti ve diğer elini kalbinin üzerine koydu.

"Ne... yapıyor o?" diye sordu Alexis.

Yutkundum, parmaklarım onun parmaklarına kenetlendi.

Boğazımdaki düğümle mücadele ettim. "Bu senin içindi."

"Ne?"

"Augustus... seni güvende tutmak için gücünün tamamını ortaya koydu. Minotorların ona ya da sana zarar verememesi için işi hızlıca bitirdi... Hepsi, onun acısını hissetmemen içindi."

Alexis stadyuma baktı. "Fakat şimdi ondan korkuyorlar." Sesi kısık ve tereddütlüydü.

Elini yaralı kalbimin üzerine koydum.

"Onları umursamıyor," dedim. "Bizim için önemli olan tek şey sensin."

Ona duyduğum minnettarlık artarken Augustus'a doğru başımla onayladım.

Alexis'in parmakları elimin altında titredi.

Yakında... dövüşme sırası ona gelecekti.

Elini dudaklarıma götürüp parmak boğumlarının her birini yumuşakça öptüm.

İyi olacaktı.

İyi olmak zorundaydı.

Yoksa savaşa girecektik.

43

HERAKLES'İN 12 GÖREVİ

Alexis: SGY 13. Gün

Olimposlu muhafızlar bir şeyler bağırırken yumruklar kapıya vuruldu.

Gözlerim birden açıldı.

Hayaletimsi ağrılar uzuvlarım boyunca yayıldı.

Meşale ışığı sönmeye yüz tutmuştu; kan lekeleriyle çizilmiş boş yatağın üzerinde gölgeler dans ediyordu. "Augustus... Kharon?" diye seslendim, karanlığı tarayarak.

Kimse cevap vermedi.

Fluffy Jr. inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Yerde tek başınaydı. Poco ve cehennem tazıları da ortada yoktu.

Beni terk etmezlerdi... Şimdi değil. Görevlerimden hemen önce değil. Hayatımın en önemli gününde değil.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı dışarıdaki bir muhafız.

Bir şeyler çok yanlış gidiyor.

Kalbim hızla çarparken, garip biçimde ağrıyan bacaklarımla sendeleyerek banyoya gittim ve yüzüme buz gibi su çarptım. Tek renkli gözler panik dolu bir şekilde bana geri baktı.

"ÇABUK OL!"

Saçımı aceleyle sırtımdan aşağı ördüm. Bukleler yüzümün etrafına dağıldı, umutsuzca onları bastırmaya çalıştım.

Bir muhafız bağırdı: "Bir dakika sonra içeri giriyoruz!"

Ayaklarımı botlarıma soktum, bağcıkları bağlarken parmaklarım kaydı.

Kapı aralanmaya başlarken gıcırdadı.

Ayağa kalktım, gitmeye hazırdım.

Gözlerim büyüdü ve telaşla döndüm. Yatağın üzerinden uğurlu hesap makinemi kaptım, *toga*'mın cebine sıkıştırdım ve "Nyx!" diye bağırdım.

Yastıkların arasından uykulu bir tıslama duyuldu. Yatağın üzerine atlayıp, sıcak pulları hissedene kadar elimle yokladım.

"Hayır, uykuuu," diye homurdandı Nyx. Onu yukarı çekip boynuma dolarken, neredeyse onu unutmuş olduğumu fark edince yüreğim ağzıma geldi.

PAT.

Kapı sertçe açıldı ve içeri ışık doldu.

Bir düzine muhafız bekliyordu. Titus ve Alessander grubun arkasında duruyordu. Göz göze geldiler ve bir şey söyleyeceklermiş gibi ağızlarını açtılar fakat yüzümde gördükleri şey onları durdurdu.

"YÜRÜ." Yaşlı bir muhafız içeri adım attı ve kıvılcımlar saçan copunu koridora doğru uzattı.

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Fluffy Jr. odadan dışarı koşarken havladı.

"Hayır, dur. Bu..." Ağzım açık kaldı. "*Tanrım.*"

Muhafızlar onun önünden sendeleyerek çekildi.

Fluffy Jr. sanki bir büyüme atağı daha geçirmişti. Başı artık göğsüme kadar geliyordu, bedeni korkutucu derecede orantısızdı.

Sırtı hâlâ aşırı derecede şişikti ve dövüşecek durumda değildi.

"Yürü!" Bir muhafız beni itince Fluffy Jr. hırladı.

Bizi labirentin içinden götürürlerken, önde ve arkada yürüyen muhafızların botları taş zeminde uyum içinde yankılanıyordu.

Nyx omuzlarımın etrafında yavaşça süzüldü.

Sağa, daha önce görmediğim bir mağaraya döndük. Duvarları gümüşle kaplı, bakır meşalelerin asılı olduğu bir odaya açılıyordu.

"BİRİNİ SEÇ." Bir muhafız işaret etti.

Duvarların her santimi silahlarla kaplıydı; kılıçlar, baltalar, bıçaklar, kırbaçlar, ninja yıldızları.

Manuel silahlarla daha yeni antrenman yapmaya başlamıştık, özellikle daha iyi olduğum hiçbir silah yoktu.

Bunu yapabilirsin, Alexis.

Her yandan bağırışlar yankılanıyordu; muhafızlar etrafımı sarmış, bir şeyler haykırıyordu. Kıvılcımlar saçan coplar üzerime doğrultulmuştu, elektriğin yakınlığından dişlerim sızlıyordu. Fluffy Jr. inledi, ıslak burnunu yüzüme sürttü.

Dizlerimin üzerine çöktüğümü fark etmemiştim bile.

Yapma. Kendini toparla.

Hızlı hızlı nefes alarak ayağa kalktım. Her ne kadar bu his korkuya benziyor olsa da cesaretimi topladım,

"Kullanması en kolay silah hangisi?" diye Nyx'e fısıldadım.

"Bir mızrak," diye tısladı.

Ucu ok biçiminde olan uzun bir titanyum sırığı duvardan çektim.

Seçimimi idrak edemeden, dar odadan dışarı itildim ve farklı bir labirent yoluna girdim.

Metal ellerimde serindi, neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Muhafızlar önümde durdu. Hep birlikte kenara çekilerek geniş bir kapıyı ortaya çıkardılar. Titus öne çıkıp bir kolu çevirdi. "Üzgünüm," dedi. "Her şey için."

"Kes sesini." Onu görmezden gelmeye çalıştım. Kapı yavaşça yükseldi.

Dehşet, kaburgalarımı tek tek çatlatıyor, göğsümü içe doğru çökertiyordu.

Siktir.

En kötü senaryoydu; gün karanlık ve fırtınalıydı. Rüzgâr şiddetle esiyor ve bulutlar gökyüzünde dönüp duruyordu.

Kalabalık stadyumda uğultulu bir tartışma dolaşıyordu.

"HADİ!" Bir muhafız beni öne doğru itti.

Tökezleyerek dışarı çıktım, Nyx omuzlarımın etrafında gerildi ve Fluffy Jr. başını dikleştirdi.

Fısıltılar stadyum boyunca yayıldı.

"HERAKLES, ON İKİ GÖREV!" Zeus kürsünün ucundan bana yukarıdan bakıyordu, uzun beyaz *toga*'sı rüzgârda savruluyordu. Elinde uğursuz asasını tutuyordu, tepesindeki altın kartal kıvılcımlar saçıyordu.

Tehlikenin içindesin.

Zeus'un aslanı yanında kükredi, tezahüratlar gök gürültüsü gibi patladı.

Arenanın tam ortasında durana kadar bir trans hâlinde yürüdüm.

Kuvvet alanının öte tarafındaki stadyum titreşiyor ve bozulmuş gibi görünüyordu. Neon yeşili çizgiler titreşerek parlıyordu, derim karıncalandı.

Fısıltılar bir ilahiye dönüştü ve tüm Sparta "*Angelus Romae... Angelus Romae... Angelus Romae!*" diye bağırana kadar yayıldı.

Kolezyum gözümün önünden kaybolurken geçmişe savruldum.

Augustus beni göğsüne bastırmıştı, kollarında taşıyarak bir Roma sokağında ilerliyordu. Yağmur yüzüme çarpıyordu. İnsanlar "Angelus Romae!" diye bağırarak uzanıyor, başıma dokunuyordu. Kharon, başı kanlar içinde, Augustus'a tutunmuş hâlde onlara söyleniyordu. Arkada zincire vurulmuş Titanlar çığlık atıyordu.

Augustus bana baktı, beni kollarında tutarken, gece yarısı kadar koyu gözleri yoğun ve sarsıcıydı.

Gözlerimi kırpıştırdım.

Şimdiki zaman yeniden netleşti.

Elimde bir mızrakla Dolomites Kolezyumu'nun ortasında duruyordum. Kapı tekrar yükseliyordu ve Sparta kan istiyordu.

Karanlığın içinde birden fazla gölge hareket etti.

Bir, iki, üç, dört, beş...

"Ah, hadi ama."

Sekiz devasa Nemea aslanı sıcak kumların üzerine çıkarak ağır ağır ilerledi. Koca bir aslan sürüsü.

İlk tur sadece *dört* kişiyle yapılacaktı.

Yeraltı dünyası öfkeyle patladı ancak bağırışları giderek artan ayak sesleri ve tezahüratlar arasında kayboldu. "ANGELUS ROMAE!"

Zeus kürsünün kenarında durmuş, sakin bir şekilde izliyordu.

Haç işareti yaptım.

Tüyler ürpertici bir hırıltı yankılandı ve bakışlarım tekrar kuma döndü.

Nemea aslanları yaklaşıyor, her iki tarafta da büyük bir daire oluşturarak bana her yönden saldırmaya hazırlanıyorlardı.

Mızrağımı iki elimle kavradım ve ileri doğru uzattım.

Demek böyle bitiyor.

Nyx omuzlarımın etrafında dolandı. "Onlara sapla," diye tısladı. "Isıracağım."

Fluffy Jr. canavarlara doğru hırladı; sesi onlarınki kadar derin ve korkunçtu. Onlardan yaklaşık bir kafa boyu daha uzundu.

Bir Nemea aslanı ağzını geriye doğru eğdi ve kükredi.

İki tanesi öne doğru hücum etti; biri arkamda, biri önümdeydi.

Fluffy Jr. arkamdakiyle buluşmak için koştu.

Çömelerek silahımı kaldırdım.

Bir aslan doğrudan bana doğru gelirken canımı kurtarmak için koşma isteğime karşı koydum, havada uçarak atladı.

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Nyx.

Hafif bir şekilde eğilerek, uzun mızrağımın ucunu dümdüz yukarı doğru havaya kaldırdım, kollarım titreyerek dirence karşı sabit tuttum.

Kan ve bağırsaklar yağdı.

Aslanın hamle gücü onu başımın üzerinden aşırdı ve mızrak boynundan karnına kadar bedenini yardı.

Kumun üzerine yığıldı, seğiriyordu, her yer kan içindeydi. Nyx boynumdan sıçradı ve aslan hareketsiz kaldı. Ölmüştü. "Özür dilerim," diye fısıldadım, parmaklarım kramp girene kadar mızrağımı sıkıca tutarken.

Kalabalık çılgına döndü.

Umarım üzülecek bir ailesi yoktur.

VAY CANINA.

Döndüm, Fluffy Jr. aslanın boğazını koparıp çıkarmıştı ve ölü bedeninin üzerinde duruyordu; ağzından kan damlıyordu.

Üzerinde sevinçle zıplayıp onu paramparça ediyordu. Sırtındaki şişlik de parlıyordu. *Yoksa... hareket mi ediyor?*

Başka bir kükreme yankılandı.

Nyx geri dönerek yanıma geldi, pulları bileğimin etrafında kaydı.

"İki tanesi gitti, altı kaldı," diye tısladı. "Kolay."

Sanki onu duymuşlar gibi üç aslan birlikte ileri atıldı.

"Soldakini ben alıyorum!" diye bağırdı Nyx, heyecanlı bir sesle. Ben ortadakine döndüm, Fluffy Jr. ise sağımdakine doğru fırladı.

Bu kez aslan öne atılmadı.

Mızrağımın önünde durdu ve kükredi.

İçimden dehşete kapılmış gibi çığlık atıyordum. Dışarıdan ise yaratığa doğru hamle yapıyordum. Aslan sendeleyerek geri çekildi, dişleri parladı.

Göz ucuyla bir aslanın yere yığılıp çırpınarak öldüğünü gördüm. *Nyx.* Kalabalıktan şaşkın bir uğultu yükseldi.

Kumların öte yanından Fluffy Jr.'ın dövüştüğüne dair kükremeler ve homurtular geliyordu.

Bir hareket belirdi ve mızrağımı sallayarak geriye doğru kaçtım.

Ellerimi ürkütücü bir titreme sardı. Mızrağı sıkı tutmak zorlaştı.

Aman Tanrım. Geriye kalan dört aslan, en zayıf avı, *beni* hissederek öne doğru yaklaştı.

Altın kürkleri parıldıyordu, ağızları açık ve hazırdı.

Geri çekilerek mızrağı ileri geri sallamaya devam ettim.

Peşimden geldiler, avlarıyla oynuyor, bir fırsat bekliyorlardı.

İşte böyle öldüm.

"Gücün!" diye bağırdı Hades yakındaki bir yerden, mesajının geri kalanı çığlık atan kalabalık tarafından bastırıldı.

Tabii ya.

Nasıl kullanacağımı bilmediğim güç!

Siktir.

Avuçlarım yanıyordu.

Aslanlar yaklaşıyordu.

Bir anlık dikkatsizlik bile beni ölümüne parçalayabilirdi. Eğer onlara kanımı akıtacak kadar yaklaşsaydım, çoktan ölmüş olurdum.

Kör noktamda bir hareket belirdi.

Yavaş çekimde, başımı yana çevirdim.

Bir aslan doğrudan üzerime atıldı; pençeleri açılmış, çenesi ardına kadar gerilmişti. Gelişini fark etmemiştim; saldırmaya zaman yoktu.

Mızrağımı iki elimle kavradım ve savunma amaçlı yukarı kaldırdım, gözlerim kapalıydı.

Yüzlerce kilo ağırlığındaki yaratık bedenime çarptı. Bir şey kafama vurdu; yıldızları gördüm. Dişleri boynuma saplandı. Mızrağı açık çenesine doğrulttum; dişleri titanyumda tıkırdadı. Zar zor geri tuttum. Salya üzerime damladı. Pençeleri yanımı çizdi. Çığlık attım. Nefesi sıcaktı. Dişler gittikçe yaklaştı. Kollarım artık dayanamadı.

Ağırlık üzerime çöktü ve kuma gömüldüm.

Nefesim kesildi.

Her yerim acıyordu.

Titriyordum, acıdan kıvranıyordum, sızlayan bir ceset gibiydim.

Burada biraz dinleneceğim.

"Onu öldürdüm," diye tısladı Nyx bir yerlerden. "*Hareket et!*"

Ezici ağırlığı ittim ama kıpırdamadı. Panik bastırdı. Umutsuzluk gözlerimi yaşarttı; çırpınıp yeniden ittim. Yaratık bir santim bile oynamadı.

Hıçkırarak ağladım.

Bir şey tarafından kuma sabitlenmiştim.

Ağırlık kalktı ve nefes nefese kaldım, gevşek bir şekilde uzandım. Her şey bulanıktı, görüş alanım küçük bir aralıktı.

Gözlerimi kısarak Fluffy Jr.'ın... bir aslanın bacağını aşağı indirdiğini gördüm, gerçekten gördüm mü?

Beni kurtarmıştı.

Bu bir mucizeydi.

Nyx yanımda bir yerde tısladı ve Fluffy Jr. hırladı.

Hâlâ üç Nemea aslanı etrafımızda dönüyordu.

Henüz mucize değildi.

Her şey yavaşladı, kumların üzerinde kollarımı ve bacaklarımı açmış uzanıyordum, yarı koma hâlindeydim, vücudum ezilmekten zayıflamıştı. Coşkulu bir his üzerime dalga dalga yayıldı. Dünya ile birlikte dönüyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

"*Alexis... ben yaralandım,*" diye tısladı Nyx bir yerlerden zayıf bir sesle.

Aksiyon yeniden başladı, ellerim sanki yanıyormuş gibi vızıldıyordu; yanma dayanılmazdı.

Yan tarafımda zonklayan bir ağrı vardı. Stadyum "*Herakles!*" diye tezahürat yapıyordu.

Nyx ve Fluffy Jr. tehlikedeydi.

Kalk.

Bana ihtiyaçları vardı.

Şimdi kalk.

Zar zor görebiliyordum, yan tarafıma döndüm, ellerimle kumda umutsuzca arama yaptım.

Parmaklarım kalın, yapışkan bir ıslaklığa değdiğinde bir şey sıçradı. İçine metal bir direk gömülmüştü.

Gözlerimi kısarak aşağıya baktım.

Kan gölünde yatıyordum, avuçlarım kanla kaplıydı, karıncalanma şiddetlendi.

Bir aslanın hırlaması havada yankılandı ve tüylerim diken diken oldu.

Onlara yardım et.

Parmaklarım kayarken mızrağımı kavradım ve sendeleyerek ayağa kalktım, acı beni güçsüz düşürdü. Nefes almaya çalışırken ağzımdan safra damlıyordu.

Artık zaman kalmamıştı.

Fluffy Jr. kumda yuvarlanırken uludu ve hırlayarak sıçradığında bir anda yok oldu. Bir aslanla dövüşürken çeneleri çarpıştı.

Fakat ona bakamadım çünkü iki aslan alçalarak bana doğru yaklaşıyordu. Öldürmeye geliyorlardı.

Fırtına bulutları çoğaldıkça gökyüzü kararırdı.

Parmaklarım cızırdıyordu. Daha iyi bilmeseydim, yandıklarını düşünürdüm.

Yanmıyorlardı.

Sadece kafamın içindeydi.

Hepsi zihnimdeydi. Sonsuz zihinsel mücadelelerden ve ölüm düşüncelerinden o kadar yorulmuştum ki.

Zayıf olmaktan yorulmuştum.

Başarısız olmaktan yorulmuştum.

Savunmasız olmaktan yorulmuştum.

Saldırıya uğramaktan yorulmuştum.

Savaşmaktan yorulmuştum.

Bacaklarımı açtım ve kolumu geri çektiğim anda bir aslan korkunç bir kükremeyle sıçradı. Mızrağımı ona fırlattım ve aslan boğuk bir çığlık attı, yere çarptı ve önümden kayarak geçti.

Silahımı kapmak için hareket edecek zaman yoktu. Diğer aslan çoktan sıçramıştı, doğrudan boğazıma doğru geliyordu.

Tanrı ruhumu korusun.

Başımı eğdim.

Aslan üzerime çarptı, yıldızlar patladı, her yer acı doluydu. Yine, yüzüstü karanlığa daldım. Ait olduğum yere geri dönmüştüm.

Uzaklardan boğulma sesleri yankılandı ve her şey durdu.

Zaman garip bir şekilde büküldü.

Parlak bir ışık vardı.

Gözlerimi kırpıştırmaya çalıştım ama sağ gözüm ancak ufacık bir aralıktan açılabildi.

Yan yatıyordum, altın rengi kürke bakıyordum, kumdan boğuluyordum.

Öksürerek, kirli taneleri tükürdüm ve sırtüstü döndüm.

Aslan yanımda hareketsiz yatıyordu. Nefes almıyordu. Bu demekti ki... ölmüştü ve ben bir şekilde hâlâ yaşıyordum.

Biri aslanı öldürmüştü. Beni kurtarmışlardı. Canavarı öldürmüşlerdi.

Hoş bir karıncalanma avuçlarımı okşadı, ellerimden parmaklarıma doğru aktı.

Işık daha da parladı.

Sol elimle cebimi yokladım ve grafik hesap makinem sağlam göründüğü için rahat bir nefes aldım. Kharon kurşungeçirmez olduğu konusunda şaka yapmıyormuş.

Yarı ölü, yarı diri hissederek gülümseyip çenemi kaldırdım ve kurtarıcımı aradım. *Augustus, Kharon, Hades, Persephone?*

Hafiflik hissi yavaş yavaş kayboldu.

Başka kimse yoktu.

Kaşlarımı çattım.

Tamamen yalnızdım, arenanın ortasında kollarımı ve bacaklarımı açmış yatıyordum. Kanla kaplı kumların üzerinde, kurşuni gökyüzünde bulutlar hızla geçiyordu.

Etrafımda bağırsaklar vardı. Ölü aslanlarla çevrilmiştim.

Korku, derin dişlerini boğazıma geçirdi.

Düşünceler parçalandı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Aşağıya baktım, bir cevap arıyordum.

Bir sebep.

Beni kim kurtardı?

Başımı yana eğdim, yapış yapış buklelerim dökülürken aşağı baktım.

Kolumun bronz teni lekesizdi ve her şey aynıydı. Pazum, dirseğim, ön kolum, elim ve parmaklarım... Sağ elimi çevirdiğimde nefesim kesildi.

Aman Tanrım.

Doğrulup geriye doğru sendeledim, kuma umutsuzca tekme attım fakat serap kaybolmadı. Elimdeki ağır yük hâkim oldu.

Bu hiç de mucize değil.

Bu Peder John'un hoşuna gitmezdi.

Kimse gelmemişti, kimse beni kurtarmamıştı, başka kimse canavarı öldürmemişti.

Şişmiş gözüm zonkluyordu. Gözümü açıp daha iyi görmek için çabaladım. Dudaklarımı yaladım ve bir kez daha elimdeki şeyi çevirdim.

Elimde bir cisim tutuyordum.

Kalın, kızıl bir çubuktu. Ucu son derece keskindi ve geniş ucunda bir top vardı.

Bu da neydi?

Daha önce gördüğüm hiçbir silaha benzemiyordu.

Ayrıca tamamen kırmızı renkten yapılmıştı. Elimde tamamen kıpkırmızı çubuk benzeri nesne vardı; yani bu benim *kanımdı.*

Ucuna aslan tüyleri yapışmıştı, yavaşça kumların üzerine baktım. Bana saldıran aslanın karnı yırtılmıştı. Dudaklarında köpük vardı.

Benim kanımdı.

Benim zehrimdi.

Duyguların ağırlığıyla, karıncalanan parmaklarımı gevşettim.

Çubuk havada eridi; bıraktığım yerde kumların üzerinde tüten bir kan havuzu yayıldı.

Yavaş çekimde, karıncalanan parmaklarımla, cızırdayan kan yığınının önüne diz çöktüm.

Yüzüm kanda yanıyordu, bir gözüm şişmiş ve kararmıştı; zar zor açıktı, diğeri ise görmeyen beyaz bir gözdü.

Kendimi tanıyamadım.

Parmaklarım yapışkan sıvıya, sertleşmiş ve yeniden şekillenmiş kana değdikçe karıncalanma yoğunlaştı. Çubuğu kavradım.

Yine bir ucu sivri, diğer ucu yuvarlaktı.

Elimde ağır ve kalındı, sanki kullanılacak bir silah değil de yüksekte tutulması gereken bir asa gibiydi.

Bu... nedir?

Acı dolu bir inilti yankılandı ve Fluffy Jr. sendeleyerek ayağa kalktı, bana doğru sendeledi; yüzünün beyaz tüyleri kırmızıya boyanmıştı.

Vücudunda derin pençe izleri vardı.

Sol elimle ona uzandım.

Bir patlama sesi yükseldi; kum çizmelerimin altında titredi, sol kulağım korkunç bir uğultuyla çınladı ve kaynağı ararken tökezleyip düştüm.

Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı; ses tribünlerden geliyordu.

Sparta ayağa kalkmış, tezahürat yapıyordu.

Bedenleri, vızıldayan elektrik alanının ötesine doğru bükülmüştü.

"Herakles... Herakles... Herakles... Herakles!"

Zeus, kürsüsünden aşağı bakıyordu, asası etrafında kıvılcımlar sıçrıyordu. Aslanı karnının üstünde yatıyordu, başını arenadan çevirmişti.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibine yığıldı ve neden bu kadar yalnız hissettiğimi fark edince paniğim arttı.

"NYX?" diye bağırdım, stadyumun kükremesi yüzünden kendimi duyamıyordum.

Ayaklarımın yakınında kum hareket etti ve hafif bir tıslama duyuldu.

Serin, kanlı pullar yavaşça bacağımın etrafında süründü.

Eğildim. "İyi misin?" diye bağırdım, kendi sesimi zar zor duyabiliyordum.

Nyx güçsüz bir sesle "Küçük... yaralı," diye tısladı. "Uyku... lazım... iyileşmek..." Sözlerinin sadece birkaçını yakalayabildim.

Canı pahasına tutunduğu bacağımdan aşağıya sıcaklık damlıyordu.

Titreyen parmaklarımı pullarına götürdüm.

Kanıyordu.

Yoğun şekilde.

Şişmiş gözlerimle görmeye çalışarak doğruldum, kulaklarımdaki çınlama yüzünden zar zor duyabiliyordum. Buz gibi korku, yerini ateşli ve tehlikeli bir şeye bıraktı.

Bütün bunlar Zeus'un suçuydu.

Her.

Bir.

Parçası.

Hiçbir zaman böyle nefret duygusu hissetmemiştim fakat şimdi içimi kaynatan bir öfke sardı.

On bir yaşındaki Alexis, harap bir karavanın içinde dimdik duruyor ve iki cani yetişkinle yüzleşiyordu.

Çubuğun yuvarlak ucunu Zeus'a doğru kaldırdım.

Yirmi yaşındaki Alexis, Sparta'nın katil liderine karşı durdu. İnsanlar ona bir tanrı gibi tapıyordu fakat o hâlâ sadece bir adamdı.

Zeus altın kaşını kaldırdı ve hareketimi taklit ederek asasını bana doğru indirdi.

Yap şunu.

Çarp beni.

Hades bir şey haykırdı ve sisi stadyumu doldurdu. Sparta savaşın eşiğindeydi.

Karşılıklı garantili yokoluş.

Persephone çığlık attı.

Kalabalık feryat ediyordu, sis çoğalıyordu.

Uzaklarda şimşek çaktı.

"*Ne yaptığını biliyorum*!" diye bütün gücümle haykırdım. Eğer burada öleceksem şunu bilecekti; Sparta'yı da yanımda götürecektim.

İnsan dünyası zaten darmadağın olmuştu. Spartalılar yara almadan kurtulmayı hak etmiyorlardı.

Zeus etkilenmemişti.

Çubuğu ona doğrultmaya devam ettim.

Hades gürledi ve Zeus döndü, sisle kaplı stadyuma bakarken geri çekildi.

Zeus asasını indirdi, benden uzağa çevirdi.

Yavaşça, Hades'in mürekkep gibi koyu gücü de dağıldı.

Yaratıklar ve Spartalılar koltuklarında sindi, savaş kıl payı önlendi.

Zeus tekrar arenaya döndü. "İKİNCİ TUR!"

Kapı yavaşça yükseldi.

Tanrısal olmayan tanıdık bir çığlık arenada yankılandı.

Şaşkınlık dolu mırıldanmalar ve soluk alışlar korosu yükseldi.

"BUNA NASIL CÜRET EDERSİN!" diye Ares'in sesi gürledi.

Hades "ONLAR SORUŞTURMA ALTINDA!" diye bağırdı. "BU DA NE?"

Zeus'un sesi stadyumda yankılandı. "Federasyon bunun, onun gücünü sınamak için uygun olduğuna karar verdi. Onları daha önce yendi, yine yapabilir."

"SAVAŞ MI İSTİYORSUN!" diye karşılık verdi Hades.

"HAYIR," diye gürledi Zeus. "BEN SPARTA İÇİN EN İYİSİNİ İSTİYORUM... Bu *onun* onuruna bağlı, gücünü kanıtlamak zorunda." Asasını salladı. "Beni... bunu kullanmaya mecbur bırakma."

Mutlak güç mutlak olarak yozlaştırır. Lord Acton bu anı önceden gören kader gücüne sahip bir Spartalı olmalıydı.

Yeraltı dünyasına doğru dönerek başımı hayır anlamında salladım, umarım Hades mesajı anlamıştır.

Bu benim görevimdi, *benim* intikamımdı.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde inledi ve Nyx hâlâ hareketsiz, bacağıma sarılı duruyordu.

Acı zonkluyordu. Görüş alanım hızla daralıyordu.

Kapı tamamen açıldı.

Kabulleniş beni sardı; sınırıma ulaşmıştım, hissedecek duygu kalmamıştı.

CİYAAAK.

44

HERAKLES'İN 12 GÖREVİ DEVAM EDİYOR

ALEXIS

Ses, kolezyumu doldurdu.

Derin bir korku beni olduğum yere mıhladı.

Spartalılar dehşet içinde çığlık atıyordu.

Fluffy Jr. yanımda titredi, sırtındaki şişlik parlak bir şekilde ışıldarken inliyordu.

Karanlığın içinden iki bulanık canavar ağır adımlarla çıktı, sırtlarından nesneler çıkıntı yapıyordu.

Titanlar.

Tırtıklı kanatlar sırtlarından dışarı uzanıyordu, dudaklarından altın etiketler geçirilmişti. Bunlar, Roma'da savaştığım aynı iki Titan'dı.

Bir kez daha zincirlerinden kurtulmuşlardı.

Federasyonun onlara etiket taktırmasının sebebi bu muydu? Planları başından beri bu muydu?

Artık zihnimde en ufak bir şüphe kalmamıştı. Zeus beni ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Her şey bulanıktı, renkler birbirine karışıyordu. Cebimdeki grafik hesap makinesini sıkıca kavradım, diğer elimle de o garip çubuğu tuttum.

Ciyaaaak.

Titanlar çenelerini açtılar; gözleri sadece bana kilitlenmişti.

Yüzüm kalbimle aynı ritimde zonklarken onlara baktım.

CIIIIRT.

Titanlar hareket etmemişti.

Yavaş çekimde aşağı baktım. Ses Fluffy Jr.'dan gelmişti.

CIIIIRT.

Sırtındaki şişlik ortadan ikiye ayrılmıştı. Bir şey... ortaya çıkıyordu?

Titanlar aynı anda çığlık attılar, derimsi kanatlarını çırpıyorlardı.

Başımı aniden yukarı kaldırdım.

Ter damlaları şişmiş gözlerimi yakıyordu. Görüş alanım kötüleşti. Bir an için her şey karardı. Görüşümü netleştirmek için başımı salladım.

Her iki Titan da öne doğru eğilirken, saldırıya hazır olarak yamalı kanatlar genişçe açıldı.

Fluffy Jr. ayaklarımın dibinde kumları tekmeleyerek uludu, başka bir yırtılma sesi yankılandı fakat aşağı bakmaya vaktim yoktu.

Kolumu kaldırdım ve kanlı çubuğun sivri ucunu canavarlara doğru tuttum.

Titanlar çığlık attı.

Koşmaya çoktan başlamıştım; kumun üzerinde depar atıyor ve çubuğu yüksekte tutuyordum.

Kanatlarını çırptılar ve siyah parıltılar hâlinde bana doğru atıldılar.

Ciğerlerim şişiyor, yan tarafım zonkluyordu; bacaklarımı var gücümle hareket ettirirken kum etrafa saçılıyordu.

Hava ıslık çaldı.

Savrulan pençelerden kaçındım ve ağır çubuğu iki elimle bir beyzbol sopası gibi savurdum.

Pençeleri beni parçalarken zaten harap olmuş yan tarafım keskin bir acıyla kavruluyordu. Yüzüme doğru çığlık atıyorlardı, ben de karşılık olarak çığlık attım. Sesimiz boğuk çıktı. *Mozart bunu sevmezdi.*

Üçümüz de sendelerken siyah kanatlar yüksek sesle çırpınıyordu. İkisini de vuruşumla yaralamıştım ve gücüm aktifleşirken

göğsümün içinde patlayan bir acı vardı. Kanım içlerine girmişti, onları *yutuyordu, yiyordu.*

Titanlar dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından köpükler akıyordu.

Yan tarafımı tuttum; aslanın pençesiyle açılmış derin izlerden sızan yapışkan kan parmaklarımı kaplıyordu.

Titanların hırıltıları sustu, bağları koparken hepsi birden bana baktı. *18 yaşındaki Mary Shelley,* Frankenstein*'ı yazarken bana göz kırptı.*

Geriye doğru çekildim.

Kaçacak yer yoktu, çelik kapı hâlâ kapalıydı.

Tur henüz bitmemişti ve elektrik telleri yukarıda uğulduyordu, kaçıp gidemiyordum.

Yaralarım zonkluyordu.

Çok fazla kan kaybediyordum.

Kanlı kumda, canavarlardan ve kendi başarısızlıklarımdan uzaklaşarak, Fluffy Jr.'a doğru acı içinde inleyerek sendeledim.

Stadyum tamamen sessizdi.

Çubuğumu bırakınca kan göletine düşüp cızırdadı. Fluffy Jr.'ın yanında dizlerimin üzerine çöktüm, Nyx'e baskı yapmamak için döndüm.

Hâlâ karnının üzerine yığılmış, ağır ağır nefes alıyordu.

Arkasında mukus ve... sivri bir şey yayılmıştı. Yarısı kumla kaplıydı, kısıtlı görüşümle ne olduğunu anlamak imkânsızdı.

Anlamak için zamanım kalmamıştı.

Ağzına yapıştım ve yüzüne öpücükler kondurdum.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldadım, bu sözler dudaklarımdan dökülürken gözyaşlarım aktı.

Arkamda Titanlar çığlık attı.

Elimi bacağım boyunca, Nyx'in kanla kaplı pullarına doğru sürttüm. Kelimeler, fısıltılar, yakarışlar... Ne söylediğimden emin değildim.

Çocukken Montana'da soğukta, insan türünden canavarlarla çevrili, aç ve güçsüz, yapayalnız öleceğimi düşünürdüm.

Fakat bunun yerine, pek çok kişi tarafından sevilirken öleceğim ve ölümüm kıyamet niteliğinde bir savaşı başlatacaktı. Her iki düşünce de teselli ediciydi.

Parmaklarımı kana batırdım ve avucumda bir çubuk katılaştı. Bunu kuma sapladım ve Fluffy Jr.'a yaslanarak kendimi yukarı çektim.

Canavarlarla savaşarak ölmek, onların ayakları altında korkak bir hayat sürerek yaşamaktan daha iyiydi.

Yanımda bir şey yumuşacık hareket etti.

Aman Tanrım.

Fluffy Jr. yüksek bir kanat çırpma sesiyle ayağa kalktı. Benim üzerimde yükseliyordu, başı benimkinden daha uzundu. Ağzını açtı ve çıkan ses, anılarımdan fırlamış gibiydi.

Hayvanat bahçesinin arkasından gelen o korkunç sesti.

Kanat çırpmaları yankılandı, uzuvları hareket etti, parlak mavi tüyleri parıldadı.

Fluffy Jr. daha yüksek bir şekilde kükredi, sırtından görkemli kanatlar çıktı.

Aman Tanrım.

Tüylerim diken diken oldu.

Augustus yanılmıştı.

Fluffy Jr. tüy döken nadir yaratıklardan biriydi ve az önce yeni *kanatlar* çıkarmıştı. Parlak mavinin göz alıcı tonlarındaydı, tıpkı efsanelerden fırlamış gibiydi.

Aslında bir at ile bağ kurmuştum ve her şey anlam kazanmıştı, o *gerçekten* de en zeki olan değildi.

O bir melezdi; yarı köpek, yarı Pegasus.

Kanat açıklığı en az dokuz metreydi. Titanlardan bile büyüktü, tüyleri görkemliydi.

Fluffy Jr. başını aşağı eğdi, sanki bana hazır olup olmadığımı soruyordu; kararlılık ve sevgi aramızdaki bağı titreştiriyordu.

Niyeti açıktı.

Üzerine tırmanabilmem için bedenini kuma doğru alçaltıtı.

Yanlışlıkla ona zarar vermeyeyim diye *kın asamı* dışarı doğru tutarak sırtına tırmandım.

Kalın boynunun dibine oturdum, bir atın üzerine oturur gibi iki yanına bacaklarımı yerleştirdim.

Tüm görkemiyle doğruldu.

Kanatlar aşağı doğru çırpıldı, hava uğuldadı. Kanla kaplanmış kumun üzerinden sarsıntılı bir şekilde yukarı doğru uçtuk.

Yukarıdan bakınca dünya ağır çekimde ilerliyor gibiydi.

Zeus kürsüsünün ucunda duruyordu, beyazlar içindeydi ve elinde asasını tutuyordu. Hades yer değiştirmiş, şimdi Kerberos'la birlikte Zeus'un yolunu kesmişti. Siyah *toga*'sı arkasında sürükleniyor, ayaklarının dibinde sis girdapları yükseliyordu.

Altın çağın tanrıları, bu trajik modern zamanlarda karşı karşıya geliyorlardı.

İkisi de donup kalmıştı, başları geriye doğru eğik bir şekilde beni izliyordu.

Hades, kollarını iki yana açarken sesi gururla titreşerek "*Bakın,*" dedi. "Şanlı Hades Hanedanı'nın *vârisi*!"

Zeus irkildi.

Sparta'ya senden korkmayı öğret, kızım.

İki Titan da kumdan yükselip havada bize doğru gelirken çığlıklar yankılandı; siyah benekli kanatları genişçe açılmıştı ve ayak parmakları kumun üzerinde sürünerek havada süzülüyorlardı. Fluffy Jr. gök gürültüsünü andıran bir uyarıda bulundu.

Etrafımda ışıldayan kanatlar daha hızlı çırpmaya başladı.

Kalabalık nefesini tuttu.

Elektrik şebekesinin kubbesinin hemen altına kadar yükseldik.

Titanlar bizim yüksekliğimize eşitlendi, 45 metre uzakta havada asılı duruyorlardı; gökyüzündeki canavarlar.

Güç, görülmeyi hak eder.

Çok, çok uzakta küçük bir kız, harap bir karavanın dışında bir ipten kendini kurtardı. Ormana doğru koştu, bir çitin altından geçti ve yabani çiçeklerle dolu bir tarlada yere yığıldı.

Asamı yukarı kaldırdım.

Onun için.

Avucum boyunca hoş bir uğultu titreşti.

Titreyerek dizlerimin üzerine çıktım.

Ayaklarımı yerleştirdim ve Fluffy Jr.'ın kalın sırtının ortasında yavaşça ayağa kalktım, kanatları çırparken dengemi korumak için ileri geri sallanıyordum.

Şaşkınlık dolu nefesler yankılandı.

Her yönden insanlar "Angelus Romae!" diye seslendiler.

Çığlık duyuldu.

Asamın ucunu Titanlara doğrulttum.

Siyah bir bulanıklık hâlinde üzerime doğru atıldılar.

Kana susamışlık içimde gümbür gümbür akarken her şey yavaşladı, duyularım keskinleşti.

Asamı kaldırdım ve bir kez daha savurdum. Titanlardan biri çığlık attı, uçuşun ortasında yarıldı. Göğüskemiğimin içinde acı patladı, kumun üzerine bir kaya gibi düştü.

Diğer Titan savuruşumdan kaçtı. Havada döndü ve bana doğru fırladı.

Bacaklarım açık, asayı uzatmış olarak ileri atıldım.

Boşluğun üzerinde asılıyken kalan Titan'a çarptım.

Her şey bulanıklaştı.

Pençeler yan tarafımı kazıdı. Çığlıklar yankılandı. Onu asamla bıçakladım.

Yan tarafa doğru savrulduk; yamalı kanatları ikimizi havada tutmak için çabalıyordu. Tüm gücümle aşağı doğru çekerek asamı iç organlarından geçirdim.

Rüzgâr uğuldadı. Kumlar yükseldi.

Klasik Öklid problemi: İki nokta arasındaki en kısa mesafe nedir? *Düz doğru bir çizgi.*

Birbirimize dolanmış hâlde yuvarlanarak kuma çarptığımızda basınç patladı.

Dünya durdu.

Her iki kulağımda da yüksek bir çınlama sesi yankılandı.

Kapanmış gözümden sersemlemiş şekilde bakarken her şey bulanık ve odak dışıydı.

Yan tarafıma yatmıştım.

Nyx bacağımın etrafında kıpırdanırken acıyla inledi.

Yanımda cansız bir Titan yatıyordu, açık karnından kıpkırmızı bir çubuk çıkıyordu. Her yer siyah kan içindeydi. Kanla kaplıydım.

Yan tarafıma yuvarlandım, kumları tırmalarcasına tuttum. Yerçekimine karşı mücadele ederek doğrulmaya çalıştım.

Güm.

Fluffy Jr. yanımda yere düştü.

Beyaz bir bulanıklık içinde, Titan'ın kafasını kopardı. Kemikler çatırdadı ve kırıldı. Havaya fırlattı ve bütün olarak yuttu.

"Aferin köpekçik," diye fısıldadım, parmaklarımı kumda daha da derine sokup kanlı çubuğumu iki elimle kavrayarak düşmüş Titan'ın içinden çekip çıkardım.

Yanımı tutarak kambur bir şekilde ayakta durmakta zorlanıyordum.

Acı, yaşayan ve zonklayan bir canavardı.

Arena dönüyordu.

Fluffy Jr. başını geriye eğdi ve uludu. Kulaklarımdaki boğuk ses dağıldı, yüksek ses içeri süzüldü.

Dünya yeniden harekete geçti.

Kısıtlı görüşümle arenayı taradım. Her iki Titan da başsız bir şekilde yatıyordu, organları kuma saçılmıştı.

Nyx acıyla inledi.

Pulları bacağımın etrafında buz gibi soğuktu.

Lütfen Tanrım, lütfen onu iyileştir.

Bunu gerçeğe dönüştürmeye çalışarak "İyi olacaksın," diye fısıldadım. Bacağımdan nazikçe kaldırıp bir elimle onu, diğer elimle çubuğu tuttum.

Koyu pullar belirdi. Uzun bir kesik izi vücudunu neredeyse ikiye ayırmıştı. Kan içindeydi.

Nefesim kesildi ve Fluffy Jr. yanımda inledi.

"Seni seviyorum evlat," diye tısladı Nyx güçsüzce.

"Hayır." Başımı eğip dua ederken, onu kendime sıkıca sararak, birinin onu kurtarmasını beklerken gözlerimden yaşlar aktı. Pulları cildime değdikçe üşüyordu.

Parmaklarım karıncalandı.

Kalbimdeki acı, güçlerimi aktive ettiğimde yaşadığım her şeyden daha kötüydü. Dizlerimin üzerine çöktüm. Hıçkırarak ağlıyordum.

Asamı kalbimin yanındaki Nyx'e getirdim, başımı daha da eğdim ve ikisini de kucaklayarak daha şiddetli dua ettim.

Ellerimdeki karıncalanma şiddetlendi, keskin bir acı göğüskemiğimi deldi.

Parmaklarımdan tanıdık parlak bir ışık yayıldı ve kırmızı asa altın bir parıltıyla aydınlandı. Dokunuşumun altında ısındı, yuvarlak ucu güneşten daha çok parlıyordu.

Pullar çubuğa değdikleri yerde titreşti.

Yılan derisi yavaşça kendini yeniden birleştirdi.

Saniyeler sonra Nyx başını geriye doğru kaldırdı, vücudu tamamen iyileşmişti; yüzümden rahatlama gözyaşları akıyordu.

"Çok sıcak," diye haykırdı Nyx, elimden kayıp kaçtı ve rahatlamayla titreyerek pullarını çubuğun etrafına tamamen sardı, gözleri kapalıydı. "Bunu daha önce görmüştüm... Bir rüyada."

Gökyüzü açılırken gri bulutlar gitti, altın ışınlar aşağı doğru akıyordu.

Yavaşça ayağa kalkarak, parlayan asayı güneş ışığına doğru kaldırdım, Nyx'in siyah pulları, güneş ışığında belirgin bir şekilde parıldıyordu.

Fluffy Jr. tüm heybetiyle doğruldu ve kanatlarını açtı.

Ansızın boğazım düğümlendi ve nefesim kesildi.

Ceres'in bana kader kitabında gösterdiği sayfadan kaybolmuş olan semboldü bu.

Daireli çizgi asaydı, kıvrımlı çizgi bir yılan ve bulut sandığım şeyler kanatlardı.

"*Radius Asclepii!*" diye bağırdı biri, sesinde hayranlık vardı.

Hıçkırıklarım boğazıma takıldı.

Herkes ünlü Sparta şifa sembolünün ardındaki hikâyeyi biliyordu.

Kanatlar yaratıkları, yılan yeraltı dünyasını ve parlayan asa Olimposluları temsil ediyordu.

Hades Yeraltı dünyası üyesiydi. Persephone karanlık bir yaratığın ve Demeter'in kızıydı.

Benim kökenim üçünün birleşimiydi.

Asklepios Asası'nı ışığa doğru kaldırdım, Fluffy Jr.'ın kanatları her iki tarafta da genişçe açılmıştı.

Kadim şifa sembolü –hayat ve ölümün sembolü– artık benim ellerimdeydi.

45

BUNU SANA KİM YAPTI?

ALEXIS

Sağ gözüm kısmen şişmiş ve kapanmıştı, görüşüm sadece bir yarım ay kadardı. Etrafım karanlıkla kaplıydı.

Elimdeki parlayan Asklepios Asası sıcaktı; ete kemiğe bürünmüş bir efsaneydi, kıvrılarak zehirli kandan doğmuştu. Aynı kan damarlarımda dolaşıyor, yanımdaki açık yaradan damlıyordu.

Havadaki ağır, ciddi sessizlikten, şifa sembolünü tanıyan tek kişi ben değildim.

Bu gerçek mi?

Nyx, asanın etrafında doğuştan yapıyormuş gibi sürünerek görünmez oldu. Fluffy Jr.'ın kanatları onu çerçeveledi.

Kader ilginç bir şeydi.

Onları ben mi seçtim yoksa onlar mı beni seçti?

"ÜÇÜNCÜ TUR," diyen Zeus'un sesi ölümcül sessizlikte rahatsız ediciydi.

Başımı geriye eğdim, boynumu döndürerek görmeye çalıştım.

Sparta sessizce bana bakıyordu.

"İKİ GÖREV DAHA." Zeus, asasını taşın üzerine vurdu.

Persephone ve Hades bulanık figürler hâlinde yan yana duruyordu. Gülümsediklerini, beni sevgi dolu bir gururla izlediklerini hayal ettim.

Çelik kaldırıldı.

Fluffy Jr. başını salladı, kanatlarını açtı ve kapıya doğru döndü.

Sağ gözüm zonklarken, asamı daha da yukarı kaldırdım ve bekledim.

Gelsinler.

İki gölgeli figür karanlıktan çıkıp, ayaklarının altında ısı dalgalarından oluşan bir serap yaratıyordu.

Zincirli elleriyle bana doğru ilerliyorlardı.

Kolumu indirerek, yaklaşan canavarların üzerine asanın sivri ucunu doğrulttum, öldürmeye hazırdım.

Güçlerimle ben bir katil şifacıydım; bir kadının ikili doğası.

Canavarlar yaklaşırken, netlikleri gidip geliyordu ve onları daha iyi görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Boğazım düğümlendi, nefesim kesildi.

Hayır.

Gümüş kelepçeler ellerini bağlıyordu, parlak güneş ışığı her birinin etrafında bir sis oluşturmuştu.

Yirmi beş yaşındaki Mary Shelley masasını açtı ve atan bir kalbi ortaya çıkardı.

Her şey bulanıklaştı.

Augustus ve Kharon bana doğru yaklaştı.

Gözlerimi kırptım; gölgeler ve siluetler güneşi kapatmıştı. Bir kol mesafesi kadar yakınımda, üzerime dikilmiş, kaşlarını çatarak duruyorlardı.

Yakından bakınca vücutları morluklarla kaplıydı.

Kharon hafifçe sendeledi ve Augustus tökezledi, sanki uyuşturulmuş gibiydiler. Kendilerini toparladılar, Olimpos tanrılarının onlara verdiği her neyse onun etkisine karşı mücadele ediyorlardı.

Ellerimdeki asaya baktılar, gözlerinde bir tanıma kıvılcımı çaktı.

Bu olamaz.

Stadyum ayaklarını yere vururken gürleyen bir titreşim ortalığı sarstı, bir tezahürat yükselmeye başladı:

"Angelus Romae... yarı Olimposlu, kaderin asasını taşıyor... Angelus Romae... yarı Olimposlu, kaderin asasını taşıyor."

On iki hanedanın bayrakları tribünlerde dalgalanıyordu.

Olimposlular, sanki Persephone'yi geri almışlar gibi, sanki artık onlardan biri olmuşum gibi, adamların işini bitirmem için bana bağırıyordu.

Antik kolezyum dönüyordu.

Kharon boğazını temizledi.

Başımı çevirdim.

Sadece onları yenip bilinçsiz hâle getirmen gerekiyor.

Yapamıyordum.

Anılar gözlerimin önünden geçti: *Uyurken birbirimize sarılmamız. Öpüşmeler. Duşta. Dizlerimin üzerinde. Ben bir sunağın üzerinde otururken onların bacaklarımın arasında oluşu. "Seni seviyorum," diye fısıldadılar ve ben de nefes vererek karşılık verdim, "Sizi seviyorum."*

"*Carus*'um," dedi Augustus.

Kharon çenesini ileri geri oynattı, gözleri soğuk bir şekilde yaralı tarafıma bakıyordu.

Etrafımdaki sesler şiddet için bağırıyordu. Spartalıların insanlığı medenî olduklarına inandırması, oynadıkları en büyük oyundu.

Montana'nın nükleer çorak topraklarını, harabelerini özledim.

"Alexis bize *bak*." Augustus'un sesi çelik kadar sertti.

Bakamıyordum. Paramparça olmamakla meşguldüm.

Augustus'un asker botları bir adım daha yaklaştı.

İrkildim, gözlerimi sıkıca kapadım.

"Dur," dedi Kharon yavaşça. "Alexis, bizim... şu anda... sana *zarar* vereceğimizi mi düşünüyorsun?"

Titrek bir adım geri attım ve Augustus keskin bir nefes aldı.

Kharon küfretti.

Üçümüz arasında ölümcül duygular uzanıyordu.

"Bize karşı duracaksın," pürüzsüz, erkeksi bir ses kafamın içinde yankılandı.

Ses içeriden geliyordu.

Resmen kötülüğe, şeytanî bir ele geçirme hâline, nihai bir iniş yapmıştım. Artık beni yalnızca bir şeytan çıkarma ayini kurtarabilirdi.

Bir trans hâlindeymişim gibi yukarı baktım.

Kan, Augustus'un yüzünü kaplamış, gözlerinden aşağı süzülüyordu. Kharon garip şekilde hareketsiz duruyor, çenesini sıkıp salıyordu.

"Neden?" diye sordu Kharon.

"Beni yenmek zorundasın," diye fısıldadım, sözlerin doğruluğu beni sarmıştı. "Senin damgalanmana izin vermeyeceğim... Bir daha asla. Benim için asla."

"Gerçekten senin düşündüğün şey..." Kharon'un kirpikleri, mavi değil de griye yakın soğuk gözlerinin üzerinden geçerken "Buraya gelip seninle çıplak ellerimle dövüşeceğimi mi sandın? Sevdiğim kadınla?"

Gözlerine baktım. "Evet. Çünkü ben sevdiğim adamlara bunu *yapamam.*"

Augustus sessizce bana baktı.

"Acın benim acım, sen benim lanet olası kalbim ve ruhumsun," dedi Kharon, göğsüne vururken. "Bunun *ne demek* olduğunu biliyor musun, Alexis? Seni incitmektense ölürüm daha iyi. Sana kulağımı verdim... Benden daha ne istiyorsun? Sana deli gibi âşık olduğumu kanıtlamak için ne yapmamı istiyorsun? Kalbimi söküp alsınlar mı istiyorsun?"

Korku ve öfke içimde ateş gibi yayılırken, çaresizlikle dolmuş olarak "Kaybeden ben olmalıyım!" diye sözünü kestim.

Kollarımı açtım.

"Yen beni," diye yalvardım, yan tarafımdaki yara zonkluyordu.

Kharon başını sallayarak geri çekildi. Augustus hâlâ umutsuzluğumun karşısında hareketsiz duruyordu.

"YAP!" diye bağırdım.

Hiçbiri hareket etmedi.

"Lütfen," diye fısıldadım, incinmiş bir sesle.

Yaralı gözüm kör edici gözyaşlarıyla dolarken karanlık çöktü.

"Bu sabah senin yanında olamadığımız için üzgünüz," dedi Augustus yavaşça. "Sanırım bizi sempozyumda uyuşturmuşlar. Uyandığımızda sen zaten savaşıyordun. Elektrikli kubbeyi aşmaya çalıştık, muhafızlar bizi durdurdu."

İşte bu yüzden o kadar kötü görünüyorlardı, bu yüzden kas ağrılarıyla uyanmıştım.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz," dedi Kharon acıyla. "Bu tamamen bizim suçumuz."

Gözyaşlarım daha hızlı aktı ve onlardan birine doğru sendeledim. Beni doğrulttular ve geri çekildim.

Sağ gözüm şişmişti, tamamen kördüm.

Kollarımı tekrar açtım. "Sadece benimle dövüşün!" diye yalvardım. "Sadece bitirin şu işi. *Lütfen.* Sizi seviyorum, bunu *yapamıyorum.*"

Nasırlaşmış parmaklar kelepçelerle bağlı yüzüme nazikçe dokundu. Yaklaştığını fark etmeden irkildim. "Alexis. Neden böyle davranıyorsun? Sol gözün iyi görünüyor..." Augustus sözünü yarıda keserek durdu, dişlerinin arasından ıslık gibi bir ses çıktı.

Durdu.

Aramızda yeni bir keskinlik oluştu.

"Hayır," dedi Augustus titrek bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Kharon, yaklaşırken sesi yükselmişti.

Augustus konuşmadı. Başparmağı tenimle temas ettiği yerde yanıyordu. Sanki yıldırım düşmüş gibi havadaki keskin ozon kokusu etrafı kapladı.

"Senin..." Augustus'un sesi kesildi. *Kulağınla aynı tarafta.*

Kharon yaklaştı, böylece üçümüz de göğüs göğse durduk. "Neden bahsediyorsunuz? Neler oluyor? Biri *açıklasın.*"

Gözyaşlarım durdu, bir anlık görüntü geri geldi. Augustus bana sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

"O..." Augustus'un nefesi kesildi. "Kısmen kör."

"Ne?" Kharon geri çekildi, başını salladı, kelepçeleri şıngırdadı. "Hayır, bu... bu olamaz... *olamaz.* Eğer doğru olsaydı bunu bilirdik."

Sesim çok uzaktan, sanki başka birine aitmiş gibi geliyordu.

İki adam da hareket etmedi.

Stadyum, kafa karışıklığı mırıltıları ve şiddet çağrılarıyla yankılandı.

Kharon öne atıldı, yüzü benimkine çok yaklaştı; gözlerindeki gümüş parıltıları görebileceğim kadar yakın.

"NEDEN?" diye bağırdı, sonra sesi neredeyse duyulmaz bir fısıltıya dönüştü. "Neden... sol gözünün... *kör* olduğunu bize söylemedin?"

"Çünkü..." Boğazımı temizledim. "Sorun yok."

Bana dehşetle baktılar.

"Hayatta kaldım," dedim, anlamalarını istiyordum.

Kalabalık hakaretler savurmaya başladı, onlara vermediğimiz eylemi talep ederken şiddete başvurdular.

Kharon titreyen dudaklarını alnıma bastırdı.

Birlikte derin, titrek nefesler aldık çünkü söylenecek başka söz kalmamıştı.

Augustus öne eğildi, kollarını benimkine yasladı: elleri bağlı olduğu için yapabildiği tek şey buydu—bir sarılma taklidi.

"ÜÇÜNCÜ TUR!" Zeus'un sesi gürledi, şiddetle çatırdadı. "SAVAŞIN YOKSA HEPİNİZ KAYBEDECEKSİNİZ VE DAMGALANACAKSINIZ." Asasını taş kürsüye vurdu fakat gökyüzü parlak ve maviydi. Fırtınalı hava dağıldı. Hava açılmıştı.

Ânın büyüsü bozuldu.

Geri çekildim, kocalarımdan uzaklaştım.

Burası Sparta'ydı. Biz Yeraltı dünyası sakinleriydik.

Başka seçeneğimiz yoktu, dövüşmek zorundaydık.

Ağır asayı havada sallayarak "Beni yenin," dedim. Nyx hâlâ görünmez bir şekilde asanın etrafına sarılıydı. "Hadi yapın şunu. Bitirin şu işi. Ben yapamam..."

"İkimizi de bıçakla," diye emretti Augustus doğrulurken.

"Pardon?" Başımı salladım. "Bu değil..."

Augustus acıma dolu bir bakışla bana baktı. "Bizi sen yenmek zorundasın."

Kharon başını salladı.

İkisinde de yumuşaklıktan eser kalmamıştı. Bu acımasız dünyada hayatta kalmak için zırhlarını kuşanmış, Spartalı bir sertliğe bürünmüşlerdi.

Kocalarıma bakmıyordum.

Savaş Hanedanı'nın en büyük vârisi ve Avcı, önünde acımasız, *boyun eğmez* bir şekilde duruyordu.

Demek böyle olacaktı.

Omuzlarımı geriye çekerek, onların duruşlarına eşlik ederek, Hades Hanedanı'nın vârisi olarak dik durdum.

"Beni zorla," dedim.

Augustus üzgün bir şekilde başını salladı.

"Seni uyarmaya çalıştım," diye yankılandı kafamın içinde.

Kharon bana veda ediyormuş gibi eğildi. *"Seni seviyorum."*

Augustus'a döndü. "Anlaştığımız gibi."

Ne demek istiyor?

Augustus gözleri parlayarak gözlerime bakarken Kharon arkasında kemiksiz gibi kumlara düştü.

Çığlık attım.

"Sadece baygın ve bilinçsiz," dedi ses, Augustus bir adım daha yaklaşırken, yüzünden kıpkırmızı çizgiler akıyordu.

"Sen... kafamın içindesin," dedim dehşet içinde.

"Güçlerim bağımız yüzünden değişti." Augustus'un sesi kafamın içindeydi. *"Artık... düşüncelerimi başkalarına aktarabiliyorum."*

Bir nefes aldım.

"Şimdi, karıcığım, buna son ver. Silahınla beni bıçakla."

Başımı salladım. "Ama... ama..." Kharon'un yaraları. Daha fazlasını hak etmiyor.

Augustus bana sakin bir şekilde baktı.

"Hiçbir zaman seni yenmek için kendisine izin vermeyecekti." Gözleri, kırmızıyla dolu karanlık havuzlardı. *"Sana karşı olamaz, bunu biliyorsun."*

"Hayır." Geri adım attım, bir ölü aslanın üstüne takıldım, sendeleyerek uzaklaştım, kendimi toparlamak için asamı kullandım.

O takip etti.

"Hayır. Hayır. Hayır," diye tekrarladım, geri geri giderken.

Augustus ellerinde kelepçelerle kumların üzerinden beni kovalayarak peşimden geldi.

Adım adım.

Bir avcı ve onun en sevdiği avı.

Sesi kafamda, istenmeyen bir dokunuş gibi kaldı.

Burada kazanan yoktu.

Taşa çarptım, çaresizce etrafa baktım, Augustus beni köşeye sıkıştırmıştı.

Arena'nın en ucundaydık.

Zeus'un kürsüsü yukarıda, üzerimizde süzülüyordu. Kenarda duruyordu; Cehennem'e bakıyor ve bizi izliyordu.

Nyx, asadan kayarak omuzlarıma düştü.

Kaçacak başka yerim yoktu.

Augustus, yüzü ifadesiz bir şekilde karşımda belirdi.

"*Alexis Hert,*" diye zihnimin içinde komut verdi. "*Beni hemen şimdi bıçaklayacaksın.*"

"Yapamam." Başımı çaresizce salladım, anlamasını istiyordum. "Kanım... seni öldürebilir."

Dudaklarını dümdüz bir çizgi hâline getirdi.

"*Öldürmeyeceksin. Elinde bir şans vardı ama kullanmadın.*"

"Ama öldürebilirim!"

"*Ama öldürmeyeceksin.*"

"Bunu bilmiyorsun."

"*Beni sevdiğini ve benim de seni sevdiğimi biliyorum, beni bıçakla. Şimdi.*"

"Reddediyorum!" diye bağırdım tüm gücümle.

"*Sormuyorum.*"

Nazik kocamdan geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Ares Hanedanı –Savaş Hanedanı– acımasızdı.

"Ama... ama... ama..." Beynimi zorladım, bir çözüm, bir kaçış yolu aradım.

Augustus hamle yaptı, kelepçeleri şıngırdadı. Sağ elimi ve bileğimi –asayı tuttuğum eli– yakaladı ve sıktı; tırnakları, canımı acıtacak şekilde derime battı.

"Hayır," diye fısıldadım.

"*Evet.*"

Asanın sivri ucu ona doğru yönelene kadar kolumu yavaşça çevirdi.

Augustus bir adım geri attı, hâlâ bileğimi cezalandırıcı bir sıkılıkla tutuyordu; uzun kızıl asa aramızda uzanıyor, ucu tehlikeli derecede keskin parlıyordu.

"Alexis Hert," diye fısıldadı zihnimin içinden. *"Seni seviyorum."*

Karşı konulamaz bir güçle kolumu ileri doğru çekti, doğrudan kendi kalbine.

Dizlerinin üzerine düşerken çığlık attım, asaya saplanmıştı.

Çaresizce sivri ucu geri çektim, kanayan yaranın üzerine nazikçe dokundum.

İyileştirmeye odaklandım.

Ellerimdeki karıncalanmaya.

Göğsümdeki acıya.

Parmaklarım beyaz bir ışıkla parladı, asa içeriden ateşe verilmiş gibi daha parlak yanıyordu.

"Hayır, carus'um."

Siyah gözleri açıldığında parladı. Asayı savurdu ve asa duvara çarparak kanlı bir sıçrama sesi çıkararak yere indi.

"Hayır!"

"Hayatımda bildiğim en büyük onur... senin kocan olmaktı. Senin için damgalanmak bir ayrıcalık. Teşekkür ederim."

Kirpikleri kapandı.

Kan kaybından ve olanların şokundan sendeleyerek kumların üzerine takıldım.

Ellerin parlıyor, onu kendin iyileştir.

Durup Augustus'a doğru geri döndüm, saf panik düşünmemi zorlaştırıyordu. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama denemek zorundaydım.

"TUR BİTTİ," diye duyurdu Zeus.

Hayır!

Kuvvet alanının içinden atladı ve tam Augustus'un yanına indi, elinde Vulcan metali tutuyordu.

Zeus çok hızlı bir şekilde Augustus'un *toga*'sını yırttı.

Fırtına grisi gözleri benimkilerle buluştu, damgayı kusursuz tenine sapladı ve et cızırdadı.

İçimi saf, katıksız bir nefret doldurdu.

Muhafızlar dışarı fırladı, Augustus'un hareketsiz bedenini kaldırıp götürdüler.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Nyx tısladı ve boynuma dolandı. "Bakma, evlat," diye fısıldadı.

Benim için artık çok geçti.

Zeus hiç vakit kaybetmeden kumların üzerinde yürüdü. Kharon'u koyu saçlarından yakalayıp gevşek bedenini yukarı kaldırırken *toga*'sını yırttı.

Zeus, zaten paramparça olmuş göğsüne damgasını vurdu. Kalbimi tuttum.

Kharon uyandığında bir yara izi daha olacak.

Fluffy Jr. kumların üzerinde sendeleyerek ilerlerken homurdandı, önümde durmak için döndü, kanatlarını sırtına sıkıştırmıştı.

Midemi tutarak içindekileri kustum sonra ellerimi kana bulanmış kuma gömdüm ve ayağa kalkmak için kendimi ittim.

Sendeleyerek doğruldum ve var gücümle "Ne yaptığını biliyorum!" diye bağırdım.

Zeus durdu.

Ellerini yumruk yaptı.

"Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun," dedi Zeus, hâlâ sırtı bana dönükken. "Kapıya ulaşamazsan kaybedersin."

Yürümeye devam etti.

Öfkemden boğulurken, topallayarak bir adım öne attım, peşinden gittim. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak.

Garip bir uğultu yankılandı.

Alkıştı.

Yeni bir tezahürat başladı, sesler güçlenerek yükseldi, ta ki Sparta var gücüyle haykırana kadar.

"Bir kahraman yaratıldı. İşte, Herakles'in on iki görevi... Bir kahraman yaratıldı. İşte, Herakles'in on iki görevi... BİR KAHRAMAN YARATILDI. İŞTE, HERAKLES'İN ON İKİ GÖREVİ."

Sonunda, saatler geçmiş gibi hissettiren bir sürenin ardından, yakıcı güneşten çıkıp kolezyumun gölgeli salonuna adım attım ve dört ayak üzerine yığıldım.

Taş zeminde yatarken, *toga* cebimin fermuarını açtım ve elimi içine soktum, grafik hesap makinesine dokunduğumda sıcaktı.

Şans her zaman benim tarafımdaydı.

Augustus ve Kharon için cenin pozisyonunda kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum, hâlâ hayattaydım, bunu hâlâ yapabilirdim.

Karanlık çağırırken, soyum benim adımı haykırıyordu. Hades ve Persephone beni kendi suretlerinde yaratmışlardı.

Zeus bunu öğrenecekti.

Ben Hades Hanedanı'nın *vârisiydim* ve besin zincirinin tepesinde aslanlar değil, cehennem tazıları vardı.

@ayisigikitap

46

SORGULAMALAR

ALEXIS

Buz gibi su yüzüme çarptı ve biri burnumu sıkarken nefes almakta zorlandım. Basınç azaldı. Şiddetli bir şekilde öksürdüm.

Oda karanlıktı.

Soğuk bir şey tenime battı, yerimde kımıldadım; göğsümün ve bacaklarımın etrafına zincirler sarılmıştı ve beni bir sandalyeye sabitlemişti. Ellerim yanlarımdaydı, hemen hemen serbestti.

Kurumuş kan izleriyle kaplı metal bir masanın önünde oturuyordum.

Etrafımda kafatasları yığılmıştı.

Kolezyumun altındaki mezar odasındayım.

Harika. Değil.

Nyx yavaşça omuzlarıma doğru süründü, görünmez ağırlığı teselli ediciydi. "İyi misin, evlat?" diye tısladı, dili yanağıma dokundu.

Şiddetli bir şekilde öksürdüm. "Hayır, hem de hiç değil." Yüzüm ve yan tarafım hâlâ zonkluyordu. "Ya sen?" diye fısıldadım.

"Gücün," Nyx hayranlıkla tısladı. "Beni iyileştirdi. Artık acı yok, muhteşem hissediyorum."

Buna katılmıyordum.

Omuzlarımı ileri geri sallayarak elimi *toga*'mın cebine soktum ve grafik hesap makinesini tüm gücümle kavradım.

"Alexis Hert," dedi Zeus arkamdan.

Gözlerimi kapattım açtım, sonra olabildiğince dik oturdum. "Bana *Herakles* diyebilirsin," dedim, dudaklarımdaki kesikler yeniden açılıyordu.

Zeus masanın etrafında yürüdü, cildinde ışık çatırdadı.

Karşıma geldiğinde durdu, elleri metalin üzerinde duruyordu.

Asası yoktu.

İkimiz baş başaydık.

Mükemmel.

"*Ne*... biliyorsun?" Zeus her kelimeyi yavaşça vurguladı.

Gülümsedim. "Her şeyi."

Zeus ellerini çırptı ve öne doğru eğildi. "Blöf yapıyorsun." Elektrik, boğuk havayı ısıttı. Gözlerimi ondan ayırmadım, yüzüm zonkluyordu.

"Vyco," dedim.

Zeus gözlerini kıstı. "Ne olmuş ona?"

"Senin için çalışıyordu."

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu Zeus yavaşça.

"Oradaki mezuniyet töreninde..." Kurumuş boğazımı temizledim, sesimi yükselterek ikimizin de bildiği gerçekleri anlattım. "Vyco, federasyon toplantısı sırasında Zeus Hanedanı'nda bir Titan saldırısı olduğunu ve bir bebeği kapıp kaçtığını, her yerin kan içinde olduğunu ve bayıldığını söyledi. Uyandığında bebek kaybolmuştu."

Zeus daha da yaklaştı. "Ve...?"

Derin bir nefes aldım. Bu noktadan sonrası tamamen kendi varsayımım olacaktı.

"Yalan söyledi."

Zeus güldü, yüzünde rahatlama vardı. "Bütün mesele bu mu, biliyor olduğun sır bu mu?" Daha yüksek sesle güldü, sesi çınlarken kafatasları sallandı.

"Bir saldırı oldu çünkü bunu sen planlamıştın!" Şüphelerimi haykırdım, nefes nefese kaldım.

Zeus daha da şiddetle gülerken karnını tuttu.

"Titanları federasyon toplantısına saldırması için *sen* gönderdin. Medusa değil... Onu suçladın, ona iftira attın. O hiçbir şey yapmadı. *Her şeyi* sen planladın ki Vyco BENİ ÖLDÜREBİLSİN!"

Zincirlerime karşı mücadele ettim, göğsümdeki yarayı ona gösterebilmek için kollarımı serbest bırakmaya çalıştım. Her şey anlam kazandı.

"Vyco beni ve yasadışı olarak *köleleştirdiği echidna*'yı Montana'ya götürdü!" Öfkem giderek artıyordu çünkü geriye dönüp bakınca her şey çok açıktı. "Fakat daha bebekken bile savaşmış olmalıyım. Beni kesti ve kanım damarlarına karıştı. İşini bitirmeden önce onu etkisiz hâle getirdim."

Nyx'in soğuk pulları boynumun etrafında kaydı. "Evlat, bilmiyordum... Bunu çözmüşsün," diye hayretle tısladı. "Yeminim var. Ona zarar veremem."

"Biliyorum," diye fısıldadım Nyx'e. Vyco hikâyesini anlatır anlatmaz şüphelenmiştim zaten.

Zeus eğlenmiş görünüyordu, duruşu rahattı.

Her şeyin gerçekten komik olduğunu düşünüyordu.

"Vyco tıbbi yardım almak için kaçtı." Kuru boğazım yanarken devam ettim. "Uyandığında benim yok olduğumu söylediğinde teknik olarak yalan söylemiyordu. Orada değildim çünkü o *zaten gitmişti*... Bir bebeği, beni, tek başına ölüme terk etmişti!"

Zeus'un gülümsemesi genişledi.

"Hem *echidna* hem ben Montana'da bırakıldık."

Tepki vermedi.

Dişlerimi sıktım. "Yanıldığımı söyle bakalım, cesaretin varsa," diye kışkırttım onu. "*Omurgasız*, zayıf, zavallı, güçsüz korkak."

Gri gözler sertleşti.

"Haklısın." Zeus bana tepeden alaycı bir şekilde baktı. "Ama hepsi bu mu... büyük sırrın bu mu? Bildiğin tek şey bu mu? Bunca zamandır endişeleniyordum ve hepsi bu muydu?" Gülmeye devam etti.

Sandalyemi geriye doğru kaldırıp kendimi kurtarmaya çalıştım. "Medusa'yı suçladın ve benim öldürülmemi sağlamak istedin, ikimizin de hayatını *mahvettin*."

Karanlık anılar zihnimde canlandı: Bir karavan parkı, beni azarlayan koruyucu aileler, fırlatılan yumruklar, yıllarca süren açlık, her sesten korkarak uykusuz kaldığım soğuk geceler; erkeklerin saldırdığı bir kadının yardım için çığlık atması.

Zeus gözlerini devirdi. "Büyü artık. Burası Sparta, *kimse* küçük kızları umursamaz."

Tekme atmaya çalıştım, onu paramparça etme isteği beni diri diri yakıyordu fakat zincirler beni sıkıca tutuyordu.

"Pekâlâ, bu aydınlatıcı oldu." Zeus masaya parmaklarıyla vurdu. "Hadi devam edelim, olur mu?"

Kenara çekildi ve taş duvardaki kolu çekti. Ağır çelik bir kapı yukarı kalktı ve yakışıklı bir erkek figürü ortaya çıktı.

Canlı yeşil gözler benimkilerle buluştu.

Patro, kıvılcımlar saçan coplu Olimpos muhafızlarıyla çevriliydi.

Zeus bana işaret etti. "Onu sorgula. Hemen."

Patro kımıldamadı.

"Akhilleus," dedi Zeus basitçe.

Birkaç saniye geçti, itaatsizlik edeceğini sandım fakat sonra Patro sert adımlarla odaya girdi, muhafızlar onun etrafında uyum içinde hareket etti.

Karşımda durdu.

Ağzımı açtım...

Bileğimi sertçe kavradı.

Gözlerinin beyazları kana bulandı.

Zeus göğü delen bir sesle "Alexis Hert, Herakles," diye bağırdı, kafatasları birbirine çarpıyordu. "Medusa'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı, sessizce ondan yardım dileyecek şekilde Patro'ya çevirdim.

"Hayır."

Elektrik cızırdadı, sessizlik uzadıkça uzadı. Nyx omuzlarımda hareketsiz durdu, bekledi. Muhafızlar yer değiştirdi, sandalyemi itekliediler çünkü dar alanda yeterli yer yoktu.

"Eee?" dedi Zeus, Patro'ya.

"O doğruyu söylüyor," dedi Patro yavaşça, sesi düz ve duygusuzdu.

Zeus masaya yumruk attı, metal göçtü. "Alexis Hert, Herakles, Medusa'nın kaçmasına herhangi bir şekilde yardım ettin mi?"

"Hayır."

Patro'nun cezalandırıcı tutuşu altında kemiklerim gıcırdadı ve gözleri bir anlığına irileşti.

"O doğruyu söylüyor," dedi, dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

Zeus ikimize de şüpheyle baktı. "Emin misin?" Dişlerini sıktı. "Unutma, yalan söylüyorsan Akhilleus hapse *atılacak*."

Patro bana baktı. "Eminim. O hiçbir şey bilmiyor."

Beni daha sıkı tuttuğunda irkildim.

Teşekkür ederim, diye düşündüm içimden, duygularım beni boğuyordu.

"Kapanış sempozyumuna katılmamız gerekiyor," dedi Zeus, ellerini yumruk yaptı, sanki kendini kontrol altına almaya çalışıyordu. "Bu arada, muhafızlar onun dilini çözecek, sonra... geri döneceğiz."

Bu bir tehditti.

"Hadi gidelim," diye emretti Zeus.

Patro isteksizce kolumu bıraktı fakat yanımdan ayrılmadı. Muhafızlara baktı.

Yüzünde akıl almaz bir şey yazılıydı.

Her şeyi riske atmak üzereydi.

Benim için.

"Tekrar etmeyeceğim," dedi Zeus.

"Git," diye fısıldadım.

Patro yüzümü inceledi, kasvetli gözlerinde "*bunu sonra konuşacağız*" sözü vardı.

Ağzını tartışacak gibi açtı.

Başımı hayır anlamında salladım.

Çenesi kapandı, yüzü acıyla buruştu.

Yavaşça koridora doğru geri çekilirken hüzünlü bir şekilde gülümsedim.

"Unutma..." Zeus bana baktı. "Sorgulama tamamlanmadan önce kaçmaya kalkışırsan bu bir isyan eylemidir ve federasyon seni Medusa ile komplo kurmaktan suçlu bulacaktır."

"Yani hiçbir şeyden mi suçluyum?" diye tiksintiyle sordum. "O masum. İkimiz de biliyoruz."

Patro oldukça huzursuz görünüyordu.

"Endişelenme," dedi Zeus, inkâr etmeye gerek duymadan. "Geri döneceğim."

Metal kapı aşağı inerken gıcırdadı.

Çat!

Sempozyuma doğru sıçrayarak uzaklaştıklarında ayakları gözden kayboldu, mahzene dumanlar yayılıyordu.

Kapak, taşa çarptı.

Yine içeride kilitli kalmıştım.

Fakat yalnız değildim.

Yaklaşık yarım düzine muhafız hâlâ içerdeydi, kıvılcım saçan coplarını kaldırdılar. Bir tanesi savurdu. Yüzüm acıyla yandı.

Görünüşe göre bu geceki programın sopayla dövme kısmına gelmiştik.

Onlar için kötü oldu.

Yeterince dayanmıştım.

"Öldürün onları," dedim.

Nyx tısladı. "Bu benim en büyük *zevkim* olacak." Pulları boynumdan kaydı ve ileri fırladı.

Yüksek bir çıtırtı sesi, ardından bir homurtu duyuldu. En yakın muhafız bir taş gibi yere düştü, boynunda bir ısırık izi vardı.

Bağlarıma karşı mücadele ettim. *Bağlı olmaktan bıkmıştım.*

Parmaklarım karıncalandı, asayı hayal ettim.

Hiçbir şey olmadı.

Taze kana ihtiyacım vardı.

Geri kalan beş muhafız, görünmez bir düşmana coplarını sallarken dehşet dolu ifadelerle birbirlerine baktı.

İkinci bir cop düştü.

"Bunu kız yapıyor!" Bir cop daha yüzüme çarptı, elektrik tenimi yaktı.

Canım fena yandı.

Bağırdım.

Nyx ona saldırırken adam sendeleyip geri çekildi, çığlık attı.

Kalan muhafızlar dikkatlerini bana saldırmaya verince ortalık bir anda karıştı. Sandalyede yer değiştirmeye ve eğilmeye çalışırken zincirler gerildi.

Darbeler acımasızca üzerime yağdı. Burnum kırıldı ve kan, masa boyunca yay şeklinde sıçradı.

İnledim, bilincimi korumaya çalışırken karanlığın içinde parlak ışıklar dans ediyordu.

Siyah bir parıltı.

Mor gözler.

Opal dişler şah damarına yöneldi.

Nyx görünür olunca adamlar çığlık attı, korkudan altlarına yaptılar ve sonlarının geldiğini tam olarak anladılar.

Nyx geri doğrularak "Ona zarar vermeye nasıl *cüret* edersiniz," diye tısladı.

Kalan muhafızlar çığlık attı, etraflarında kafatasları çatırdarken taş duvarları tırmaladılar.

Nyx hızla saldırdı, bir ölüm bulanıklığıydı.

Acı dolu inilti sesleri yankılandı, hırıltılı son nefesler duyuldu... sonra sessizlik hâkim oldu.

Burası bir suç mahalliydi.

Muhafızlar hareketsiz yatıyordu, ezilmiş kafatasları ve taşların arasında dağılmış hâlde, gözleri korkuyla sonuna kadar açıktı.

Nyx omuzlarıma geri süründü, bir atkı gibi üzerime dolandı. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı." Memnuniyetle iç çekti, dili yanağıma dokundu.

Başımı geriye attım, sonra öne eğilip sızlayan avuçlarımın içine kanımı tükürdüm.

Ellerimin arasında uzun, parlayan bir asa katılaştı.

Elim zincir seviyesine gelene kadar kolumu geriye çektim, asanın jilet keskinliğindeki ucu, metali tereyağı gibi kesti. Geri kalanını hızla hallettim.

Sandalye geriye doğru devrildi, bir muhafıza çarptı ve taşın üzerinde sekti.

Boynumu kütürdetip gerindim. Yan tarafımdaki iyileşen yaralar gerilirken yüzümdeki darbelerin acısıyla yüzümü buruşturdum.

Asayı bıraktım; kan, yerde buharı tüten birikintiler hâlinde sıçradı.

"Plan ne?" diye tısladı Nyx.

"İntikam."

"Seni doğru yetiştirdiğimi biliyordum."

Kaybedecek zaman yoktu, bu yüzden sempozyumu gözümde canlandırdım.

"Domus."

Dünya yer değiştirdi.

Freskli bir tavan bana yukarıdan bakıyordu, müzik bangır bangır çalıyordu.

Sempozyumun karanlık bir köşesinde, bir sütunun arkasında dizlerimin üzerindeydim.

Her yer, elleri havada zıplayan, birbirine karışmış bedenlerle doluydu. Hareket etmeleri neredeyse imkânsızdı.

Tüm Sparta oradaydı.

Müzik yükselirken ünlü bir rock grubunun üç üyesi küçük bir sahnede dans ediyor, solist zıplayarak bağırıyordu.

Gerçekten oluyor.

Bunu yapabilirim.

Arkama döndüm ve nefesim kesildi.

İki sandalyenin önünde diz çökmüş hâldeydim: Augustus ve Kharon, iplerle metale bağlanmış ve ağızları tıkanmış şekilde önümde oturuyorlardı. Ellerinin eklemleri kan içindeydi ve yüzleri taze morluklarla kaplıydı. Olimposlu muhafızlar arkalarında dikiliyordu.

Gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Size ne oldu?" diye gürleyen müziğin üzerinden bağırdım.

İkisi de ayağa kalktı ve kollarını şiddetle iki yana açarak kendilerini bağlayan ipleri kopardılar, ardından ağızlarındaki bağları çekip attılar.

"Hey!" diye bağırdı bir muhafız, copunu onlara doğru savururken.

Kharon daha hızlı davrandı, muhafızın başını yana doğru sertçe çevirerek boynunu kırdı.

Diğer dört muhafız müdahale etmek için atıldı. Augustus'un gözleri kanla doldu, hepsi birden hareketsizce yere yığıldı.

Gözlerimi kırpıştırarak yerdeki kıyıma baktım. *Bu çok hızlı olmuştu.*

Kharon cesetlerin üzerinden adımını attı ve dövmeli parmaklarıyla yüzümü kavradı. "Benim tatlı *carissima*'m."

Yere yığılmış Olimposlulara bakarak "Bunu öylece yapamazsınız..." dedim. "Sizi hapse atarlar."

Kharon buklelerimin arasına, alnıma yumuşak öpücükler kondurdu. "İyi misin? Bu morluklar yeni mi?" diye sordu.

"Meleğim," dedi Augustus, sırtımı ovuştururken gözleriyle odayı taradı. "Sana zarar verdiler mi? Patro bize nerede tutulduğunu söyleyecekti... Harekete geçmeden önce onun dönmesini bekliyorduk." Yerde yatan muhafızlara kayıtsızca el salladı. "Sanırım onu şurada görmüştüm..."

"Önemli değil," dedim hızla.

"Bu izleri sana kim yaptı?" diye sordu Kharon. "Hepsini tarif et. Hemen."

"Onların icabına baktım," dedim göz kırparak.

Kharon beni inceledi. "Dur bir dakika... Onları öldürdün mü?"

Başımı salladım.

Göz kamaştırıcı gülümsemesi onu yakışıklıdan, yıkıcı derecede çekici birine dönüştürdü. "Ah karıcığım, anlat bakalım."

Augustus yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Ben yardım ettim," diye söylendi Nyx omzumda. "Hani benim teşekkürüm?"

Kulak tırmalayan rock müziği beni gerçekliğe döndürdü. Onlardan uzaklaştım; derin ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Şu an bir şey yapmam gerekiyor," dedim. "Ama ne olursa olsun... Müdahale etmeyeceğinize dair her ikinizin de söz vermesine ihtiyacım var."

Augustus kısaca başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa, *carus*'um."

"Hayır." Kharon elini darmadağınık saçlarının arasından geçirdi. "Karım bunları yapmak zorundayken kenarda beklemekten bıktım..."

Augustus onu geriye doğru çekti ve bana bakarak başını salladı. "Yapman gerekeni yap... Bekliyor olacağız. Söz veriyorum... sana güveniyoruz."

Kharon başını iki yana salladı. "Ben güvenmi..."

Augustus elini onun ağzına kapatıp onu zapt etti. "Sana güveniyoruz," diye tekrarladı.

Evlilik bağımızdan bir sevgi dalgası yayıldı.

Kollarının arasına sığınma dürtüsü karşı konulmazdı fakat bu benim planımdı. Hesaplamaları kendim yapmıştım.

Cesaretimi kaybetmeden önce arkamı döndüm ve kalabalığın içinde kayboldum.

"Vay canına, bu çok *seksiydi*," diye tısladı Nyx omuzlarımın etrafında dolanırken. "Onlar gibi dört ya da beş iyi adam bulmam lazım ancak bir harem bütün bu kadını *kaldırabilir*... Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Onun tuhaf mırıldanmalarına tepki vermemem, ne kadar stresli olduğumun bir kanıtıydı. Kim bu kadar çok eş isterdi ki? İki tanesiyle bile ucu ucuna başa çıkabiliyordum.

Yüzümü gizleyerek, iyice eğilip görünmemeye çalışarak odanın kenarı boyunca ilerledim.

İşte orada.

Hedefimi gördüm.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek geri kalan mesafeyi sürünerek katettim. Kalbim düzensizce çarpıyordu, çok yaklaşmıştım.

Herkes aynı anda zıpladı; yumruklar havaya kalkarken yer sarsılıyordu.

Dans pistinin kenarında, titreyen bir hoparlörün arkasında durdum. Kablolar karmakarışıktı.

İçimi bir panik kapladı.

Gelişmiş teknolojilere aşina olmadığım için hoparlör için tek bir fiş olacağını sanmıştım. Bu karmaşık bir sistemdi ve müzik başımı ağrıtıyordu.

Nasıl çalıştığını çözmek için zamanım yoktu.

Dizlerimin üzerine çökmüş, düşüncelerim yarışırken neredeyse gözden kaçırıyordum.

Bir bant parçasının üzerinde dalgalı deniz sembolleri yazılıydı.

Böyle bir dili daha önce duymuştum, sirenlerin yazısıydı bu. İşe yaramasını umarak harflere odaklandım.

Yavaşça, kendi kendilerine yeniden dizildiler.

Tıpkı siren dilini konuştuğum zamanki gibi bir saniye önce anlamsız bir saçmalıktı, bir saniye sonra ise tamamen mantıklı gelmeye başladı.

"Bu turuncu kabloyu çıkar ve aşağıdaki USB girişine tak. Sevgiler, Lena."

Talimatları gösteren oklar vardı.

Lütfen işe yarasın.

Nefesimi tutarak cebimden grafik hesap makinemi çıkardım, turuncu kabloyu çekip çıkardım, ucundaki fişi hesap makinemin yanındaki girişe soktum ve... rahatlık hissiyle neredeyse bayılacaktım. Tam oturdu.

Müzik kesildi.

İnsanlar homurdanmaya ve bağırmaya başladı.

Zıplamalar kesilince yerin titremesi de durdu.

Telaşla, kayıtlı ses günlüklerine ulaşana kadar hesap makinemdeki düğmelere bastım. Son kaydın üzerinde "Enter" tuşuna bastım; kalbim ağzımdaydı, korkudan ter akıyordu.

Kaydedilmiş sesim odayı doldurdu: "Vyco."

Oda sessizliğe büründü.

Herkesin beni görebilmesi için hoparlörlerin üzerine basarak ayağa kalktım.

Zeus'un sesi hoparlörlerden gürledi. "Ne olmuş ona?"

"Senin için çalışıyordu."

"Peki, ne olmuş yani?"

Zeus kalabalığı yara yara öne doğru ilerlerken odanın bir köşesinde kargaşa çıktı, herkes şaşkınlıkla etrafına bakıyordu.

Hazırdım.

Sağ elimi parmaklarım kana bulanana kadar yeniden açılmış yarama bastırdım. Elimi uzattım ve parlayan asa oluştu.

Nyx tısladı ve asanın etrafına dolandı, görünmez bedeni ışığı engelleyerek üzerinde garip bir renk karşıtlığı yarattı.

Keskin ucunu öne doğru tuttum ve hoparlörü korudum.

Herkes nefesini tuttu.

"Radius Asclepii" fısıltıları odanın içinde yangın gibi yayıldı.

Sparta büyülenmiş gibi hareketsiz duruyordu.

Sesim kayıttan çalmaya devam etti. Vyco'yu yalan söylemekle suçladığım sorgumuzdaki konuşma odada yankılanıyordu.

Zeus hoparlörden güldü. "Bütün mesele bu mu, sırrın bu mu?"

Nefes alışlar odada yankılandı ve insanlar Zeus'u süzerken ondan uzaklaştı. Kalabalığı yarmaya çalışmayı bıraktı ve bunun yerine elini bana doğru tehditkâr bir şekilde kaldırdı. Sanki beni cezalandırmaya hazırlanıyordu fakat asasının yanında olmadığını hatırlamış gibi kolunu hızla indirdi.

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Zeus. "Bu tamamen bir oyun."

"Bunun anlamı nedir?" diye bağırdı Athena.

"Bu, az önce Zeus'un benimle yaptığı sorgulamaydı." Muhafızlar yandan yaklaşmaya çalışırken asamı savurdum. "Onu kaydettim!" Parlayan asaya büyülenmiş gibi bakarken gözleri faltaşı gibi açıldı ve oldukları yerde durdular.

Fısıltılar arttı.

Hoparlörden, onu Titan saldırısını planlamakla suçladıktan sonra Zeus güldü.

Sesim hoparlörden çığlık gibi yükseldi, acıyla doluydu. *"Titanları federasyon toplantısına saldırması için sen gönderdin. Medusa değil... Onu suçladın, ona iftira attın. O hiçbir şey yapmadı. Her şeyi sen planladın ki Vyco BENİ ÖLDÜREBİLSİN!"*

Yavaşça *toga*'mın üst kısmını aşağı çektim, göğsümün üzerindeki izi ortaya çıkardım.

Herkes nefesini tuttu.

Augustus'la göz göze geldim. Kan, yanaklarından süzülüyordu ve ağzı öfkeyle buruşmuştu. Yanında duran Kharon ise öldürücü bir öfkeyle yanıyormuş gibi görünüyordu.

Sesim hoparlörde güçlenerek Zeus'un korkunç planını bir bir anlattı.

"BUNA NASIL CÜRET EDERSİN!" diye kükredi Hades odanın uzak tarafından. Bir yandan da sesim, tıklım tıklım dolu mekânda yüksek tonda yankılanıyordu. O ve Persephone, açıkta duran yarama dehşetle bakıyordu.

Etraflarındaki tüm Yeraltı dünyasının liderleri ayağa kalkmıştı.

Mürekkep gibi koyu bir sis odanın içine yayılıyordu ve insanlar inliyordu.

"Sus!" diye seslendi Poseidon. "Cevabını duymak istiyorum."

Zeus bir çıkış yolu bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı fakat ne yapacağından emin değildi.

Hoparlördeki cızırtılı sesim, onu kışkırtırken odayı doldurdu. "Yanıldığımı söyle bakalım, cesaretin varsa," diye kışkırttım onu. "*Omurgasız*, zayıf, zavallı, güçsüz korkak."

Zeus'un sesi yankılandı. "Ama hepsi bu mu... büyük sırrın bu mu? Bildiğin tek şey bu mu? Bunca zamandır endişeleniyordum ve hepsi bu muydu?"

Cızırtılı kahkahası sessiz odayı doldurdu.

Persephone bir savaş çığlığı attı.

Dionysos ve Apollon bir şeyler bağırıyordu.

Daha fazla hayret nidaları yükseldi; insanlar fısıldaşarak geri çekildi ve Zeus'un etrafında boş bir çember bıraktı.

Muhafızlar benden uzaklaşıp kuşkuyla liderlerine döndü.

"Neredeyse başka bir savaş başlatıyordun!" diye bağırdı Athena, yüzü ihanetin verdiği acıyla bembeyaz kesilmişti. "Bu ne onursuzluk."

Ares bir kılıç kaldırdı.

Hoparlörden gelen sesim, Zeus'u hayatımı mahvetmekle suçlarken çatallandı ve odanın diğer ucunda, gri gözler benimkilerle buluştuğunda kısıldı; o bakışlar ölüm vaat ediyordu.

Yıllar önce, Charlie'nin önünde onu korumak için durduğumda iki kişinin yüzünde aynı ifadeyi görmüştüm.

Zeus'un sesi yüksek ve netti. "Büyü artık. Burası Sparta, *kimse* küçük kızları umursamaz."

Ortalık bir anda karıştı.

Hades kükredi; Artemis'in parıldayan sisiyle birlikte yoğun bir sis odayı doldurdu.

"Evet," diye heyecanla tısladı Nyx. "Aslanı öldürün!"

Odanın her tarafı Yeraltı dünyasının gücüyle dolarken, sempozyumu saf bir dehşet esir aldı.

Spartalılar ve yaratıklar dizlerinin üzerine çöktü, saçlarını çekiştirmeye başladılar.

Sadece Yeraltı dünyası üyeleri ve Olimpos Hanedanı liderleri ayakta kaldı, dişlerini sıkarak saldırıya dayandılar.

Augustus ve Kharon insanları kenara iterek Zeus'a doğru ilerliyordu.

Çığlıklar doruğa ulaştı.

Kader elinde tütmekte olan piposunu sallayarak bir sandalyenin üzerine çıktı. Kayıt sona ererken "Federasyona ihanet edildi, hem de Zeus tarafından!" diye ilan etti. Bana göz kırptı.

Odanın köşesinde tanıdık birini gördüm. Patro, Akhilleus'un yanında duruyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Elleri telaşla bir şeyler işaret ediyordu.

Eyvah. Ne dediğini gayet iyi biliyordum. *Onları durdurmam gerekiyor.*

"HAİN!" diye bağırdı Poseidon, diz çökmüş insanların arasından Zeus'u işaret ederek.

Kharon ve Augustus açığa çıkmış lidere yaklaşıyordu.

Zeus başını iki yana salladı, Olimposlu ve Yeraltı dünyası liderleri üzerine doğru kapanırken gözleri şaşkınlıkla etrafta dolaşıyordu.

"DUR," diye emretti Hades.

Kharon atıldı.

Çatırt.

Duman Kharon'un etrafını sardı.

Zeus'un az önce durduğu yer boştu. Sıçrayarak uzaklaşmıştı.

Her yerde insanlar yere kapanmıştı.

Federasyonun lideri kaçmıştı.

Başardım. Olasılıkları doğru hesaplamıştım, matematik beni henüz hiç yanıltmamıştı.

Kader, başını geriye attı ve piposu dudaklarının arasından düştü. Sesi derinleşip kalınlaşarak odanın içinde yankılandı: "Bu

yüzyılın dönümünde! Tüm Sparta alkışlıyor. Federasyon, tanrıları ifşa edenin eline düşüyor."

Hades'in sisi geri çekildi.

"Kehanet gerçekleşti!" diye biri çığlık attı ve bir kez daha ortalık karıştı.

İnsanlar sıçrayarak uzaklaşırken yankılanan çatırt seslerinin ve haykırışların yarattığı kaosun içinde, Lena'nın pastel renkli gözleri benimkilerle buluştu.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdım.

Gülümsedi ve kaçan bedenlerin oluşturduğu izdihamın içinde kayboldu.

Sparta'nın paniklemek için geçerli bir nedeni vardı.

Tıpkı Roma gibi Zeus Hanedanı da yıkılmıştı.

Persephone odanın diğer ucundan bana gururla gülümsedi ve yanındaki Afrodit, alkışlayarak başıyla beni selamladı.

Göğsüm karıncalandı.

Görüş alanımın kenarında oluşan bir *çatlama* sesi beni gerçeğe döndürdü. Patro ve Akhilleus az önce sıçrayarak uzaklaşmıştı.

Lanet olsun.

Hoparlörün üzerinden atladım, Nyx koluma doğru kıvrılarak ilerledi ve kalabalığı yararak ilerlerken asamı yere bıraktım.

"Alexis!" diye bağırdı Kharon. İnsanlar çığlık attı. Bana ulaşmaya çalışırken insanları sertçe kenara ittiğinde etraftakiler çığlık atıyordu.

"Kharon! Augustus!" Onlara ulaşmak için ben de mücadele ettim.

Daha fazla çığlık yankılandı.

Sonunda üçümüz çarpışır gibi bir araya geldik.

"Hemen villaya gitmemiz gerekiyor. Çok acil, Helen'in odası!" dedim aceleyle.

Augustus başıyla onayladı ve ikimizi birden tuttu.

Dünya bir kez daha yok oldu.

Pembe dantellerin arasında yere inerken "*Ceres*," diye uyarı dolu bir çığlık attım. *"Patro senin hakkındaki her şeyi biliyor!"*

Fakat bitişikteki kapı aralıktı ve diğer odadan bağırışlar geliyordu.

Çok geç kalmıştık.

47

SAHTEKÂR ORTAYA ÇIKIYOR

ALEXIS

Dumanlar sinsi halkalar hâlinde dönüyordu.

Yıldız ışığı uzun pencerelerden içeri süzülüyor, Como Gölü kıyılarını kucaklayan devasa sıradağları bir çerçeve gibi çevreliyordu.

Bitişikteki yatak odasına doğru koşarken zaman yavaşladı.

Ayaklarımın dibinde kitaplar uçuşurken kayarak durdum. Üçümüz de ortamı seyrederken Kharon ve Augustus kollarıma çarptı.

Duvarlarda mürekkeple yazılmış tuhaf semboller vardı, ders kitapları her yere saçılmıştı, sayfalar koparılmış ve kenarları çizimlerle doldurulmuştu.

Bir adam kaba bir sesle bir şeyler bağırdı.

"Bu hiç iyi değil evlat," diye tısladı Nyx omuzlarımdan.

Gürültüye doğru döndüm, gözümdeki ve yanımdaki zonklama artıyordu. Odanın köşesinde üç kişi duruyordu.

Ceres, sol kolunu büyük boy mor tişörtünün uzun kollarının altına gizleyerek gövdesine yapıştırdı.

Yanakları öfkeden kızarmıştı.

Patro, sağ koluyla onu duvara sıkıştırmış, yüzüne karşı hırlıyordu.

Ayakucu hizasında duruyorlardı, bağrışıyorlardı.

Akhilleus Patro'nun arkasında nöbet tutuyordu, kollarını göğsüne kavuşturmuştu.

Ceres sağlıklı kilosuna geri dönmüştü fakat Patro hâlâ ondan bir baş uzundu, kıvrımlı yapısını gölgede bırakıyordu.

"Yılan pisliği," diye hırladı Patro Ceres'e, sesi acımasızdı.

Mor bir karaltı geçti; yüksek bir çatırdama sesi yankılandı ve hepimiz nefesimizi tuttuk. Ceres, Patro'nun yüzüne bir yumruk atmıştı.

Patro kanayan dudağına dokundu. "Seni *orospu*."

Akhilleus Patro'yu koruyarak arkasına çekti.

"Bir korkak olmaktansa... böyle olmak daha iyi." Ceres kaşını kaldırdı, parmak uçlarına yükselip Akhilleus'un etrafından Patro'ya baktı. "Sen ancak onun arkasına saklanıyorsun. O senin küçük bekçi köpeğin. Tek yaptığın beni köşeye sıkıştırmak ve hiçbir fikrin olmayan şeylerle suçlamak. Hepsi boş laftan ibaret."

Küçük kelimesini duyunca Akhilleus daha dik durdu. *Köpek* kelimesinde ise parmak boğumlarını kütürdetti.

Bekle bir dakika, Patro onu daha önce de mi köşeye sıkıştırmıştı?

"Ne kadar daha kötü olabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Patro dişlerini gösterdi. "Onunla böyle bir şekilde konuşmaya nasıl *cüret* edersin?"

"*Sen* nasıl cüret edersin?" Ceres onun sözünü kesti. "Sen benimle üzerimde bir yetkin varmış gibi nasıl konuşursun? Buraya öylece gelip beni suçlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Suçlamıyorum," dedi Patro. "Ne olduğunu biliyorum. Senin her zaman kirli bir yalancı olduğunu ve terbiye edilmen gerektiğini biliyordum."

"Şaklabanlık yapıyorsun." Ceres parmağıyla onu işaret etti. "Dikkat et, önceden belirlenmiş kader, öngörüye sahip insanların yüzüne tükürenlere pek sıcak bakmaz..."

"Sizin gibiler hakkında her şeyi biliyorum," dedi Patro ve bir an için yüzü bir kaygıyla büküldü, sonra hemen bunu gizledi.

Ceres Akhilleus'u süzdü, sanki onu alt etmeyi düşünüyor, sonra Patro'ya bir yumruk daha atmayı planlıyordu.

"Burada ne oluyor?" Augustus'un sesi kırbaç gibi şakladı.

Sesi beni kapıldığım şoktan çekip çıkardı.

"Ondan u-uzaklaşın," dedim.

Akhilleus geri çekildi fakat Patro öne atıldı, parmakları onun saçına dolandı. Kalbim durdu.

Sertçe çekti.

Helen'in fuşya rengi peruğu yere düşerken pembe tutamlar uçuştu.

Uzun, ipeksi siyah saçlar omuzlarına döküldü.

Bir tıkırtı yankılandı.

Başının üzerinden üç solgun yılan yükseldi, mum ışığında parlayan pembe gözleriyle Gorgon yılanlarıydı.

Uğursuz bir tıslama sesi duyuldu ve herkes kaskatı kesildi.

Yılanlar, kuzguni siyah saçların arasından göğsüne doğru süzülüp birbirine dolandı. Onları korumak için sağ kolunu kaldırdı.

Akhilleus'un kaşları yukarı kalktı.

"Tekrar merhaba, değerli canlarım," diye tıslayarak selam verdi Nyx.

Diğer yılanlar sanki utanmış gibi dönerek sustu.

Patro beni işaret etti. "Seni aptal! Yanılmış olmalıyım diye düşünmüştüm. Bunu gerçekten yapmış olmana ihtimal yoktu... ama sen... sen... onu serbest bıraktın." Bana ihanete uğramış gibi baktı. "Sorgulamaların ve tüm bunların sebebi sensin."

"Karımla bu şekilde konuşmadığını umuyorum," dedi Augustus sessizce.

Kharon Patro'ya baktı.

"Şimdi hemen özür dile." Gözlerini kısmıştı fakat ifadesinde farklı bir şey vardı.

Patro'nun yüzünden bir kırgınlık geçti. Az önce gerçeklerle gafil avlanmıştı, yine de benim için Zeus'un yüzüne karşı yalan söylemişti. Bana yardım etmek için her şeyi riske atmıştı.

Ona borçluydum.

"Özür dilemesine gerek yok," dedim iç çekerek. Kocalarım bana şaşkın bakışlarla baktı.

Patro ellerini havaya kaldırdı. "Sen resmen MEDUSA'yı serbest bırakmışsın! Aklından ne geçiyordu? O bir suçlu!"

Medusa, sırlarını açıklamamam için sessizce yalvararak başını belli belirsiz iki yana salladı.

Gözlerimi kıstım. *"Onlar senin neler yaşadığını bilmek zorunda."*

Başını daha sert bir şekilde salladı. *"Lütfen yapma."*

Patro, o kendine has kibirli küstahlığıyla ona döndü. "Neden ona öyle bakıyorsun?" Ayaklarının dibine tükürdü. "Hain."

Medusa'nın yılanları, başından yukarı doğru dikilerek kalktı.

Kharon, beni korumacı bir tavırla arkasına çekti.

Akhilleus, saldırmaya hazır bir hâlde Patro'nun yanında durduğunda yüzünden dumanlar yükseliyordu.

"KESİN ŞUNU!" diye bağırdım. "Zeus'u duydunuz; ona iftira atıldı, o masum."

Patro karanlık bir kahkaha attı. "*O* Medusa." İsmini sanki en büyük lanetmiş gibi söyledi. "Lanet olası bir ucube."

Medusa, Patro'ya doğru bir adım atıp parmağıyla göğsüne vurdu. "Afrodit'in oğlundan bunu duymak ne kadar komik."

Patro irkilerek geri çekildi. "Bu... ne anlama geliyor şimdi?"

"Ah, bence sen gayet iyi biliyorsun." Medusa dişlerini gösterdi. "Senin hanedanın baştan çıkarma ve aldatmacalarıyla tanınır."

Akhilleus ikisi arasında bir bakış fırlatıp sonra bana döndü. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu işaret diliyle. "Hepimizi riske attın. Patro'yu tehlikeye attın."

İçimde kızgın kömürler yanıyordu.

"Karıma o ellerinle ne diyorsun sen?" diye sordu Kharon.

Ben de işaret diliyle, ani hareketlerle yanıt verdim. "Benim gördüklerimi, ona yaptıklarını görseydiniz, siz de aynısını *yapardınız.*"

"Asla, hiçbir zaman." Eliyle sertçe işaret etti.

"Çünkü hayatında önem verdiğin tek şey Patro," dedim işaret diliyle. "Diğer herkes cehenneme gitsin, değil mi?"

"Doğru," diye işaret etti başını sallayarak. "Kimse onu umursamıyor."

"Ben umursuyorum," diye fısıldadım. Boğazım bağırmaktan, Titanlara çığlık atmaktan ve Zeus ile dövüşmekten tahriş olmuştu.

Başım döndü ve ayaklarımın altında zemin sallanmaya başladı.

Kharon omuzlarımdan yakaladı ve beni dengede tuttu. "Ben umursuyorum," diye tekrarladım uyuşmuş bir hâlde.

Augustus yatıştırıcı bir tavırla sırtımı sıvazladı. "Bu... nasıl oldu?" Ses tonunda bir yargılama yoktu. Sadece içtenlikle merak ediyor gibiydi.

Bacaklarımın dermanı kesildi ve Kharon beni yakaladı.

Akhilleus ve Patro yan yana duruyordu, Akhilleus bana öfkeyle bakarken, diğeri ise hâlâ Medusa ile burun buruna duruyordu.

Gorgon yılanları hırlıyordu.

Herkes cevap bekliyordu.

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldım. "Başlatma avı sırasındaki son sıçrayışımdı... Girit'teki Hades'e ulaşmaya çalışmıştım. Fakat yaralıydım ve... bir şeyler ters gitti. Kendimi... Ölüler Diyarı'nda buldum."

48

MEDUSA

Alexis: Mayıs, Bir Ay Önce

Görüşüm bulanıklaşırken başımı çevirdim.

Önümde bir tünel çatallanıyordu.

Bir taraf ışığa çıkıyordu; bir çıkış gibi görünüyordu. Diğeri ise karanlıktı ve oradan bir kadının çığlıkları yankılanıyordu.

"Buradan çıkmamız lazım, koş Alexis. Hemen," diye tısladı Nyx, bacaklarımdan aşağı kıvrılarak yere indi.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alarak seçimimi yaptım.

Öne doğru sendeleyerek, yarı koşup yarı topallayarak nemli, kayalık koridorda ilerledim. Bacağımdaki kurşun yarasından kan fışkırıyordu.

Kadının feryatlarına doğru koştum.

"Bunu duyuyor musun?" diye fısıldadım. "Yoksa hayal mi görüyorum?"

"Duyuyorum," dedi Nyx.

Korku, parmaklarını kalbimin etrafına doladı.

Zemin aşağı doğru eğimleniyordu, meşalelerin arasındaki mesafe açılmıştı ve karanlık yükseliyordu. Acı; baldırımda, dizimde ve başımda zonkluyordu.

Üzerinde tuhaf iskelet sembolleri çizili olan taşların üzerinde kanlı bir iz bırakarak duvara tutundum.

"Nerede olduğumuzu... Biliyor musun?" diye sordum, cevabı gerçekten bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

Dişleri birbirine çarptı. "Hapishane."

"Ne tür bir..."

"Ölüler Diyarı," diye tısladı Nyx.

Tökezledim.

Bir kadın var gücüyle çığlık attı.

Adamlar güldü.

"Ona yardım etmeliyiz," diye fısıldadım, ne söylediğimden bile emin değildim.

Pullar bacağımın etrafına dolandı. "Duvara yaslan."

Nyx'in talimatlarına uydum, destek almak için kanlı tırnaklarımı kayaların üzerinde sürükledim.

Feryatlar gittikçe yükseliyordu.

İleride mat soluk bir ışık, gölgelerin arasında taşların açıldığı bir gedik vardı. Sanki bir kapı yukarı kaldırılmış gibi çelik hapishane parmaklıkları yarıya kadar açıktı.

Kayaların arasından baktım.

Bir kadın, titanyum bir masaya zincirlerle bağlanmıştı. Mavi bir hastane önlüğü giymişti. Alnının ve saçlarının üzerinde metal bir kutu duruyordu. Ağzını kapatan hortumlu şeffaf bir maske vardı; garip, bip sesi çıkaran bir makineye bağlıydı.

Makinenin üzerinde yeşil harfler yanıp sönüyordu: *Yaş sabitleme: yirmi bir yaş.*

Kadın ağzını açtı ve cihazın içine doğru çığlık attı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, vücudunun geri kalanı hareketsizdi.

Kadının bel hizasında iki adam duruyordu.

İçimde bir bulantı yükseldi.

İkisinin de sarı saçları ve kısa sakalları vardı. Muhafız üniformalarının üzerinde yeşil balık işlemeleri vardı, *Hermes Hanedanı.*

Adamlardan biri sırıtarak "Hiçbir şey hissetmediğinden emin misin?" diye sordu. "Çığlıklarına bakılırsa hissediyor gibi."

Diğeri kadının göğsüne doğru uzanırken omuz silkti. "Kimin umurunda? Kronik Travmatik Ensefalopati (KTE) süreci çoktan başladı."

Nyx, dişlerini birbirine çarparak bacağıma daha sıkı dolandı.

Kadın inledi ve adamlar güldü.

Bu kadarını görmek benim için yeterliydi.

"Öldür onları," dedim fakat Nyx çoktan gitmişti.

Muhafızlardan biri geriye doğru sendelerken bir gürültü duyuldu, boynunu tutuyordu.

Diğeri bir Sparta silahı çıkardı ve savurdu.

Çılgınca döndü.

Aradaki fırsatı değerlendirdim.

İleri doğru koşarak omzumla onun vücuduna saldırdım.

Kayalık zemine çarptık ve silah yere düşerek uzağa fırladı fakat ikimiz de ona doğru hamle yapmadık.

Ben onun yüzünü tırmalarken, o da iri yapısını kullanarak beni yere sabitledi.

Onun için artık çok geçti.

Göğüskemiğim çoktan acıdan patlıyordu, ellerimde kan vardı. *Öl. Öl. Öl.*

Üzerimde kasılmaya başladı, dudaklarından köpükler süzülüyordu.

Boğulurken ağzıyla kelimeler şekillendiriyor, sessizce yardımım için yalvarıyordu.

Onu üzerimden ittim ve ayağa kalktım.

Muhafız yardım için yalvarıyordu, kasılmaları yavaşlıyordu.

Başucunda durup onu izledim.

Göğüskemiğimin içinde çalkantılı bir boşluk kabardı.

Son nefesini verdi ve içimi karanlık bir tatmin duygusu kapladı; böyle bir duyguya kapılabileceğimi bile bilmiyordum.

"Öldüler," diye tısladı Nyx, pulları bacağımın üzerinde süzülürken.

Oda kanlar içindeydi.

Odayı yumuşak bir kadın feryadı doldurdu; umutsuz, incinmiş bir sesti bu.

"Onu burada bırakmayacağım." Eğilip muhafızın cebinden anahtarları çıkarırken başım suyun altındaymış gibi hissediyordum.

Nyx tısladı: "Evlat... bunun sonuçları olacak."

Tuhaf bir his beni etkisi altına aldı, *sonuçlar umurumda bile değildi.*

"Umurumda değil," dedim, çünkü gerçekten değildi.

"O hâlde seni destekliyorum," dedi Nyx güvenle. "Hızlı hareket et."

Muhafızın anahtarı kadının zincirlerini açtı ve zincirler serbest kalarak yere düştü. Dikkatli bir şekilde son engeli, başındaki metal kutuyu, çıkardım.

Tıkırtılar yankılandı.

Üç solgun yılan dışarı süzüldü.

Onlara bakakaldım.

İçimden bir parça onun tam olarak kim olduğunu biliyordu.

Olimpos'un yaş kontrol teknolojileriyle hapsedilebilecek kadar güçlü ve nam salmış tek bir Spartalı vardı. Olgunlaşmasını engellemek ve Ölüler Diyarı'ndan kaçmasını önlemek için aşırı önlemler alınmıştı.

Medusa.

Şiddet yanlısı bir suçlu.

Bir hain.

Kötülükle eşanlamlı.

Ancak muhafızlar ona tecavüz ediyordu ve içimden bir ses onun sadece koşulların kurbanı olduğunu söylüyordu. Bunu sorgulayamayacak kadar bitkindim.

Hades kaderimi sahiplenmem gerektiğini söylemişti.

Pekâlâ, seçimimi yapıyordum.

Nyx görünür hâle gelerek Medusa'nın yılanlarının önünde süzülürken "*Merhaba*," diye tısladı.

Yılanlar çıngırtılar çıkararak uzun siyah saç buklelerinin altına saklandılar, korkuyla titriyorlardı.

Maskenin borusunu kavradım ve yüzünden hızla çekip çıkardım. Makine bipledi, yeşil ışıkları titreyerek söndü. Ekran karardı ve güç kesilirken uğultu sesi kesildi.

Medusa derin bir nefes aldı, göğsü kabardı.

Uzun koyu kirpikleri titreyerek açıldı, pastel lavanta rengi gözleri benimkilerle buluştu ve ağzı açıldı, arkaya doğru yığıldı, bilinci kapandı.

Kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan kolumu omuzlarının altına yerleştirdim ve onu masadan çekip indirdim.

Homurdanarak sendeledim, onu kollarımda taşıyarak hücreden ve taş koridordan dışarı çıktım.

Kollarımda sadece deri ve kemikten ibaretti fakat bacaklarım yine de titriyordu. Kendimi zor taşıyordum.

Nyx, kötü şöhretli hapishanede yolu göstererek "Beni takip et," diye tısladı.

Bir köşeyi döndük; tuhaf yaratıklar titanyum parmaklıklara kendilerini atıp bize doğru kükredi.

Onları zar zor duyuyordum.

Her adımım, kurşun yaramdan vücuduma acı dalgaları gönderiyordu; ikimizi birden öne doğru sürükledim.

Parmaklıkların arasından pençeli eller uzanıyordu. Korkunç dişler parlıyor, yaratıklar böğürüyordu.

Bir kargaşaya sebep oluyorduk.

Çat.

Koridoru duman kapladı.

"Aşağıda kim var?" diye bir erkek sesi yankılandı, taşlardan sekiyordu. Sesi öfkeli geliyordu.

Zihnimde çığlıklar atarak umutsuzca etrafıma baktım.

Her iki yanımızda da uzanan mahkûmlar vardı.

Gidecek hiçbir yer yoktu.

Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Yakutlarla parıldayan, dikenli gümüş bir taç görüş alanıma girdi.

"Evlat, *ne*... yapıyorsun?" Hades gölgelerin arasından çıktı. Gözleri, kolu omzuma sarkmış hâlde hareketsiz duran kadına kayarken büyüdü. "Bu..."

"Medusa." Dengemi korumakta zorlanarak başımı sertçe salladım.

İsim, havada patlamaya hazır bir bomba gibi asılı kaldı.

İkimiz de patlamayı bekledik.

Hades, daha önce hiç görmediği bir şeyi tartıyor gibi başını yana eğdi.

"O, federasyonun mülkü," dedi yavaşça. "Hapishanenin onlara ait bölümünde tutuluyor. Onun üzerinde hiçbir yetkim yok. Yapabileceğim hiçbir şey yok..."

"Senden yardım beklemiyorum." Sözünü kestim, onu ayakta tutarken kolum zorlanıyordu. "Bu tamamen benim kararım. *Bir seçim yapıyorum.*"

Azarlamasını bekleyerek yere baktım.

Bağırışlar.

Yumruklar.

Hades yavaşça elini bana doğru uzatırken "Sana küçük bir sır vereyim," dedi. "Hades Hanedanı, Ölüm Hanedanı olarak bilinir çünkü biz bir şeye tutkuyla bağlandığımızda... savaş başlatırız. *Her zaman.*"

Nyx bacağımdan yukarı tırmandı.

Anlamam bir saniyemi aldı sonra tutmam için elini bana uzattığını fark ettim.

"Aileye hoş geldin, kızım." Hades'in sesi gururla doluydu.

Uzatılan elini tuttum.

"Domus," dedi ve Ölüler Diyarı kayboldu ve Girit'e sıçradık.

Uzak duvardaki görkemli villanın şöminesi gürül gürül yanıyordu ve parıldayan gecede deniz, kanepenin arkasında ay ışığıyla parlıyordu.

Charlie ve Persephone bizi şaşkınlık dolu ifadelerle karşıladı. Hades, Medusa'yı yumuşak kanepenin üzerine yatırırken, onlar hemen yaralarımla ilgilenmeye başladı.

"Seni koruyacağım," dedi Hades. "Seni eğitim merkezine geri götüreceğiz ve seni burada bulduğumu söyleyeceğim."

"Peki ya... Medusa?" Persephone, ona şefkatli bir hüzünle baktı. "Onun henüz küçük bir kız olduğu zamanları hatırlıyorum."

"Federasyon ilk önce burayı arayacaktır." Hades'in kaşları endişeyle çatıldı. "Onu, beklemeyecekleri bir yerde saklamamız gerekecek. Tüm güvenli evler aranacaktır."

"Bir yolunu bulacağım," dedim hızla. "Bir plan yapabilmem için bana biraz zaman verin. Lütfen, mümkün olan en kısa sürede onun için geri geleceğim."

Persephone, Hades ve Charlie hep birlikte bana baktı. Yüzlerinden endişe okunuyordu.

"H-halledeceğim," diye fısıldadım. "Lütfen, bana güvenin."

Zaman uzadıkça uzadı.

İlk önce Persephone başını salladı. "Tamam, onun için bir oda hazırlayacağım. Eğer sen gelmeden önce federasyon gelirse..." Sırıttı ve omzundaki ejderhayı sevdi. "Ada onlara saldıracaktır. Şiddetli bir şekilde."

Annem son derece vahşiydi.

Şu anda bile sanki ada bilinçliymiş ve beni yeniden karşılıyormuş gibi döşeme tahtalarından tuhaf bir enerji yükseliyordu.

"Güvende ol, kızım." Persephone bana gülümsedi. Kalbim şükranla dolarak öne eğildim ve ona sıkıca sarıldım.

Leylak ve meyvemsi bir şey... nar gibi kokuyordu.

Buklelerinin arasından "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Beni arka arkaya üç kez hızla sıktı. "Senin için her şeyi yaparım, benim tatlı Alexis'im."

Geri çekildiğimde, Charlie sarılmak için bekliyordu.

Ona da sarıldım.

Hades, gözleri nemli bir şekilde boğazını temizledi. "Gitmemiz gerek."

Kanepede uyuyan kadına son bir kez bakıktan sonra oradan sıçradık. Bu sefer doğrudan Yeraltı tıp merkezine gittik. Duvarlarını, vücut parçalarının olduğu kavanozlar doldurmuyordu.

Hades doktorlarla alçak bir sesle konuştu, ben de kendime faydalı bir şey yaparak bir sedyeye uzanıp bayıldım.

Bundan sonra zaman sarmal gibi aktı.

Av partnerlerim olarak mentorlarımı seçtim.

Ertesi gün villada uyandım.

Gecenin bir yarısıydı fakat az önce yarattığım soruna bir çözüm bulmam gerektiği için uyuyamıyordum.

Bir kadının feryatları yankılandı, bir an için sesi Medusa gibi geldi. Kör bir panik içinde sesin geldiği yönü takip ettim.

Zindandaki kadının, çetin sınama dönemi sırasında Theros ile birlikte çalışan hain Ceres olduğunu fark ettiğimde durdum.

Rutubetli zindanda dururken aklıma bir fikir geldi. Korkunç, dâhiyane, berbat bir fikir.

"Theros'un tüm o çocukları öldürmesine yardım ettin mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Ceres kaskatı kesildi, gözleri büyüdü.

"Theros'a yardım ettin mi?" diye tekrarladım. "Evet mi, hayır mı?"

Cevap vermedi, sessizliği kahredici bir itiraftı.

Cesaretimi toplayıp kolumu pürüzlü bir taşa sürterek yardım, Ceres'in çenesini kabaca kavradım ve kanımı yüzündeki açık yaralardan birine damlattım.

Kalbimde bir acı patladı ve parmaklarım tuhaf bir sızıyla karıncalandı.

"Theros'a Zeus Hanedanı'nın tüm çocuklarını öldürmesi için yardım ettin mi?" diye sordum.

Acıyla inledi, kanım onu zehirlerken kasılıyordu.

"CEVAP VER BANA!"

"Zevkle yaptım," diye tükürdü Ceres acı içinde kıvranırken. "Ölmeyi hak etmişlerdi..."

Göğüskemiğime keskin bir sancı girdi ve öfkeyi serbest bıraktım.

Dudaklarından köpükler süzülürken boğuk sesler çıkardı, konuşamıyordu. Saniyeler sonra Ceres cansız bir şekilde yere yığıldı.

Geri çekildim.

Her şey saniyeler içinde bitti.

"Harika iş, evlat," diye tısladı Nyx omuzlarımda.

Bir şeyler hissetmeyi bekledim. *Hiçbir şey* hissetmiyordum. Bu sefer tatmin duygusu yoktu sadece boşluk vardı.

Pişmanlık kabardı.

Onu geri ittim, dikkatimin dağılmasına izin veremezdim, kafamın içinde kaybolmamam gerekiyordu. Seçimler yapıyordum.

Arkamı dönüp saçlarımı çekiştirirken düşüncelerim yarışıyordu.

Zindan karanlık ve tekinsizdi; felaket hissini daha da büyütüyordu.

Kalbimin hızlanan atışını fiziksel olarak yavaşlatmaya çalışırmışçasına göğsüme bastırdığım parmaklarım karıncalanıyordu.

Karanlıkta nefes nefese kalırken Nyx "Nefes al." diye yol gösteriyordu.

"Alexis?" diye fısıldadı Helen.

Yerimden sıçrayarak çığlık attım.

Helen merdivenlerde diz çökmüştü; üzerinde parıltılı bir gecelik vardı ve taşlarla süslenmiş bir Sparta silahı duruyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Sen gittiğinde uyandım ve endişelendim. Seni gördüm..." Gözlerini Ceres'ten bana çevirdi, ağzı şaşkınlıkla aralandı.

Ona geri dönüp uyumasını söylemeye çalıştım fakat ağzımdan yalnızca acılı bir ses çıktı.

"İzin ver yardım edeyim," dedi Helen.

Kan bulaşmış parmaklarımı ağzıma bastırdım.

"Şey," diye fısıldadım kısık bir sesle. "K-kelepçeleri... ç-çıkarmam gerekiyor." Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Kelepçeleri çıkarmam... ve bir cesedi ortadan kaldırmam gerekiyor. Bir şey yaptım, büyük bir şey. Bundan da büyük." Ceres'i işaret ettim. "Bilmek istemezsen, tamamen anlarım..."

"Anlat bana. Yardım etmek istiyorum. Beni Theros'tan kurtardın... Sana sonsuza dek borçluyum." Helen geceliğini yukarı çekince altındaki pembe şortu ortaya çıktı. Silahını bel bandına sıkıştırmıştı.

Birkaç dakika sonra Helen prangalardaki kilitleri açmayı bitirdi.

Ceres'in cansız bedeni yerdeydi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Helen.

"Şimdi cesetten kurtulacağım ve Medusa'yı alacağım," diye fısıldadım. "Onu zindandan kaçırmışız gibi görünmesini sağlamalıyız."

Helen başıyla onayladı. "Medusa'nın yüzünü gizlemek için bir peruk ve çamur getireceğim."

"Bu yeterli olacak mı?" Yanağımı ısırdığımda ağzıma kan doldu. "O çok daha kısa ve gözleri farklı renkte. Adamlar bunu fark edecektir..."

"Erkekler *asla* fark etmez." Helen hüzünle gülümsedi. "Güven bana."

Birbirimize sarıldık.

İsteksizce geri çekildim ve Ceres'i yukarı çektim.

"Domus."

İşte böylece, bir anda Girit'teki Hades Hanedanı sarayına geri dönmüştüm.

Medusa, şöminenin önünde Persephone'nin yanında oturuyordu. Klasik müzik dinliyorlardı. Kitaplarını ellerinden bırakıp ayağa fırladılar.

Kollarımın dermanı kesildi. Ceres bir gümleme sesiyle yere düştü.

Medusa'nın kaşları havaya kalktı.

"Bir c-cesetten kurtulmam l-lazım," dedim, bayılacak gibi hissederek.

Persephone bana doğru yürüdü.

İrkilip geri çekildim.

"Ben hallederim kızım," dedi nazikçe; kehribar rengi gözleri güçle parlıyordu. "Endişelenme. Doğru yere geldin."

Uzun bir an geçti.

Persephone kollarını açtı.

O sırtımı teselli edercesine ovarken, gözyaşlarım yüzümden süzülerek ona yaslanıp yığıldım.

O gece, Ceres kılığına girmiş Medusa ile villaya döndüm.

Aldatmaca tamamlanmıştı.

49

FEDERASYON TOPLANTISI

MEDUSA: İKI HAFTA SONRA

Athena Hanedanı'nın lideri elini kaldırdı. Tıklım tıklım dolu amfitiyatronun en altındaki konuşmacı platformunun arkasında duruyordu.

Uzun kahverengi saçları, ağır defne tacıyla uyumlu süs altın varaklarla parlıyordu. O hareket ettikçe, beyaz *toga*'sı kat kat ipek kumaş katmanlarıyla ışıldıyordu.

Athena boğazını temizledi. "Bu... olağanüstü koşullar nedeniyle federasyonun *geçici* sözcüsü olarak görev yapacağım."

Bir sessizlik çöktü.

Hanedan liderleri, generaller ve seçkin yaratıkların hepsi dikkatlerini ona verdi.

Hiç kimse, şanlı Olimposlu liderlerinin bir çocuğu öldürmeye teşebbüs ettiğini (zorlu sınav dışında ki bu ayrım çok önemliydi) itiraf etmesi ve ardından topluluk önünde küçük düşürüldükten sonra ortadan kaybolması gerçeğine nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Amfitiyatronun uzak tarafında, aslan armaları takan Spartalıların hepsi utançla başlarını öne eğdi.

Zeus Hanedanı düşmüştü.

Hayatta olmak için muhteşem bir zamandı.

"Tam öğle vakti. Bu federasyon toplantısı şimdi açılmıştır." Athena, arkasındaki duvarda asılı olan altın saate işaret etti.

Gözlerimi ovuşturdum fakat saat aynı kaldı.

Ah hayır. Yine mi?

Büyük akrep ikiye, küçük akrep yirmiye, saniye akrebi tam üstünde duruyordu. Saatin iki yirmi iki olduğunu gösteriyordu.

Aceleyle cebimden küçük defterimi çıkarıp karaladım. *Athena saat on iki olduğunu duyurdu fakat arkasındaki saat 02.22'yi* gösteriyor. *Bu hafta bu sayıyı üçüncü görüşüm.*

Alexis defterime göz atınca hızlıca kapattım.

Başka insanların göremediği şeyleri gördüğünde, ağzı sıkı olmanın ve ihtiyatın değerini öğreniyorsun.

Athena vergiler ve insan kaynakları üzerine bir konuşma başlattı ve o konuşurken, başının üstündeki havada küçük, parlayan bir nokta belirdi; o kadar küçüktü ki zar zor seçebiliyordum.

Doğal davran, soğukkanlılığını koru.

Gizlice arkamı kontrol ettim. Ah, harika, odanın her yerinde insanların başlarının üzerinde ışık noktaları belirmeye başladı.

Onları benden başka hiç kimse göremiyordu.

Alexis tekrar bana baktı, iki renkli gözleri kısılmıştı ve her şeyin yolunda olduğunu temin etmek için ağzımı açtım (aslında değildi) fakat çenem kilitlendi. Onun buklelerinin üzerinde tuhaf bir ışık yayılıyordu.

Nazikçe kollarıma dokundu, beni geri itti.

Havada asılı duran ışığa yakından daha iyi bakmaya çalışırken ona doğru eğildiğimin farkına varmamıştım.

"İyi misin?" diye sordu Alexis endişeyle.

Hayır.

İki basit kelime.

Çocukken Olimposlu doktorlar tarafından klinik olarak akıl hastası damgası yemiş, sabıkalı bir birey olarak verilecek tek bir doğru cevap vardı.

Athena vergiler ve koruma altındaki bölgeler hakkında monoloğuna devam ederken "Ah evet, iyiyim," dedim. "Hatta şu an harika olduğum bile söylenebilir. Muazzam. Çok fazla araştırma

yapıyor ve okuyorum. Çok bilgilendirici oluyor. Biliyor muydun, büyük Kiklop isyanı..."

Alexis yüzünü buruşturunca sustum.

Tabii ya.

Oradan buradan konuşmak insanları rahatsız eder.

Normal davran.

Bir Gorgon, bir Yeraltı dünyası üyesi, Kader gücüne sahip fikirlerini açıkça söyleyen bir kadın ve aynı zamanda bir kitap kurdu olmanın sorunu, insanları huzursuz etmesiydi.

Fazla tutkuluydum.

Fazla tuhaftım.

Varlığım başlı başına yürüyen bir tehlike işaretiydi.

"Sanırım bir sinek gördüm," diye bitirdim beceriksizce. "Başının üzerinde. Can sıkıcı küçük mahlûklar. Çok sinir bozucular." Elimi salladım ve var olmayan bir hayvanı eziyormuş gibi yaptım.

Alexis pek ikna olmuş görünmüyordu.

"Şimdi sıradaki gündeme geçiyoruz," diye duyurdu Athena. "Bugün hepimizin burada toplanma nedeni."

Alexis elini uzatınca hızla tuttum, parmaklarımı onunkilere dolayarak daha da yaklaştım. Yakınlığımdan ürktüyse bile bunu belli etmedi.

Fiziksel temas her zaman benim sevgi dilim olmuştu.

Spartalılar birbirlerine fısıldarken her yandan mırıltılar yankılandı.

"Yılan pisliği," diye tükürdü arkamdaki sırada biri.

Arkamı dönmedim.

Athena bir tomar parşömen açtı. "Federasyon, Medusa'ya karşı davasında yeni kanıtların ışığında, geçici sözcü olarak kürsüden hüküm verme yetkimi kullanarak..."

Arkasındaki saat iki yirmi ikide donmuştu ve başının üzerindeki küçük parıltı giderek güçleniyordu.

Her şey bu tekil âna doğru daralıyordu.

Alexis elimi daha sıkı kavradı.

"Medusa..." Athena'nın ağzı acı verici bir yavaşlıkla hareket ediyordu. "Öne sürülen suçlardan beraat etmiştir."

Yüce Kronos adına.

Keskin ve baş döndürücü bir rahatlama içimi doldurdu. Bayılma isteğine karşı koydum.

Özgürdüm.

Her şeyden sonra, gerçekten...

"Tek bir şartla," dedi Athena sertçe.

Kasılıp kaldım.

Bunun iyi bir yöne gitmediğini anlamak için *kaderin* mistik gücüne gerek yoktu (mistik kısmını vurguluyorum çünkü güçlerimi bırakın kullanmayı, nasıl anlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu).

Saçlarım yer değiştirirken havayı bir hışırtı kapladı; yılan canlarım titriyordu, titreşim kafa derimden omurgama doğru inerken ürperdim.

Alexis elleriyle elimi öyle bir sıktı ki kemiklerim gıcırdadı. Acıyı yüzümde belli etmemeye çalıştım. Yaratık kökenim, Sparta genlerime baskın gelmişti: Kısa ve kıvrımlıydım, kemiklerim diğer safkan Spartalılardan daha zayıftı. Ben savaş için yaratılmamıştım. Okumak için yaratılmıştım.

Athena gülümsedi. "Sparta'nın güvenliği için federasyon, Medusa'nın ROU'ya yani Rodos Olimpos Üniversitesi'ne devam etmesini ve Kader çalışmaları alanında uzmanlık derecesi almasını şart koşuyor. "

Mırıltılar arttı.

Bekle bir dakika.

Hepsi bu mu?

Yılanlarım gevşedi.

Bu mükemmeldi çünkü hiç param yoktu ve gelecek hafta itibarıyla evsiz kalacaktım.

Doğduğumdan beri Artemis Hanedanı tarafından reddedilmiştim. Gorgon özellikleri kabul edilemezdi. Bir yılan görmezden gelinebilirdi fakat üç tanesi akıl almazdı. Teknik olarak hiçbir mirasım ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Artemis tarafından reddedilmemin sebebi neyse, Gorgon kültürü tarafından kabul edilmememin sebebi de aynıydı: Damarlarımda fazla Spartalı kanı vardı.

Alexis her şey yolundaymış gibi davranıyordu fakat ben gerçeği biliyordum, villada istenmiyordum. Patro nefretini açıkça dile getiriyordu.

Bu, bir plan yapmak için şanstı.

"Çok daha kötü olabilirdi," dedim Alexis'e. "Her zaman yükseköğrenim görmek istemiştim fakat bir Yeraltı dünyası yaratığı olarak seçenekler sınırlıdır. Bu gerçekten iyi. Her şeyi çözebilirim..."

Birkaç koltuk öteden Hades sakince "Hayır," dedi.

Şey, ne?

Federasyonda yeni bir mırıltı dalgası yükseldi.

Hades daha yüksek bir sesle "Olimposlularla çevriliyken onun için güvenli olmayacaktır," dedi. "Özellikle de... olan biten her şeyden sonra."

Keyfim kaçtı.

Bir şekilde Olimposluların bir numaralı düşmanı olduğumu ve yüce Zeus Hanedanı'nın çöküşüyle eşanlamlı görüldüğümü unutmuştum.

Hapiste geçen yıllar, bir insanın itibarı üzerinde gerçekten büyük etkiler bırakıyordu.

Belki onları doğal cazibemle kazanırım?

Ah, bekle, hiç cazibem yok.

Yirmi bir yaşındayken yaş dondurma işlemine sokulduğumda, "bir şeyler gören fakat herkesin çoğunlukla görmezden geldiği konuşkan kitap kurdu" olarak tanınıyordum. "Uyandığım dünyada ise *Şahin Günlükleri* beni "Titanlarla iş birliği yapan, şiddet yanlısı, güçlü, onursuz yılan pisliği bir hain" olarak etiketlemişti.

Eğer muhafızların anıları canlandığında panik atak geçirmekle meşgul olmasaydım, bu durum ikonik bile olabilirdi.

Onları düşünme.

Sana yaptıklarını düşünme.

Benim o şahane (cehennem azabı gibi) hapis hayatım boyunca, Gorgon ilişkileri kötüleşmiş, Titanlar bir şekilde kanatlı yaratıklara dönüşmüş ve savaş yaklaşmaya başlamıştı.

Kendimi sahipsiz hissederek Alexis'e yaslandım. Ondan sakinleştirici, yetkin bir enerji yayılıyordu ve onun yanındayken

her şey yoluna girecekmiş gibi hissettiriyordu. Bana saygı duyuyor, beni dinliyor, bana inanıyordu.

Bana iftira atan Olimposluların ve muhafızların aksine yapabileceklerime değer veriyordu.

Sakın bunu düşünmeye cüret etme.

Alexis, düşüncelerimin kontrolden çıktığını hissedebiliyormuş gibi elimi sıktı.

Güvenliğe tutunduğum tek bağım oydu.

Panik ataklar ile kalbimin etrafında parça parça tuttuğum o derin acı uçurumu ve karanlık düşünceler arasında duran kişi oydu.

Alexis Hert benim kahramanımdı.

"Önerin nedir?" Athena, Hades'e bakarken kaşlarını kaldırdı. Ares ve Artemis de öne eğilip onun kulağına bir şeyler mırıldandı.

Artemis'in bana sertçe baktığını görünce donakaldım.

Anneciğim? Kendi kendime kıkırdadım, sonra durdum çünkü bu "deli" ünüme yardımcı olmuyordu. Artemis, yılanlarla doğduğum anda beni reddetmişti, bu yüzden o kadını hiçbir zaman gerçekten tanımamıştım.

Bana attığı o nefret dolu bakışlara bakılırsa belki de bu benim için bir şanstı.

Hades onlara başıyla onay verdi sonra tekrar Athena'ya döndü. "Yeraltı liderleri," dedi otoriter bir havayla, "iki korumanın üniversiteye onunla birlikte gitmesine izin verilmesi şartıyla okula katılmasına izin verecekler. Onunla birlikte kalacaklar ve koruma amacıyla günün yirmi dört saati yanında olacaklar."

Korumalar mı?

Anılar beni boğarken omurgamdan aşağı titremeler indi. Bir koruma hakkında iyi olan *hiçbir* şey yoktu.

Athena, bunu düşünüyormuş gibi dudaklarını büktü. Amfitiyatronun sıralarına doğru baktı. "Bu öneriye itirazı olan var mı?"

Mırıltılar arttı, "yılan pisliği" diye daha fazla laf atıldı (hiç yaratıcı değildi) fakat kimse elini kaldırmadı.

Büyük olasılıkla bunun sebebi, tüm Yeraltı liderlerinin arkalarını dönüp federasyonun geri kalanına savaş vaat eden ifadelerle dik dik bakmalarıydı.

Zeus'un ifşasından sonra Olimposlular ve Yeraltı liderleri arasındaki barış *son derece* hassas noktaydı (şimdiden siper çürüğünün kokusunu alabiliyor, savaş naralarını duyabiliyordum), bu yüzden muhtemelen blöf yapmıyorlardı.

Athena yeniden Hades'e baktı. "Kimi öneriyorsun?" diye sordu.

Hades yavaşça sırıttı. "Kızıl İkili."

Uzun bir sessizlik oldu, ardından gürültülü bir tartışma patlak verdi.

Alexis'in yanımda beti benzi atmıştı.

Arka sıralardan biri bir şeyler bağırırken "Onlar da kim?" diye sordum.

Şiddet dolu hapis hayatım yüzünden modern Spartalı jargonuna hâkim değildim. Yaş durdurma işlemi, hapsedilme süresince bilincimin yerinde olmamasını sağlamıştı ve fiziksel olarak sadece yirmi bir yaşındaydım. Güçlerimin gelişim açısından hâlâ zayıf olmasının nedeni de buydu.

Bir şekilde, vücudum dondurulmuş olsa da zihnim hatırlıyordu... *Her şeyi* hatırlıyordu.

Ayrıca sol kolumda, birine göstermeyi reddettiğim korkunç, zonklayıcı bir acı vardı.

Bunu düşünme.

"Kızıl İ-İkili..." Alexis, söylemeye korkuyormuş gibi sözünü yarım bıraktı.

Sol tarafımda bir kargaşa çıktı. "Hayır," dedi Patro birkaç koltuk öteden. "Biz bunu reddediyoruz..."

Neden bahsediyor?

Ağzının üzerine kapatılan bir elle susturuldu, engelleyen parmak boğumlarının üzerinde *ÖLÜM* dövmesi vardı.

Tehlikeli adamlar vardır, bir de şiddet eğilimli adamlar. Aradaki fark hayati önem taşır.

Akhilleus ve Patro ikinci gruptandı.

Sparta'da, ister karanlık bir yaratık ister Yeraltı dünyası üyesi olsun, bu kadar dengesiz kimseyle karşılaşmamıştım.

Bu yeni nesilde özellikle kontrolden çıkmış bir şeyler vardı.

Patro, villada beni defalarca köşeye sıkıştırmıştı. İnsanlar bakmadığında beni duvara sıkıştırır ve bir oyun oynadığımı bildiğini söylerdi.

Şimdi de bana dik dik bakıyordu. Zümrüt yeşili gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde saf bir nefret parlıyordu.

Burada tam olarak ne olduğunu fark ettiğimde korku boğazıma dolandı.

Ah... Yüce... Kronos.

"Kızıl İkili *onlar* mı?" diye Alexis'e sordum. "Neden böyle deniyor? Akhilleus'un gözleri kırmızı olduğu için mi yoksa kanla ilgili bir şey mi? Belki de bir kelime oyunu..."

"Evet, yapacaksın!" diye bağırdı Afrodit, oğlunu işaret ederek. "Emirlere itaat edeceksin."

Patro kısa ve sert bir baş hareketiyle onayladı.

Lütfen Kronos, hayır. Bu olamaz.

Bana tıpkı o... muhafızlar gibi zarar verecekler.

"Mükemmel," dedi Athena. "Bu mesele halledilmiştir. Medusa, bu Eylül ayında Patro ve Akhilleus koruması altında üniversiteye kaydolacak. Eminim onlar da... Savaş çalışmaları alanında uzmanlık alabilirler." İki tehlikeli Yeraltı adamını süzerken gözlerini kıstı.

Patro gözlerini devirdi.

"Alexis de katılmak istiyor," diye ağzımdan kaçırdım.

Alexis elimi bıraktı; ona özür dileyen bir gülümsemeyle bakamayacak kadar paniklemiştim.

Kharon ve Augustus, onun yanından öne doğru eğildi, ikisi birden bana ölümcül bakışlar attılar.

Hiçbir şey hissetmedim.

Hayatta kal.

Hayatta kalman lazım.

Patro ve Akhilleus sana zarar verecek ve...

"Burası bir Olimpos üniversitesi. Yeraltı üyelerinin kayıt yaptırmasına tarihsel olarak izin verilmez!" diye bağırdı birkaç sıra arkadan küçük bir defne tacı takan bir Spartalı.

"Evet!" diye koro hâlinde destekledi diğer Olimposlular.

Alaycı yuhalamalar yankılandı.

Kharon beni süzerken yüzü buruştu, mavi gözlerinde hüzün vardı. Geçen hafta Alexis beni nasıl serbest bıraktığını açıkladığından beri tuhaf davranıyordu.

Alexis bunun nedeninin onun benim kardeşim olması olduğunu söylemişti fakat ben anlamamıştım. Spartalılar nadiren ailevi bağlar kurarlardı, bizim kültürümüz tamamen güç ve rekabet üzerineydi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Alexis ağzının kenarıyla.

Bana zarar verecekler.

"Eğitim iyidir," dedim hızla. "Bir Sparta üniversitesine gitmenin her zaman hayalin olduğunu söylemiştin. Şimdi matematik alanında uzmanlığını alabilirsin. Birlikte olabiliriz."

Birlikte güvende olabiliriz.

Bana şok olmuş gibi bakarken gözlerini kırpıştırdı.

"Alexis, bu doğru mu?" diye sordu Hades, sesi gürültüyü bastırarak. Elini sıkıca kavradım.

Alexis birkaç saniye gözlerini kapattı fakat açtığında ifadesi kararlıydı. "Evet, katılmak istiyorum," dedi bana hafifçe gülümseyerek.

Göğsümde bir sıcaklık yayıldı ve başının üzerindeki o tuhaf ışık daha parlak bir şekilde ışık saçtı.

Kharon boğulur gibi bir ses çıkardı.

Kollarımı Alexis'in etrafına doladım. "Teşekkür ederim," diye tekrarladım saçlarına doğru. Alexis bana sıkıca sarıldı.

Güvendesin.

Güvende olacaksın.

Her şey yoluna girecek ve sen...

"Karar verilmiştir," dedi Athena. "Kızıl İkili, Medusa ile aynı odada kalacak. O, sizin yanınızdan ayrılmayacak. Onu bir gölge gibi takip edecek ve koruyacaksınız."

Patro bana sert bir bakış fırlattı sonra yavaşça işaretparmağını boğazının önünden geçirdi, yakışıklı yüzü kötücül bir ifadeyle buruştu.

"Gündemimizin bir sonraki maddesine geçiyoruz," dedi Athena sakince, beni az önce ölüme mahkûm ettiğinin farkında değildi. "Federasyon, Titanların neden mutasyona uğradığına

dair ipuçlarını araştırmaya devam ediyor. Şu âna kadar çabalarımız hiçbir sonuç vermedi."

"Buna pişman olacaksın," dedi Patro sessizce dudaklarını oynatarak.

Ben de yüzümü buruşturarak karşılık verdim.

Zaten pişmanım.

50

YOZLAŞMA

ALEXIS

Federasyon toplantısından sıçrayarak uzaklaştığımda, üzerimden rahatlama dalgaları geçti.

Mum ışığı, villanın dekoratif amforaları ve zeytin ağaçları boyunca ortamı aydınlatan gölgeler oluşturuyordu.

Tam olarak bu koridoru seçmiştim çünkü köşedeki mermer heykeli seviyordum. Çıplak bir adam ahşap bir sopaya yaslanmış, bir aslan postuna bürünmüştü. Bakışları yere dönüktü, bitkinliğini yansıtıyordu ve sırtının arkasında iki altın elma tutuyordu.

Adamın yorgun bakışlarıyla göz göze geldim.

Yorgun fakat hâlâ ayakta.

Geçtiğimiz birkaç hafta Medusa için kaygılanmaktan her şeyin birbirine karıştığı bir süreçti. Başka bir şeye veya başka birine odaklanacak pek vaktim olmamıştı.

Sonunda özgürdü.

Başardık.

Her şeyin bu şekilde sonuçlanmış olmasından dolayı o kadar minnettardım ki cenin pozisyonunda kıvrılıp bir daha asla hareket etmeyebilirdim.

Koridor pencerelerinin dışında Como Gölü, Samanyolu'nu yansıtıyordu. Kıyametten önce insanların yıldızları kaybettiğine

dair gülünç bir söylenti duymuştum. Onlarsız bir dünya hayal bile edilemezdi.

Bu gece çimenlik alan, ay ışığı altında huzurlu görünüyordu ve elektrikli çitler kaldırılmıştı; tehdit seviyesi bir kez daha düşüktü.

Saatler önce ayrıldığımda, Nyx ve Fluffy Jr. odasında Helen ve Drex ile kalmaya karar vermişlerdi. Boynumun etrafında pullar olmadan çıplak hissediyordum.

Çatırt.

Koridorun sonundaki mermerin üzerinde iki gölge uzandı. Daha az önce onlarla birlikteydim fakat etrafımız insanlarla doluydu; bu seferki farklıydı.

Yalnızdık.

"Tatlı ballı çöreğim, ben geldim," diye hırıldadı Kharon, alaycı ve şarkı söyler gibi bir sesle. Augustus yanında duruyordu, gözleri parlıyordu.

Villada sıçrayabilecekleri onca yer varken...

Doğrudan bana gelmişlerdi.

Bu bana yine görmeye başladığım kâbuslarımı hatırlattı. SGY'den beri, ölüm meleği geceleri başımda dikiliyor, uyumamı izliyordu.

Mermer üzerinde yankılanan rugan ayakkabının sesleri bana doğru yaklaşıyordu.

Kharon ağır ve rahat adımlarla yürüyor, Augustus ise ölçülü ve kesin adımlarla ilerliyordu.

Şahin Günlükleri'nin asıl manşeti şöyle olmalıydı: "Yoldan Çıkmış İki Yeraltı Kraliyet Üyesi, Saf ve Utangaç Kadını Baştan Çıkarıyor."

Onlara *her şeyi* anlatabilirdim.

Sivri uçlu yakut taçlar parlıyordu.

Kharon yıpranmış siyah bir pelerin giyiyordu, Augustus ise üzerinde ağır bir sorumluluk havası taşıyordu.

Her ikisi de kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömlekleri içinde kusursuz görünüyorlardı. Bacaklarındaki kılıflar silahlarla doluydu.

Augustus'un kravatı, sanki çekiştirip duruyormuş gibi gevşemişti ve bronz göğsünün ufak bir kısmı görünüyordu.

Kharon'un gömleğine kırmızı lekeler sıçramıştı.

"Merhaba, kocalarım."

Sesim, uzun süredir konuşmadığım için kısıktı; stres yüzünden son zamanlarda pek konuşmamıştım. Tüm konuşmayı Medusa yapmıştı.

"Karıcığım." Augustus'un dudakları, sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirdi.

"*Carissima.*" Kharon koyu bir kaşını kaldırdı, yüzü yontma mermer gibiydi, mavi damarlar derisinin altında neredeyse parlıyordu. "Sanırım görevlerinden önce sana bir söz vermiştik. Ödülünü almaya hazır mısın?"

Cesaretimi topladım.

"Evet."

Kharon göz kırptı, soğukkanlılığı bozuldu. "Emin misin?" Sesi derinleşmişti.

Başımı salladım.

İkisi de süzülerek yaklaştı ve kişisel alanımın sınırında durdu.

"Seni her an yiyebilirim." Kharon'un nefesi sağ kulağımın kepçesini gıdıkladı.

Augustus bakışlarımı yakaladı sonra gözlerini dudaklarıma indirdi. Sesi zihnimin içinde edepsizce yankılanırken "*Sana doyamıyor olmamızı bağışla Carus'um,*" dedi.

Augustus yüksek sesle konuşmamıştı; sadece onu zihnimin içinde hissetmenin verdiği yakınlıkla nefesim kesilirken dudaklarıma bakmaya devam etti.

Kharon siyah ojeli tırnaklarıyla yukarı uzandı, ensemi kavradı, tırnakları tenime saplanıyordu.

Kafamın içinde gotik bir romantik melodi çaldı.

Uzanarak ellerimi ipek kaplı göğüslerinden aşağı indirdim.

Kharon'un keskin elmacıkkemiklerinin üzerine bir kızarıklık yayıldı, Augustus çenesini sıktı.

Tek başlarına oldukça baskın karakterlerdi.

Birlikte ise şimdiye kadar çözülmüş en zor matematik problemi olan Fermat'ın son teoreminin eliptik eğrileri ve modüler formları kadar karmaşıktılar.

Ellerim daha aşağılara indi, parmaklarım gerilen fermuarlarının üzerinde dans etti; avuçlayıp sıktım.

"Dikkatli ol, sevgilim." Kharon, vahşi bir ifadeyle tırnaklarını uyarı mahiyetinde hassas tenime geçirdi.

Augustus'un eli bir anda uzandı. Daha sert sıkınca ön kolumu yakaladı.

Tam da kurduğum tuzağa düşmüşlerdi.

Gülümsedim. "Domus."

Çatırt.

Etrafımızda dumanlar yükseldi. Bir kez daha boş, karanlık yemek odasında duruyorduk, panjurlar kapalıydı ve şöminede ateş kısık kısık yanıyordu.

Suç mahalline geri döndük.

Sıçrayarak bizi yatak odasına götürmek istemiştim fakat içimdeki bir şey belli ki farklı bir yer arzulamıştı.

"Sen... Az önce..." Kharon, sanki küstahlığıma gerçekten inanamıyormuş gibi ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

Augustus altdudağını ıslattı.

Ellerimi onlardan çekince boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

Kharon sesini geri kazandığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Federasyon toplantısından *henüz* yeni sıçrayarak dönmüşken, iki kişiyle birlikte tehlikeli derecede kısa bir mesafeye sıçradığını söyleme bana."

Gözlerimi devirdim, hepimiz iyiydik.

"Tamam, *söylemem*," dedim.

Kharon çevresine bakındı. Gözlerinde bir farkındalık ışığı yandı, başını geriye atıp derinden, boğuk bir kahkaha attı.

Augustus da gamzesi belirerek ona katıldı.

"Bana güveniyor musun, *carissima*?" Kharon'un eğlenceli sesi bir ton kalınlaştı, koyu kirpikleri yelpaze gibi açıldı.

Başının yanındaki yara izine baktım. "Evet."

Kharon boynumdaki bir tutam saçı kenara itti. "*Aslında* güvenmemelisin, sevgilim." Nazikçe tacımı başımdan çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

Augustus yarı kapalı gözlerle aramızda bakışlarını gezdirdi.

Beethoven piyanonun başında kafasını geriye atmıştı. Kısmen sağır olduğu için titreşimleri ruhunda hissediyordu.

Ben de hissediyordum.

Kharon masaya doğru yürüdü ve bir sandalyeyi çekip çıkardı. Augustus da onun yanında aynısını yaptı.

Sandalyeleri çevirip birbirlerine bakacak şekilde, aralarında yaklaşık bir kol mesafesi olacak biçimde yerleştirdiler.

Kharon'un haftalar önce söylediği şeyi hatırlayınca yüzüm kızardı.

"Sonra... Augustus ve ben karşılıklı iki sandalyeye oturur, sırayla saatlerce seni kucağımızda becerirdik."

Aniden nefesim kesildi.

Ağır adımlarla bana doğru yürüdüler.

Kharon ensemi kavradı, parmakları saçlarıma dolandı, beni kendine doğru çekti, ağzı çaresiz bir iniltiyle dudaklarımı sahiplendi.

Ben de aynı sertlikle karşılık verdim.

Augustus arkamdan yaklaştı, iki eliyle *toga*'mın arkasını kavrarken tırnakları tenime hafifçe battı.

Tuuut.

İpek kumaş ayaklarımın dibine süzüldü, serin hava açıkta kalan bedenime değdi.

Altında tamamen çıplaktım.

Augustus kalçalarımı kavradı, güçlü parmaklarıyla yoğurur gibi sıktı, dudakları omurgam boyunca inerken tırnakları hafifçe batıyordu.

"Öyle muazzam... Öyle kusursuz... Öyle ilahi ki," sözleri dudaklarının her dokunuşuyla uyumlu biçimde zihnimin derinliklerinde mırıldandı.

Dilimin üzerinde bir yağmur fırtınasının tadıyla Kharon'un kısa, ipeksi saçlarını kavradım ve öpüşmemizi derinleştirdim.

Tacının yere düşerken çıkardığı metalik ses yankılandı. Kimse onu almak için hareket etmedi.

Kharon başımı geriye itti, dili boynumdan aşağı büyük bir şevkle süzüldü. Elleri memelerimi kavradı, başparmakları uçlarını sertleşene kadar okşadı. Her dokunuş benliğimin derinliklerine haz dalgaları gönderiyordu.

Her yerimdeydiler.

Ağızlar ve eller beni sarıp sarmaladı, tam bir teslimiyet hâliydi.

Kharon'un gömleğine asıldım, çekiştirdim, tenini keşfetmeye ihtiyacım vardı fakat o aptal düğmeler yerinden oynamıyordu.

Kharon aniden benden uzaklaştı. Sendeledim fakat Augustus kalçalarımı tutarak beni dengeledi; sahiplenmiş bir adam gibi omurgam boyunca öpmeye devam ediyordu.

Kharon gömleğinin iki yanından kavrayıp iki yana çekti.

Elmas düğmeler fırladı, odanın dört bir yanına yuvarlandı. Yırtılmış kumaşı yere fırlattı, kaslarını gererek bakışlarıyla beni arzuladığını açıkça gösterdi.

Göğsü kalın damgalarla kaplıydı; solgun teni, taze pembe yara izleri ve eski beyaz çizgilerden oluşan bir ağ gibiydi. Bunların en yenisi tam ortada duruyordu, yüzünde gurur dolu bir ifadeyle elini üzerinde gezdirdi.

Hayatımda bundan daha güzel bir şey görmemiştim.

Ona doğru uzandım, bu sırada Augustus tırnaklarını omurgamdan aşağı indirdi ve diliyle onları takip etti.

Kharon "hayır" anlamında başını salladı.

Geriye doğru adım atıp daha önce yerleştirdiği sandalyeye çarpana kadar bacakları geriledi ve oraya yerleşti. Bacaklarını iki yana açtı, izlerle kaplı göğsü ateş ışığında parlıyordu.

Dövmeli parmakları gerildi; pantolonunun fermuarını yavaşça açtı ve sertleşmiş aletini eliyle kavradı. Mavi damarlar etrafını sarmıştı, ucu ay ışığında pembeleşerek parlıyordu.

"Gel otur, karıcığım," diye emretti Kharon alçak bir sesle. "*Hemen.*"

Augustus'un elleri boynuma doğru nazikçe yükseldi.

Dokunuşunun ardından ürperdim.

Augustus'un sesi zihnimin içinde lezzetli bir tırmalama gibi yankılanarak "*Ona git,*" diye fısıldadı.

Onların büyüsüne kapılmış bir hâlde, Kharon'a doğru yürüdüm.

Augustus, her adımda ensemden öperek benimle birlikte ilerledi.

Şeytan, dudakları şişmiş bir hâlde sandalyede bacaklarını daha da iki yana açtı.

Bacaklarının üzerine dolanan silah kılıflarına kan sıçramıştı.

"İkinizi de çok seviyorum," dedim aniden, bunu söyleme ihtiyacıyla.

Augustus omzumun arkasını öperken hafifçe güldü ve bıraktığı izi yaladı.

"Biliyoruz, *carissima...*" Kharon'un gözleri karanlıkta parlıyordu. "Çünkü biz de bunu hissediyoruz."

Onun önünde durdum ve Augustus da benimle durdu; parmakları göğüskafesimde gezindi, yara izimin üzerinde oyalandı. Nasırlaşmış avuçlarıyla memelerimi kavrayıp Kharon'un yüzüne doğru kaldırdı.

"Öne eğil," diye emretti Kharon, sesi kısılmıştı.

Augustus bacaklarımın arasına bir bacağını bastırarak onları iyice ayırdı. Karın kasları sırtıma dayandı, düğmeleri omurgama batıyordu; ağırlığıyla beni Kharon'a doğru öne itti.

Kendimi dengelemek için Kharon'un sandalyesinin kollarına tutundum.

Kharon sırıttı, göğsüm tam yüzünün hizasındaydı.

Ağzını açtı ve parlayan dilini dışarı çıkardı.

Augustus memelerimi daha sert kavradı, bacağını bacaklarımın arasından yukarı daha sert iterken, şişmiş meme uçlarımı Kharon'un hareketsiz dili üzerinde gezdirdi. Hançerin kabzası en mahrem yerime baskı yapıyordu.

İçimde yükselen hazla nefesim kesildi.

"Pantolonumun üzerinden ıslaklığını hissedebiliyorum tatlım," diye fısıldadı Augustus zihnimin içinde. *"Aferin kızıma."*

Sandalyeye yaslandığım yerde kollarım titriyordu.

Kharon ağzını meme ucumun etrafında kapattı ve emdi. İnledim.

"Kucağıma diz çök, *Carissima*." diye emretti Kharon, beni serbest bıraktığında ıslak bir tını yankılandı.

Augustus beni kucağına aldı ve *bir kurbanlık sunu* gibi Kharon'un kucağına yerleştirdi. Aletinin ipeksi sertliği sıcaklığıma yaslandı ve ikimizin de nefesi kesildi.

Augustus geri çekildi, diğer sandalyeye oturduğunda ahşap gıcırdadı.

Kharon'un uzun parmakları yüzümü kavradı. Beni kendine çekti ve onun geniş omuzlarına tutunurken beni sertçe öptü, omuzlarındaki sıcak teni kasılıp esniyordu.

Kharon yüzümü bıraktı ve çıplak vücutlarımızın arasına uzandı.

Solgun ön kolundaki dövmeli tendonlar kasılırken aletini kavradı ve onu girişime yerleştirdi.

Bacaklarım titriyordu.

"Hazır mısın, *carissima*?" diye sordu Kharon nefes nefese. "İlk seferin olduğunu biliyorum; benimle nefes al, gevşe."

Konuşamayacak durumda olduğum için başımı salladım.

Kalçaları kasıldı, içime süzüldü.

Kharon parmaklarını yukarı çıkardı, buklelerimi okşadı ve mahrem bölgemi ovdu. Diğer eliyle kalçamı kavrayıp beni biraz aşağı doğru itti.

Durdu. "İyi misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım o yoğun doluluk hissi karşısında. Acı veren bir tarafı vardı fakat dayanamayacağım bir şey değildi.

Biraz daha derine itti sonra tekrar duraksadı. "Hâlâ iyi misin?"

Gözleri, arzu ve duygularla buğulanmış bir hâlde gözlerimi aradı.

"Evet, daha..."

O yavaşça daha derine süzülürken can havliyle omuzlarına tutundum. Sonunda içimde zonklayarak tamamen yerleşti.

"Aferin kızıma," diye övdü Augustus zihnimin içinde. *"Harika bir iş çıkarıyorsun."*

Bana güven vererek esneten ve yerimde tutan o sertlik karşısında inleyerek omzumun üzerinden geriye baktım.

Augustus, sandalyesinde çıplak oturmuş, elinde kavradığı piercing'li aletini okşayarak Kharon'un bana sahip oluşunu izliyordu. Tacı başının üzerinde hafif kaymıştı. Gözlerinde hesapçı ve güç odaklı bir parıltı vardı. Kusursuz bronz teninde, sol göğsünde –tam kalbinin üzerinde– tek bir damga vardı.

Zalim, aç ve rahatsız edici derecede yetenekliydi.

Başlangıçtaki gerilme hissi zamanla sıcak ve haz veren bir tona büründü.

İçimde titreşimler dolaştı. Kharon'un kucağında titrerken arkamı tekrar ona döndüm; bacaklarım iki yana açık bir hâlde üzerine oturmuşken altımdaki sertlik ve üzerimdeki ağırlık daha belirginleşiyordu.

Hâlâ hareket etmiyor, alışmamı bekliyordu.

"*Siktir*," diye fısıldadı. "Öyle gerçekdışısın ki fazla dayanamayacağım."

"Lütfen." Ne istediğimi ben bile bilmiyordum.

Kharon başını eğdi ve mahrem bölgemi ovarken meme uçlarımı yaladı.

Hareketsiz kaldı.

"Kharon," diye yalvardım, ipeksi saçlarını çekiştirerek.

Meme ucumun etrafında aç ve şehvetli bir ses çıkardı, gözleri benimkilerle buluştu ve sığ bir hamleyle içimde hareket etti, ikimiz de inledik.

Uzun aletinin etrafında kasılırken vücuduma karıncalanmalar yayıldı.

Bakışlarımı üzerimden ayırmadan mememi emerken, Kharon altımda aşağı yukarı hareket ediyordu. Beni inanılmaz esneten o küçük hareketleri baş döndürücüydü.

Kharon, mahrem bölgeme sahiplenici bir şekilde dokundu, başım geriye düşerken omuzlarını tırmaladım.

Sert hamleler yaparak beni derinlemesine doldururken *"Benimle göz göze kal,"* dedi sert bir sesle; hissettiğim yanma enfesti.

Aşağıya, lakabı SEKS olan adama baktım, yeteneklerini tam anlamıyla takdir ediyordum.

Gözlerinin akına kan hücum etmişti.

Güçlerini devreye soktuğunda; hazzı ve duyguları bir dev dalga gibi üzerime çöktü: *Onu seviyorum. Benim. Kalbim. Benim. Tüket. Değer ver. Hükmet. Aşkım. Ruh eşim. Ona sahip ol. Kadınım. Onu bağla. Benim. Sar sarmala. Onu seviyorum.*

Kharon kalçalarını sertçe sarsarak daha derine vurdu ve ben kendimden geçerek çığlık attım. Onun aletini kavradığımda

üzerimden geçen haz dalgaları beni sarstı. Şok dalgaları sonsuzdu.

Kharon hafifçe küfrederek iki eliyle kalçalarımı tuttu ve başını geriye attı, birlikte zirveye ulaşırken sıcak ıslaklığı içime doğru dalgalandı.

Göğüslerimiz inip kalkarken, birbirimize bağlı bir hâlde saniyeler geçti. Ona yaslanmak için öne eğildim.

"Henüz değil, *carissima*," diye fısıldadı Kharon boğuk bir sesle. Kalçalarımdan tuttu ve beni yavaşça kucağından kaldırdı.

Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu.

Kharon beni nazikçe Augustus'a doğru itti. "Şimdi..." diye fısıldadı yanağıma bir öpücük kondurarak. "Ona sahip ol."

Söz konusu adam, Savaş Hanedanı'nın en büyük vârisi, bacaklarını iki yana açmış sandalyesinde bekliyordu. Bronz teni ateş ışığında parlıyordu, kalın aleti koyu bir renk almış ve nemlenmişti, ucundaki metal parlıyordu.

Tacı daha da yana yatmıştı, gözleri yarı kapalıydı.

Artçı sarsıntılar hâlinde haz hâlâ içimde uçuşurken, titreyen dizlerimle yavaşça Augustus'un kucağına doğru yaklaştım.

"*Öyle değil, carus'um, arkana dön.*"

Augustus beni çevirirken tırnakları kalçalarıma geçti, artık yüzüm Kharon'a dönüktü. Beni arkadan kavrayarak oturduğu yerin ucuna doğru ilerledi.

"Bacaklarını aç," diye emretti Kharon.

İtaat ettim, tüm çıplaklığımla ortada kaldığım için yüzüm kızardı.

Kharon yumuşamış olan uzvunu kavradı. Elinin içinde şimdiden tekrar sertleşiyordu. *Bu normal mi?*

Augustus beni nazikçe kendine doğru çekti, tutunacak bir yer bulmak için sandalyenin kollarına asıldım. Beni kucağının üzerinde havada tuttu ve soğuk metal ucu girişime yerleştirdi.

"*Yeniden beni hisset.*"

Yüzüm sıcaktan alev alev yanarken, kendimi onun aletine doğru bıraktım. Bu gerilme tarif edilemezdi.

"Senden süzülen sıvımı görebiliyorum prenses," dedi Kharon, yarı kapalı gözlerle bizi izleyip kendini daha hızlı okşarken sesi boğuk çıkıyordu.

"Acıyor mu?"

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

Augustus kalçalarını güçlü bir şekilde yukarı itti ve tamamen içime yerleşti artık sırtım göğsüne yaslı bir hâlde kucağında oturuyordum.

Dudağımı ısırdım, hissettiklerim karşısında neye uğradığımı şaşırmıştım. Her yerimdeydi. Tamamen ortadaydım, serin hava tenimde ürpermelere yol açıyordu.

Augustus omuzlarımı şefkatle öptü, memelerimi avuçladı. Kharon kendini daha hızlı okşuyordu, teninden ıslak sesler yükseliyordu.

"İyi misin, tatlı carus'um?"

"Evet," diye fısıldadım.

Metal piercing'i içimi serinletiyordu; bu yeni hisle midem kasıldı.

"Harika gidiyorsun... Çok güzelsin tatlım. Bedenin beni öyle güzel sarıyor ki."

Nefes nefese, hâlâ sandalyenin kollarına tutunarak omzumun üzerinden ona baktım.

Sıcak dudaklar benimkileri mühürledi. Augustus bacaklarımı iki yana iyice açtı ve içimde kasıldı. Onun açık ağzına doğru inledim, o da altdudağımı hafifçe ısırdı.

Augustus beni öperken, karnımda ve göğsümde dolaşırken, Kharon'un önünde sergilenmiş gibiydim, tarif edilemez haz yeniden yükseliyordu.

Sert bir hamleyle kalçalarını yukarı doğru gerdi, parmakları daha aşağılara inip mahrem bölgemi ovarken piercing'i içimde haz verici bir derinlikle sürtündü.

Bu kadarı fazlaydı.

Bacaklarım titrerken, onun etrafında kasılarak Augustus'un ağzına doğru çığlık attım.

"Seni çok seviyorum, carus'um."

Augustus küfretti, dalgalanıp kasılırken dilimi emdi ve benimle birlikte zirveye ulaştı.

Sıcaklık üzerimize yayılırken ıslaklık bacaklarımdan aşağı süzüldü, altımızdaki sandalyeye damladı.

Başımı geriye attım, ona yaslanırken âdeta kemiksiz kalmış gibi eridim.

Başparmakları gözlerimin altını izleyerek gözyaşlarımı sildi.

Ağladığımı fark etmemiştim.

Kharon yumuşak pelerinini omuzlarıma doladı ve beni Augustus'un üzerinden kaldırıp göğsüne yaslayarak kucakladı.

Başımı yeni oluşmuş izinin üzerine koydum, kalbinin atışını kulağımın altında hissediyordum.

Gözlerim kapandı.

"Çok güzeldin," diye fısıldadı zihnimin içinde bir ses.

Yarı baygın bir hâldeyken, Kharon'un beni ipek çarşafların üzerine yatırdığını ve ıslak bir bezle beni şefkatli bir dikkatle temizlediğini hayal meyal fark ettim.

Örtü omuzlarıma kadar çekildi. Augustus bacaklarımın ve kollarımın etrafına itinayla yerleştirip üzerimi düzeltti, neredeyse sadece kulaklarım açıkta kalmıştı.

Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Karanlık değişti. Rüyamda ölüm meleği yüzüme birkaç santim mesafede süzüldü, beni izliyordu.

Korkuyla çarpan bir kalple kirpiklerim aralandı.

Kadife perdelerle çevrili dört direkli bir yatakta uzanıyordum, oda karanlıktı. Augustus yanımda, bronz bacağı üzerime atılmış hâlde bana sıkıca sarılıyordu.

Başımı çevirdim ve nefesim kesildi.

Karanlıkta soluk mavi bir bakış parlıyordu.

Kharon yatağın yanında durmuş, üzerime eğilmişti. Yüzü yırtıcı bir ifadeyle gerilmiş, gözleri tek bir amaca odaklanmıştı. Kımıldamıyordu, sadece kendinden geçmiş bir adam gibi beni izliyordu.

Benim ölüm meleğim.

Burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. "Artık bizimsin, Alexis Hert," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Seni izlemek, korumak ve seninle yaşamak için... Artık bize aitsin."

Alnına düşen kömür karası bir saç tutamını kenara ittim.

"Sakin ol, *Karen*."

Olduğu yerde donup kaldı. Ona kaşlarımı kaldırdım, duruşu gevşedi ve sanki benim bu cüretkârlığıma boyun eğmiş gibi içini çekti.

"Sen benim meleğimsin," dedi kindar bir kararlılıkla, sanki bir noktayı vurgulamak ister gibi. "Roma seni alamaz." Sesi, hastalıklı bir sahiplenme duygusuyla derinleşti. "Buna izin vermem. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kharon'u kendime çekip sözünü kestim, itirazı yarım kaldı, kollarımın içinde eridi, yüzünü boynuma gömdü. Derin bir nefes aldı.

Augustus uykusunda kıpırdandı, güçlü bacağını ikimizin üzerine atarak bizi yatağa sabitledi.

Parmaklarımı Kharon'un kısa, ipeksi saçlarında gezdirirken "Uyu artık," diye fısıldadım.

"*Sen* uyu," diye söylendi alçak sesle.

Augustus tekrar hareket etti, kolu da bacağına katıldı ve bizi sıkıca sardı.

Takıntılı, kötücül adamlardı.

Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Onlar benim kocalarımdı ve başka türlüsünü asla istemezdim.

51

BABANIN GÜNAHLARI

ALEXIS: ERTESI GÜN

Sabah ışınları, erkeksi siyah ipek çarşafların üzerinde parıldıyordu.

Bir battaniye gibi Kharon'un üzerine uzanmıştım, altımda horluyordu.

Augustus örtülerin altında gerindi, gözleri benimkilerle buluştu.

"Günaydın, aşkım."

Üzerime doğru sokuldu. Nyx, yastıkların altından bir yerden uykulu bir şekilde tısladı, hepimizi boğmak ve "kanatlı çirkin ineği öldürmek" hakkında bir şeyler mırıldandı.

Fluffy Jr. sanki çağrılmış gibi uykusunda yerde yuvarlandı; toynakları çılgınca savruldu, bir şifonyer gürültüyle devrildi. Üzeri tahta parçalarıyla kaplı hâlde horlamaya devam etti (pek zeki sayılmazdı).

Kharon uykulu bir şekilde esnedi, doğrulurken çok tatlı bir dağınıklık içindeydi. Uyuyan (sızmış mı demeli?) koruyucuma bakıp başını salladı; sonra şeytani bir sırıtmayla dönerek pozisyon değiştirdi ve beni kendisiyle Augustus'un arasına aldı.

Aynı anda boynumun iki yanına doğru öpücükler kondurdular.

Birkaç saat sonra üçümüz, birbirimize doymuş ve tatmin olmuş bir hâlde, banyoya sendeleyerek girdik. Kharon ve Augustus bütün sabah bana zevk ve sefahat üzerine "dersler" vermişti. Oldukça uygulamalı öğretmenlerdi ve ben de hızlı öğrenen bir öğrenciydim.

Şimdi Kharon altın renkli küvette beni yıkarken kulağıma günahkâr şeyler fısıldıyordu; Augustus saçlarımı nazikçe yıkıyor, övgü dolu sözlerini zihnimin içine gönderiyordu.

Köpüklerin içine daha da gömüldüm. Hem Nyx hem de Fluffy Jr. hâlâ uyuyordu, son haftalarda hayatımız aktif bir tehdit altında olmadığında aşırı tembel olduklarını keşfetmiştim (ki bu durum bana çok tanıdık geliyordu).

"Alexis." Kharon'un sesi garip bir tondaydı. Başparmağı sol gözümün altını nazikçe okşadı ve sanki cesaretini topluyor gibi uzun bir sessizlik oldu. Sonunda sordu: "Gözüne... ve kulağına ne oldu?"

Augustus'un parmakları saç diplerimde donup kaldı.

İkisi de bekledi.

İç çekerek sabun köpüklerinin içine iyice battım. Şimdiki zamanın sıcaklığı, geçmişin soğuk acısını bastıran rahatlatıcı bir battaniye gibiydi.

Zaten artık yapabilecekleri hiçbir şey yok. Bu sadece bir hikâye. Benim üzerimde hiçbir gücü yok.

"Bir fırtına vardı... ve koruyucu ailem Charlie'yi öldürmekle tehdit etti," diye fısıldadım sessiz banyoya. "Onlara bir tost makinesi fırlattım." Çocukluk cesaretimin aptallığını hatırlayınca kendi kendime hafifçe güldüm.

Yumrukları, açlığı, ölü bedeni, polisi, gizli zehirli kanı, aynada kendi yüzüme bakışımı ve biz izlerken çekilip götürülen karavanı anlattım.

Hikâyemi bitirdiğimde, içimi arındırıcı bir huzur kapladı. Kulağa kurgu gibi geliyordu ve öyle de hissettiriyordu. Sanki çok uzun yıllar önce, benim farklı bir versiyonumun başına gelmişti.

O korkmuş küçük kız artık yoktu.

Biraz köpük avuçladım ve banyonun içine doğru üfledim. Işıkta patladılar.

Sessizlik uzayıp gitti.

Augustus tuhaf bir ses çıkardı.

Kharon elindeki lifi düşürünce, sabun köpükleri yere saçıldı.

Onlara bakmak için döndüm.

Augustus'un yüzünden aşağı tek bir kanlı gözyaşı süzüldü, Kharon'un çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki yüzü morarıyordu.

"Artık bitti," dedim sakince ellerimi kaldırarak. "Sorun değil, geçmişte kaldı. Onların beni yaptığı kişi değilim... Kendimi ben yarattım."

Bu gerçeğin doğruluğu göğsüme yerleşti. Rahatlamayla gülümsedim.

"Hayır," dedi Kharon hiddetle, sesi bir silah patlaması gibi yankılandı.

Augustus başını iki yana salladı.

"Hayır," diye tekrarladı Kharon.

Zihnimde bir ses yankılandı: "*Hayır, bitmedi.*"

"İyiyim." Onlara doğru uzandım.

Augustus bileğimi yakalayıp ters çevirdi, her zaman taktığım altın bileziği açtı ve bilezik mermer zemine şıngırtıyla düştü.

"Peki ya... bu?" diye sordu Augustus yüksek sesle, başparmağını nazikçe eski yara izi katmanlarının üzerinde gezdirirken. Eskilerle yeniler birbirine karışmıştı.

Uyuşmuş bir hâlde mahvolmuş derime baktım.

"Çocukken üvey babam beni bir iple bağlamıştı." Sesim duygusuzdu. Kayıtsızca omuz silktim. "Gençtim ve çaresizdim, kendimi kurtarmaya çalışırken bir kayaya çarparak bileklerimi kırdım."

Augustus kolumu serbest bıraktı.

"Sadece başparmaklarımı yerinden çıkarmalıydım fakat o kadar genç ve açtım ki, bu..."

Sözüm yarıda kaldı; Augustus ve Kharon aynı anda ayağa kalkıp küvetten çıktılar ve banyodan ayrıldılar. Hızla giyinirlerken tokaların birbirine geçme sesleri geliyordu.

"Şey... ne yapıyorsunuz?" Küvetten sendeleyerek çıktım ve bir bornoz alıp üzerime geçirdim.

Bir emniyet kilidi açıldı.

Kharon iki silahı kavradı.

Augustus son derece keskin bir av bıçağını eşofmanının kılıfına yerleştirdi.

Birbirlerine başlarıyla işaret verip odadan çıktılar.

Bir an donup kaldım sonra arkalarından koşmaya başladım.

"Bekleyin!"

Birkaç dakika sonra merdivenlerin sonuna ulaşıp dizlerime kapanarak nefes nefese kaldım; kondisyon hiçbir zaman güçlü yanım olmamıştı ve onlar inanılmaz hızlı hareket ediyordu. "Bu aptal zindanda ne yapıyoruz?"

"İntikam." Kharon'un sesi öfkeyle bozulmuştu.

Gözlerimin loş ışığa alışması bir saniye aldı.

Zincir sesleri yankılandı.

Augustus ve Kharon, her yeri çamur içinde kalmış bir mahkûmun önünde duruyorlardı.

Dejavu.

Buraya inmeyi bırakmam gerekiyordu, buradan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmıyordu.

Neden akıllarını kaçırdıklarını açıklamak yerine Augustus sakince parmak boğumlarını kütletti ve mahkûmun suratına bir yumruk indirdi.

Kemik sesi geldi.

Kan sıçradı.

Bir adam inledi

Augustus elini geri çekerken ileri atılıp kolunu yakaladım.

"Gerçekten sizin sorununuz ne?"

Mahkûmun yüz hatlarını seçince lafım yarıda kesildi.

"Alex." Üvey babam şiddetle öksürdü, çürümüş dişlerinden oluşan o tanıdık ağız yapısını sergiledi. "Bu... adamlara... beni bırakmalarını söyle."

Dünya dönmeyi bıraktı.

"S-sensin."

Hevesle başını salladı.

Bir karavanın köşesine büzülmüşken, soğuk bir Montana rüzgârı üzerime çöktü.

Üvey annem çığlık atıyordu.

Charlie hıçkırıyordu.

Kendime yalan söylemiştim, ben hâlâ bana zarar vermekten vazgeçmeyen o adamdan saklanan bir çocuktum.

Kocalarıma döndüm.

"Biraz araştırma yaptık." Kharon'un gözleri öfkeden parlıyordu. "Sana söylemek için doğru zamanı bekliyorduk. Onunla ne yapacağımıza karar veririz diye düşünmüştük ki..."

"Bu, sizin halledeceğiniz bir mesele değil," diyerek sözünü kestim.

"Biliyoruz." Augustus dişlerini gıcırdattı. "Bu yüzden ona dokunmadık. O bir hediye."

"Senin için," dedi Kharon, ellerindeki silahları sıkarken metalden gıcırtılar yükseliyordu. "Bu senin alacağın intikam." Gözü seğirdi. "Ya da almayacağın."

Augustus bir adım geri çekildi ve Kharon'u da beraberinde çekti. "O tamamen senin, bu senin kararın. Ne olursa olsun, seni destekliyoruz."

Kharon itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

"Her iki durumda da," dedi Augustus fakat yüz ifadesi sözleriyle uyuşmuyordu.

"Lütfen Alex," diye yalvardı üvey babam.

Kendime engel olamadan irkildim.

"Lütfen," diye tekrarladı. "Sen asla şiddet yanlısı değildin. Her zaman iyi, Tanrı korkusu olan bir çocuktun. Peder John seni severdi. Her zaman insanlara yardım etmek isterdin. Bana zarar vermek istemezsin. Sen..."

Tırnaklarımı avucuma geçirdim, kan birikmeye başladı.

Asklepios'un Asası elimde belirdi.

Üvey babam, asa parlak bir ışıkla parlarken hayranlıkla nefesini tuttu. "Sen her zaman çok nazik bir ruhtun," dedi. "Çok dindar. Çok iyi."

"Duymadın mı?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Sanki eski dostlarmışız gibi bana gülümsedi. "Neyi... duymadım mı?"

Asayı çevirdim.

Aramızdaki boşluğu bir parlaklık doldurdu.

Asanın keskin ucunu göğüskemiğine sapladım, ışık söndü.

Zindan karanlığa büründü.

"Ben yaptım. Onu ben öldürdüm," dedim soğuk bir sesle. "O kış günü, karını ben öldürdüm."

Dudaklarından köpükler süzülerek çığlık attı, gözleri dehşetle faltaşı gibi açıldı.

Asayı göğsünden çekip çıkardım ve yere bıraktım.

Kan, buharı tüten bir birikinti hâlinde cızırdıyordu.

Boğulur gibi sesler çıkardı ve seğirdi; çırpınırken zincirler şıngırdadı, yüzü ihanete uğramış bir ifadeyle buruştu.

Ona arkamı döndüm çünkü artık benim için bir tehdit değildi.

Kharon kolunu omuzlarıma doladı, Augustus ise kolunu her ikimize birden sardı.

Uzaklaştık.

Üvey babam şiddetle nefes almaya çalıştı. "Alex... buna... pişman... olacaksın."

"Hayır," dedim arkama bakmadan. "Gerçekten olmayacağım."

52

AŞIK

Patro: Bir Gün Sonra

"Orada neler dönüyor?" diye bağırdı Augustus koridordan kapıya vururken. "Nedir bu gürültü?"

Kahretsin.

Akhilleus kapıyı hızla açtı ve bedeniyle boş odanın görülmesini engelledi.

"Sevişiyoruz," dedim yanına geçerek. "Üzgünüm, biraz kendimizi kaptırmışız."

Birlikte içeriye bakmalarına izin vermedik.

Poco, Alexis'in başının üzerine tünemiş, buklelerini kemiriyordu. Onun iri koruyucusu ise ağzından dekoratif bir zeytin ağacının ucu sarkarken koridorda kasılarak yürüyordu (diyecek söz bulamıyordum). Augustus ve Kharon, Alexis'in etrafına sarılmışlardı, kolları sahiplenici bir tavırla omuzlarına dolanmıştı.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. *Ona öyle boyun eğmişler ki... Bu utanç verici.* Bir kadına asla bu kadar takıntılı olmazdım.

Alexis benim öğrencimdi ve evet, belki aramızda daha fazlası olabileceğini düşünmüştüm. Bize bir şans vermek istemiştim, bu yüzden yapılmayacak bir şeyi yapıp *denemiştim.* Fakat o, kimin tarafında durduğunu açıkça belli etmişti.

Göğsüm sıkıştı.

Kendimi bu kadar ihanete uğramış hissetmekten nefret ettim.

Alexis bana gülümsedi, yanakları memnuniyetle kızarmıştı. Farklı renklerdeki iki gözü, onunla tanıştığımdan beri ilk kez parlak ve savunmasızdı. Poco tısladı.

Üçünün birbirine yakıştığını kendime itiraf edemeyecek kadar bencil değildim.

İlk başta tam bir felakettiler. Hepsi birbirine çok benziyordu, sabırla çekilen acıların farklı tonları gibiydiler ki bu durum bezdirici olmanın da ötesindeydi.

Fakat şimdi evlilik saadetlerini bulmuşlardı.

Mideme çöken bir korkuyla bunun Akhilleus ve benim için ne anlama geldiğini görmezden gelmeye çalıştım. Hâlâ bizi küçük kıskançlıklarıyla mahvetmeye çalışacak bir yabancıyla evlenmek zorunda kalacaktık. *Akhilleus'u senden koparmaya çalışacaklar.*

Hiç kimse ölümsüzlük için biriyle evlenip benim yanımda ikinci planda kalmaktan mutlu olmazdı fakat elimizde kalan tek seçenek buydu. Sırf bu düşünce bile boğazımı düğümledi.

Akhilleus'u sevdiğimin yarısı kadar bile bir başkasını sevmektense kendimi bu villanın çatısından aşağı atardım.

O da aynı şeyi hissediyordu.

Alexis ile bir şeyler olması için bu kadar çabalamamın sebebi buydu. Bu ve bir de onun çoğu insan kadar sinir bozucu olmamasıydı. Bunu yüksek sesle itiraf edecek olmasam da bir yanım hâlâ onu içtenlikle bir arkadaş olarak görüyordu.

Augustus gözlerini kıstı. "Hey, *sesini alçalt.*"

"Elbette kardeşim," dedim pürüzsüz bir sesle.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. Hiçbir zaman pek yakın bir ilişkimiz olmamıştı fakat Sparta'nın bitmek bilmeyen saçmalıkları karşısında sakin kalabilme yeteneğine saygı duyuyordum.

Akhilleus kapıyı yüzlerine çarparak kapattı.

Poco kavgacı bir şekilde çığlık attı.

Ayak sesleri uzaklaştı.

Akhilleus bana döndü ve kargo pantolonundaki o müstehcen kabarıklığı düzeltti. Hiç kimse bu kadar yakışıklı olmamıştı.

Yüzümü büyük bir dikkatle inceledi. SGY sırasındaki sorgulanmamdan beri aşırı sahiplenme ve ayrılma kaygısıyla

boğuşuyordu. Zaten birbirimize sağlıksız derecede bağımlıydık fakat bu durum bir şekilde daha da kötüleşmişti.

Ne kadar kusursuz.

Akhilleus'un ağızlıklı yüzüne doğru uzandım. O da başını eğerek bu saygılı dokunuşuma doğru sokuldu. Parmak uçlarımda yükselerek boynunun önündeki çukura bir öpücük kondurdum; sıcak, ateşli teni dokunuşumla gerildi. Kalçalarımı kavrayıp kendini iyice bana yasladı. İnleyerek onu yaladım.

Ağızlığından çıkan duman etrafımızı sardı. Ten kokusu, ateş ve şimdiye kadar istediğim her şey gibi kokuyordu.

O, gerçekleşmiş bir rüya.

"Bunu yapmak için biraz bekleyebilir misiniz? Ayrıca beni yine köşeye sıkıştırmanızın bir sebebi var mı? Yoksa sadece izlememi mi istiyorsunuz?" diye sordu boğuk, kadınsı bir ses, rahatsızlıkla. "Böyle şeylerden hoşlandığımı sanmıyorum. Ayrıca ani öfke patlamalarına ve rasgele şiddet eylemlerine mi meyillisiniz? Eğer öyleyse bence teşhis edilebilir bir durumunuz var, adı da..."

Hâlâ dilimde karıncalanan o sarhoş edici tadıyla Akhilleus'ten zorla ayrıldım. Burada ne yaptığımızı unutmuştum: Cevap almak.

"Sen hiç çeneni kapatmaz mısın?" diye sordum gerçek bir şaşkınlıkla çünkü gördüğüm kadarıyla asla kapatmıyordu. *Hiçbir zaman.*

Medusa küçümseyerek güldü.

Ben sessizliği severdim, sessizliği *tercih ederdim.* Medusa ise sürekli boş konuşuyordu. Akhilleus'un her bakımdan tam zıttıydı.

"*Hayır.*" Medusa sol kolunu tuttu, uzun siyah saçları hareket ederken gözleri kısıldı, üç devasa yılan çıngıraklarını sallıyordu. "Sırf haftalardır masum bir kadını korkakça tehdit ettiğiniz gerçeğine katlanamıyorsun diye sessiz *kalmayacağım.*"

Güldüm. "Fakat lütfen, kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Ben insanları okurum, benim gücüm bu ve senin hâlâ bir şeyler sakladığını kesin olarak biliyorum. Masumiyet rolünü bırak."

Medusa kapıya doğru sert adımlarla yürüdü.

Önünü kestim.

"Yolumdan çekil," diye emretti. "Bu saçmalıktan bıktım artık. Beni bir daha köşeye sıkıştırırsan seni ısırırım."

Yılanları başının etrafında yükseldi, çıngırak sesleri daha da arttı. Daha zayıf bir adam, onun bu güç gösterisi karşısında sinerdi. Bir Gorgon yılanı bile korkutucuyken üç tanesi dehşet verici bir kudret gösterisiydi. Akhilleus ve ben, onları açık bir merakla inceledik. Biz her zaman tehlikeli şeylere ilgi duymuştuk.

Medusa yer değiştirdi.

Ben de onunla birlikte adım attım.

Alaycı bir gülümsemeyle burnumun ucundan ona yukarıdan baktım. Benim dengim değildi. Sakladığı şeyi ortaya çıkaracak ve tüm dünyaya ona güvenilemeyeceğini kanıtlayacaktım.

"Çekil dedim!" Medusa göğsümü itti ve ne kadar güçsüz olduğunu görünce güldüm.

Tırnakları göğsüme battı. Dokunduğu yerde tenim (tiksintiyle) karıncalandı, göğüskemiğim boyunca bir sıcaklık yayıldı ve kendimi ondan sertçe uzaklaştırdım.

"Bir daha asla ellerini üzerime sürme, *yılan pisliği,*" diye uyardım.

Yumruk attı fakat elini yakalayıp bileğini acı verecek şekilde büktüm. Kemikleri elimde utanç verici derecede kırılgan bir şekilde gıcırdadı. Tamamen yumuşak hatlardan ve uzun, simsiyah saçlardan ibaretti. Onda Spartalılara özgü hiçbir şey yoktu. Kronos adına, çoğu *insan* bile daha güçlü yapılıydı.

Hayatımda bu kadar işe yaramaz birine hiç rastlamamıştım.

Birinin onu gerçekten koruması gerekiyordu. Bu saçma düşünceyi kabul etmeyi reddederek başımı salladım.

Medusa sertçe bakarak "Benden uzak dursan nasıl olur?" dedi. O kolunu elimden kurtarmaya çalışırken yılanları daha da yükseldi ve hepsi bana odaklandı. Başaramadı.

Berbat anılar omurgamı tırmaladı. Bileğini sıkıca tutmaya devam ettim.

"Acınası bir melezden başka bir şey değilsin. Ağlamayı kes. Sparta'da hayatta kalamazsın," diye gürlemişti Gorgon eğitmenim.

Gözlerimin önünde parlayan eller beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Akhilleus işaret diliyle "Buradayım, sana zarar veremezler," dedi.

Hafifçe başımı salladım, bayılacak gibi hissediyordum.

"Peşimde dolanmayı bırak," dedi Medusa kibirli bir tavırla fakat nedense kendimi onu serbest bırakmaya zorlayamadım.

"Yapamam," diye fısıldadım, anıların etkisiyle hâlâ kendimde değilken. "Çünkü biz senin yeni korumalarınız." Dizlerimin üzerine çöküp çığlık atmak istesem de dudaklarımı zorlayarak gaddar bir gülümseme takındım. "İşkence görmemizin sebebi sensin."

Masum bulunmuştu ve Olimposluların ona asla ulaşamamış olması iyi bir şeydi çünkü işkenceye dayanamazdı.

Medusa kaval kemiğime tekme attı. İnanamayarak aşağı baktım. Hareket ettiğini görmeseydim az önce saldırmaya çalıştığını bile anlamazdım.

Birinin ona gerçekten kendini savunmayı öğretmesi gerekiyordu.

O benim sorunum değildi.

Aslında bir bakıma öyle.

Sağ bacağımın arka tarafı hareketle sızladı çünkü kopmuş tendonum hâlâ tamamen iyileşmemişti. Olimposlular açık yaranın üzerine o tuhaf zehri o kadar çok defa dökmüşlerdi ki asla iyileşmeyebileceğinden endişeleniyordum.

Umurumda değildi.

Asıl sorun, Akhilleus'un her şeyin kendi suçu olduğunu düşünmesiydi. Bu günlerde beni el üstünde tutuyor, camdan yapılmışım gibi davranarak sonsuz bir ilgiyle şımartıyordu.

Medusa gözlerini kıstı. "Bırak beni!"

Gerçekten zarar vermediğimden emin olarak bileğini büktüm. Onunla oynamakta tarif edilemez bir tatmin alıyordum.

Akhilleus daha yakına sokuldu, benim düşüncelerimi yansıtarak işaret diliyle "Ona zarar verme," dedi.

"Tabii ki," diye mırıldandım, sesimden alay damlıyordu.

Akhilleus önce ona dokunduğum yere, sonra tekrar yüzüme baktı. Gözlerinde bir soru vardı. Neden böyle davrandığımı anlamıyordu.

Ben de anlamıyorum.

"Kendini bu kadar önemseme," dedi Medusa. "Kızgın olduğun kişi ben değilim, Olimposlular. Sen sadece Afrodit Hanedanı'ndan gelen gururlu bir narsistsin. Senin bu bencil, bezgin rolünün ardını görebiliyorum. Sen hiçbir zaman... Akhilleus'un gölgesinde yaşayan adamdan başka bir şey olamayacaksın."

Kolunu bıraktım.

Ona dokunduğum parmaklarım *yanıyordu.* Birisi yalan söylediğinde parmaklarım soğur, gerçek ise ısınırdı. Görüşüm bulanırken nefes almak için çabaladım.

"Sen acınası bir melezden başka bir şey değilsin."

Geçmişimden gelen işkence çığlıkları kulaklarımda çınladı. Yüz hatlarımı sertleştirmek ve gaddar bir kayıtsızlık maskesi takmak için sahip olduğum her bir gram kontrolü kullandım.

"*Hiçbir şey* bilmiyorsun," dedim sessizce.

Medusa kolunu daha güçlü çekti ve bir an için küçük ve kaybolmuş göründü fakat sonra gözleri parladı, yılanları çıngıraklarını salladı ve yüzü ifadesiz bir maskeye büründü.

"Beni sadece rahat bırak," diye tükürürcesine konuştu.

Yapamam.

Bu kez gülümsemem sahte değildi. "Anonsu az önce duymadın mı?" diye alay ettim kaşlarımı kaldırarak. "Biz senin yeni korumalarınız yani birlikte çok fazla zaman geçireceğiz."

Akhilleus yanıma gelip adım attı, kolunu omuzlarıma doladı, parmakları pazumu okşuyordu.

Ona doğru eridim.

Medusa kaşlarını çattı, yakut rengi dudakları aşağı doğru bükülerek ona küskün bir hava kattı, gözlerimi onlardan alamayarak öylece baktım.

Akhilleus parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdirerek sakinleştirici bir ritimle hareket ettirdi.

Medusa ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi, o tuhaf lavanta rengi gözlerinde bir merak parıltısı belirdi.

"Aynı odayı paylaşacağız," dedim tehlikeli bir yumuşaklıkla. "Sadece üçümüzün baş başa kalacağı o kadar çok gece olacak ki. *Yalnız başımıza.*"

Dudakları bir nefes çekişiyle aralandı.

Saf, erkeksi bir tatmin hissi içimi kavradı.

İlk defa, söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Evet, kendime yeni bir hobi buldum.

Akhilleus'un göğsünü okşadım; onun kasılmasından ve beni daha sıkı yanına çekmesinden keyif alıyordum, tahrik olduğu su götürmezdi.

Medusa hâlâ konuşmakta zorlanırken yanaklarının üst kısmına bir kızarıklık yayıldı.

Akhilleus kalçalarını hareket ettirdi, sertliği bana baskı yapıyordu.

Medusa altdudağını *sertçe* ısırdı, sonra ağzını kapattı. Aniden bizi iterek odadan dışarı koştu ve kapı arkasından çarparak kapandığında, içimi en anlamsız dürtü kapladı: *Peşinden koşmak.*

Sessizliğin içinde nefes alış verişim çok yüksek duyuluyordu.

Akhilleus bana döndü.

İhtiyaçla sarsıldı; kollarımı yakalayıp beni duvara sabitleyene kadar geri itti, hareketleri yoğun bir arzu taşıyordu. Parmakları karın kaslarımda gezindi, sonra daha aşağı indi. Kargo pantolonumun fermuarını açarak beni serbest bıraktı.

SGY'den beri aramızdaki her şey böyleydi, telaşlı ve aceleci. Topuzunu çözdüm ve parmaklarımı ipeksi saçlarına doladım.

Beni kendine çekti, dokunuşları sert ama tanıdıktı. Saçlarına tutunup hafifçe çektim.

"Seni çok seviyorum," dedim ellerimi yüzünde gezdirirken. Sonra ellerimi indirip fermuarına uzandım. Onu serbest bırakmıştım; avucumda nabız gibi atıyordu.

Kalçaları titredi; nefesi hızlanıp ağırlaşırken ikimizi de tutup hareket ettirmeye başladı.

Aşağı baktım ve inledim.

Sonra ellerimi tekrar saçlarına gömdüm; o ritmi hızlandırırken ben de hayata tutunur gibi ona tutundum. Nefeslerimiz ve boğuk sesler birbirine karıştı. İkimiz de aynı anda doruğa ulaştık.

Güçlü bir doruğun ardından nefes nefese kalmış hâlde başımı, vücudunda en sevdiğim yer olan boynu ile köprücükkemiği

arasındaki çukura gömdüm. Tenine dudaklarımı bastırdım; kokusu başımı döndürüyor, içimde tuhaf bir sıcaklık yayıyordu.

Onun ağızlığı varken, bir öpücüğe yaklaşabildiğimiz en yakın an buydu.

53

EJDERHA

AKHILLEUS

Patro'nun pazusunu kavradım, parmaklarım titriyordu. O benim kalbim ve ruhumdu. *Her şeyimdi.*

Onu yanıma zincirleme dürtüsü karşı konulamazdı. Tendonunu kestiklerinden beri, dünyadaki her bir Olimposluyu katletme isteğiyle boğuşuyordum.

Dostoyevski "Bir hayvan asla insan gibi zalim olamaz; böylesine ustalıklı, böylesine sanatsal bir zalimlik insanda olur sadece," diye yazarken ruhumun içini görmüş olmalıydı.

İçimde hiç merhamet kalmamıştı.

"Sana tapıyorum," diye fısıldadı Patro boynuma doğru.

Ürperdim.

Onun için bir savaş başlat.

Yap bunu.

Patro köprücükkemiğime kadar öptü. "Seni çok seviyorum."

Sadece şu ağızlığı çıkarmam gerek.

O zaman hepsini öldüreceğim.

Patro büyük bir saygıyla "Seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum," dedi.

Olimposlular bana ağızlık takarak akıllılık etmişti. Çoğu zaman sakin, ağırbaşlı bir adamdım fakat sonra bazen başka

zamanlar geliyordu; hırçınlaştığım ve tüm medeniyet maskemi kaybettiğim o anlar... İkincisine çok yakındım.

Patro derin bir iç çekti.

Ondan uzaklaşırken, bizi ayıran her bir santimden nefret ederek işaret diliyle "Endişelenme," dedim.

"Ne hakkında?" Patro'nun çarpıcı yeşil gözleri zevkten buğulanmıştı.

Kendimi onun öfkesine hazırlayarak "Medusa," dedim işaret diliyle.

Patro'nun dudakları günahkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Aramızdaki havada feromonlar ve yeni bir şey, yasaklı karanlık bir dürtü asılı kaldı.

Patro, kötücül bir ses tonuyla "Ah, ben endişeli değilim," dedi. "Fakat Medusa endişelenmeli."

Eğer iyi bir adam olsaydım, ona kızı rahat bırakmasını söylerdim.

Söylemedim.

O meşhur Gorgon benim de merakımı cezbetmişti. Herkes bu ilişkideki tek tehlikeli kişinin ben olduğumu varsayıyordu fakat Patro gözünü birine diktiğinde, birinden gerçekten büyülendiğinde, dünyadaki hiçbir güç onun istediğini almasına engel olamazdı.

Zehirli bir beklenti göğsümü doldurdu. Zaten Medusa'nın korumaları olarak atanmıştık ve gelecekte birlikte çok fazla zaman geçirecektik.

Bizden kaçamaz.

Gülümsemeye çalıştığımda deri ağızlık hafifçe gıcırdadı.

@ayisigikitap

@ayisigikitap

KADERİN TÂM VE GİZLİ KEHANETİ

Kayıp olan, değiştirecek önceden var olanı
Ölümün askerlerine zincirli, kalacak daimî ve devamlı
Onun şifa veren ışığıyla onarılacak dört yaralanan
Drex, Lucia, Kharon ve Efsanevi Yılan.

Zincirli olan, açığa çıkaracak gizli şerri,
Kızıl adamlar korurken, önceden görecek geleceği.
Aşkları tersine çevirecek savaşın tüm seyrini,
Canavar olan, onarıp eski hâlini, kuracak geri.

Çünkü kayıp olan duyacak,
Onun o vahşi, canavarsı kükreyişini.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazdığım aylar boyunca sonuna kadar okuyan anneme teşekkür ederim. Sürekli "daha fazla heyecan ekle ve tuhaf tutuculuğu bırak" şeklindeki ısrarların gerçekten paha biçilemezdi. Bu kitap benim olduğu kadar senin de eserin. Dünyada, bir hikâyeyi konuşmak için günde elli kez aramak isteyeceğim başka kimse yok.

Bu kitabın birden fazla versiyonunu okuyan beta okur ekibime teşekkür ederim. Bu hikâye sizin detaylı geri bildirimleriniz ve talepleriniz olmadan bir hiç olurdu. Patro ve Akhilleus sahnelerinin artırılmasını ihtiraslı bir şekilde talep eden Jamie'ye özellikle teşekkürler. Bu konuda çok haklıydın.

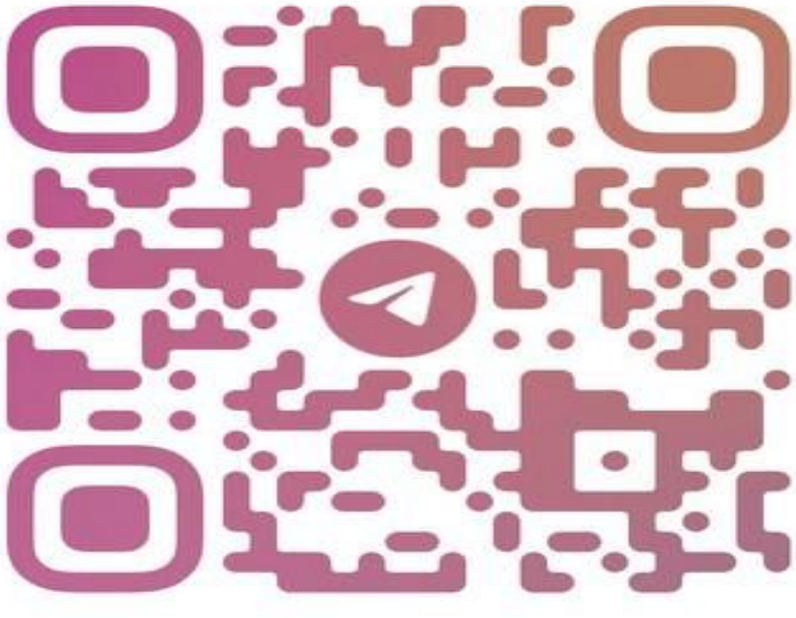
Tüm destekleri için Canary Street Press'teki herkese teşekkür ederim. Kurguyu parlatmaya yardımcı olduğu ve Kharon'un o dengesiz tavrını koruduğundan emin olduğu için editörüm Cat Clyne'a özel teşekkürler. Atmosferi anladığın için sana minnettarım.

Bana inandığı ve bu seriyi yirmiyi aşkın farklı ülkeye ulaştırdığı için menajerim Kimberly Whalen'a teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Bunu yapmayı bırakmanızı defalarca söylememe rağmen tanıdığınız *herkese* kitaplarımı okumasını söylediğiniz için kardeşim Cameron'a, yengem Kait'e, Allie teyzeme, en yakın arkadaşım Caitlan'a ve büyükbabam Jim'e teşekkür ederim.

Son olarak kocam Evan'a ve kedim Boo-Boo'ya teşekkürler. İkiniz de bu kitap için hiçbir yardımda bulunmadınız fakat iyi ki varsınız ve iyi ki hayatı birlikte paylaşıyoruz.

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP